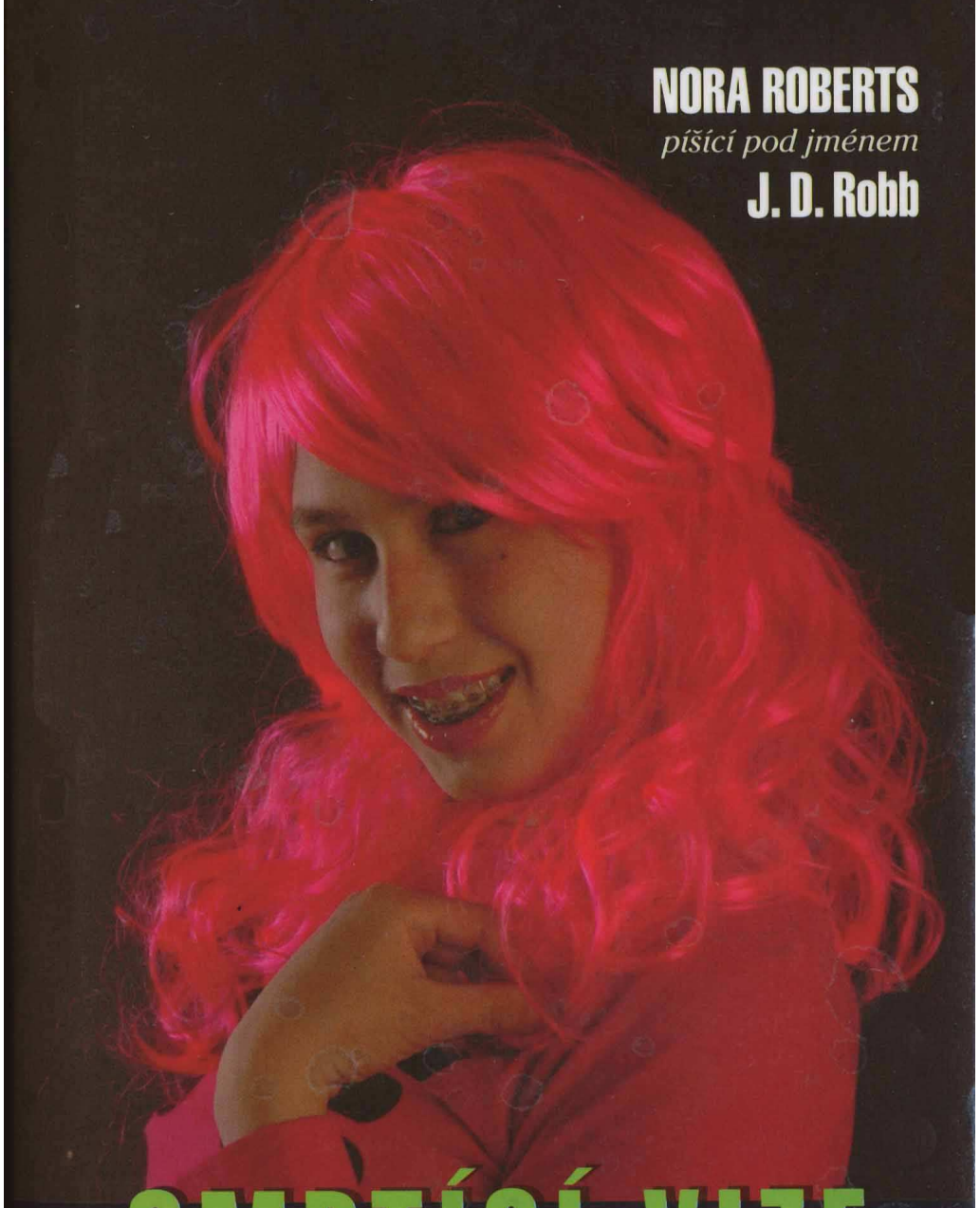
NORA ROBERTS

píšící pod jménem

J. D. Robb

SMRTÍCÍ VIZE

Eva Dallasová v koncích – musí se spojit s nadpřirozenou mocí!

J. D. Robb
SMRTÍCÍ VIZE

Přeložila Michaela Dorfman

COLUMBUS

Copyright © 2004 by Nora Roberts
Translation © Michaela Dorfman 2009

All rights reserved

ISBN 978-80-7249-256-5

Kapitola 1

Už je večer, a ještě jsem nikoho nezabila, říkala si poručík Eva Dallasová, policajtka do morku kostí, a přičítala tuto okolnost své výjimečně silné vůli.

Celý den proběhl celkem klidně. Ráno byla u soudu, což považovala za záležitost stejně záživnou jako psaní zpráv a vyplňování formulářů, čímž strávila zbytek dne.

Jediný případ, který jí přistál na stole, byla hádka mezi dvěma ztracenými existencemi o to, kdo má nárok na drogu, která jim zbyla. Namíchali si koktejl z Buzzu, Zoneru a Exotiky a užívali si na střeše budovy na West Side.

Hádka skončila v momentě, kdy jeden z nich sletěl ze střechy se zbytkem drog v ruce.

Když se rozplácl na Desáté avenue, pravděpodobně to asi ani necítil, ale jeho parťákovi to určitě na náladě nepřidalo.

Svědkové, včetně jednoho samaritána ze sousední budovy, který zavolal záchranku a policii, shodně vypovídali, že týpek, kterého pak smetli z chodníku a zabalili do černého pytle, si stoupl sám na úplný okraj střechy, zatancoval si zábavné boogie, ztratil rovnováhu a padal s pobaveným výkřikem ‚jipí'.

To pravda překvapilo – a asi i trochu pobavilo – cestující vzduchotramvaje, kteří shodně popisovali poslední tanec Jaspera McKinneyho.

Jeden z nepřístojně pobavených cestujících to dokonce zachytil na videu.

Všechno dávalo smysl a vypadalo to, že případ bude uzavřen jako nehoda. Eva tomu říkala smrt z hlouposti, ale na formuláři taková kolonka chyběla, a tak se nakonec musela přizpůsobit.

Díky Jasperově letu z osmého poschodí odcházela z kanceláře hodinu po konci pracovní doby a zamotala se do dopravní zácpy. To bylo obzvlášť nepříjemné, protože jí nějaký blbec z dopravního dispečinku dal dočasně auto, které jezdilo tak rychle a tak výtečně jako třínohý a navrch ještě slepý kůň.

Proboha, to si ten pitomec neuvědomuje, že má při své hodnosti právo na pořádné auto?! Za poslední dva roky už zničila dvě auta…,

ale nebyla to její chyba. Asi by měla zapomenout na dobré vychování a prostě toho dispečera zmlátit.

Alespoň by se událo něco trochu zajímavého.

Když konečně s dvouhodinovým zpožděním dorazila domů, musela se během pár minut přeměnit z drsné policajtky na elegantní manželku úspěšného obchodníka.

Aby si trochu zvedla sebevědomí, musela si připomenout, že ačkoli role elegantní manželky pro ni nebyla zrovna pohodlná, policajtka byla setsakra dobrá.

Pravděpodobně bude nakonec i elegantní, protože Roarke pro ni připravil celou róbu včetně spodního prádla. Roarke se v oblečení vyznal.

Jí bylo jasné jen to, že na sobě bude mít něco třpytivého a zeleného. Tam, kde třpytivé a zelené končilo, bylo vidět poměrně hodně z její postavy.

Nebyl čas se o tom dohadovat. Potřebovala rychle vklouznout do šatů a střevíců. Ty byly samozřejmě zelené a třpytivé a měly neskutečně vysoké a úzké podpatky (které by asi v případě nutnosti mohly sloužit jako velmi nebezpečná zbraň), na kterých si s Roarkem dobře uvidí z očí do očí. Vzhledem k tomu, že jeho blankytně modré oči a krásnou tvář musel stvořit nějaký velmi nadaný anděl, nebyla to pro ni tak velká újma. S takovýmhle oblékáním neměla až takový problém. Ale příšerně ji nudilo a štvalo bavit se jakoby nic s lidmi, které neznala, a přitom být nervózní, že se jí každou chvilku může stát, že zakopne a spadne před nimi na zadek.

Nakonec to ale přežila. Přežila rychlé převlékání, rychlý let z New Yorku do Chicaga, dokonce i večírek a večeři s obchodními partnery, kde se nezřízeně nudila i přes to, že víno bylo naprosto báječné.

Nebyla si jistá, v čem Roarkeovi hosté podnikají, protože on měl prsty téměř ve všem, co existovalo… Raději to nechala být a nesnažila se na to ani přijít.

Jedna věc jí ale byla jasná: Pokud by existovalo mistrovství světa v nejnudnějším společníkovi, na téhle večeři potkala hned několik potenciálně velmi úspěšných adeptů.

Nakonec nebyly žádné oběti na životech. Dokázala se udržet. Za to určitě dostane spoustu bodů.

Jediné, co teď chtěla, bylo dostat se domů. Ven z téhle róby a do postele a spát celých šest hodin, které jí zbývaly do chvíle, než zazvoní budík.

Léto 2059 bylo dlouhé a horké a krvavé. Konečně přicházel chladnější podzim a s ním naděje, že se snad lidé přestanou vraždit. Moc tomu nevěřila.

Ještě skoro ani nedosedla do pohodlného křesla v letadle a Roarke si přitáhl její nohy na klín a sundal jí střevíce.

„Ani náhodou, chlapečku. Až se konečně dostanu z těchhle šatů, už si je na sebe neobléknu.“

„Miláčku,“ v hlase mu zněl zpěvný irský přízvuk, „tohle je prohlášení, které spouští moji fantazii. I když vypadáš v těchhle šatech skvěle, vím, že bez nich budeš vypadat ještě líp.“

„Na to zapomeň. Do tohohle už mě zpátky nedostaneš…, a jestli si myslíš, že z letadla půjdu v tom, co ty tak vtipně nazýváš spodním prádlem, tak se mýlíš… Takže… ježíšku na křížku…“

Zašilhala a zaklonila hlavu, protože se začal věnovat jejím bolavým nohám.

„Máš u mě alespoň masáž.“ Usmál se a zálibně sledoval, jak si libuje a vzdychá. „Tohle jsi zvládla na jedničku s hvězdičkou. Vím, jak tyhle akce nesnášíš. Opravdu jsem ti vděčný, že jsi na McIntyra nevytáhla bouchačku a u předkrmů ho nezastřelila.“

„To byl ten chlápek s velkýma zubama, co řehtal jako kůň?“

„McIntyre, přesně tak. Mimo jiné je to jeden z mých nejdůležitějších klientů. Děkuju za trpělivost.“ Sklonil se a políbil ji na prsty na nohou.

„Není zač. To je součástí mých manželských povinností.“

Tyhle povinnosti určitě vyvažují četné výhody, říkala si a prohlížela si ho polozavřenýma očima. Například ta jeho sto osmdesát pět centimetrů vysoká, štíhlá, svalnatá postava a přitažlivá tvář rámovaná havraními vlasy. A k tomu všemu je ještě inteligentní, má smysl pro humor a pro dobrodružství. Prostě se nemá špatně.

A nejlepší na tom všem je, že ji nejen miluje, ale navíc i chápe. Ne že by spolu vždycky vycházeli, to ne, dokážou se i pořádně

pohádat. Oba jsou strašně tvrdohlaví. Ale tohle pochopení, tohle přátelství je důležitější než jakékoli neshody.

Nikdy od ní nečekal v oblasti reprezentace víc, než byla ochotná mu dát. Většina lidí by tlačila na pilu, a ona si toho byla vědoma. Roarke vlastnil firmy snad ve všech odvětvích a oblastech obchodu, které existovaly… na Zemi i jinde. Byl až absurdně bohatý a měl i tomu odpovídající moc. Většina mužů v jeho postavení by od svých manželek očekávala, že udělají přesně to, co po nich chtějí, kdykoli se jim zachce.

On ne.

Doprovázela ho snad jen na každou třetí společenskou událost, na kterou musel jít on.

Navíc jí nesčetněkrát podřídil svůj program a často jí pomáhal při případech.

Když nad tím tak přemýšlela, bylo jasné, že on plní svou roli manžela policajtky nesrovnatelně lépe než ona roli manželky obchodníka.

„Možná ti tu masáž dlužím spíš já," zauvažovala nahlas, „nejsi zas tak špatná partie."

Přejel jí prsty po celém chodidle. „To tedy nejsem."

„Ale stejně se z těchhle šatů tady nesvléknu." Sklouzla v sedadle a opřela si hlavu. „Vzbuď mě, až přistaneme."

Právě začala usínat, když jí v kabelce zabzučel komunikátor. „Ale no *tak*!" Ani neotevřela oči, zašátrala v kabelce a přístroj vytáhla. „Kdy přistaneme?"

„Tak za patnáct minut."

Přikývla a přihlásila se: „Dallasová."

ZPRÁVA PRO PORUČÍKA DALLASOVOU, EVU. OHLASTE SE V PALÁCI BELVEDERE V CENTRAL PARKU POLICISTOVI NA MÍSTĚ ČINU. VRAŽDA. JEDNA OBĚŤ.

„Kontaktujte detektiva Peabodyovou. Setkám se s ní na místě. Předpokládaný příjezd za třicet minut."

ZPRÁVA PŘIJATA. KONEC.

„Do háje,“ projela si vlasy, „můžeš mě tam vyhodit a jet domů.“

„Nerad vyhazuju manželku. Pojedu tam s tebou a počkám, než skončíš.“

Podívala se na svoji róbu a zamračila se. „Nesnáším, když musím na místo činu v takovýchhle šatech. Nedají mi pak pokoj celé týdny.“

Bylo to nakonec ještě horší, než čekala. Nejen, že si znovu musela na unavená chodidla nazout nepohodlné střevíce, navíc v nich musela jít docela daleko přes travnatou plochu Central Parku na místo činu.

Zámeček byl postaven v nejvyšším bodě parku, jeho štíhlá věžička se zdvihala proti noční obloze a skála, na které stál, se svažovala k jezírku.

Říkala si, že to je pěkné místo, kde se přes den určitě fotí a natáčejí spousty turistů. Jakmile ale slunce zapadne, patří takové oblasti pouličním povalečům, narkomanům, prostitutkám bez licencí a dalším podivným týpkům, kteří si říkají o trable.

Současní představitelé města se chlubili tím, jak udržují parky a památky v pořádku a čisté. Kupodivu věnovali na tuto údržbu peníze dokonce pravidelně. Zaměstnanci města a dobrovolníci sbírali v parcích odpadky, čistili pokusy sprejerů o umění, upravovali zeleň a podobně.

Pak byli všichni spokojeni s tím, co udělali, začali se věnovat něčemu jinému a za chvíli šlo všechno do háje.

Momentálně byl park v celkem slušném stavu. Povalovaly se tam sice odpadky, ale ne tolik, aby to nějak dramaticky vadilo skupině nočních uklízečů.

S Roarkem po pravici přešla trávník k zábranám, které tam policie postavila co možná nejnormálněji. Zámeček byl zalit policejními světly, takže to tam vypadalo, jako by byl bílý den.

„Nemusíš na mě čekat,“ obrátila se k němu, „někdo mě domů sveze.“

„Počkám.“

Než aby se s ním hádala, pokrčila rameny, vytáhla svůj odznak a prošla zábranami.

Nikdo neměl k jejímu oblečení žádné poznámky. Říkala si, že její pověst tvrdé a přísné policajtky umlčí strážníky, ale překvapilo ji, že si nevšimla jakýchkoli posunků či úsměvů za zády.

Ještě víc ji překvapilo, když k ní přistoupila její parťačka a ani ta nepronesla nic štiplavého.

„Dallasová, je to zlý."

„Co se tu stalo?"

„Asi třicetiletá žena. Běloška. Místo činu mám zdokumentované. Právě jsem se chystala ji identifikovat, když mi řekli, že jsi dorazila." Šly vedle sebe, Peabodyová v pohodlných teniskách a Dallasová v neskutečně nepohodlných střevících. „Sexuální vražda. To ale není všechno."

„Kdo ji našel?"

„Pár puberťáků. Proboha, Dallasová," Peabodyová se zastavila, promnula si rukama rozespalý obličej, „ty kluci vypadli z domova a mysleli si, že si trochu užijou. Tak to se jim teda povedlo. Zavolali jsme jejich rodičům i sociálce."

„Kde je?"

„Tamhle dole." Peabodyová šla napřed, pak ukázala před sebe.

Ležela na skále, těsně nad tmavou hladinou jezírka. Byla nahá, jen kolem krku měla něco, co vypadalo jako rudá mašle. Ruce měla sepjaté na prsou, jakoby v modlitbě.

Na obličeji měla rozmazanou krev. Krev, která jí tekla, když jí vyřízl oči.

* * *

Buď se zuje, nebo si zlomí vaz. Peabodyová jí podala ochranný sprej. Nastříkala si ho na ruce místo rukavic a stejně tak i na bosé nohy. I když se zula, nebylo tak jednoduché slézt ve večerních šatech ze srázu. Hrabala se hlínou k tělu a byla si jistá, že vypadá naprosto šíleně. Určitě ne jako policistka.

Slyšela, jak se něco roztrhlo, ale pokračovala dál.

„Panebože,“ škubla sebou Peabodyová, „úplně si zničíš ty nádherný šaty.“

„Dala bych měsíční plat za džíny a tričko, to mi věř. A za tenisky.“ Přestala na to myslet, stoupla si pevně mezi kameny a otočila se k tělu oběti.

„Tady ji neznásilnil. Tohle je druhotné místo činu. Ani naprostý šílenec by neznásilňoval na skále, když je tady okolo spousta trávníků. Takže ji znásilnil jinde. Znásilnil a zabil, anebo omráčil. Pak ji sem přenesl. Takže musí mít pořádnou sílu. Tedy pokud jich nebylo víc. Ta váží tak… pětapadesát? Bezvládná…“

Podkasala si šaty, spíš aby neponičila stopy, než aby si chránila šaty. „Peabodyová, identifikuj ji co nejrychleji.“

Peabodyová vytáhla přístroj na snímání otisků prstů a Eva si mezitím prohlížela pozici těla oběti. „Naaranžoval ji. Modlí se? Prosí? Odpočívá v pokoji? Co tím chce říct?“

Přiklekla k tělu. „Známky fyzického napadení a sexuálního násilí. Podlitiny na obličeji, těle a předloktích – bránila se. Pod nehty něco je. Bránila se, prala se s ním, škrábala ho. Není to kůže. Spíš nějaká látka.“

„Jmenuje se Elisa Maplewoodová,“ prohlásila Peabodyová, „bydlí na Central Park West.“

„Takže ne moc daleko od domova,“ konstatovala Eva. „Nevypadá, že je z bohaté rodiny. Žádná pedikúra. Ruce nejsou jemné, má na nich puchýře.“

„Podle záznamu pracovala jako hospodyně.“

„To by sedělo.“

„Dvaatřicet. Rozvedená. Dallasová… má čtyřleté dítě. Holčičku.“

„Do háje!“ Eva na to nechtěla myslet, a tak to raději odsunula do pozadí. „Podlitiny na stehnech a ve vaginální oblasti. Kolem krku červená stužka. Spíš šňůra.“

Zařízla se jí do krku, takže okolo ní byl napuchlý. Konce šňůry sahaly k prsům.

„Čas smrti?“

„Moment.“ Peabodyová vytáhla měřidlo a podívala se na displej. „Dvacet dva dvacet.“

„Přibližně před třemi hodinami. A kdy ji našli ti kluci?“

„Těsně po půlnoci. První hlídka na místě činu vyslechla děti, vyfotila scénu shora a ve tři čtvrti na jednu oznámila případ na dispečink.“

„Dobrá.“ Nasadila si zvětšovací brýle a sklonila se k poraněnému obličeji oběti. „Tady si dal na čas. Neřezal do ní jen tak. Vypadá to skoro jako chirurgický zásah. Jistá a přesná práce. Takže mu o ty oči šlo. To byla jeho odměna. Zmlácení, znásilnění… to všechno byla jen předehra.“

Odstoupila a sundala si brýle. „Obraťme ji, podíváme se, co uvidíme zezadu.“

Jediné, co bylo vidět, byla sražená krev a skvrny od trávy na pozadí a na stehnech.

„Napadl ji zezadu. Ale bylo mu jedno, jestli ho uvidí nebo ne. Srazil ji buď na chodník, nebo cestu… na štěrkovou cestu… vidíš ty odřeniny na loktech? Párkrát ji uhodí, ona se brání, snaží se křičet. Možná i křičí, ale on ji táhne pryč. Někam, kde si může užít to, co zamýšlí, aniž by ho někdo mohl vyrušit. Táhne ji po trávníku. Zmlátí ji, pak znásilní. Omotá jí šňůru kolem krku a zabije ji. Když má tohle za sebou, dostane se teprve k tomu, o co tady opravdu jde.“

Eva uložila brýle do kufříku. „Svlékne z ní, co zbylo z jejích šatů, boty, všechno, co má na sobě. Šperky… cokoli osobního. Donese ji sem, naaranžuje ji. A pak vyřízne oči. Pomalu a opatrně. Zkontroluje aranžmá, poslední úpravy. Krev ze sebe smyje v jezírku, vezme si svoji odměnu a odejde.“

„Rituální vražda?“

„V určitém slova smyslu. Můžete ji odnést,“ řekla a narovnala se. „Podíváme se po místě, kde ji zabil.“

Roarke sledoval, jak si znovu nazula boty. Bývalo by bylo lepší, kdyby zůstala bosa, ale to ji určitě ani nenapadlo.

Ač měla na sobě vysoké podpatky, nádhernou, i když špinavou a pomačkanou róbu, a náhrdelník s diamanty, přesto vypadala jako policajtka. Vysoká, štíhlá, se skvělou rovnováhou lezla po skále od místa, kde bylo vidět něco, při pohledu na což by většině lidí tuhla v žilách krev. V jejích zlatohnědých, výrazných očích byste výraz

hrůzy nezahlédli. V ostrém světle policejních lamp byla bledá a její ostré rysy tím víc vynikly. Krátké vlasy barvy podobné jejím očím měla zvlhlé mlhou od jezírka.

Díval se, jak se zastavila a chvíli mluvila s policistou v uniformě.

Věděl, aniž by ji slyšel, že tón jejího hlasu je klidný a věcný. Neodráží to, co se v ní děje uvnitř.

Všiml si, jak gestem přivolává pohodlněji oblečenou Peabodyovou a jak ta jí přitakává. Pak se Eva od skupiny policistů oddělila a šla k němu.

„Měl bys jet domů, tady to bude trvat dlouho," řekla potichu.

„To asi ano. Znásilnění, zohavení, uškrcení…" Když se na něj tázavě podívala, zvedl obočí. „Když se případ týká mojí policajtky, snažím se zjistit, o co jde. Můžu ti nějak pomoct?"

„Ne. Nechci do toho zatahovat civilisty, to znamená ani tebe. Tady dole ji nezabil. Potřebuju zjistit kde. Pravděpodobně se dnes v noci domů nedostanu."

„Mám ti sem přivézt nebo poslat jiné oblečení?"

Vzhledem k tomu, že ani jeho neuvěřitelné možnosti nemohly zajistit kouzelný převlek přímo na místě, zavrtěla hlavou. „Ne, díky. Mám náhradní oblečení v kanceláři." Podívala se na šaty, špinavé, potrhané a od krve oběti, a povzdechla si. Snažila se být opatrná, ale stejně tomu nezabránila. Ani neví, jakou nekřesťanskou cenu za tu zatracenou věc zaplatil.

„Promiň, snažila jsem se."

„To neřeš. Zavolej mi, až budeš moct."

„Určitě."

Přejel jí prstem po bradě a jemně ji políbil. „Hodně štěstí, poručíku."

„Díky."

Odcházel k limuzíně a slyšel, jak zvedá hlas. „Tak, chlapci a děvčata, konec legrace. Týmy po dvou. Standardní postup při hledání důkazů."

Těžko by ji tahal příliš daleko, říkala si Eva. K čemu by mu to bylo? Jenom by to trvalo déle, přidělalo mu to práci a zvýšilo riziko,

že ho někdo uvidí. Nicméně byli v Central Parku, takže něco najít nebude jednoduché. Tedy pokud nebudou mít zrovna štěstí. Ale během půl hodiny ho měli.

„Tady," zvedla ruku, aby upozornila Peabodyovou, a pak se sehnula. „Zem je tady rozšlapaná. Podej mi brýle. Samozřejmě," konstatovala, jakmile si brýle nasadila a podívala se na zem. „Tady je krev."

Postavila se na všechny čtyři, s nosem skoro u země, jako by byla lovecký pes, který právě zachytil stopu. „Zajisti to tady. Zavolej techniky, ať to tady pořádně prohledají. Koukni…"

Vyndala si z kufříku pinzetu. „Zlomený nehet. Její," řekla, když se na něj podívala proti světlu.

„Ty ses jen tak nenechala, viď, Eliso. Dala jsi mu zabrat."

Dala nehet do sáčku na důkazy a sedla si na paty.

„Tady ji táhnul po trávě. Je vidět, že se ho snažila zastavit. Ztratila botu. Proto má na jedné noze hlínu a trávu. Pak se sem pro ni ale vrátil. A odnesl i její šaty."

Postavila se. „Nech prohlédnout odpadkové koše a popelnice v okruhu jednoho kilometru. Třeba je tady někde zahodil. Špinavé, roztrhané a se skvrnami od krve. Zkusíme zjistit, co měla na sobě. Ale ty sis je nechal, vid?" řekla spíš jen pro sebe. „Jako memento."

„Bydlela jen pár kroků odsud," uvažovala nahlas Peabodyová. „Sebral ji poblíž jejího domova, vzal ji sem a pak ji odtáhl na místo, kde jsme ji našli."

„Prohledáme to tu. Dávám ti to na povel. Pak se podíváme k ní domů."

Peabodyová si odkašlala a dívala se na Evu. „Ty půjdeš takhle?"

„Máš snad lepší nápad?"

Bylo téměř nemožné, aby se necítila absurdně, když v roztrhaných šatech a na vysokých podpatcích spěchala za nočním hlídačem – androidem – v domě, kde Maplewoodová bydlela.

Alespoň u sebe má policejní odznak. To je jedna z pár věcí, bez kterých z domu nikdy neodejde. „Poručík Dallasová, detektiv Peabodyová, newyorská policie. Jsme tu kvůli Elise Maplewoodové. Bydlí tady?"

„Musím ověřit vaši identifikaci skenerem, poručíku.“

Na to, že bylo takhle brzy ráno, vypadal dost svěže. Být androidem mělo své přednosti. Měl na sobě parádní červenou uniformu se stříbrným vyšíváním a vyrobili ho tak, aby vypadal jako muž, tak kolem pětapadesáti, a aby mu částečně šedé vlasy ladily se stříbrem uniformy.

„Je to v pořádku. Slečna Maplewoodová pracuje a bydlí u pana a paní Vanderleaových. Co se děje?“

„Viděl jste slečnu Maplewoodovou dnes večer?“

„Mám službu od půlnoci do šesti. Neviděl jsem ji.“

„Potřebujeme mluvit s manželi Vanderleaovými.“

„Pan Vanderlea je na cestách. Budete muset kontaktovat bezpečnostní službu. V noci je na dispečinku počítač.“

Odemkl dveře a vešel s nimi. „Druhý sken a ověření vašich dokladů,“ oznámil jim.

Eva byla sice otrávená, ale vsunula průkaz do skenu na luxusní černobílé recepci.

* * *

TOTOŽNOST POTVRZENA. PORUČÍK DALLASOVÁ, EVA. JAKÝ JE DŮVOD VAŠÍ NÁVŠTĚVY?

„Potřebuji mluvit s paní Vanderleaovou ohledně jejich zaměstnankyně Elisy Maplewoodové.“

ČEKEJTE PROSÍM. KONTAKTUJEME PANÍ VANDERLEAOVOU.

Android čekal s nimi. Hrála tichá hudba, pravděpodobně nastavená tak, že se zapnula v momentě, kdy do recepce vstoupil člověk.

Proč by lidé potřebovali slyšet hudbu, aby přešli místnost, nebylo Evě jasné.

Světla byla ztlumená, v recepci naaranžovali pár kusů pěkného nábytku, kdyby si tu chtěl někdo sednout a poslouchat hudbu, voněly

tu čerstvé květiny. Na jedné straně byly dva výtahy a na zdech visely čtyři bezpečnostní kamery zabírající celou plochu recepce.

Podle všeho na tom byli Vanderleaovi velmi dobře.

„Kde je pan Vanderlea?“ zeptala se androida.

„To je oficiální dotaz?“

„Ne. Jsem jen zvědavá,“ řekla sarkasticky a zamávala mu odznakem před očima. „Samozřejmě že to je oficiální dotaz.“

„Pan Vanderlea je na služební cestě v Madridu.“

„Kdy odjel?“

„Před dvěma dny. Vrací se zítra večer.“

„Co…“ začala se ptát, ale odmlčela se v okamžiku, kdy slyšela počítač.

PANÍ VANDERLEAOVÁ VÁS TEĎ PŘIJME. VÝTAH A, PADESÁTÉ PRVNÍ PATRO. BYT B.

„Díky.“ Výtah se otevřel v momentě, kdy k němu přes černobílou recepci zamířili. „Proč děkujeme počítačům?“ přemýšlela Eva nahlas. „Těm to musí být přece úplně jedno.“

„Ze zvyku. Byla jsi někdy v Madridu?“

„Ne. Možná. Ne.“ Za posledních pár let byla na spoustě míst. „Myslím, že ne. Peabodyová, nevíš, kdo navrhuje takovéhle boty?“

„Řekla bych, že samotný bůh bot. Jsou úplně super.“

„Ten tedy určitě ne. Tohle může vymyslet jenom člověk. Navíc pěkný sadista. Člověk, který nenávidí ženy. Navrhuje tyhle boty, mučí ženské nohy a ještě na tom šíleně vydělává.“

„To je pravda. Ale zase to vypadá, že máš nohy dlouhé alespoň deset metrů.“

„To je přesně to, co potřebuju. Dvě desetimetrové nohy.“ Rezignovaně vystoupila v padesátém prvním poschodí.

Dveře do podkrovního apartmánu byly obrovské. Otevřela je celkem drobná žena kolem třicítky v mechově zeleném županu.

Dlouhé, tmavě zrzavé vlasy se zlatým melírem měla rozcuchané.

„Poručík Dallasová? Panebože, to je Leonardo?“

Vzhledem k tomu, jak upřeně zírala na její poničené šaty, netrvalo Evě ani tak dlouho, než jí došlo, o čem mluví. „Asi.“ Leonardo byl evidentně nejen miláčkem její nejlepší přítelkyně, ale všech těch šílenců, kteří žili módou. „Tohle je detektiv Peabodyová. Paní Vanderleaová?“

„Ano. Deann Vanderleaová. O co jde?“

„Můžeme dovnitř, paní Vanderleaová?“

„Samozřejmě. Promiňte, zaskočily jste mě. Když mi volali z recepce, lekla jsem se, že se něco stalo Lutherovi. Ale to by mi zavolali z Madridu, že?“ Nejisté se usmála. „Lutherovi se nic nestalo, že ne?“

„Nejsme tu kvůli Lutherovi, paní Vanderleaová. Jsme tu kvůli Elise Maplewoodové.“

„Elise? Touhle dobou bude ještě spát.“

„Kdy jste ji viděla naposled?“

„Než jsem šla spát. Někdy v deset. Bolela mě hlava, tak jsem šla do postele brzy. *Co* se děje?“

„Je mi líto, paní Vanderleaová, ale slečna Maplewoodová je mrtvá. Někdo ji včera pozdě večer zabil.“

„To… to je nesmysl. Je u sebe v ložnici.“

Nejjednodušší je nehádat se, to už Eva věděla. „Raději bychom se měly přesvědčit.“

„Jsou čtyři ráno. Jasně že spí. Její byt je tady, dveře z kuchyně.“ Přešla obývací pokoj zařízený cennými starožitnostmi. Naleštěné dřevo, kudrlinky, tmavé barvy, složité vzory a křišťálové sklenice. Obývák přecházel v místnost s televizí přes celou stěnu a vybavením pro hraní hudby a videoher ukrytým v jakési skříni. Tedy *armoir*, opravila se. Tak těm obrovským skříním říkal Roarke.

Napravo byla rozlehlá jídelna a za ní kuchyně.

„Počkejte prosím tady.“

Je trochu vzteklá, pomyslela si Eva. Bojí se, že bych mohla mít pravdu.

Paní Vanderleaová otevřela velké posuvné dveře do místností, kde bydlela Elisa Maplewoodová.

„Panečku, to je *ób*r byt,“ zašeptala Peabodyová.

„To tedy ano. Spousta místa, spousta věcí.“ Prohlížela si kuchyň. Všechno bylo v kombinaci černé a stříbrné. Dramatický efekt, a přitom praktické. A taky neskutečně čisté. Kdyby sem musela poslat techniky na sejmutí otisků prstů, překvapilo by ji, kdyby byli při naprosté absenci prachu schopní vůbec něco najít.

Nebylo to zas tak jiné než v Roarkově domě. Ke kuchyni neměla moc kladný vztah, tam vládl Summerset, a ona se jí tedy raději vyhýbala.

„Už jsme se někde setkaly.“

Peabodyová přestala obdivné zírat na obrovského AutoChefa. „Ty Vanderleaovy znáš?“

„Potkala jsem je. Neznám je. Byli na jednom z těch *představení*, kam mě Roarke pořád tahá. Podle jména mi to nedošlo, kdo by si taky všechny ty *lidi* pamatoval. Ale když jsem ji uviděla, vzpomněla jsem si.“

Když do místnosti vešla paní Vanderleaová, otočila se.

„Není tam. Nechápu to. Vonnie spí. To je její holčička.“

„Chodí často v noci ven?“

„Ne, vůbec ne… *Mignon!*“ Běžela zpátky do Elisina bytu. „Krucinál, kdo je Mignon?“ zamrmlala Eva. „Možná byla Maplewoodová na holky. Možná její milenka.“

„Mignon tu taky není.“ Deann byla teď bledá jako smrt a hlas se jí třásl. „Kdo je…“

„Mignon je náš pes.“ Mluvila rychle, slova z ní nervózně padala. „Tedy spíš Elisy. Malý pudl. Fenka. Koupila jsem ho před pár měsíci, aby si s ním děvčata mohla hrát. Mignon si ale ze všech nejvíc oblíbila Elisu. Asi ji vzala večer na procházku. Často ji před spaním věnčí. Panebože!“

„Sedněte si, paní Vanderleaová. Nechcete se napít? Peabodyová, přines nějakou vodu.“

„Byla to nehoda? Panebože, co se jí stalo?“ Nebrečela, alespoň zatím ne, ale Evě bylo jasné, že každou chvíli začne.

„Ne, je mi líto, paní Vanderleaová. Slečnu Maplewoodovou včera v noci v parku někdo napadl.“

„Napadl?“ řekla to tak váhavě, jako by to slovo neznala. „Napadl?“

„Zavraždil.“

„Ne, to ne!“

„Napijte se trochu, madam.“ Peabodyová jí podala sklenici vody.

„Nemůžu… Jak je to možné? Vždyť jsme spolu před pár hodinami mluvily. Tady jsme seděly. Řekla mi, abych si vzala prášek a šla do postele. Udělala jsem to. My… děvčata už byla v ložnici, Elisa mi udělala čaj a řekla mi, abych si šla lehnout. Jak se to stalo? Jak je to možné?“

Ne, teď není správná chvíle, abych jí říkala detaily, pomyslela si Eva. Peabodyová odešla zavřít dveře.

Dítě, vzpomněla si Eva. Tohle není konverzace, kterou by mělo slyšet, kdyby se náhodou probudilo.

Až se vzbudí, zjistí, že se jeho svět dramaticky a nenávratně změnil.

Kapitola 2

„Jak dlouho pro vás pracovala?“ Eva sice znala odpověď, ale říkala si, že bude lepší začít výslech jednoduše, než se dostanou k těžším a bolestivějším otázkám.

„Dva roky. Já… my… můj manžel hodně cestuje, tak jsem se rozhodla, že by bylo dobré najít někoho, kdo u nás bude bydlet a pomáhat mi s děckem i s domácností. Myslím, že to je lepší, než tady mít jen někoho přes den a androidy. Takhle mám i společnost. Elisa se mi líbila.“

Přejela si rukou po čele a zjevně se snažila uklidnit. „Samozřejmě měla potřebnou kvalifikaci, ale šlo spíš o to, že jsme si hned padly do oka. Stála jsem před rozhodnutím o tom, kdo bude u nás žít. Bylo pro mě důležité, aby to byl někdo, s kým se cítím dobře. Vonnie, tedy Yvonně – její dcera – byla dalším z důvodů. Máme taky dceru, Zannu. Jsou stejně staré a říkali jsme si, že to je hezké, že si spolu budou moct hrát. Vyjdou spolu skvěle. Jako by byly obě součástí rodiny. Ach bože, Vonnie…“

Položila si ruku na ústa a přišly slzy. „Jsou jí jenom čtyři. Jak jí můžu říct, že její maminka je… Jak jí to mám říct?“

„To můžeme zařídit my, paní Vanderleaová.“ Peabodyová si k ní sedla. „Vysvětlíme jí to a bude mít k dispozici i dětského psychologa.“

„Vás ale nezná.“ Deann se zvedla, přešla místnost a vyndala ze šuplíku papírové kapesníčky. „To by pro ni bylo ještě horší. Kdyby jí to řekl někdo cizí, myslím, že by se bála ještě víc a víc by ji to mátlo. Musím jí to říct já. Musím najít způsob, jak jí to říct.“

Utřela si oči. „Potřebuju chvilku o samotě.“

„Samozřejmě,“ řekla Eva.

„Jsme… byly jsme… kamarádky. Stejně jako Vonnie a Zanna. Nebylo to… náš vztah nebyl jako vztah mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem. Její rodiče…“

Deann se zhluboka nadechla. Když se vrátila ke stolu, měla už emoce pod kontrolou a Eva jí dávala nejvyšší hodnocení za sebekázeň. „Její matka žije tady, s jejím otčímem. A otec žije ve Philadelphii. Můžu… můžu se s nimi spojit. Myslím, že bude lepší,

když budu první, kdo s nimi o tom bude mluvit. Potřebují… Musím zavolat Lutherovi a říct to i jemu.“

„Jste si jistá, že chcete tohle všechno udělat sama?“ zeptala se Eva.

„Ona by to pro mě taky udělala.“ Hlas jí selhal, sevřela pevně ústa a sklonila hlavu. „Postarala by se o mou dceru, já se postarám o její. Panebože, jak se tohle mohlo stát?“

„Zmínila se vám o nějakých problémech? Nemluvila s vámi o někom, z koho měla strach, kdo ji obtěžoval nebo jí vyhrožoval?“

„Ne. Vůbec ne. To by mi určitě řekla. Lidi ji měli rádi.“

„Chodila s někým?“

„Ne, teď ne. Když se rozváděla, bylo to pro ni moc těžké. Chtěla vytvořit pro sebe a dceru úplně nový a stabilní domov. Říkala, že na muže teď není správný čas.“

„Nebo někoho odmítla nebo odradila?“

„O tom nic… ona byla *znásilněna*?“ Deann zaťala ruce v pěst.

„Patolog to teprve musí…“ Eva se odmlčela, když ji Deann chytila pevně za ruku.

„Vím, že už víte, jak to bylo. Nelžete mi. Byla to moje přítelkyně.“

„Podle stop to vypadá, že byla znásilněna.“

Ruka držící Evinu paži se sevřela ještě pevněji. Pak Evu pustila. „Musíte ho najít. Vy ho najdete a postaráte se, aby za to pořádně zaplatil.“

„Přesně to mám v úmyslu. Pokud mi chcete pomoci, potřebuju, abyste se pořádně zamyslela. Jestliže existuje něco, cokoli, třeba i bezvýznamného, o čem se zmínila, musíte mi to říct.“

„Byla by se bránila,“ prohlásila Deann. „Její bývalý manžel byl násilník. Našla si pomoc, chodila na terapii. Odešla od něj. Učila se postavit se sama za sebe. Určitě by se bránila.“

„Bránila se, máte pravdu. Kde je její bývalý muž?“

„Nejradši bych odpověděla, že v pekle, ale bohužel. Je někde v Karibiku se svojí poslední slečnou. Žije tam. Má prý nějaký potápěčský obchod nebo co. Svoje dítě nikdy neviděl. Ani jednou. Když Elisa podala žádost o rozvod, byla v osmém měsíci. Nedovolím, aby Vonnie dostal.“

Obličej se jí rozzářil bojovností, která se odrážela i v jejím hlase. „Kdyby Vonnie chtěl, budu se s ním soudit. To pro Elisu udělám velmi ráda.“

„Kdy s ním naposledy mluvila?“

„Myslím, že před pár měsíci. Zase jí nepřišly alimenty. Stěžoval si a nadával. Proč by jí měl vůbec něco platit, když ona se tu má tak dobře?“ Hluboce se nadechla. „Peníze, které od něj dostávala, šly rovnou na účet, který měl sloužit Vonnie, až půjde na univerzitu. Něco takového by jeho snad ani napadlo.“

„Setkala jste se s ním někdy?“

„Ne, bohudík jsem toho byla ušetřena. Podle toho, co jsem slyšela, nebyl v New Yorku asi čtyři roky. Promiňte, ale moc mi to nemyslí. Až se trochu srovnám, třeba si na něco vzpomenu. Všechno si to v hlavě pečlivě projdu a udělám, co můžu, abych vám pomohla. Ale teď bych potřebovala zavolat Lutherovi a pak být o samotě. Musím si promyslet, jak to říct Vonnie, až se vzbudí. A taky Zanně.“

„Budeme se muset podívat do jejího bytu a prohledat její věci. Můžeme přijít zítra?“

„Samozřejmě. Řekla bych, ať to uděláte teď, ale…“ Pohlédla směrem ke dveřím. „Ale chci, aby Vonnie spala co možná nejdéle.“

Eva se zvedla. „Můžete nám tedy zítra dopoledne zavolat a domluvit se?“

„Určitě. Promiňte, vůbec si nepamatuju vaše jména.“

„Dallasová. Poručík Eva Dallasová. Detektiv Peabodyová.“

„Samozřejmě. Obdivovala jsem vaše šaty, když jste přišly. Ale jako by to už byl alespoň rok.“ Zvedla se, protřela si oči a zadívala se na Evu. „Jste mi nějak povědomá. Nemůžu si uvědomit, jestli je to proto, že mi přijde, že už jste tu tak strašně dlouho, anebo jestli jsme se opravdu někdy v minulosti setkaly.“

„Myslím, že máte pravdu. Potkaly jsme se na nějaké dobročinné akci.“

„Na dobročinné akci. Ale ano. Roarke… vy jste Roarkova žena, že? Lidé vám říkají Roarkova policajtka. Promiňte, jsem dost mimo.“

„Nic se neděje. Je mi líto, že podruhé se setkáváme při tak nepříjemné události.“

Oči se jí zúžily a v obličeji měla pořád bojovnost. „Když o Roarkově policajtce na koktejlech lidé mluví, trochu se vás bojí. Říkají, že jste tvrdá a neoblomná. Mají pravdu?“

„Asi ano.“

„To je dobře. To je moc dobře.“ Podala Evě ruku. „Protože teď jste i moje policajtka.“

* * *

„Následujících pár dní jí dá pořádně zabrat,“ okomentovala situaci Peabodyová, když sešly do recepce. „Ale vypadá jako ženská, která takovouhle věc zvládne, až se trochu sebere.“

„Určitě. Je dost silná,“ souhlasila Eva. „Podíváme se na toho jejího bývalého. Třeba se rozhodl, že přijede na návštěvu do New Yorku. Promluvíme si s jejími rodiči, s jejími přáteli. A potřebujeme získat víc informací o tom, jak to u Vanderleaových chodilo.“

„Tohle nebyla nahodilá vražda. Způsob, jakým ji zohavil, tomu odporuje. Způsob, jakým ji naaranžoval, do jaké pozice. Pokud to nebyla nějaká osobní záležitost, v každém případě to byla plánovaná akce.“

„Souhlasím.“ Přešly recepci a zamířily do policejního auta, které na ně čekalo. „Maplewoodová chodila večer věnčit psa. Pravidelná záležitost. Vrah si jí všiml, všiml si pravidelnosti a připravil se na ni. Podle toho bych soudila, že věděl, že po něm pes nepůjde. Anebo ho nějak zneškodnil.“

„Viděla jsi někdy takového malého pudla?“ zeptala se Peabodyová a naznačila rukama velikost.

Eva pokrčila rameny. „Stejně to má zuby, ne?“

Stála vedle auta a prohlížela si okolí domu. Dobře osvětlené, pravidelné bezpečnostní obchůzky, noční vrátní… provoz na ulici.

„Psa věnčila v parku. Pravděpodobně jenom na okraji, ale přesto v parku. Cítila se v bezpečí. Žije tady, zná to tu. Asi šla podél silnice, ale ne moc blízko. Musel to provést rychle. Určitě už na ni čekal.“

Poodešla z cesty a představovala si, co se tu stalo. „Nechá psa, aby si očichal stromy a cestu. Je příjemný večer, užívá si to. Ona a Vanderleaová byly možná přítelkyně, ale to nic nemění na tom, že

pro ni pracovala. A to tvrdě. Bylo to vidět na jejích rukou. Určitě byla ráda, že si může odpočinout od toho všeho a jen tak se procházet.“

Posvítila si baterkou přes trávník k místu, kde ji přepadl, které teď bylo za policejní páskou. „Počkal, až bude z dohledu ze silnice. Pak zabil psa, nebo ho odehnal.“

„Zabil ho?“ Peabodyová se zatvářila účastně a Eva jen nevěřícně potřásla hlavou.

„Vrah znásilní, zohaví a zabije mladou ženu, a ty si myslíš, že by mu bylo líto zabít nějakého pudla?“

„Proboha…“

Eva zamířila k autu. Potřebovala se převléknout. Mohla by jet domů, bylo to blíž než na centrálu. Navíc by jí to ušetřilo nepřeberné množství poznámek, kdyby šla takhle oblečená do práce. To byl dostatečně pádný argument.

„Auto nás může hodit ke mně. Probereme si, co jsme zatím zjistily, pár hodin se vyspíme a ráno se do toho pustíme.“

„Rozumím. A rozumím i tomu, co jsi neřekla. Nechceš jít do práce takhle vymóděná.“

„Drž hubu, Peabodyová.“

Když se Eva konečně doplazila do postele, bylo už po páté. Po cestě se svlékla a nechala vše ležet tak, jak jí to upadlo, a zalezla pod deku nahá.

Ani nepípla, matrace se pod ní skoro ani nepohnula, ale Roarke stejně nějakým šestým smyslem věděl, že dorazila, dal jí ruku kolem pasu a přitáhl ji k sobě.

„Nechtěla jsem tě budit. Chci spát alespoň pár hodin. Peabodyová zalehla do svého oblíbeného pokoje pro hosty.“

„Tak buď ticho a spi.“ Políbil ji na vlasy. „Jen se vyspi.“

„Dvě hodiny,“ zamručela a usnula.

Její následující smysluplná myšlenka byla až *kafe*!

Cítila ho. Svůdná vůně se vplížila do jejího spícího mozku jako milenec do hedvábných přikrývek. Otevřela ospalé oči a uviděla Roarka.

Jako obvykle byl vzhůru dřív než ona a byl už oblečený do jednoho ze svých obleků pro ředitele zeměkoule. Ale místo toho, aby sledoval burzu, nebo co to vlastně u snídaně dělával, seděl tentokrát na posteli a díval se na Evu.

„Co se děje? Něco se stalo? Další…?“

„Ne. Můžeš být klidná.“ Když se chtěla vztyčit, přidržel ji za rameno, aby si znovu lehla. „Jenom jsem tě přišel vzbudit a přinesl ti kafe.“ Přisunul k ní šálek kávy a sledoval její toužebný pohled.

„Dej mi to.“

Podal jí šálek a sledoval, jak si dala první lok. „Pokud dojde k tomu, že se kofein dostane na seznam zakázaných látek, budeš se muset zaregistrovat jako narkomanka.“

„Jestli to někdy zkusí, tak je všechny zabiju a přestane to být problém. Čemu vděčím za to, žes mi přinesl kafe do postele?“

„Miluju tě.“

„To je pravda.“ Znovu se zhluboka napila. „Jsi slaboch.“

„Takhle ti to druhé kafe nepřinesu.“

„Taky tě miluju?“

„To už je lepší.“ Pohladil ji kolem očí, kde byla únava vidět nejvíc. „Potřebuješ mnohem víc než jen dvě hodiny.“

„Víc než dvě hodiny nemám. Dospím to později. Jednou… Jdu se osprchovat.“

Vstala, vzala si s sebou zbytek kávy a odešla do koupelny. Slyšel, jak si poručila plný masážní proud. Věděl, že se každé ráno sprchuje hodně horkou vodou, aby se dokázala probrat. Nechápal to.

Potřeboval zjistit, jestli má v sobě ještě nějakou páru, a doufal, že ji nebude muset svázat a násilně ji krmit. Právě začal programovat AutoChefa, aby připravil snídani, když za sebou uslyšel kocouří tlapky.

Podíval se na kocoura, který se mu začal lísat k nohám. „Vsadím se, že máš v mozku nějaký čip, který ti umožňuje cítit, když kdokoli na jídlo jen pomyslí. Určitě tě už nakrmili v kuchyni.“

Galahad předl jako mašinka a ještě intenzivněji se k Roarkovi lísal. Ten ho chvíli ignoroval a připravoval francouzské topinky, kterým Eva jen těžko odolávala. K tomu přidal pár plátků hodně vypečené slaniny s vědomím, že to je zase jeho slabost. Jeho a

Galahadova. Eva vešla oblečená do krátkého bílého županu. „Dám si něco, až dorazím na centrálu…“ Zbystřila, ucítila vůni a uviděla talíř s topinkami a slaninou. „To je rána pod pás…“

„Přesně tak.“ Poplácal na židli vedle sebe, což považoval za pozvání i Galahad, takže ho zvedl a položil na zem. „Takhle jsem to nemyslel. Evo, sedni si. Patnáct minut na výživnou a vynikající snídani si přece můžeš dovolit, ne?“

„Asi jo. Stejně ti potřebuju říct pár věcí. Takže zabiju dvě mouchy jednou ranou.“ Sedla si a pohlédla na talíř s hladovým očekáváním.

Kousla si, odstrčila Galahada, který se pro změnu začal lísat k ní, a natáhla se po kávě. „Oběť pracovala pro Luthera a Deann Vanderleaovy.“

„Máš na mysli *Starožitnosti Vanderlea*?“

„Přesně to jsem zjistila, když jsem ho vyhledala v databázi. Jak dobře je znáš?“

„Když jsem zařizoval tenhle dům, pracoval jsem s nimi. Ale i s jinými firmami. Většinou jsem konzultoval s jeho otcem, ale Luthera a jeho ženu znám také. Nejsou to přátelé, ale určitě je považuju za známé. Ve svém oboru se opravdu vyzná a celkem aktivně se podílí na vedení firmy. Jsou to příjemní lidé. Inteligentní a schopní. Oba. Ty je považuješ za podezřelé?“

„Luther byl v Madridu. Budu to ještě muset ověřit. Manželka na seznamu podezřelých jednoznačně není. Pokud tedy není fantastická herečka. Měly velmi dobry nejen pracovní vztah. Byly blízké přítelkyně. Hodně ji to vzalo. Mně se líbila“

„Podle toho, co o Lutherovi vím, není to určitě typ, který by znásilnil ženu. O to míň ji zavraždil a zohavil.“

„Co typ, který by si začal se služkou přímo pod manželčiným nosem?“

„Nikdy se nedá odhadnout, s kým se chlap rozhodne si začít pod manželčiným nosem, ale já bych řekl, že on takový není. Připadají mi spolu docela šťastní. Myslím, že mají malé dítě.“

„Holčičku. Čtyři roky. Stejně starou jako dcera oběti. Deann Vanderleaová si dnes ráno zažila svoje.“

„Měla oběť partnera?“

„Bývalého manžela. Žije v Karibiku. Násilník. Toho si dobře proklepneme.“

„Milenec?“

„Podle Deann s nikým nechodila. Jmenovala se Elisa Maplewoodová. Šla prý mezi desátou a půlnocí vyvenčit psa. Přesnou dobu zjistíme od bezpečnostní služby v domě. Šla do parku a tam ji napadl. Čekal na ni, určitě na ni čekal. Napadl ji, znásilnil, pak ji uškrtil a odtáhl na břeh jezírka. Tam ji naaranžoval na skále a vyřízl jí oči. Co to mělo symbolizovat? Oči – okna do duše. Nebo nějaká náboženská šílenost? Klidně to muže být i fetiš.“

„Měla by sis promluvit s Mirovou.“

„Určitě.“ Eva myslela na nejlepší policejní psycholožku v New Yorku. „Zavolám jí.“

Zatímco mluvili, dojedla a teď vstala, aby se oblékla. „Když budeme mít štěstí, bude to jen jedna vražda.“

„Proč si myslíš, že by to měla být sériová vražda?“

„Je to příliš přesně naplánované a naaranžované. A moc symbolů. Oči… červená šňůra, její pozice… Možná zjistíme, že všechny ty symboly patřily Elise osobně, ale řekla bych, že se týkají spíš vraha než jí. Něco pro něj znamenají. Elisa bude pravděpodobně jenom typ: vzhled, stavba těla, odkud pochází, její postavení… něco takového. Možná je to ale jen o tom, že je žena a svobodná.“

„Chceš, abych ti s Vanderleaovými pomohl?“

„Možná. Zatím ještě ne.“

„Dej mi vědět. Miláčku, tohle sako ne.“ Spíš rezignovaně než otráveně se zvedl, prošel řadou ramínek a vyndal sako se světle modrými a béžovými proužky. „Věř mi.“

„Vůbec nevím, jak jsem mohla existovat, než ses stal mým módním poradcem.“

„Ani mi to nepřipomínej.“

„To bylo tvrdé.“ Sedla si a obula si boty.

„Hm, to je jiná.“ Dal si ruce do kapes a v jedné sevřel knoflík, který upadl z toho nejnudnějšího a nejhůř střiženého kostýmu, který kdy viděl. Z toho, který měla na sobě, když se poprvé setkali.

„Za chvíli mám telekonferenci a pak budu skoro celý den v kanceláři v centru.“ Nahnul se k ní a jemně ji políbil na rty. Chvíli

tak zůstal, aby si ten okamžik pořádně vychutnal. „Dávej na moji policajtku pozor.“

„Přesně to mám v úmyslu. Slyšela jsem, že tví přátelé říkají, že je tvrdá, neoblomná a že se jí dokonce bojí. Co si o tom myslíš ty?“

„Poručíku, tvoji přátelé říkají naprosto to samé. Pozdravuj Peabodyovou,“ dodal a odešel.

„Dobře, ale ať si nedělají iluze,“ zavolala ještě za ním.

Slyšela, jak se zasmál, a řekla si, že jeho smích je pro správný začátek dne stejně příjemný a důležitý jako vynikající káva, kterou pro ni připravil.

První, co musela udělat po příchodu do kanceláře, bylo domluvit si schůzku s dr. Mirovou. Na seznamu Peabodyové bylo ověřit, že Luther Vanderlea byl opravdu v Madridu, a zjistit, kde je Elisin bývalý manžel.

Potom zadala Eva všechny dostupné informace o případu do počítače a prohledala databázi, aby zjistila, jestli někde nedošlo k podobným zločinům.

Nepřekvapilo ji, kolik podobných sexuálních vražd zahrnujících zohavení se událo, ani to, že bylo dost i takových případů, u kterých došlo k záměrnému zranění, zničení nebo odstranění očí. Na to už byla policistkou příliš dlouho.

Eliminovala vrahy, kteří byli ve vězení anebo mrtví, a věnovala celé dopoledne tomu, že studovala neuzavřené případy.

Několikrát jí někdo volal, ale věděla, že to jsou reportéři, kteří čmuchají senzaci, a tak zvonění ignorovala.

Pak se soustředila na oběť a nechala všechno to, co se zatím dozvěděla, uležet.

Kdo byla Elisa Maplewoodová?

Běžné vzdělání na státních školách, žádná vysoká. Jedno manželství. Jeden rozvod. Jedno dítě. První dva roky na mateřské. Rodiče se rozvedli, když jí bylo třináct. Matka v domácnosti, nevlastní otec dělník. Ten vlastní v Bronxu, policejní záznam, na Abela Maplewooda se raději podívám blíž, říkala si.

Rozkrádání, opilost a veřejné pobuřování, napadení a nelegální sázky.

Panečku, Abele, ty jsi pěkný prevít.

V záznamu neměl sice žádné znásilnění, ale mohlo to být jeho první. Otci znásilňují své dcery. To ona věděla bohužel až příliš dobře. Taky je svazovali, mlátili a lámali jim kosti.

Pomalu se zvedla od stolu. Cítila, jak se jí najednou rozbušilo srdce. Vracely se jí vzpomínky a zahlcovaly její mysl.

Tentokrát si raději zašla pro vodu, ne pro kávu. Vypila ji. Pomalu. A stála u úzkého okna.

Věděla, co si Elisa u znásilnění musela prožít – ten strach a bolest. Hlavně ponížení a šok. Věděla to tak, jako to může vědět jen jiná oběť.

Musela toho vědomí využít k tomu, aby našla vraha, aby zajistila průchod spravedlnosti. Jinak to nebylo k ničemu. Kdyby dovolila, aby ji zahltily vzpomínky na minulost, nebylo by to k ničemu. Nikomu by to nepomohlo.

Čas vyrazit do terénu, řekla si. Zpátky do terénu a k práci, kterou je třeba udělat.

„Dallasová?“

Neotočila se a ani se nezeptala, jak dlouho už tam Peabodyová stojí, a snažila se dát se rychle dohromady. „Potvrdila jsi alibi toho Vanderlea?“

„Ano, madam. V inkriminované době byl v Madridu. Přesně tak, jak jsme slyšely od jeho ženy. Je teď na cestě domů. Poté, co mu jeho žena volala, zkrátil služební cestu o den. Dnes ráno v sedm hodin madridského času byl na pracovní snídani. Takže je vyloučeno, aby sem v dané době doletěl, zabil Maplewoodovou a vrátil se zpátky na tu schůzku.“

„A co její bývalý?“

„Brent Hoyt? Je čistý. Vzhledem k tomu, že byl na záchytce na ostrově Saint Thomas, nemohl být v New Yorku.“

„Dobře. Otec Maplewoodové – Abel – má záznam v rejstříku. Musíme ho proklepnout. Nejdřív se ale podíváme za Vanderleaovými.“

„Někdo tu na tebe čeká.“

„Něco o případu?“

„No, řekla bych…“

„Nemám čas na konverzaci o počasí," otočila se Eva a odcházela. „Podíváme se za Morrisem do pitevny a pak pojedeme do centra. Pak se musím vrátit sem, mám schůzku s Mirovou."

„Dobře, ale ta slečna trvá na tom, že s tebou musí mluvit. Říká, že má informace o případu. Vypadá normálně."

„Jak normálně? Na rozdíl od koho? Jestli má někdo informace o případu, proč jsi mi to neřekla rovnou?"

„Protože…" Peabodyová přemýšlela, jestli to má Evě říct a riskovat, anebo ji nechat, ať to zjistí sama. „Říká, že je médium."

Eva se zarazila. „No tak… tu pošli za sekretářkou. Měla bys vědět, že nemáme dost času na to, abychom ho ztrácely s magory."

„Má na to ale licenci. Navíc se zmínila o tom, že tě zná."

„S žádnými magory se nekamarádím. To je moje zásada."

„Zná tě přes jednu tvoji známou."

„Je pravda, že Mavis zná spoustu magorů různých druhů. Stejně je tu nechci."

„O Mavis nejde. Říká, že zná dr. Dimattovou. Doktorku Normální. A něco ji fakt dostalo. Úplně se třese."

„Do háje… dobře, má deset minut." Podívala se na hodinky a nastavila si stopky na určenou dobu. „Tak ji sem přiveď."

Eva seděla a tvářila se naštvaně. Takhle to dopadá, když si člověk najde přátele. Ti mají svoje přátele a ti se vám pak pletou do života, do vaší práce. Aniž by si toho všimla, měla jich kolem sebe celou hromadu.

A polovina z nich je střelená.

No dobře, rozhodla se. Ne všichni léčitelé a média jsou podvodníci nebo magoři. Pár jich opravdu umí to, o čem mluví. Takových je sice málo, ale přece. Věděla, že policie občas takové lidi používá, a někdy to opravdu pomůže.

Ji taková spolupráce obyčejně nezajímala. Věřila tvrdé detektivní práci, pořádné analýze důkazů, schopnosti dedukce a tak dále. K tomu přidejte intuici, trochu štěstí a trochu násilí…

Tak to dělá ona a funguje to.

Šla si pro kávu.

Zrovna zvedla šálek, a když uslyšela přicházející Peabodyovou, otočila se. S ní dorazila dlouhovlasá, hezky a normálně vypadající

žena. Vlasy byly hnědé a leskly se. Měla krásnou pleť a bledězelené, jasné oči, na nichž bylo vidět, že se hned tak něčeho nelekne. Pevně oplácela Evin pohled.

Měla výraznou, velmi hezkou tvář s plnými sexy rty a úzkým nosem. Asi španělská nebo mexická krev, říkala si Eva. Její předkové se dobře opalovali a hráli na kytary. Bylo jí tak sedma nebo osmadvacet, měřila asi sto sedmdesát pět centimetrů a měla pěknou, štíhlou postavu.

Na sobě měla dobře střižené kalhoty a tuniku – obojí v barvě vlčího máku –, na ruce dva prsteny s tmavými kameny a zlaté dlouhé náušnice.

„Poručíku Dallasová, tohle je Celina Sanchezová."

„Těší mě. Posaďte se, slečno Sanchezová. Mám teď docela naspěch, takže pojďme rovnou k věci."

„Dobře." Sedla si, ruce sepjala pevně na klíně. Vydechla a řekla: „Vyřízl jí oči."

Kapitola 3

„Teď, když mám vaši pozornost," Celina rozpletla prsty, přitiskla si dva z nich na pravý spánek, jako by chtěla zastavit bolest, „mohla bych vás poprosit o kávu?"

Eva zůstala tam, kde byla, a upíjela pomalu ze svého šálku. Do médií žádné informace o zohavení oběti nepustili. Ale někdo musel někomu něco říct. Vždycky to tak bývá.

Hlas se Celině třásl. Byl chraplavý a jakoby provokující. Neměla žádný konkrétní přízvuk, který by ji někam zařadil. „Jak se k vám tahle informace dostala, slečno Sanchezová?"

„Viděla jsem to. A věřte mi, že to nebylo něco, na co bych se dívat chtěla."

„Vy jste viděla oběť v Central Parku?"

„Ano. Ale fyzicky jsem tam nebyla. Byla jsem doma. Proto jsem tady a chci vám to vysvětlit. Byla bych vám vděčná, kdybyste mi nabídla šálek kávy."

Eva pokývla Peabodyové. „Vy jste Elisu Maplewoodovou znala?"

„Ne, neznala. A než budeme pokračovat, chci, abyste věděla, že jsem nikdy v minulosti s policií nepracovala. Není to něco, co by mě zajímalo."

Když mluvila, živě gestikulovala rukama. Pak je položila do klína a propletla prsty, jako by je chtěla udržet v klidu.

„Nechci běžně vídat to, co vy, poručíku. Nechci mít v hlavě takovéhle výjevy. Dělám převážně individuální konzultace, někdy i skupinové. Nejsem blázen, ani se nehoním za slávou. A podle toho, co mi o vás řekla Louise, si o mně určitě myslíte opak."

„Odkud znáte Louisu Dimattovou?"

„Chodily jsme spolu do školy a od té doby se stýkáme. Díky." Vzala si od Peabodyové kávu a zeptala se: „Vy jste mimosmyslovým vjemům nakloněna více, detektive, že? Nemáte náhodou v rodině nějakého léčitele nebo médium?"

„Já… no…"

„Zůstaňme u vás," přerušila je Eva.

„Dobře.“ Celina ochutnala kávu a poprvé od chvíle, kdy vešla, se usmála. „Výborná. Něco takového jsem přesně potřebovala. Měla jsem sen.“

„Hm…“

Celina se zasmála. „Tenhle tón mě uklidňuje. Život je plný paradoxů. Louise mě před vámi varovala, ale taky mi řekla, že se mi budete líbit. Ač to zní zvláštně, myslím, že měla pravdu.“

„To jsem opravdu ráda. Můžeme zůstat u toho, proč jste tady?“

„Samozřejmě. Ve snu jsem viděla ženu. Mladou, atraktivní, myslím, že měla světle hnědé vlasy. Rovné, téměř na ramena. Alespoň ve světle pouličních lamp vypadaly světle hnědé. Vyšla z domu a na vodítku měla malého bílého psa. Měla na sobě džíny a tričko. Na recepci byl vrátný a prohodili pár slov. Nic jsem neslyšela, byla jsem moc daleko.

Přešla ulici – širokou ulici – a pes pobíhal kolem ní. V tom snu mi začalo strachy hrozně bušit srdce. Chtěla jsem na ni zavolat, aby se vrátila, ale nevyšel ze mě žádný zvuk. Dívala jsem se, jak šla se psem do parku. Vypadalo to, že je jí trochu zima, a asi přemýšlela, jestli se má vrátit pro bundu. Nakonec se rozhodla, že to neudělá.“

Celina zvedla šálek k ústům a bylo vidět, že se jí třesou ruce. „Šla dál, pes ji trochu tahal za vodítko. Padl na ni stín, ale ona si toho nevšimla. Přiblížil se k ní zezadu. Neviděla jsem na něj. Viděla jsem jen jeho stín. Čekal, sledoval ji, stejně jako já. Cítila jsem jeho vzrušení, jeho šílenství i její strach. Jeho emoce byly rudé, tmavé, hnusné. Její stříbrné. Rudý stín a stříbrné světlo.“

Položila šálek. „Tohle normálně nedělám. Nestojím o to.“

„Ale už jste tady. Tak to dopovězte.“

Zbledla a oči měla najednou jakoby skleněné. „Uhodil ji, kopnul toho psa a ten utekl. Snažila se mu bránit, ale byl moc silný. Uhodil ji do tváře, srazil ji na zem. Pořád… chtěla křičet, ale on ji pořád mlátil.“

Dýchala přerývaně a ruku si položila na srdce. „Mlátil ji a zatáhl ji dál mezi stromy a keře. Ztratila botu. Kolem krku jí dal červenou šňůru. Červenou, symbol moci. Utáhl ji. Bránila se, snažila se nadechnout, ale byl na ni moc silný. Začal z ní strhávat šaty. *Ty*

děvko, píčo. Ty kurvo. Hrozná nenávist. Znásilnil ji. Utáhl šňůru, utahoval ji tak dlouho, až se přestala bránit. Byla mrtvá.“

Po Celininých tvářích se koulely slzy. Ruce měla znovu v klíně. Držela je propletené tak pevně, že jí zbělely klouby. „Ukázal jí, že to je on, kdo má moc. Že ona je nic. Ale to mu nestačilo. Sebral její šaty, dal je do tašky a nesl ji dál do parku. Je opravdu hrozně silný.“ Hlas jí přeskakoval. Zírala do prázdna.

„Je tam zámeček nebo hrad. Vedle jezera. Tam je pánem on. Král. Přehodil si ji přes rameno a slezl po kamenech k vodě. Položil ji opatrně na skálu. Tady se jí bude líbit. Možná tu tentokrát zůstane.“

Celina stále ještě zírala do prázdna, ruce složené na prsou. „*Odpočívej v pokoji, kurvo*. Vyřízne jí oči, dá je do sáčku a schová ho do tašky. Po obličeji jí teče krev. Ruce má od krve. Skloní se k ní a políbí ji. Pak jsem se probudila. Probudila jsem se a na rtech cítila jeho krvavá ústa.“

Evě zazvonily hodinky a Celina skoro nadskočila.

„Co jste udělala?“ zeptala se jí Eva.

„Co jsem…, když jsem se přestala třást, vzala jsem si prášek na uklidnění. Snažila jsem se přesvědčit se, že to byl jen zlý sen. Bylo mi jasné, o co šlo, ale chtěla jsem, aby to byla jen noční můra, a ne vize. Ještě se mi nestalo, že by mě moje schopnosti zavedly tak daleko, do takové hrůzy. Měla jsem strach. Vzala jsem si prášek a snažila jsem se se z toho vyspat. Možná je to zbabělé, ale nikomu netvrdím, že jsem hrdina. O to nestojím.“

Znovu zvedla šálek kávy k ústům. „Dneska jsem zapnula televizi. Obyčejně se zprávám vyhýbám, ale tentokrát mě to nutkalo, abych se podívala. Potřebovala jsem to vědět. Viděla jsem zprávu o té vraždě. Ukazovali její fotku. Hezká mladá žena, světle hnědé vlasy. Říkali její jméno. Nechtěla jsem sem přijít. Většina policajtů jsou skeptici. Proto jste přeci tady. Ale musela jsem.“

„Říkáte, že jste viděla, v té… vizi… oběť vraždy. Ale neviděla jste vraha?“

„Viděla jsem jeho… esenci… dalo by se říct. Viděla jsem jeho tvar,“ polkla, „bála jsem se víc než kdykoli předtím. Zcela upřímně,

nebyla bych přišla. Chtěla jsem na všechno zapomenout. Ale připadala bych si jako naprostý zbabělec.“

Zvedla ruku a hrála si s řetízkem na krku. Nehty měla nalakované tmavě rudou barvou a na nich zářivě bílé půlměsíce. „Přišla jsem za vámi, protože o vás mluvila Louise. A pokusím se vám pomoci.“

„Jak si myslíte, že nám můžete pomoci?“

„Možná bych viděla víc, kdybych měla něco, co mu patří, nebo něco, čeho se dotkl.“ V jejím obličeji byl vidět záblesk podrážděnosti. „Takhle normálně nepracuju, pochopte. A váš přístup mi to v žádném případě neulehčuje.“

„Slečno Sanchezová, ulehčovat vám to není moje práce. Mám zodpovědnost za vyšetřování.“

„Dobře. Tak si mě vyšetřujte, jak chcete,“ vrátila jí to Sanchezová. „Můžu vám říct jenom to, co vím. A já vím, že ten, kdo to udělal, je silný… alespoň tak sám sebe vidí. Má velkou sílu. Vím, že je blázen. A vím, že tahle žena, Elisa Maplewoodová, není jeho první oběť. Nebyla to jeho první vražda, a nebude ani poslední.“

„Jak to víte?“

„Nemůžu vám to vysvětlit způsobem, kterému byste rozuměla.“ Pro důraz se k Evě naklonila. „Cítila jsem to z něj. Jeho nenávist. Je to nenávist, která ho vzrušuje a zároveň se jí bojí. Nenávist a strach. To je to nejdůležitější. Nenáviděl je všechny a taky se jich všech bál. Nevím, proč jsem ji viděla, proč jsem viděla jeho… možná mezi námi existovalo nějaké spojení v jiném životě. Ale mám strach. Větší, než jsem kdykoli zažila. Bojím se, že jsem na něj nějak napojená. Musím vám pomoct ho zastavit, protože se bojím, že jinak se zblázním.“

„Kolik si účtujete?“

Napjatě se usmála. „Hodně. A cena odpovídá tomu, co za ni dostanete. Zasloužím si ji. Tohle budu dělat zadarmo. S jednou podmínkou.“

„Jakou?“

„V žádném případě nechci, aby bylo moje jméno zveřejněno. Nechci, aby o mně věděl kdokoli, kdo zcela nutně nemusí. Nejen proto, že publicita tohoto typu je mi krajně nepříjemná, nejen proto,

že by se na mě začala lepit klientela, které se chci vyhnout, ale hlavně proto, že se ho bojím.“

„Dáme vám vědět. Děkujeme, že jste přišla.“

Celina se na ni obrátila s úsměvem na tváři. „Jste vždycky takhle tvrdá?“

„Co myslíte? Vy jste věštkyně.“

„Nečtu myšlenky.“ Celinin tón tentokrát nabral na ostrosti. „A pokud nemám povolení, nečtu ani lidi.“

„Můžu vás ujistit, že ode mě povolení nedostanete. Mám tu práci, slečno Sanchezová. Beru vaše informace v potaz. Budeme v kontaktu.“

„Vypadá to, že Louise se přeci jen mýlila. Nelíbíte se mi.“ Odešla.

„To nemusela.“

„Byla jsi na ni hodně tvrdá,“ okomentovala to Peabodyová. „Ty jsi jí nevěřila?“

„To jsem neřekla. Můj názor na ni počká, až si ji proklepneme. Podívej se, co o ní máme.“

„Poručíku, pokud má licenci, tak nemůže mít policejní záznam.“

„Nemůže mít licenci, pokud byla odsouzena,“ opravila ji Eva a odcházela. „Podívej se, co najdeš. Pořádně. A sežeň mi Louisu Dimattovou. Chci slyšet, co mi k tomu řekne.“

„Dobrý nápad… To se rozumí,“ dodala Peabodyová, když ji Eva zpražila pohledem. „Pokud bude v pořádku, budeme s ní spolupracovat?“

„Kdybych věděla, že mi to pomůže dostat toho hajzla, budu klidně spolupracovat s dvouhlavým drakem. Ale do chvíle, než to zjistíme, budeme dělat naši nudnou práci naším nudným způsobem.“

Nejdřív se zastavila na patologii. Věděla, že se může na šéfa patologie Morrise stoprocentně spolehnout. Že jí řekne všechno, co potřebuje vědět, a nebude ji zbytečně zdržovat úředním postupem a podobnými nesmysly.

Našla ho v pitevně, na sobě měl šedomodrou ochrannou kombinézu. Podívala se na ni pozorněji a zjistila, že jsou na ní v podtisku obrázky nahých žen.

Morrisovi se dobrý vkus nepřipisoval nadarmo.

Jeho dlouhé tmavé vlasy byly spleteny v hladký cop, který mu sahal skoro mezi lopatky. Pořád ještě byl opálený z dovolené. Ruce měl pokryté tenounkou ochrannou vrstvou a na nich krev. Pracoval a přitom si potichu prozpěvoval nějakou odrhovačku.

Když Eva a Peabodyová vstoupily do místnosti, podíval se na ně přes rameno a pod ochrannou maskou se objevil úsměv.

„Skoro jsi mě stála dvacku."

„Jak to?"

„Vsadil jsem se s Fosterem, že tu budeš ještě před jedenáctou. Stačila jsi to jen tak tak."

„Zdržela mě jedna vědma. Jaký máš na takovéhle věci názor?"

„Já si myslím, že každý z nás má nějaký talent nebo schopnosti tohohle typu a nejsou úplně pochopitelné nebo jednoduše vysvětlitelné. A taky si myslím, že devadesát procent těch, kteří tvrdí, že mimosmyslové schopnosti mají, lžou, jako když tiskne."

„Řekla bych, že takových je víc, ale jinak s tebou souhlasím." Podívala se na tělo na stole. „Co na to říkáš?"

„Máme tu ženu, která měla velkou smůlu a která nic nevidí. Anebo, pokud věříš na posmrtný život, teď už vidí všechno. Velmi těžké trauma. Předtím než zemřela. Dal jí pořádně zabrat. Zneužil ji, ale přitom po něm nezůstaly žádné biologické stopy. Měl na sobě ochranu. Příčinou smrti je uškrcení. Smrtící zbraní je červená šňůra. K zohavení došlo až po smrti. Čisté řezné rány. Nacvičoval si to."

„Jak přesné jsou řezy? Jako od chirurga?"

„Pokud to byl chirurg, tak určitě ne ten nejlepší ze třídy. Řekl bych, že používal laserový skalpel. Šikovný, ale ne nějak výjimečně. Párkrát mu to trochu ujelo." Ukázal na další mikroskopické brýle. „Chceš se podívat?"

Eva si mlčky nasadila brýle a sklonila se nad tělo.

„Vidíš? Tady." Pokývl směrem k obrazovce, která ukazovala řez ve zvětšení, aby se mohla dívat i Peabodyová.

„Není zcela přesný. Trochu se mu třásly ruce. A všiml jsem si oční tekutiny. Myslím, že tady narušil tkáň, ale musíme si to ještě nechat potvrdit v laboratoři."

„Dobře."

„Nenašel jsem na ní žádné jeho stopy. Tráva, zem, pár chlupů, ale žádný z nich lidský. Pravděpodobně to jsou psí chlupy, ale je ještě třeba udělat analýzu, jenom dedukuji. Všechna krev je její.“

„To je tedy smůla. Nějaká vlákna?“

„Pár. Pod nehty. Jen tak to nevzdala. Už jsem je poslal do laborky. Je to z látky, většina pravděpodobně z jejího oblečení, ale bylo tam i pár vláken s ochrannou vrstvou, ta musí být jeho.“

Eva se narovnala a sundala si brýle. „Už jsi někdy něco takového viděl?“

„Viděl jsem ledacos, ale tohle ještě ne. A ty?“

„Ne všechny jednotlivé prvky dohromady.“ Věděla, že pravděpodobnost toho, že to vidí naposledy, je velmi malá.

„Sanchezová má rejstřík čistý. Žádné zatčení, žádné obvinění.“ Peabodyová pročítala záznamy, zatímco Eva řídila. „Chceš slyšet, co tady o ní máme?“

„Zkrácenou verzi.“

„Datum narození 3. února 2026, v Madisonu, ve státě Wisconsin. Brrr. Oba rodiče žijí v Mexiku, v Cancúnu. To už je lepší! Zádní sourozenci… soukromé školy… žádné manželství. Jedno spolužití – tříleté – skončilo před rokem a půl. Žádné děti. Má licenci na ezoterické poradenství.“

„Jak dlouho?“

„Patnáct let. To je v pořádku. Pár žalob v občanskoprávních sporech, rozhodnutých ve prospěch žalobce. Ale to je pro lidi v její branži běžné. Lidi se naštvou, když se něco nestane tak, jak by si představovali, a stěžují si nebo dokonce žalují.“

„Lidi pomalu podávají žaloby na mraky, když jim na pikniku začne pršet.“

„Dělá hodně pro mezinárodní společnosti. Na kongresech, oslavách a tak. A taky si tím velmi slušně vydělává. Asi tak sedm až osmkrát víc, než chudák policajtka v oddělení vražd. Posledních dvanáct let žije v Soho. Má taky dům u moře v Oyster Bay. To zní dobře.“

„Už jsi sehnala Louisu Dimattovou?“

„Dneska je v útulku.“

„Aha.“ Eva doufala, že bude na klinice v Canal Street. V útulku *Dochas*, který založil Roarke, se nebyla ještě ani podívat. „Nejdřív se mrkneme do bytu oběti. Jestli to stihneme, půjdeme pak za Louisou.“

„Chtěla jsem se stejně do *Dochas* podívat. Charles říkal, že je pro to Louise fakt zapálená.“

„Ty se vídáš s Charlesem?“

„Jasně. Sem tam.“

Fakt, že Charles, profesionální společník, byl přítelem Louisy a také bývalým přítelem (tedy bez sexuálních výhod) Peabodyové, připadal Evě divný.

Což zas tak moc neznamenalo, protože intimní vztahy, včetně jejího vlastního, jí připadaly divné.

„Zjistila jsi něco zajímavého o té šňůře?“

„Pokud považuješ informaci, že takové šňůry se prodávají běžně ve třiceti různých obchodech jen na Manhattanu, za zajímavou, tak ano. Mám výrobce, distributory… je to běžné zboží, které prodávají v galanteriích, uměleckých potřebách a tak dál. Některé obchodní domy je dokonce používají k balení dárků. Najít místo, odkud pochází, nebude jednoduché.“

„Kdyby to bylo jednoduché, policajtem by mohl být každý.“

Zpovídat Deann Vanderleaovou také nebylo jednoduché. Byla vyčerpaná, vypadala, že je jí špatně a evidentně ji tížil smutek a starosti.

„Je mi líto, že vás musím znovu obtěžovat.“

„To je v pořádku. Můj manžel má bohužel zpoždění. Kdyby tu byl, byla bych raději.“

Pokynula směrem k židlím v obývacím pokoji. Místo županu měla teď na sobě staré černé kalhoty a bílé vytahané tričko. Vlasy měla stále ještě rozcuchané a byla bosa.

„Nespala jsem. Jsem ráda, že se ještě držím na nohou. Zjistili jste něco? Našli jste ho?“

„Ne, vyšetřování pokračuje, děláme, co je v našich silách.“

„Doufala jsem, ale to bylo asi naivní.“ Podívala se roztěkaně kolem sebe. „Mám vám udělat kávu nebo čaj, nebo…“

„Nedělejte si starosti,“ promluvila na ni Peabodyová tónem, kterého Eva nebyla dost dobře schopná. „Naopak, kdybyste něco potřebovala, řekněte si.“

„Ne, díky. Vonnie… už usnula. Zanna je s ní. Nejsem si jistá, jestli chápe, co se stalo, jestli jí opravdu došlo, že maminka se už nevrátí. Plakala, usedavě. A my s ní. Pak usnula vyčerpáním. Tak jsem je obě dala do postele, aby se nevzbudily samotné.“

„Bude potřebovat terapii, paní Vanderleaová.“

„Ano,“ Deann přikývla směrem k Peabodyové. „Už jsem pár lidem volala. Něco zařídím. Potřebuju, chci… panebože… Luther a já chceme zařídit Elisin… pohřeb. Nejsem si jistá, s kým máme mluvit a jak moc to spěchá, ani… musím něco dělat, nesmím se zastavit.“ Otřásla se. „Když něco dělám, dá se to vydržet.“

„Zajistíme, aby vám s tím někdo pomohl,“ řekla Eva.

„Děkuji. Už jsem volala právníkům, aby začali pracovat na přidělení péče o Vonnie. Musí se to zařídit rychle, nechci, aby ji kdokoli vytrhl z jediného domova, který kdy poznala. Mluvila jsem s Elisinými rodiči, tedy s její matkou a otčímem. Její matka…“

Hlas se jí zlomil a zavrtěla hlavou tak silně, jako by odháněla duchy. „Jedou sem dnes večer. Musíme si promluvit o tom, co bude pro Vonnie to nejlepší. Nějak to musíme vymyslet.“

„Elisa by vám byla vděčná za to, že se o Vonnie staráte. Byla by ráda, že nám pomáháte chytit toho, kdo jí to udělal.“

„Ano,“ Deann se narovnala, „myslím, že máte pravdu.“

„Co víte o Abelu Maplewoodovi, Elisině otci?“

„Špatně se s ním dalo vyjít. Alespoň to je můj názor. Ale dařilo se jim s Elisou udržet si celkem slušný vztah. Zatím jsem ho nesehnala. Je někde na západě. V Idahu nebo Utahu… moc mi to nemyslí, promiňte.“ Projela si rukama vlasy. „Je tam už asi týden. Jel myslím navštívit svého bratra. Asi se na něj pověsil. Řekla bych, že Elisa mu často musela dávat nějaké peníze. Její matka ho dnes bude shánět.“

„Pomohlo by nám, kdybychom věděli, kde je.“

„Dám vám vědět, jakmile se něco dozvím. Vím, že se chcete podívat do jejího bytu. Dala jsem obě děti spát do Zannina pokoje,

takže je nebudete rušit.“ Začala se zvedat, ale Peabodyová jí položila ruku na rameno.

„Co kdybyste tady zůstala a trochu si odpočala? Víme, kde to je.“

Nechaly ji tam. „Nahrávej, Peabodyová.“

Vstoupily do malého, příjemného obýváku vymalovaného zářivými barvami. Na zemi se povalovalo pár hraček, v rohu byl proutěný koš s červeným polštářkem, o němž Eva vydedukovala, že patřil psovi.

Prošly místností do Elisiny ložnice. „Poznamenej si, že elektronické má zkontrolovat veškerou její komunikaci – telefony i počítač.“ Přešla k prádelníku a začala si prohlížet obsah zásuvek.

O Elise si utvořila představu jako o spořádané, pilné mladé ženě. Prohlídka jejího obydlí na tom nic nezměnila. Po bytě bylo několik zarámovaných fotografií, na většině z nich byla Vonnie. Byly tam různé dekorativní předměty, jaké se běžně ženám líbí. Oblečení bylo neformální, měla dvoje společenské šaty a dva páry dobrých bot. Nic z věcí v bytě nenapovídalo tomu, že by v Elisině životě byl nějaký muž.

Podívala se na telefon u postele, vyvolala na displeji poslední příchozí zprávu. Byla od její matky. Normální, příjemný, upovídaný vzkaz.

„Dallasová, myslím, že tu něco mám.“ Peabodyová držela v ruce košík. „Tohle bylo pod televizí v obýváku.“

„Co to je?“

„Šití. Bavila se ručními pracemi.“ Peabodyová držela v rukou šňůrku. Nebyla sice červená, ale byl to stejný typ jako ta, která ji zabila.

Eva k ní šla blíž, zrovna když do pokoje vešla holčička. Byla malinká, měla kudrnaté blonďaté, až skoro bílé vlasy, rámující kulatou, roztomilou tvář. Mnula si oči.

„To je maminky. Na to se nesmí sahat, pokud to maminka nedovolí.“

„Aha…“

„Vezmu si ji,“ zamumlala Peabodyová, předala košík Evě a sedla si na bobek vedle Vonnie. „Ahoj. Ty jsi Vonnie, že?“

Dítě pokrčilo rameny. „Nemám mluvit s cizími lidmi.“

„To je pravda, ale s policií mluvit můžeš, že je to tak?“

Peabodyová vytáhla svůj odznak a podala ho holčičce. „Maminka ti o policii říkala, ne?“

„Pomáhají lidem a chytají zločince?“

„Přesně tak. Jsem detektiv Peabodyová a tohle je poručík Dallasová.“

„Co je to počurík?“

„Poručík. Tak se jmenuje její práce,“ řekla Peabodyová, aniž se zakřenila. „To znamená, že je policajtka, která chytá spousty zločinců.“

„Tak jo. Nemůžu najít maminku. Teta Deann spí. Můžete mi pomoct najít maminku?“

Evin pohled se nad dětskou hlavou setkal s očima Peabodyové. „Co kdybychom šly nejdřív najít tetu Deann?“ navrhla Peabodyová.

„Ale ta spí.“ Hlas se jí začal třást. „Říkala, že mamince ublížil nějaký zlý chlap a že nemůže přijít domů. Chci, aby maminka přišla teď *hned*!“

„Vonnie…“

Ale Vonnie setřásla její ruku a pevně se před Peabodyovou postavila. „Ublížil ten zlý chlap mamince?“

„Vonnie, měla bys teď jít se mnou.“

„Chci, aby mi to řekla ona,“ odhodlaně ukázala prstíkem na Evu, „ona je počurík.“

Panebože, říkala si Eva, panebože… Naznačila Peabodyové, aby šla pro Deann, pak se nadechla a přidřepla si k Vonnie tak, jako to udělala Peabodyová. „Je to tak, Vonnie. Je mi to moc líto.“

„Proč?“

„Já nevím.“

V tmavě modrých očích se začaly sbírat slzy. „Musela jít k doktorovi?“

Eva si představila Morrise a jeho nerezový stůl, chladná světla pitevny. „Ne tak docela.“

„Doktoři přeci lidi léčí. Tak by měla jít k doktorovi. Když nemůže přijít domů, tak mě za ní doveďte.“

„To nejde. Ona je… je tam, kam za ní nemůžeme. Jediné, co můžu udělat, je najít toho zlého chlapa, co jí ublížil, a potrestat ho.“

„To bude muset zůstat ve svém pokojíčku?“

„Přesně tak. Aby už nikomu nikdy nemohl ublížit.“

„A pak může maminka přijít domů?“

Eva se na ni podívala. Cítila se úplně bezradná, vyčerpaná, když vtom k její úlevě přiběhla Deann. „Vonnie, holčičko, pojď se mnou.“

„Já chci maminku!“

„Já vím, dítě, já vím.“ Deann ji vzala do náruče a Vonnie jí začala na rameni usedavě vzlykat. „Usnula jsem. Promiňte.“

„Je mi to líto. Vím, že je tahle návštěva v tuhle chvíli nevhodná…, ale nemůžeme ztrácet čas. Můžete mi prosím říci, kde si Elisa koupila tyhle věci?“ Eva ukázala na košík.

„Její šití? Tak různě. Strašně ráda a pořád něco vyráběla. Párkrát jsem s ní někam šla. Snažila se mě i něco naučit, ale mně tyhle věci prostě nejdou. Na Třetí Avenue bylo jedno místo… *Sew What*… pak jeden velký obchod poblíž Union Square. *Total Crafts* nebo tak nějak. Chodila i do toho obchodu ve Sky Mall. Promiňte, víc si nepamatuju.“

Pohupovala se na nohou dopředu a dozadu a hladila Vonnie po vlasech. „Často se někde stavila, když šla okolo, a skoro vždycky něco koupila.“

„Věděla byste, kde mohla koupit tohle?“ Eva jí ukázala šňůru. „To nevím, je mi líto.“

„Potřebujeme si k nám vzít veškeré její telefony a počítače. Všechny její hovory, komunikace a transakce by proběhly z vybavení v těchto místnostech?“

„Je možné, že třeba zavolala mamince z našeho telefonu, ale jinak všechny její osobní věci by se odehrály odsud. Musím se trochu věnovat Vonnie, nezlobte se.“

„Samozřejmě.“

Eva si prohlížela šňůru. „To je dobrá stopa,“ podotkla Peabodyová.

„Je to stopa.“ Vložila šňůru do sáčku na důkazy. „Podíváme se na ni.“

Když se Eva vracela do obýváku, otevřely se hlavní dveře bytu. Muž, který vešel, měl husté blond vlasy a bledou, unavenou tvář. Sledovala, jak se Deann s Vonnie v náručí vymrštila z gauče, kde ji uklidňovala.

„Luthere, panebože, Luthere!“

„Deann.“ Objal je obě a položil hlavu na manželčino rameno. „Tak to není omyl…“

Zavrtěla hlavou a začala plakat. Evě bylo jasné, že slzy zadržovala už několik hodin.

„Je mi líto, že vás vyrušujeme. Jsem poručík Dallasová.“

Zvedl hlavu. „Ano, ano. Pamatuji si vás. Deann, miláčku, vezmi prosím tě Vonnie do ložnice.“ Obě je políbil a nechal je odejít.

„Je mi to moc líto, pane Vanderlea.“

„Říkejte mi Luthere. Co pro vás mohu udělat?“

„Pomohlo by nám, kdybyste nám mohl odpovědět na pár otázek.“

„Samozřejmě.“ Pohlédl směrem, kterým odešla jeho žena. „Nemohl jsem se sem dostat dřív. Trvalo to všechno věčnost. Deann mi řekla… není mi to pořád jasné… Elisa šla ven se psem a… Deann říkala, že ji někdo znásilnil a zabil. Přímo v parku.“

„Myslíte, že by vám řekla, kdyby ji někdo obtěžoval, nebo kdyby ji něco trápilo?“

„Ano,“ odpověděl, aniž by se rozmýšlel. „A kdyby ne mně, určitě by to řekla Deann. Byly si hodně blízké. Jsme… jsme jako jedna rodina.“ Sedl si a zaklonil hlavu.

„Byl jste si se slečnou Maplewoodovou blízký i vy?“

„Ptáte se, jestli jsme měli intimní vztah? Říkal jsem si, jestli se na to zeptáte, a říkal jsem si, že se tím nenechám urazit. Snažím se. Nepodvádím svou ženu, poručíku. Nikdy bych nezneužil toho, že je žena zranitelná, že je v těžké situaci. Vážil jsem si Elisy a měl jsem ji rád. Pracovala tvrdě a chtěla své dceři poskytnout to nejlepší.“

„Neptám se, abych vás urazila. Proč jste popsal Elisu jako zranitelnou? Co znamená, že je v těžké situaci?“

Dal si ruku na čelo. „Byla s dcerou sama a její bývalý ji zneužíval. Byla na mně finančně závislá. Měla u nás domov. Nechci tím říci, že by si nemohla najít jiné zaměstnání. Byla velmi schopná.

Ale těžko by asi našla něco podobného jako u nás – domov, kde ji mají rádi a kde může její dcera vyrůstat se stejně starou holčičkou. Pro Elisu byla Vonnie na prvním místě.“

„Vyhrožoval jí nějak její bývalý muž?“

Pousmál se. „Už ne. Elisa dokázala být tvrdá. Ukázala mu, kde je jeho místo.“

„Víte o někom, kdo by mohl chtít Elise ublížit?“

„Naprosto o nikom. Pánbůh ví, že nelžu. Nejsem schopen akceptovat, že by jí kdokoli mohl chtít ublížit. Nezlobte se, vím, že děláte svoji práci, ale já mám svoji. Potřebuju se věnovat Deann a dětem. Můžeme probrat zbytek později?“

„Samozřejmě. Potřebuju si vzít tohle,“ ukázala roličku šňůry, „dám vám na to potvrzení.“

„To není potřeba.“ Zvedl se, promnul si tvář. „Slyšel jsem, že jste ve svém oboru velmi dobrá.“

„Dělám svou práci, jak nejlíp umím.“

„Spoléhám se na vás.“ Podal jí ruku. „My všichni.“

Procházely obchody galanterie a s uměleckými potřebami na Manhattanu směrem do centra. Eva neměla ani tuchu o tom, že existuje tolik různých věcí, z nichž si člověk může něco vyrobit. Vždyť všechno se dalo koupit už hotové! Když sdělila svůj názor na věc Peabodyové, ta se jen usmála a promnula v prstech krásně barevnou sadu bavlnek, kterou našla na stojánku.

„V tom, že člověk něco vyrobí, je krásný pocit zadostiučinění. Vybíráš si barvy, materiál, tvary. To, co vytvoříš, je unikátní, a ty tomu dáváš život.“

„Když myslíš.“

„Máme v rodině několik umělců a řemeslníků, patří to k filozofii Volného věku. Jsem taky docela šikovná, ale nemám na to čas. Pořád ještě mám dečku, kterou mi babička pomohla uháčkovat, když mi bylo deset.“

„Já ani nevím, co to znamená.“

„Co? Dečka, nebo háčkování?“

„Oboje, ale mám pocit, že bez toho můžu klidně žít i dál.“ Prohlížela si police a stojánky plné materiálů a polotovarů. „Docela

dost prodavaček, se kterými jsme mluvily, si Maplewoodovou pamatuje. V těchhle obchodech se chlap často nevidí.“

„Ruční práce jsou často jen pro ženské. Což je škoda, je to fakt relaxující. Můj strejda Jonas plete jako o závod a tvrdí, že to je jeden z hlavních důvodů, proč je ve svých sto šesti letech zdravý jako řípa. Nebo sto sedmi? Osmi? Nepamatuju se přesně.“

Eva neodpověděla a vyšla z obchodu. „Nikdo, absolutně nikdo si zatím nevzpomněl, že by viděl, jak Elisu někdo obtěžuje. Ani kohokoli jiného. Nikdo se na ni neptal, neslídil kolem. Stejná šňůra… tam musí být nějaká spojitost.“

„Tu ale mohl koupit naprosto kdekoli a kdykoli. Možná si jí všiml v jednom z obchodů, kde jsme byly, a pak se tam vrátil a koupil si ji. Taky existují řemeslné trhy. Možná na ni narazil někde tam. Vsadím se, že na nějakou takovou akci vzala obě děti.“

„To je dobrý nápad. Zeptej se na to Vanderleaových.“ Stála na chodníku, palce v kapsách kalhot a kolem ní proudily davy lidí. „Ale až později. Potřebují trochu času. Jsme jenom pár minut od útulku. Zeptáme se Louisy na tu čarodějnici.“

„Senzibilové nejsou nutně čarodějnice, stejně tak, jako čarodějnice nemusí být senzibil. Hele, stánek.“

„Počkej…“ Eva si přitiskla ruce na spánky a zírala k obloze, „mám vidění. Vidím, jak se cpeš sójovým hot dogem.“

„Myslela jsem na ovocný špíz a možná malý salát. Ale teď jsi mi do hlavy nasadila brouka a musím si dát hot dog.“

„Vidíš, věděla jsem to. Vem mi hranolky a Pepsi.“

„To jsem zas věděla *já*,“ odpověděla Peabodyová a byla tak nadšená představou oběda, že si i zapomněla stěžovat na to, že musí platit ona.

Kapitola 4

Nevypadá to tu jako útulek, říkala si Eva. Alespoň zvenčí vypadalo *Dochas* spíš jako dobře udržovaný nájemní dům. Byty pro lidi s průměrným příjmem, bez recepce. Kdo o útulku nevěděl, asi by ho to ani nenapadlo.

Což byl přesně ten záměr. Ženy a děti, které utekly ze svých domovů, potřebovaly, aby si útulku nikdo nevšiml.

Jako policajt byste ale dokázali ocenit prvotřídní bezpečnostní systém. Kamery se nenápadně skrývaly v římsách a podobných místech a snímaly dům ze všech úhlů. Na všech oknech byly neprůhledné fólie.

Jako policajt, který zároveň zná Roarka, Eva předpokládala, že u veškerých možných vstupů do budovy jsou bezpečnostní čidla a nejmodernější sirény. Vstup do domu určitě vyžaduje sken dlaně, kód, anebo odsouhlasení službou vevnitř. Vevnitř je určitě čtyřiadvacetihodinová bezpečnostní služba složená pravděpodobně z lidí, androidů, a klidně se mohla vsadit, že kdyby se tam chtěl někdo vloupat, celá budova by se uzavřela, jako kdyby to byl sejf v bance.

To nebyl útulek, to byla úplná pevnost.

Dochas znamenalo keltsky *naděje* a bylo to tam díky všem opatřením i své anonymitě bezpečné. Možná i bezpečnější než v Bílém domě.

Kdyby před všemi těmi lety tušila, že něco takového existuje, schovala by se tam, anebo by skončila na ulicích Dallasu? Ztracená, zoufalá a traumatizovaná?

Ne. Měla by takový strach, že by od *naděje* utíkala.

Dokonce i teď, dospělá a moudřejší, se cítila nejisté, když vstupovala do dveří. Na ulici to bylo jednodušší. Tam věděla, že na krysy narazí. Tam je čekala.

Sáhla po zvonku.

Než stačila zazvonit, otevřely se dveře.

Přivítala je blonďatá, energická doktorka Dimattová.

Měla na sobě přes černou košili doktorský, světle modrý plášť. V levém uchu měla dva zlaté kroužky a v pravém třetí. Na šikovných

prstech neměla žádné prstýnky. Jen na levé ruce jednoduché hodinky.

Nic z toho, co na ní bylo, neprozrazovalo bohatství – přesto, že pocházela z velmi bohaté rodiny.

Byla pěkná a lákavá jako jahodová zmrzlina, distingovaná jako křišťálová sklenice na šampaňské a přitom rozená reformátorka, která se nebála bojovat v prvních řadách.

„No je na čase!“ Vtáhla Evu dovnitř za rukáv. „Už jsem si myslela, že budu muset zavolat policii, aby vás sem dotáhli. Nazdar, Peabodyová. Vám to nějak sluší.“

Peabodyová se vděčně zapýřila. Po dlouhém experimentování našla to, co považovala za vyvážený a elegantní vzhled policistky využívající jednoduchou linii, zajímavé barvy a dobře ladící tenisky nebo kecky.

„Jsem ti vděčná, že sis na nás udělala čas,“ začala Eva.

„Čas já vyrábím pořád. Snažím se, aby ho bylo ve dni alespoň šestadvacet hodin. To by asi tak mohlo stačit, ne? Je libo prohlídku?“

„Potřebujeme…“

„Ale no *tak*!“ Držela pevně Evinu ruku. „Chci se vám trochu předvést. Už je to tu konečně všechno hotové. I když Roarke mi dal další peníze na vybavení a neomezenou moc. Ten chlap se stal mým bohem.“

„Jo, to on má rád.“

Louise se usmála a zavěsila se z jedné strany do Evina rámě a na druhé straně měla Peabodyovou. „Nemusím vám snad říkat, že bezpečnostní systém je naprosto ten nejlepší, jaký existuje… nemá chybu.“

„Každý bezpečnostní systém má chyby.“

„Nehraj mi tady policajtku. Tady dole máme společenské místnosti. Kuchyně – vaří se tu skvěle – jídelna, knihovna, hrací místnost pro děti a rodinný pokoj.“

Louise je vedla chodbou dál a Eva slyšela brebentění dětí a jejich matek. Z toho byla vždycky trochu nervózní.

Vonělo to tady ženský, ačkoli si všimla i pár chlapců, kteří utíkali směrem k jídelně.

Cítila leštěnku na nábytek a květiny a něco, co byly asi šampony nebo laky na vlasy. Vůně citrusu, vanilky a bonbonů u ní vždycky vyvolávala představu skupiny žen.

Celý prostor byl příjemně barevný, plný pohodlného nábytku, míst, kde mohl člověk být sám i kde si mohl povídat s ostatními.

Okamžitě bylo jasné, že rodinný pokoj je velmi populární.

Bylo tam asi deset žen různého věku a rasy. Seděly na sedačkách, na podlaze mezi dětmi a povídaly si, dívaly se na televizi anebo houpaly děti na klíně.

Přemýšlela, proč všichni vždycky děti nějak houpají nebo je plácají po zádech a podobně, protože z její zkušenosti to jenom způsobovalo to, že z nich jedním nebo druhým koncem vylítlo jídlo, které bylo v jejich trávicím traktu.

Dokonce to ani některým dětem nebylo příjemné. Jedno z nich si celkem spokojeně brumlalo, ale další dvě vydávaly zvuky jako rozjíždějící se siréna.

Ale nevypadalo to, že by to někomu nějak zvlášť vadilo. Určitě to nevyvedlo z míry děti, které si hrály na podlaze anebo se hádaly, na co že si to budou hrát.

„Dámy."

Konverzace ustala a všichni se otočili k příchozím ve dveřích. Děti zmlkly. Mimina pokračovala ve vydávání divných zvuků.

„Chci vám představit poručíka Dallasovou a detektiva Peabodyovou?"

Nastala chvilka ticha, ve které Eva v jejich tvářích viděla reakci na představu *policie*. Některé se stáhly dovnitř, některé nervózně zamrkaly a přesunuly se blíž k dětem.

Ten, kdo je mlátí, je jasně jejich nepřítel, Louise jejich spojenec, ale co je policajt? Ten může být jedno i druhé.

„Poručík Dallasová je Roarkova manželka a je tady mezi námi poprvé."

Některé z nich si vydechly, uvolnily se a dokonce se začaly nesměle usmívat. Další zůstaly podezřívavé.

Nebyla to jen směsice žen různého věku a rasy. Byla to i směsice různých zranění. Čerstvé modřiny, pár dní staré. Uzdravující se zlomeniny. Uzdravující se životy.

Znala jejich obavy. Pocítila je sama. A nenáviděla je. Louise se na ni s očekáváním obrátila a po ní přejel mráz a vyschlo jí v hrdle.

„Máte to tu pěkné," podařilo se jí říci.

„Je to úplný zázrak." Žena, která to vyslovila, se zvedla. Když se blížila k Evě, bylo vidět, že trochu kulhá. Eva odhadla, že je jí tak čtyřicet, a podle obličeje bylo jasné, že ji někdo včera nebo předevčírem pořádně zbil. Podala Evě ruku. „Děkuju vám."

Nechtěla jí potřást rukou. Nechtěla se s ní tak sblížit, ale nedalo se nic dělat. Žena jí hleděla přímo do očí s výrazem očekávání a vděčnosti. „Já jsem nic neudělala."

„Jste Roarkova manželka. Kdybych tak měla odvahu jít někam, jako je *Dochas*, dřív, nebo na polici, mojí dceři by neublížil."

Otočila se a pokynula k tmavovlasé kudrnaté dívce se sádrou na paži. „Abro, pojď sem a pozdrav poručíka Dallasovou."

Dívka ji poslechla, a přestože se stydlivě držela maminky, dívala se na Evu zvědavě. „Policie chrání lidi, aby jim nikdo neublížil, že jo?"

„Snaží se."

„Tatínek mi ublížil, tak jsme musely odejít."

Když jí zlomil ruku, určitě to bylo slyšet. Určitě to byla strašná, ostrá bolest. Určitě se jí z toho udělalo špatně. A rudo před očima.

Eva jako by to zažila s ní. Stála tam a dívala se jí do očí. Chtěla se otočit a utéct. Utéct od toho tak daleko, jak jenom to jde.

„Už je dobře." Její hlas zněl tiše a vzdáleně, v uších jí zvonilo na poplach.

„Ubližuje mámě. Rozzlobí se a ubližuje jí. Neschovala jsem se do svýho pokoje, jak mi máma řekla, a ublížil mi taky."

„Zlomil jí ruku." Po rozbitém obličeji tekly matce slzy. „Až takhle daleko to muselo dojít, abych se konečně probrala."

„Marly, nedávej si za to vinu," řekla Louise potichu.

„Můžeme tady zůstat s doktorkou Louisou a nikdo nám nic neudělá. Nikdo na nás nebude křičet ani na nás nic házet, že ne?"

„Je to tady hezké, viď?" řekla Peabodyová, aby odpoutala pozornost od Evy. Ta totiž vypadala, jako by se jí udělalo špatně. „Určitě tady máte co dělat, vid?"

„Máme úkoly a učitelky. Nejdřív si musíme udělat úkoly a pak si můžeme hrát. Nahoře bydlí jedna paní a ta bude mít miminko.“

„Opravdu?“ zeptala se Peabodyová a podívala se na Louisu. „Teď?“

„Právě začala mít porodní bolesti. Máme tady gynekologii a porodní sál. Snaž se nestoupat si na tu nohu. Ještě alespoň jeden den, Marly.“

„Snažím se. Už je to lepší. O hodně lepší. Všechno.“

„Louiso, potřebujeme s tebou mluvit.“

„Dobrá, jenom…“ Louise se odmlčela, když uviděla Evinu tvář, „…jsi v pořádku?“

„Jsem. Jenom docela spěcháme, to je celé.“

„Půjdeme ke mně do kanceláře.“ Po cestě k výtahu položila Evě prsty na zápěstí. „Jsi celá bílá,“ zamručela, „máš zrychlený a nepravidelný pulz. Zastavíme se napřed v ordinaci.“

„Jsem jenom unavená.“ Poodešla od Louisy. „Spaly jsme jen dvě hodiny. Nepotřebuju doktora, potřebuju se tě na něco zeptat.“

„Dobře. Dobře, ale neřeknu ti nic, dokud do sebe nehodíš proteinový nápoj.“

Ve druhém patře se něco dělo. Za neprůhledným sklem bylo slyšet hlasy a pláč.

„Terapie,“ vysvětlila jim Louise. „Někdy je to pro ně moc těžké. Moiro, můžu s vámi na chvíli mluvit?“

Před další terapeutickou místností nebo kanceláří stály dvě ženy. Jedna z nich se otočila, minula pohledem Louisu a zastavila se na Evě. Něco té druhé řekla, dlouze ji objala a vydala se k nim.

Eva věděla, s kým má tu čest. Byla to Moira O‘Bannionová z Dublinu. Žena, která znala Roarkovu matku a která mu po víc než třiceti letech řekla, že to, co věděl o svém dětství, byla lež založená na vraždě.

Evě bylo zle od žaludku.

„Moira O‘Bannionová. Eva Dallasová, Delia Peabodyová.“

„Ráda vás vidím. Doufám, že Roarke je v pořádku?“

„Ano. Je.“ Po zádech jí začal stékat potůček studeného potu.

„Moira je úplný poklad. Přetáhla jsem ji k nám.“

Moira se zasmála. „Naverbovala, řekněme. Ale nebyla to moc jemná práce. Když si Louise něco umane… vy jste si to sem přišla prohlédnout?“

„Ne tak úplně. Jsme tu pracovně.“

„Aha. Tak bych vás neměla zdržovat. Jak je Janě?“

„Čtyři centimetry. Ještě má před sebou dost práce.“

„Dejte mi vědět, až začnou kontrakce. Všichni se těšíme na první miminko.“ Moira se usmála na Peabodyovou. „Moc ráda jsem vás poznala. Doufám, že vás tady obě brzy zase uvidíme. Pozdravujte ode mne Roarka,“ řekla Evě a ustoupila jim z cesty.

„Moira je naprosto skvělá,“ říkala jim Louisa po cestě do dalšího poschodí. „Opravdu je tady její pomoc strašně znát. Podařilo se mi sem naverbovat… hm… přivést… jedny z nejlepších doktorů, terapeutů a psychiatrů v New Yorku. Požehnán budiž den, kdy jsi vešla na moji kliniku v centru, Dallasová. Od toho momentu se začala odvíjet tahle zvláštní a nepředvídatelná cesta.“

Otevřela jim dveře a ukázala dovnitř. „A to ani nemluvím o tom, že jsi mě seznámila s Charlesem.“ Přešla ke skříni a otevřela ji. V ní byla zabudovaná lednice. „Což mi připomíná, že se už nějakou dobu pokoušíme dát dohromady večírek. Takže pozítří. U Charlese – je to u něj příjemnější – v osm hodin. Vyhovuje to vám a McNabovi, Peabodyová?“

„Jasně. To bude zábava.“

„S Roarkem jsem už domluvená.“ Evě i Peabodyové podala láhve s proteinovým nápojem.

Eva by dala přednost studené vodě a čerstvému vzduchu. „Jsme uprostřed vyšetřování.“

„Rozumím. Doktoři a policajti musí být flexibilní. Se zrušenými schůzkami prostě musíme být schopni počítat. Takže pokud se nestane něco životně důležitého, čekáme vás. A teď si sedněte a vypijte to. Je to s citrónovou příchutí.“

Protože to bylo rychlejší, než se hádat, a protože se potřebovala trochu probrat, hodila Eva do sebe celý drink během pár sekund.

Kancelář, kterou tu Louise měla, byla dost jiná, než ta na klinice. Prostornější, lépe zařízená. Stejně efektivně, ale lépe.

„Tady je to pěkné,“ okomentovala to Eva.

„Roarke trval na tom, aby všechno mělo úroveň, a já se klidně přiznám, že mě nemusel moc přemlouvat. Jedna z věcí, která je tu dost důležitá, je pocit domova. Chceme, aby tu těm ženám a dětem bylo dobře.“

„To se vám povedlo.“ Peabodyová si sedla a vychutnávala si svůj drink. „Je to tady opravdu jako doma.“

„Díky.“ Louise naklonila hlavu a soustředěně si prohlížela Evu. „Vypadáš trochu líp. Vrátila se ti do tváří barva.“

„Díky, doktorko.“ Eva hodila prázdnou láhev do koše na recyklaci. „Takže. Celina Sanchezová.“

„Aha. Celina. Fascinující dáma. Znám ji už dlouho. Chodily jsme spolu pár let do školy. Její rodina je bohatá. Stejně jako moje. A obě jsou strašlivě konzervativní. Ona je černá ovce rodiny, stejně jako já. Takže jsme se přirozeně spřátelily. Proč se na ni ptáš?“

„Přišla nás dnes ráno navštívit. Tvrdí, že je senzibilka.“

„To je.“ Louise se zamračila a vyndala si láhev minerálky. „Je to velmi nadaná vědma, která má na svoji profesi licenci. Což je důvodem toho, že se stala černou ovcí. Její rodina neuznává její práci a stydí se za ni. Jak jsem řekla, jsou strašně konzervativní. Proč za tebou přišla? Specializuje se na soukromé konzultace.“

„Tvrdí, že byla svědkem vraždy.“

„Panebože! Je v pořádku?“

„Nebyla přímo u toho. *Viděla* to.“

„Aha. To muselo být hrozné.“

„Takže ty tomu věříš. Jenom tak…“ Eva luskla prsty.

„Když za tebou Celina přišla a řekla ti, že viděla vraždu, tak to tak je.“ Louise se zamyšleně napila vody. „Neskrývá svoje schopnosti, ale drží se na velmi profesionální úrovni. Dalo by se říci *na povrchu*.“

„Vysvětli mi, co tím myslíš,“ vyzvala ji Eva.

„To, co dělá, dělá ráda. Baví ji to. Dělá to spíš zábavnou formou, ne jako smrtelně vážnou konzultaci. Nezažila jsem, že by se někdy zapletla do něčeho takového, jako to, o čem mluvíš. Koho zavraždili?“

„Včera v noci někdo v Central Parku znásilnil, zohavil a uškrtil mladou ženu.“

„O tom jsem něco slyšela ve zprávách.“ Louise si sedla za příjemně ženský stůl. „Neudávali moc detailů. To je tvůj případ?“

„Ano, Celina věděla spoustu detailů, které nebyly zveřejněny. Jsi ochotná se za ni zaručit?“

„Samozřejmě. Naprosto jí věřím. Může vám pomoci?“

„To se uvidí. Co o ní víš? Myslím po osobní stránce?“

Louise zvedla láhev vody k ústům a dávala si na čas. „Nerada takhle mluvím o svých přátelích, Dallasová.“

„Čistě pracovní otázka.“

Louise se nadechla. „Dobře. Jak už jsem říkala, je z velmi bohaté a konzervativní rodiny, která ji nerespektuje. Vydržet něco takového vyžaduje velkou sílu. Její otec pochází z aristokratické rodiny z Mexika. Na pár let se kvůli obchodu přistěhoval do Wisconsinu. Teď bydlí v Mexiku. Celina utekla do New Yorku, a když jsme byly na škole, bylo jasné, že tady je její domov. Jednak proto, že se ji tu líbí, ale taky proto, že New York je několik tisíc kilometrů daleko od místa, kde žijí její rodiče.“

Pokrčila rameny a přemýšlela. „Řekla bych, že je přímá, ví, co chce. Na univerzitě studovala parapsychologii a podobné předměty. Chtěla se o svých schopnostech dozvědět co možná nejvíc. Na to, že je senzibilka, je dost racionální a lineární typ. Je loajální… udržet si přátele víc jak deset let, to vyžaduje loajalitu. Zásadová. Nezažila jsem, že by své paranormální schopnosti jakkoli zneužívala. Znala tu oběť?“

„Ne. Prý ne v tomto životě.“

„Hm. Mluvily jsme spolu o osobních poutech z minulých životů a jak mohou ovlivňovat přítomnost a budoucnost. Vím, že to není tvůj styl, ale je to široce uznávaná teorie, dokonce i v některých vědeckých kruzích.“

„A co její osobní vztahy?“

„Myslíš jiné než přátelské? Pár let měla vztah s nějakým muzikantem. Psal hudbu. Moc příjemný chlap. Rozešli se. Je to asi rok.“ Pokrčila rameny. „Škoda. Líbil se mi.“

„Jméno?“

„Lucas Grande. Docela úspěšný. Vydal několik písní, produkoval několik alb a pravidelně vystupoval. Taky nahrával klipy.“

„Proč se rozešli?“

„Nezacházíme zbytečně daleko? Co to má s případem společného?“

„Všechno s tím má něco společného do chvíle, než zjistím, že to tak není.“

„Prostě to vyšumělo. Už je nenaplňovalo být spolu, tak se rozešli.“

„Byla to vzájemná dohoda?“

„Nevšimla jsem si, že by ho Celina pomlouvala nějak víc, než když se ženská rozejde s chlapem. Nevidíme se zas tak často. Prostě není dost času. Ale podle toho, co jsem viděla, to nesla docela dobře. Měli se rádi a pak už ne. Život jde dál.“

„Zmínila se ti někdy o Elise Maplewoodové?“

„To je ta zavražděná? Ne, to jméno jsem slyšela poprvé dnes ráno ve zprávách.“

„Luther nebo Deann Vanderleaovi?“

„Starožitnosti?“ Louise se na Evu zvědavě podívala. „Ty trochu znám. Myslím, že jeden z mých strýců hraje s Lutherovým otcem golf nebo něco takového. Je možné, že je podobně zná i Celina. Proč?“

„Oběť pro ně pracovala. Jako chůva a hospodyně.“

„Aha. To už se dostáváme hodně daleko, Dallasová.“

„To je pravda, ale nikdy nevím, jaká informace se může hodit.“

„Musíš být pořádně pyšná, co?“ poznamenala Peabodyová, když se vracely do auta. „Co?“

„Takovýhle místo!“ Ohlédla se zpátky směrem k *Dochas*. „Roarkovi se to opravdu povedlo.“

„Jo, to jo. Na rozdíl od jiných nejen o takovýchhle věcech mluví, ale i něco dělá.“ Eva vjížděla na silnici a vtom jí Peabodyová položila ruku na rameno. „Co?“

„Jsme teď parťačky, že jo?“

„Přesně tak… jak mi pořád připomínáš.“

„Jsme kamarádky, že jo?“

Eva nervózně poklepávala prsty na volant. „Chceš mi zas brečet na rameni?“

„Lidi mají svý soukromý záležitosti. Na to mají taky právo. Ale kamarádi a parťáci mají právo se taky mezi sebou vypovídat a ulevit si, ne? Tobě se tam ale vůbec nechtělo…“

Nemělo to být vidět, říkala si Eva. Nesmí to být vidět. „O co jde? Šla jsem tam.“

„Protože na dělání toho, co se ti nechce, jsi přeborník. Především u věcí, na který by se ostatní dávno vybodli. Jenom tím chci říct, že když tě něco dostane, můžeš o tom se mnou mluvit. To je celý. Mlčím jako hrob.“

„Všimla sis, že by mi něco zasahovalo do mých pracovních povinností?“

„Ne, jenom…“

„Někteří lidé mají soukromé záležitosti, ze kterých není možné se jen tak vypovídat u kafíčka a je po nich.“ Zařadila se do proudu aut, udělala myšku před taxíkem a projela křižovatku na oranžovou. „Proto jsou to taky soukromé záležitosti.“

„OK.“

„A jestli chceš být uražená, že ti nebrečím na rameni, tak se s tím budeš muset nějak srovnat.“ Zajela do postranní ulice, aniž věděla, kam jede. „Tak to policajti prostě musí dělat. Nějak se se vším srovnat, udělat, co je potřeba, a nehledat kolem sebe někoho, kdo by je pohladil po hlavě a řekl jim: ‚No tak, to bude v pořádku.‘ Nepotřebuju, abys mi hrála chápající kamarádku a umožnila mi, abych si tady vylívala srdce a ty ses v tom mohla šťourat. Takže… do prdele, do hajzlu… krucinál!“

Zatočila prudce volantem, zaparkovala ve druhé řadě, ignorovala troubení aut za ní a dala na střechu sirénu.

„To jsi přehnala. Nic takového nebylo nutné.“

„Zapomeň na to.“

„Jsem unavená,“ řekla Eva a zírala skrz přední sklo na ulici. „Tak unavená, že to nějaký proteinový koktejl nespraví. Jsem vynervovaná a naštvaná a do takovýchhle věcí se teď prostě nejde šťourat. Prostě to nejde.“

„OK, Dallasová. Nejsem naštvaná. Netlačím na tebe.“

„Ne, to je pravda.“ Netlačila. To musela Eva uznat. „Ani mi jednu nevrazíš, i kdybys na to měla právo.“

„Ty bys mi to oplatila, a to by bylo horší.“

Eva se krátce zasmála, promnula si oči, pootočila se k Peabodyové a podívala se jí do očí. „Jsi můj parťák a moje kamarádka. A dobrá. A já mám problémy. A musím se s nimi vyrovnat. Pokud v mém chování uvidíš něco, co by ovlivňovalo můj pracovní výkon, očekávám od tebe, že mě na to upozorníš. Jinak tě musím poprosit, jako parťačku a kamarádku, abys to nechala být.“

„Dobře.“

„Dobře. Takže se posuneme, než tady způsobíme rvačku, vytáhnou nás z auta a ušlapají k smrti.“

„Jsem pro.“

Chvíli řídila beze slova. „Dovezu tě domů. Potřebujeme se vyspat.“

„Znamená to, že jedeš domů, abys na tom případu mohla dělat sama?“

„Ne,“ usmála se Eva. „Sejdu se s Mirovou, pak půjdu domů a trochu se vyspím. Večer na tom trochu zapracuju. Jestli chceš, můžeš se podívat, kam nás dovede ta šňůra. A ověřit alibi Abela Maplewooda.“

„Jasně. A co Sanchezová?“

„Na to se potřebuju vyspat.“

Eva měla v hlavě zmatek, a tak si řekla, že bude asi ten správný čas zajít za psycholožkou. Nebo ne? Ať to bylo, jak chtělo, zrušit nebo vynechat schůzku s Mirovou nebylo chytré.

Mirová by to vzala, ale její recepční by jí to osladila.

A tak místo toho, aby ležela v posteli a dospávala, seděla teď u Mirové v pohodlném křesle v útulné ordinaci a dávala si čaj, který nechtěla.

Mirová měla pohlednou, jemnou tvář, rámovanou lesklými, světle hnědými vlasy. Ráda nosila jednobarevné obleky. Dnes si vybrala kostým v barvě pistáciové zmrzliny. Na krku měla tři řady korálů v tmavším odstínu zelené.

Její oči měly stejnou barvu jako křesílka, a přesto, že měla velmi uklidňující a měkký pohled, málokdy jí unikl jakýkoli detail.

„Jsi úplně vyčerpaná. Copak jsi vůbec nespala?“

„Spala. Pár hodin. A měla jsem ten proteinový dryják.“

„To je moc hezké, ale spánek nenahradí.“

„Mám ho v plánu. Slibuju. Vyprávěj mi o vrahovi.“

„Naštvaný a násilný a všechnu tuhle energii míří na ženy. Nemyslím si, že by ta červená šňůra byla jen tak mimochodem. Rudá, to je cejch prostitutek. Má rozporuplný vztah k ženám. Děvky, to ano – využít je a dát jim co proto, ale pozice oběti i výběr místa vraždy nasvědčují tomu, že ženy obdivuje. Naaranžoval ji do nábožné polohy, u zámku. Hraje si se symboly. Madona, královna, děvka.“

„Proč zrovna Maplewoodová?“

„Ty si myslíš, že to nebyla náhodná volba? Že se zaměřil na ni konkrétně?“

„Čekal na ni. Tím jsem si jistá.“

„Byla sama a bezbranná. Měla dítě, ale neměla manžela. To může mít nějaký význam. Také mu mohla vzhledem, životním stylem nebo situací, ve které byla, připomínat někoho, kdo byl v jeho životě důležitý. K sexuálním vraždám se zohavením většinou dochází v případech, kdy byl násilník zneužívaný, ponižovaný nebo nějakým způsobem zrazený ženou pro něj důležitou. Matkou, sestrou, učitelkou, manželkou nebo milenkou. Je pak nepravděpodobné, že by si byl schopen vytvořit nějaký hodnotný, dlouhodobý vztah.“

„A někdy jsou to jenom prachsprostí vrazi.“

„Je to tak,“ Mirová klidně upíjela čaj, „ale vždycky je k tomu nějaký důvod, ať už jakkoli vzdálený. Někdy reálný, někdy smyšlený. Znásilnění je mnohem víc o projevu moci než o sexu. Vezme si, co chce, silou. Způsobuje strach a bolest a má z toho potěšení. Vnutí se jí… vnutí se dovnitř, do ní, do nejniternějšího místa. Vražda je pak o další úrovni moci. Absolutní moc nad druhým. Metoda, kterou použil, uškrcení, je hodně intimní, hodně osobní.“

„Myslím, že ho to vzrušovalo. Uškrtil ji tváří v tvář. Díval se, jak umírá.“

„S tím bych souhlasila. Nevíme, jestli ejakuloval, protože jsme nenašli žádné semeno, ale neřekla bych, že je impotentní. Možná mu to nejde bez násilí, ale kdyby nebyl schopný orgasmu, našli bychom víc zranění. Předsmrtných i po.“

„Řekla bych, že vyříznutí očí je dostatečně dramatické zranění.“

„Další symbol. Vyžívá se v symbolech. Oslepil ji. Nemá nad ním žádnou moc, nevidí ho – anebo ho vidí jen tak, jak chce on. Tohle je pro něj strašně důležité. Taky je to asi ten nejdůležitější symbol. Vzal si její oči. Nezničil je, což by bylo rychlejší a jednodušší – a násilnější. Postaral se o ně. Oči jsou pro něj důležité. Mají nějaký význam.“

Měla zvonkově modré oči, stejně jako její dcera. Tmavě modré, říkala si Eva. „Možná je doktor, nebo pracuje v nemocnici nebo na očním.“

Mirová zavrtěla hlavou. „Překvapilo by mě, kdyby mohl dennodenně pracovat se ženami. Pravděpodobně žije sám, má práci, kterou může vykonávat sám anebo ve skupině mužů. Je pečlivý, ale umí také riskovat. A je na sebe pyšný. Nejen, že napadl a zabil na veřejném místě, ale nechal ji tam naaranžovanou, aby si toho lidé všimli.“

„Podívejte se na moji práci a bojte se.“

„Jestli nebyla Elisa Maplewoodová jeho konkrétním cílem, pak se svou prací ještě neskončil. Je natolik dobře organizovaný, že už má pravděpodobně vybranou další oběť. Má nastudované její zvyky a má představu, co s ní udělá.“

„Její otec vypadal chvilku jako možný podezřelý. Má záznam v rejstříku. Ale podle našich informací byl mimo New York. Ještě to prověřujeme, ale nezdá se mi, že vražda byla osobní v téhle rovině.“

„Vzhledem k symbolice, kterou použil,“ souhlasila Mirová, „tedy pokud nezjistíš, že tyhle symboly mohly něco znamenat ve vztahu mezi dcerou a otcem, je nejpravděpodobnější, že Maplewoodovou osobně vůbec neznal, že pro něj jen něco symbolizovala.“

„Udělám výpočty pravděpodobnosti. Sledujeme tu rudou šňůru, to je dobrá stopa.“ Zamračila se. „Co si myslíš o paranormálních schopnostech?“

„Vzhledem k tomu, že moje dcera je má…“

„Jasně, zapomněla jsem.“ Eva se ještě chvíli mračila a Mirová klidně vyčkávala. „Dneska ráno jsem měla návštěvu,“ začala a vyprávěla jí o Celině.

„Máš důvod nevěřit tomu, co vám říkala?“

„Mimo to, že obecně těmhle čáry márám nevěřím? Ona osobně je v pořádku, ale je opravdu k naštvání, že zrovna ona je jediné pořádné vodítko, které v tomhle případě mám.“

„Takže si s ní znovu promluvíš?“

„Budu muset. Osobní názory jdou stranou. Pokud je ona to jediné, co mám, tak ji beru.“

„Hm… byly doby, kdy jsi nechtěla konzultovat ani se mnou.“

Eva pokrčila rameny a podívala se na Mirovou. „Možná ze stejných důvodů. Vždycky jsi na mně viděla víc, než mi bylo příjemné.“

„Možná se to nezměnilo. Nevypadáš jenom unaveně, Evo, vypadáš smutně.“

Byly doby, kdy by to raději nechala být a odešla. Ale Mirová a ona spolu od té doby ušly pořádný kus cesty. „Ukázalo se, že tu senzibilku zná Louise Dimattová. Staré kamarádky. Potřebovala jsem si s ní o tom promluvit. Dneska měla službu v *Dochas*.“

„Aha.“

„To je takový jednoduchý psychologický trik – aha.“ Položila šálek na stůl, začala přecházet po kanceláři sem a tam a cinkala v kapse drobnými. „Dokonce funguje. Je neskutečné, co se tam Roarkovi podařilo udělat. A ještě neskutečnější jsou důvody, které pro to měl. Samozřejmě osobní. V dětství si toho zažil dost. Ale taky to dělal pro mě. Asi i víc pro mě. Kvůli tomu, co jsem si zažila já. Ale hlavně pro nás, pro to, čím jsme se stali, pro to, kým jsme teď.“

„Spolu.“

„Panebože, já ho miluju víc než… to přeci není možné, někoho takhle milovat. Ale právě proto, proto, že vím, co tam udělal, proto,

že vím, jak je to pro něj důležité, že jsem nějak toho součástí… právě proto jsem tam nechtěla jít.“

„Myslíš si, že netuší proč?“

„Další věc, která mi přijde nemožná, je to, jak je schopný mi rozumět. Je to opravdu skvělé místo, doktorko, a jmenuje se přesně tak, jak se jmenovat má. A mně bylo celou dobu, co jsem tam byla, špatně od žaludku. Bylo mi špatně a třásla jsem se strachy. Chtěla jsem odtamtud utéct. Utéct od těch žen plných modřin a dětí s bezmocnýma očima. Jedno z nich mělo zlomenou ruku. Asi šestiletá holka. Nevím, neumím odhadnout, jak jsou děti staré.“

„Evo.“

„Jako bych slyšela tu kost prasknout. Slyšela jsem to. A stálo mě to veškeré sebeovládání, kterého jsem schopná, abych nepadla na kolena a nezačala řvát.“

„A ty se za to stydíš?“

Stud? Nebyla si jistá. Byl to stud, nebo vztek? Anebo směsice obou? „Musím se z toho přeci konečně vyhrabat.“

„Proč?“

Otázka ji natolik překvapila, že se otočila a nechápavě zírala Mirové do očí. „Protože…“

„Něco překonat a překlenout jsou dvě různé věci.“ Mirová teď mluvila rychle, protože se chtěla zvednout, jít k Evě a obejmout ji. Ale to by nebylo vhodné gesto. „Samozřejmě, musíš se snažit to překonat. Přežít. Mít nový život, být šťastná, naplněná. Toho všeho jsi dosáhla a možná i daleko víc. Ale zapomenout na to, že tě někdo bil, znásilňoval a mučil… to nejde. Chceš od sebe příliš mnoho, Evo. Víc než od kohokoli jiného na světě.“

„Bylo to tam nádherné.“

„A viděla jsi tam dítě, které se někdo pokusil zlomit. Bolelo tě to. Ale neodešla jsi.“

Eva si povzdechla a znovu si sedla. „Peabodyové to došlo. A když jsme odešly, nabídla mi – jako kamarádka –, abych se jí vypovídala. A co jsem jí na to řekla já?“

„Utrhla jí hlavu?“ řekla Mirová s pobaveným úsměvem.

„Jo. Pořádně jsem ji sjela. Zprava i zleva. Aby si pamatovala, že nemá strkat nos do něčeho, do čeho jí nic není. Prostě to ze mě lítalo, ani jsem nevěděla jak.“

„Tak se jí omluv.“

„To už jsem udělala.“

„Děláte spolu jako tým. A jste taky kamarádky. Možná bys mohla uvažovat o tom, že jí něco z toho, co se ti stalo, řekneš.“

„Nechápu, proč by to mělo mně nebo jí k něčemu být.“

Mirová se jen usmála. „Jenom se nad tím můžeš zamyslet Ale teď běž domů, Evo, a vyspi se.“

Kapitola 5

Jediné, po čem teď Eva toužila, bylo několik hodin zapomnění, a tak nebylo těžké Mirovou poslechnout. Projela bránou domu.

Tady ještě vládlo léto, s nádherně udržovanými květinami, čerstvě zeleným trávníkem, který jako by se táhl celé kilometry, a vysokými stromy poskytujícími příjemný stín.

Téhle vší kráse vévodil Roarkův… a její… dům se svými věžičkami a elegantními terasami. Byl to tak trochu hrad, trochu pevnost, ale hlavně domov.

Nejlepší na tom bylo, že uvnitř na ni čekala její postel.

Nechala auto u vchodu. Vzpomněla si, že chtěla volat vedoucímu opravářů a vynadat mu, že tohle auto nestojí za nic. Tak alespoň naštvaně kopla do dveří. A pak se dobelhala dovnitř.

Čekal na ni. Summerset byl na to přeborník. Stál ve foyer v černém obleku s nosem v oblacích a tlustým kocourem u nohou. Roarkův majordomus si nikdy nenechal utéct příležitost, jak z ní udělat blbce.

„Jste doma dřív než normálně a zdá se, že se vám dnes podařilo se vrátit, aniž byste roztrhala své šaty. To si musím zapsat do deníčku."

„Nadáváte, když přijdu brzy, nadáváte, když přijdu pozdě. Za nadávání byste mohl dostat zlatou na olympiádě."

„Vaše současné odporné vozidlo zase není správně garážováno."

„A zase se mi podařilo se udržet a nerozmašírovat vám tu vaši odpornou tvář napadrť. To si tam zapište taky."

Ještě měl pár poznámek na jazyku, ale vzhledem k tomu, že Eva měla pod očima kruhy, na kterých by se dalo houpat, moudře se rozhodl nechat si je na potom. Stejně se už doploužila na půl cesty do ložnice. Podíval se na kocoura.

„Tak to by prozatím stačilo." Ukázal prstem na schodiště a Galahad se tam poslušně vydal.

Říkala si, že se ještě staví v pracovně a dá dohromady zprávu, zavolá do laborky a zadá výpočet pravděpodobností.

Ale nohy jako by samy zahnuly do ložnice a kocour byl hned za ní. Vymrštil se s nečekanou rychlostí – přeci jen byl pěkně tlustý – a dopadl s relativní grácií na postel.

Lehl si doprostřed a díval se Evě do očí.

„Jasně, máš pravdu. Už jsem tam."

Sundala si sako, hodila je na gauč, rozepjala pás na zbraň a hodila ho na sako. Pak se vysoukala z bot a rozhodla se, že to stačí.

Na to, aby na postel vyskočila, neměla. Ale doplazit se tam mohla. Rozplácla se na břicho a zcela ignorovala Galahada, který se dvěma otočkami uvelebil vedle ní. Přikázala si vypnout mozek. A upadla do spánku jako kámen do studny.

Tušila, že se blíží sen. Cítila, jak z ní vyvěrá, jako krev z rány. Ve spánku sebou nepokojně zavrtěla a sevřela ruce do pěstí. Ale nebyla schopná se mu vzepřít. Přemohl ji… a vzal ji s sebou do minulosti.

Tentokrát to nebyl pokoj v Dallasu, místo, kterého se bála nejvíc. Byla tam tma, ale chybělo načervenalé světlo a mrazivý vzduch. Místo toho tu byly stíny a takové ulepené vedro. Těžká vůně květin, které už začínají tlít.

Slyšela hlasy, ale nerozuměla jim. Slyšela pláč, ale nevěděla odkud. Zdálo se jí, jako by byla v nějakém bludišti s ostrými rohy, slepými uličkami a stovkou zamčených dveří.

Nemohla najít cestu ven. Srdce jí tlouklo až v hrdle. Věděla, že v té tmě je ještě něco jiného, že je to hned za ní. Něco strašného, co se ji chystá napadnout.

Měla by se otočit a bránit se. Podívat se tomu do tváře a přemoci to. Ale bála se, strašlivě se bála, a tak začala utíkat.

Teď se to smálo.

Sáhla po zbrani, ale třásla se jí ruka. Třásla se natolik, že skoro nebyla schopná zbraň vytáhnout. Zabije to. Jestli se jí to dotkne, zabije to.

Ale pořád utíkala.

Něco vystoupilo ze stínu a ona vykřikla a padla na kolena. Vzlyky ji dusily, když zvedla zpocené ruce, aby vystřelila. Uviděla, že to je dítě.

Zlomil mi ruku. Ta holčička, Abra, si držela paži přitisknutou k tělu. *Tatínek mi zlomil ruku. Proč jsi ho nechala, aby mi ublížil?*

„To jsem nebyla já. Já ne. Nevěděla jsem o tom."

Bolí to.

„Já vím. Je mi to moc líto."

Ty tomu máš zabránit.

Další stíny se pohnuly a postavily se kolem ní. Teď už viděla, kde je. V domově jménem Naděje. V místnosti plné zmlácených žen a smutných, zlomených dětí.

Dívaly se na ni a její hlava byla plná jejich hlasů.

Pořezal mě.

Znásilnil mě.

Popálil mě.

Podívej se na mě. Podívej se mi do tváře. Bývala jsem hezká.

Kdes byla, když mě shodil ze schodů?

Proč jsi nepřišla, když na mě řval?

„Nemůžu, to nejde."

Přistoupila k ní Elisa Maplewoodová, slepá a celá od krve. *Vzal mi oči. Proč jsi mi nepomohla?*

„Pomůžu. Snažím se."

Už je pozdě. Už je tady.

Zazněly sirény, světla blikala. Ženy a děti ustoupily a sledovaly ji jako porota při vynášení rozsudku. *Ty nás máš ochránit. Ale neděláš to.*

Pak vešel on. Na tváři velký, strašidelný úsměv. V očích zlobu. Její otec.

Podívej se pěkně na ně, holčičko. Je jich tu dost a vždycky se najdou další. Ty kurvy to chtěj a co pak má chlap dělat?

„Nech mě být." Stále na kolenou, zvedla znovu zbraň. Ale strašně se jí třásly ruce. Všechno se třáslo. „Nech je na pokoji!"

Takhle se s taťkou nemluví, holčičko. Rozpřáhl se a uhodil ji hřbetem ruky do tváře tak silně, že upadla na zem.

Zeny začaly mumlat, znělo to jako v úlu.

Musím tě to už konečně naučit. Ty si nechceš dát říct.

„Zabiju tě. Zabila jsem tě už jednou."

Opravdu? Zašklebil se a ona by se vsadila, že má místo zubů tesáky. *Tak to já ti to budu muset vrátit. Táta se vrátil, ty malá kurvo.*

„Zůstaň, kde jsi. Nepřibližuj se!“ Když zvedla zbraň, byl to jen nožík v nejistých rukou dítěte. „Ne! Ne. Prosím!“

Pokoušela se odplazit se z jeho dosahu, pryč od žen a dětí. Sehnul se, tak lehce, jako se člověk sehne pro jablko do košíku. A zlomil jí ruku.

Zařvala. Křičela dětským, překvapeným hlasem a horký záblesk bolesti projel celou její bytostí.

Vždycky se najdou další. Vždycky jich bude víc. Ale nás taky.

Spadl na ni.

* * *

„Evo, vzbuď se. Probuď se!“ Byla bílá jako křída, a když ji k sobě přitisknul, úplně ztuhla a zaječela.

Roarkovi přejel po zádech mráz a zaplavila ho panika. Oči měla doširoka otevřené, ale nic nevidící, plné bolesti a šoku. Nebyl si zcela jistý, jestli dýchá. „Říkám, probuď se!“

Vypjala se jako luk a nadechla se, jako by se předtím topila. „Moje ruka! Zlomil mi ruku. Zlomil mi ruku.“

„Ne. Byl to jenom sen. Byl to jen zlý sen, miláčku. Prober se, prosím tě.“

Třásl se skoro tolik jako ona a kolíbal se s ní, aby ji utišil. Rychle se otočil, protože za sebou cítil nějaký pohyb. Do místnosti vběhl Summerset. „Už je to dobré.“

„Je v pořádku?“

Zavrtěl hlavou. Brečela mu na rameni a on ji hladil po vlasech. „Noční můra. Hodně zlá. Postarám se o ni.“

Summerset vycouval z místnosti a zavřel za sebou dveře. „Už je to pryč. Jsem tu s tebou.“

„Byly tam všechny se mnou. Kolem mě, v té tmě.“

„Už není tma. Rozsvítil jsem. Chceš, abych rozsvítil víc?“

Zavrtěla hlavou a zabořila se mu do náruče ještě hlouběji. „Nemohla jsem jim pomoct… přišel, nedokázala jsem ho zastavit…

Přišel jako vždycky… Měla zlomenou ruku. Ta holčička měla zlomenou ruku, stejně jako já. Cítila jsem to.“

„Nepřišel.“ Roarke ji políbil na čelo a jemně ji pootočil. „Podívej, Evo. Podívej se. Nemáš zlomenou ruku. Byl to jen sen.“

Držela si ruku podél těla, jako by byla opravdu zlomená. Roarke ji jemně vzal a přejel jí od prstů až k rameni. „Vidíš? Není zlomená. Jenom se ti to zdálo.“

„Bylo to tak opravdové. Cítila jsem…“ Pokrčila ruku v lokti a zírala na ni. Představovaná bolest pomalu odeznívala. „Cítila jsem to.“

„Já vím.“ Cožpak ji neslyšel křičet? Cožpak neviděl ten odraz hrůzy a bolesti v jejích očích? Políbil jí prsty, zápěstí, loket… „Věřím ti. Teď si zase lehni.“

„Už jsem v pořádku.“ *Ještě ne, ale bude*. „Potřebuju jen chvíli sedět.“ Podívala se na kocoura, který si u nich našel teplé místečko. Pohladila ho po hřbetě, ale ruka se jí přitom pořád ještě třásla. „Asi jsem ho pořádně vystrašila.“

„Ne tolik, aby utekl. Byl tu s tebou a šťouchal tě do ramene. Dělal, co uměl. Snažil se tě asi probudit.“

„Ty můj hrdino.“ Na ruku jí ukápla slza, ale nestyděla se za to. „Řekla bych, že si zaslouží nějakou pochoutku za odměnu.“ Dýchala zhluboka a podívala se Roarkovi do očí. „Ty taky.“

„Vezmeš si něco na uklidnění.“ Eva otevřela pusu, aby protestovala, ale Roarke ji chytil za bradu. „Nehádej se se mnou a proboha nechtěj, abych to do tebe nalil silou. Tentokrát uděláme kompromis. Rozdělíme se. Já to potřebuju stejně jako ty. Nebo skoro stejně.“

Teď si toho všimla. Byl bledý a oči mu žhnuly. „Dobře. Dohodnuto.“

Vstal, přešel k AutoChefovi a objednal dvě skleničky. Vrátil se k ní a ona si vzala sklenici, kterou jí podal. Pak je vyměnila. „Kdybys mi tam náhodou chtěl hodit něco na spaní. Nechci usnout ani za nic.“

„To chápu.“ Přiťukl si s ní a vypil sklenici do dna. Když udělala to samé, vzal skleničky a položil je na noční stolek.

„Jenom dodávám, že tě znám skrz naskrz, a že kdybych ti do sklenice opravdu něco hodil, vzal bych si ji sám, protože mi bylo jasné, že je vyměníš.“

Otevřela pusu a zase ji sklapla. „Do háje.“

„Ale neudělal jsem to.“ Sklonil se k ní a políbil ji na nos. „Dohoda je dohoda.“

„Vystrašila jsem tě, promiň.“

Vzal ji za ruku a držel ji ve svých. „Summerset říkal, že ses vrátila před pátou.“

„Asi jo. Potřebovala jsem se vyspat.“ Podívala se oknem ven. „Vypadá to, že se mi to podařilo. Už je skoro tma. Kolik je?“

„Skoro devět.“ Věděl, že teď neusne ani náhodou. Byl by raději, kdyby to šlo. Kdyby tak mohl vedle ní ležet, držet ji v náručí a spolu by se z toho vyspali.

„Měla by ses najíst,“ rozhodl za ni. „A já taky. Chceš jíst tady?“

„To zní dobře. Ale předtím potřebuju něco jiného.“

„Svěř se.“

Vzala jeho hlavu do dlaní, zvedla se na kolena a políbila ho na rty. „Ty jsi mnohem lepší než cokoli na uklidnění. S tebou se cítím čistá. A celá a silná.“ Objal ji a ona mu projížděla prsty vlasy. „Pomáháš mi zapomenout. A vzpomenout si. Buď se mnou.“

„Pořád jsem s tebou.“

Políbil ji na spánky, na tváře, na rty. „Vždycky s tebou budu.“

Přiklekla k němu. Klečeli tam spolu na široké posteli, v pološeru. Bouře se utišila, ale ještě v ní něco bylo – něco, co jí otřásalo. On to uklidní. Spraví to. Otočila k němu tvář a začala ho jemně líbat na šíji. Chtěla cítit jeho chuť.

Nalezla ji a vzdychla si ulehčením.

Pochopil, co potřebuje, co u něj hledá, co mu chce dát. Pomalé, jemné, vědomé milování. Uvnitř se ještě chvěl, ale jí se ho podaří utišit.

Přejel jí rty po tváři, pak našel její a ponořil se do nich jako do snu. Do hloubky a ticha. A ona, jeho silná žena naplněná nedávným strachem, se mu poddala. Držel ji v té oáze klidu, ústa na ústech, srdce na srdci. Cítil její tep a poznal, že už je klidná. Že našla to, co potřebovala.

Pomalu ji položil na záda. Zachytil její pohled a ona se usmála.

S pohledem vpitým do jejích očí jí rozepínal košili. Chytil ji za ruku, teď už pevnou, a druhou si svlékal svou košili. Prsty přejel krk a klíční kosti, až do jamky mezi nimi. Její pleť byla na její sílu a tvrdohlavost překvapivě jemná. Ona mu dala ruce na hruď a potichu zapředla.

Naklonila se k němu a zašeptala mu do ucha: „Můj."

Lehli si spolu na bok a dívali se navzájem do očí. Dotýkali se, objevovali se, jako by to bylo poprvé. Dlouhá a líná pohlazení, která vzrušovala i uklidňovala. Vášeň beze spěchu, která zapálila klidný, pomalý oheň.

Teď už jí bylo teplo. A měla jistotu.

Jeho rty našly její bradavky a přinutily ji vzdechnout slastí. Zavřela oči a vznášela se v blaženosti. Hladila jeho vlasy, ty dlouhé, hebké, havraní vlasy. Jeho záda, tu tvrdou mužskou sílu.

Zaslechla, že potichu zamumlal *aghra* – lásko moje – a říkala si, ano, jsem jeho láska, panebože, děkuju. A napjala se k němu blíž, aby mu nabídla ještě víc.

Pomalu stoupala po vlně vzrušení, pomalu se vzdechy měnily ve sténání a slast v třesoucí očekávání. Když ji vynesl na vrchol, bylo to, jako by se vznášela. Jen pár vteřin. A pak se ta obrovská, blankytně modrá vlna roztříštila na miliardy kapek.

„Naplň mě." Přitáhla si jeho hlavu, aby ho mohla slastně políbit. „Vezmi si mě."

Viděl její zeširoka otevřené oči, tmavé, zaplavené slzami. Vklouzl do ní a ona ho přijala, obklopila. Pojala.

Pohybovali se spolu v pomalém rytmu, trochu líném a zcela intimním. Políbil ji a měl pocit, jako by dýchal její duši.

Když vyslovila jeho jméno, něžnost, se kterou to učinila, ho roztříštila na atomy.

Dívala se oknem na oblohu plnou hvězd. Bylo takové ticho, takový klid, že skoro věřila, že mimo ně nic neexistuje. Ze mimo tuhle místnost, tuhle postel, tohohle muže nic jiného není.

Možná právě tohle je jedním z účelu sexu. Na chvíli nás naprosto oddělit od všeho, od všeho, jenom ne od sebe a milence. Dovolit nám věnovat se svému tělu a tomu, co chce. Beze studu,

beze zbytku. Být absolutně pohlceni naplněním, fyzickým, a když máme štěstí, i citovým.

Bez těchhle oáz samoty a absolutního míru by se člověk mohl zbláznit.

Používala takhle sex i před Roarkem. Aby na všechno zapomněla, aby byla jenom tělo. Ale nikdy před ním neznala, ani nerozuměla hloubce intimity, schopnosti se zcela poddat druhému. Nikdy před ním nepocítila ten pocit absolutního uvolnění a hlubokého klidu a míru.

„Musím ti něco říct."

„Dobře."

Zavrtěla hlavou. „Teď ne, až za chvilku." Ale kdyby s ním zůstala takhle naplněná déle, mohla by zapomenout, že tam někde venku, někde daleko, existuje nějaký svět. Svět, který se zavázala bránit. „Musím vstát. Nechce se mi, ale musím."

„Teď se najíš."

Musela se usmát. Nikdy o ni nepřestal pečovat. „Najím se. Dokonce přinesu večeři pro nás oba."

Zvedl hlavu a jeho třpytivě modré oči se na ni podezřívavě dívaly. „Opravdu?"

„AutoChefa zvládnu jako jakýhokoli jiného chlapa." Plácla ho po zadku. „Uhni."

Poslušně se posunul. „Za tohle vděčím sexu, nebo alkoholu?"

„Za co jako?"

„Za to, co tě naladilo na domáckou notu."

„Sarkastické poznámky ti večeři nepřinesou, chlapečku."

Pravděpodobně to bude pizza, říkal si rezignovaně Roarke.

Zatímco ji se zájmem pozoroval, vyndala ze skříně župan pro sebe a pak i pro něj.

„Někdy sice sarkastické poznámky nevyslovíš, ale já ti vidím do hlavy, nezapomeň."

„Co kdybych raději mlčel a šel nám nalít nějaké víno?"

„To není vůbec špatný nápad."

Nechal ji, aby si vymyslela, co zajímavého se dá z AutoChefa vytáhnout, a šel k polici s vínem. Věděl, že potřebuje zapomenout na

noční můru. Protože předpokládal, že budou mít pizzu, vybral láhev Chianti a otevřel ji, aby ji nechal dýchat.

„Budeš ještě pracovat?“

„Jo. Musím se podívat na pár věcí. Mirová mi načrtla profil toho vraha, chci si to ještě jednou projít. Pak musím napsat zprávu a taky udělat výpočet pravděpodobností. Podívat se do očních bank, nemocnic, kde se dělají transplantace a podobně. Je to sice ztráta času, protože jí oči nevzal proto, že by je chtěl prodat. Ale potřebuju celý tenhle směr vyšetřování eliminovat.“

Přinesla talíře a položila je na stolek.

„Copak to tu máme?“ zeptal se.

„Jídlo. Co by to mělo být?“

Zvědavě natočil hlavu. „Jako pizza to nevypadá.“

„Moje schopnosti programovat AutoChefa jsou mnohem rozsáhlejší, než si dokážeš představit.“

Vybrala kuřecí plátky s rozmarýnem na víně, divokou rýži a chřest.

„No podívejme se na to,“ zamručel překvapeně. „To jsem vybral úplně špatně.“

„Budeme to muset přežít.“ Šla ještě pro košík s chlebem. „Jdeme jíst.“

„Ne ne, takhle to nemůžu nechat.“ Našel láhev vychlazeného archivního Pouilly-Fuisse, otevřel ho a spolu se sklenicemi přinesl ke stolu. „Vypadá to skvěle. Díky.“

Ochutnala malý kousek. „Docela slušné. Nejsou to sice sójové hranolky, které jsem měla k obědu, ale ujde to.“ Když se zamračil – přesně tak, jak měla v úmyslu – zasmála se.

„Doufám, že budeš schopná pozřít to, co nám zítra naservírují Louise a Charles.“

Napíchla další sousto kuřete. „Ty si nemyslíš, že to je divné? Louise a Charles a Peabodyová s McNabem, všichni spolu na roztomilém večírku u Charlese? Jsem si celkem jistá, že naposledy, když se ti dva viděli – a myslím, že se viděli jen jednou –, mlátili se hlava nehlava.“

„Pochybuju, že se něco podobného bude opakovat. A pokud ano, tak tam budeš ty, abys je od sebe odtrhla. A ne, nepřipadá mi to

divné, miláčku. Lidi si prostě své protějšky najdou. Charles a Peabodyová byli a jsou přátelé.“

„Jo, ale McNab si myslí, že si to spolu rozdávali.“

„Ať si myslí, co chce. Ví, že teď spolu nic nemají.“

„Stejně si myslím, že to bude divné.“

„Možná, na chvíli. Ale Charles a Louise se opravdu mají rádi.“

„A co fakt, že on si to rozdává se ženskými pro peníze a pak s ní – z lásky. Co řekneš na to?“

Pobaveně se začal usmívat. „Ty jsi mi pěkná moralistka, poručíku.“

„To bychom viděli, jak liberální a velkorysý bys byl ty, kdybych se rozhodla pověsit uniformu na hřebík a stala se společnicí. Myslím, že by pro mě nebylo jednoduché si sehnat klientelu, protože bys jim všem rozbil hlavy.“

Pobaveně přikývl. „Když jsme se potkali my dva a já se do tebe zamiloval, ty jsi nebyla společnice. Byla jsi policajtka a vyrovnat se s tím mě taky stálo pořádné úsilí.“

„To asi jo. To je pravda. Šlo ti o víc, než mě jen dostat tam, kam jsi chtěl. A když se to vezme kolem a kolem, fakt je, že v té době už jsi byl hodně zklidněný.“

„To jo. Kdybychom se poznali v době mého nerozvážného mládí, byla bys mi na stopě jako honicí pes. Ne že bys mě chytla, ale určitě by ses o to pokoušela.“

„Kdybych tě honila, tak bych…“ odmlčela se. „No nic, o tomhle jsem ale mluvit nechtěla.“ Zvedla sklenici a napila se. „Byla jsem dnes v *Dochas*.“

„Hm?“ Podíval se jí přímo do tváře. „Škoda, žes mi nedala vědět. Udělal bych si čas na to jít tam s tebou.“

„Bylo to kvůli práci. Potřebovala jsem mluvit s Louisou o jedné senzibilce a zrovna dnes byla v *Dochas*.“

Čekal, co bude dál, ale neřekla nic. „Jak se ti tam líbilo?“

„Líbilo…“ Položila vidličku a dala si ruce do klína. „Miluju tě víc, než jsem schopná říct. Nemám slov na to vyjádřit, jak moc tě miluju a jak moc jsem pyšná na to, co jsi tam vytvořil.“

Dojatě k ní natáhl ruku a počkal, až se její prsty propletou s jeho. „To, co tam děláme, by neexistovalo, kdybys do mého života nepřišla ty. Kdybys nebyla součástí mého já."

„Ale ano. Jenom jsi to kvůli mně, kvůli nám, možná udělal o něco dřív. Je to v tobě… Je mi líto, že jsem tam nešla dřív."

„To není podstatné."

„Bála jsem se. Něco ve mně se bránilo tam jít. Bolelo to…" Pustila jeho ruku. Tohle musela udělat sama, říct mu to. „Vidět ty ženy a děti, všechnu tu bolest, cítit ten strach. A hlavně cítit tu naději. Všechno se to vrátilo."

„Evo."

„Ne, poslouchej mě chvíli. Byla tam holčička – někdy si říkám, že nám osud něco hodí přímo do tváře a přinutí nás, abychom něco udělali – měla ruku v sádře. Otec jí zlomil ruku."

„Panebože."

„Mluvila se mnou, já s ní. Už si to nepamatuju. Hučelo mi v hlavě a bylo mi špatně. Bála jsem se, že budu zvracet, nebo že omdlím. Ale nedošlo k tomu. Nějak jsem to přežila."

„Evo, už tam nikdy nemusíš."

Zavrtěla hlavou. „Počkej. Odvezla jsem Peabodyovou domů, pak jsem šla za Mirovou a pak domů. Potřebovala jsem se vyspat. Myslela jsem si, že upadnu a budu tvrdě spát, ale nenechalo mě to být. Bylo to hrozné, tos viděl. Ale co nevíš, je, že ve snu jsem byla v útulku. Se všemi těmi zmlácenými ženami, se zničenými, smutnými dětmi. Ptaly se mě, proč jsem tomu nezabránila, proč jsem je neochránila. Proč jsem dovolila, aby k tomu došlo."

Zvedla ruku, aby ji nepřerušoval. Viděla, jak se její vlastní bolest odráží v jeho obličeji. „Byl tam. Věděla jsem, že tam přijde. Říkal, že vždycky se najdou další, že jich vždycky bude víc. Víc těch jako on a víc těch, které je potřeba bránit. Že tomu nemůžu zabránit. Když se po mně natáhl, nebyla jsem to už já. Byla jsem zase dítě. Zlomil mi ruku, jako to udělal předtím. Znásilnil mě, tak jako předtím."

Musela se odmlčet, svlažit si hrdlo vínem. „Zabila jsem ho, tak jako předtím. A zabiju ho, kolikrát to bude potřeba. Má pravdu. Vždycky se najdou další – i násilníci, i oběti. A já na tom nic

nezměním. Ale můžu dělat svoji práci a zachránit alespoň některé. Prostě musím.“

Vydechla. „Můžu se tam vrátit. Chci se tam vrátit. Vím, že už mi nebude špatně, že se nebudu tolik bát. Chci tam jít, protože vím, že to, co jste vytvořili, je jednou z dalších možností, jak je zastavit. Má sice zlomenou ruku, ale to se zahojí. A ona taky, protože jste jí dali šanci.“

Chvíli mu trvalo, než promluvil. „Jsi ta nejskvělejší žena, kterou jsem kdy potkal.“

„Je to tak.“ Stiskla mu ruku. „Jsme pár k pohledání.“

Kapitola 6

Eva se cestou stavila v elektronickém. Vždycky, když do tohohle oddělení vešla, byla tak trochu v šoku – všichni byli oblečeni jako na nedělním výletě. Neonově zářivé barvy, šortky jako na Jamajce a spousty lidí pohodlně usazených a mluvících do sluchátek.

Nejenže tu hrála naplno hudba, dokonce viděla někoho tancovat. Tedy alespoň se domnívala, že to je tanec. Překvapeně zírala na chlapíka, který poskakoval se sluchátky na uších a s kapesním počítačem v ruce.

Přešla velikou místnost přímo ke dveřím osobní kanceláře kapitána Ryana Feeneyho, kde, jak doufala, to bude alespoň trochu normální.

Když ho uviděla, nebyla schopná slova. V obličeji mu bylo vidět pomalu blednoucí opálení z dovolené, ale Feeney – ten zodpovědný Feeney – měl místo obvykle zmačkané a nezajímavé košile na sobě jednu bezchybně vyžehlenou, barvy jahodové zmrzliny. Dokonce i kravatu. A nejen tak ledajakou! Jediný způsob, jakým ji napadlo barvu kravaty popsat, byl *elektrizovaná jarní tráva*.

„Panebože, Feeney, co to máš na sobě?“

Pohled, který po ní vrhl, prozrazoval obrovskou tíhu. „Žena říká, že musím začít nosit něco barevnýho. Koupila mi tenhle šílenej kostým a nedala pokoj, dokud jsem si ho nevzal na sebe.“

„Vypadáš jako… jako pasák před hodně… progresivním barem.“

„To mi povídej. Koukni na tyhle kalhoty!“ Zvedl nohu a Eva skoro upadla, když viděla jeho kostnaté nohy nekompromisně obepnuté elastickými kalhotami v barvě kravaty.

„Je mi tě opravdu líto,“ řekla Eva a snažila se potlačit smích.

„Kluci tady si myslí, že to je fakt podle módy. Tak co mám dělat?“

„To tedy opravdu nevím.“

„Udělej mi radost a řekni mi, že pro mě máš nějaký případ. Potřebuju vyrazit do terénu a s někým se do krve poprat. Když tyhle šílený hadry zničím při výkonu pracovních povinností, nemůže na mě ječet.“

„Případ mám, ale nic v terénu. Ráda bych ti pomohla. Nemůžeš si alespoň sundat tu příšernou kravatu?“

Potáhnul za kravatu. „Ty moji ženu neznáš. Zavolá. Zkontroluje si, ale namátkově, několikrát za den, že mám ten šílenej oblek na sobě. Představ si, že tahle příšernost má ještě navíc sako.“

„No potěš.“

„No jo,“ povzdechl si zhluboka, „tak co potřebuješ?“

„Jsem tu kvůli tomu případu. Sexuální vražda plus zohavení.“

„V Central Parku, že jo? Slyšel jsem, že to padlo na tebe. Díváme se na všechny telefony a počítače jako obyčejně. Potřebuješ něco navíc?“

„Ani ne. Můžu zavřít?“ Ukázala na dveře a dostalo se jí souhlasu. Zavřela je a sedla si na kraj jeho stolu. „Co si myslíš o spolupráci se senzibilem?“

Poškrábal se na nose. „U nás se nic takovýho nestalo. Když jsem ještě dělal na vraždách, občas se ozval někdo, kdo tvrdil, že měl vidění nebo že má informace *odjinud*. Ale to pro tebe není novinka, ne?“

„Ne, to ne. Sem tam někdo zavolá i teď. Většinou na jejich stopách jenom ztrácíme čas a peníze a pak stejně musíme dělat všechnu práci jako normální přízemní policajti.“

„Občas se ale najde někdo, kdo ty schopnosti opravdu má.“ Odstrčil se od stolu na kolečkové židli a naprogramoval AutoChefa na uvaření kávy. „Většina oddělení má teď nějakýho senzibila jako externího konzultanta. Některý z nich jsou i normální policajti.“

„Ty a já spolu děláme hodně dlouho, je to tak?“

Podal jí šálek kávy. „Zaplať pánbůh, je to tak.“

„Nikdy jsme s nikým takovým nepracovali.“

„Ne, to je pravda. Ale kdyby to mohlo pomoct?“

„Přihlásila se jedna, která tvrdí, že viděla tu vraždu v Central Parku ve snu.“

Feeney se zamyšleně napil. „Prověřili jste ji?“

„Jo. Všechno sedí. Má licenci. Plus Dimattová ji zná.“

„Doktorka není žádnej blbec.“

„Ne, to ne. Kdybys byl v mé situaci, spolupracoval bys s ní?“

Pokrčil rameny. „Už jsem ti řekl, co si o tom myslím.“

Zamračila se. „*Použít, co funguje*… Asi jsem to jen chtěla slyšet od někoho, kdo stojí nohama pevně na zemi. Díky.“

Položila kávu, které se skoro nedotkla, na stůl. Je rozmazlená. Čím dál častěji si kávu raději nedá, když není pravá. „Díky.“

„Není zač. Dej mi vědět, kdybyste potřebovali někoho na špinavou práci. Zvlášť na takovou, u který by se daly pořádně umazat šaty.“

„Určitě. Dalo by se na to vylít kafe. Nebyla by to tvoje chyba.“ Vyslal k ní žalostný pohled. „Bylo by jí to jasný. Nikdo není větší senzibil než moje žena.“

Sehnala Peabodyovou. Jestli má konzultovat se senzibilkou, nejdřív to raději probere s velitelem.

Whitney si poslechl její ústní doplnění toho, co mu už poslala v písemné zprávě. Statný muž tmavé pleti se šedivějícími vlasy seděl tiše v křesle a nepřerušoval ji. Léta práce v administrativě z něj nedokázala vymazat policajta, který ví, co dělá.

Jediné, co změnilo výraz jeho tváře, byla Evina zmínka o Celině Sanchezové. Když skončila, kývl souhlasně hlavou a opřel se pohodlně do křesla.

„Spolupráce se senzibilkou. To není váš styl, poručíku.“

„Ne, pane.“

„Naše PR zatím řeší předání informací médiím. Neuvádíme žádné detaily ohledně povahy zohavení ani smrtící zbraně. Jestli se rozhodnete s ní konzultovat, necháme si to taky pro sebe.“

„Sama na tom trvá, pane. Pokud s námi bude spolupracovat, nechci její jméno dávat nikomu jinému mimo lidí přímo účastných na vyšetřování.“

„Chápu. Její jméno mi něco říká. Je možné, že jsem se s ní někde setkal. Zeptám se manželky, ta má na tyhle věci mnohem lepší paměť.“

„Ano, pane. Chcete, abych počkala, než ji budu kontaktovat?“

„Ne, tohle je vaše záležitost, poručíku. Detektive, co si o tom myslíte vy?“

Peabodyová se bleskově narovnala. „Já? Já jsem k takovýmhle věcem asi otevřenější, protože máme v rodině – v širším slova smyslu samozřejmě – několik senzibilů.“

„Že byste byla jednou z nich?“

Uvolnila se natolik, že se dokázala usmát. „Ne, pane. Já mám jen pět smyslů. Domnívám se, stejně jako poručík Dallasová, že by bylo vhodné Celinu Sanchezovou znovu vyslechnout.“

„Tak ji kontaktujte. Jestli, nebo až na veřejnost pronikne informace o těch očích, budeme v každých zprávách na předním místě. Musíme případ uzavřít dřív, než ten cirkus začne.“

* * *

Celina žila v části Soho, kde jsou galerie, nóbl restaurace a drahé butiky. Bylo to místo, kde uvidíte lidi v nejmódnějších šatech, na vysokých podpatcích, intimně si šuškající na elegantních večírcích a navštěvující intelektuální hry, o kterých předstírají nejen to, že jim rozumí, ale že se jim dokonce i líbí. Byla tu spousta pouličních umělců a uměleckých kaváren.

Celinin dvoupatrový loft byl kdysi třípatrovým domem, kde imigranti vyráběli za pár šupů napodobeniny značkového oblečení. Domy v téhle ulici byly zevnitř kompletně vybourány a přestavěny a teď si je koupili lidé, kteří si mohli dovolit zaplatit horentní sumy, které za ně požadovali.

Nová okna byla velká jako výkladní skříně a ve třetím patře byla přistavěna úzká a dlouhá terasa ohraničená novým, kovaným a určitě uměleckým a hodně drahým zábradlím.

„Jsi si jistá, že jsme se neměly ohlásit předem?“ zeptala se Peabodyová.

„Ta už má vědět, že sem jdeme.“

„To byl sarkasmus, madam.“

„Peabodyová, zdá se mi, že mě znáš až příliš dobře.“ Zazvonila na zvonek u Celininých dveří. Za chvíli se Celina ohlásila v interkomu.

„Prosím?“

„Poručík Dallasová a detektiv Peabodyová.“

Bylo slyšet něco jako povzdech. „Prosím, pojďte dál. Otevřu vám. Druhé patro.“

Světlo na bezpečnostním panelu u dveří se změnilo z červené na zelenou, zámek klapl a Eva vešla dovnitř. Rychle přehlédla halu a viděla dveře do tří bytů. Po levé straně se otevřel výtah, nastoupily do něj a Eva zmáčkla tlačítko do druhého patra.

Když vyjely nahoru, za kovanou mříží na ně čekala Celina. Vlasy měla vyčesané a v nich spirálovitou kovovou sponu upevněnou něčím, co vypadalo jako čínské tyčky.

Měla na sobě velmi přiléhavé kalhoty a krátké tílko, byla bosa, nenamalovaná, ani neměla žádné šperky.

Otevřela mříž a ustoupila stranou. „Bála jsem se, že přijdete. Sedněte si.“

Pokynula jim směrem k obrovskému obývacímu pokoji na velkou vínovou pohovku do tvaru S. V obou obloucích S byly konferenční stolky a na jednom z nich mělká mísa s oblázky. Vedle ní stála v kovaném svícnu vysoká a silná svíce.

Na podlaze byly původní parkety, přebroušené, nově nalakované a lesknoucí se novotou. Na nich leželo několik pestrobarevných koberců a na světle zelených stěnách viselo pár stejně pestrobarevných obrazů.

Skrz dvoukřídlé dveře bylo vidět kuchyň a jídelnu dost velkou na to, aby se tam daly pořádat večírky. Do patra vedlo jednoduché točité kovové schodiště natřené na tmavě zeleno. Mělo krásné kované zábradlí ve tvaru hada.

„Co je tamhle?“ zeptala se Eva a pokynula hlavou směrem k jediným dveřím, které byly zavřené a zabezpečené.

„Moje pracovna. Má zvláštní vchod zvenčí. Vyhovuje mi dělat doma, když to jde, ale ráda si udržuji pracovní prostor oddělený. Nechci, aby se v mém soukromí pohybovali klienti.“

Znovu ukázala na pohovku. „Můžu vám nabídnout něco k pití? Zrušila jsem všechny dnešní schůzky. Dneska bych nebyla k ničemu. Zastihly jste mě uprostřed jógy. Já si dám čaj.“

„Pro mě nic, děkuji,“ řekla Eva.

„Já bych si dala. Když už ho děláte.“

Celina se na Peabodyovou usmála. „Sedněte si. Za minutku jsem zpátky.“

Eva si nesedla. Přecházela místo toho po pokoji. „Máte to tady velké.“

„Ano, mám ráda otevřený prostor. V malých místnostech, například ve vaší kanceláři, bych se zbláznila. Mluvila jste s Louisou?“

„Ona vám volala?“

„Ne. Ale vypadáte jako člověk, který dělá věci pořádně a systematicky. Předpokládám, že jste si zkontrolovali moji licenci, moje záznamy, vše, co jste mohli zjistit o mé minulosti, a že jste zavolala Louise. A pak jste se teprve rozhodla, že si se mnou znovu popovídáte. Mít veškeré informace po ruce je pro vás důležité.“

„Louise říkala, že jste černá ovce rodiny.“

Celina se vrátila z kuchyně s tácem, na němž stála malá konvička a bílé šálky a podšálky. Unaveně se na Evu usmála. „Přesně tak. Moje rodina se stydí za moje schopnosti a nesouhlasí s tím, že se jimi živím.“

„Vy přeci ty peníze nepotřebujete.“

„Z existenčních důvodů ne.“ Přešla přes pokoj a položila tác na stolek. „Ale pro pocit uspokojení a nezávislosti ano. Vy, poručíku, zcela určitě nepotřebujete svůj policejní plat, ale předpokládám, že ho přesto dostáváte.“

Nalila čaj do šálků a jeden z nich podala Peabodyové. „Nemůžu na Elisu přestat myslet. Nechci na ni myslet. Nechci s tím mít cokoli společného. Ale nemám na výběr.“

„Newyorská policie může na požádání hlavního vyšetřujícího zaměstnat externí konzultanty.“

„Hm.“ Celina zvedla obočí. „Prošla jsem zkouškou?“

„Zatím to vypadá, že ano. Jestli jste ochotná a schopná s námi spolupracovat, budeme muset podepsat smlouvu. Ta bude obsahovat slib mlčenlivosti vztahující se na veškeré aspekty vyšetřování.“

„Nemám žádnou potřebu diskutovat o čemkoli, co se vyšetřování týká, s kýmkoli jiným. Pokud budu souhlasit s vašimi podmínkami, chci také, abyste z vaší strany zaručili, že moje jméno a podstata naší spolupráce nebudou nikdy sděleny zástupcům médií.“

„O tom jsme už mluvily. Bude vám poskytnuta standardní odměna.“ Eva natáhla ruku k Peabodyové, která vyndala z tašky dokumenty k podpisu. „Měla byste si to přečíst. Pokud chcete obsah konzultovat s právníkem, je to samozřejmě možné.“

„Vy mi dáváte své slovo a já vám zase své. Na to právníka nepotřebuji.“ Ale opřela se do opěradla, zkřížila nohy a začetla se do dokumentu. „Nemám pero.“

Peabodyová vytáhla z tašky propisovačku a podala ji Celině. Ta podepsala obě kopie a předala vše Evě.

„To je všechno?“ vydechla Celina poté, co se podepsala i Eva. „A co dál?“

„Řekněte mi ještě jednou a naprosto přesně a do detailu, co jste ve snu viděla,“ řekla Eva a položila na stůl záznamník, „do záznamu.“

Prošla všechno znovu, občas zavřela oči, aby si ujasnila detaily. Ruce se jí tentokrát netřásly a hlas zněl klidně. Přesto si Eva všimla, že Celina postupně víc a víc bledne.

„Když jste tohle všechno viděla, kde jste byla vy?“

„Nahoře. V posteli. Bezpečnostní systém byl aktivovaný, jako vždycky. Mám tu sirény, bezpečnostní dveře a na všech dveřích jsou kamery. Jestli chcete, můžete si klidně prohlédnout záznamy.“

„To udělám. Je to pro nás pro obě důležité. Měla jste od té doby nějaký další sen nebo vidění týkající se tohoto případu?“

„Ne. Neměla. Jenom mám pořád strach, pocit hrůzy, očekávání něčeho špatného, ale to můžou být jen moje vlastní nervy.“

„Peabodyová, sáček s důkazy prosím.“

Peabodyová beze slov vytáhla sáček s červenou šňůrou uvnitř. „Poznáváte to, slečno Sanchezová?“

„Říkejte mi Celino,“ vypravila ze sebe a tentokrát jí zbledly i rty. „Vypadá jako ta, co ji s ní uškrtil.“

Eva vyndala šňůru ze sáčku a podala ji Celině. „Vezměte si ji a řekněte mi, co vidíte.“

„Dobrá.“ Celina položila šálek na stůl a přejela si nervózně rukama po stehnech. Zpomalila a prohloubila dech a vzala šňůru do rukou.

Protáhla ji mezi prsty a upřeně se na ni dívala. „Nevím… nevidím nic jasně. Možná potřebuju trochu víc času. Možná kdybych byla sama.“ V jejím obličeji bylo vidět překvapení. „Myslela jsem… čekala jsem víc. Byla jsem si jistá, že něco ucítím, myslela jsem si, že jsem na celou tu věc silně napojená. Vím, že ji tímhle zabil, že se té šňůry oba dotkli…, ale jinak nic necítím.“

Eva od ní vzala šňůru, zabalila ji znovu do sáčku a podala Peabodyové. „Jak si vysvětlujete, že jste mu neviděla do tváře? Její jste viděla, že?“

„Nevím, jsem asi napojená přes oběť. Možná ho ani Elisa neviděla jasně.“

„To je možné. Možná byste to mohla zkusit znovu.“

„Nevím, jestli by to k něčemu bylo. Možná, kdybyste mě nechaly o samotě,“ řekla, když Peabodyová znovu vytahovala sáček z tašky.

„To není bohužel možné. Je to důkaz ve vyšetřování. Když nebude pod mou kontrolou, není přípustný u soudu.“

„Nefunguje to. Nevím proč, ale je to tak. Alespoň u mě.“ Přesto, když Eva vyndala šňůru ze sáčku, Celina po ní sáhla.

Když se jí dotkla, jako by najednou celým jejím tělem projel šok. Oči měla zeširoka otevřené a hodila šňůru na zem, jako by ji popálila. Položila si ruku na hrdlo, jako by se začala dusit.

Eva ji pozorovala, ale Peabodyová to nevydržela. Vyskočila, chytla Celinu kolem ramen a zatřásla jí. „Proberte se!“ přikázala jí.

„Nemůžu dýchat.“

„Můžete. To nejste vy. Nadechněte se, vydechněte. Pomalu, uklidněte se. Nádech, výdech. Tak. Už je to lepší…“

„OK, dobře.“ Zaklonila hlavu, zavřela oči a po tváři jí skanula jediná slza. „Dejte mi minutu.“ Dýchala zhluboka a oči měla zavřené. „Jste chladná potvora, Dallasová.“

„Jsem.“

„Zkoušíte mě. Ta první… to nebyla ona. To byl jen test.“

„Tu jsem koupila včera.“

„Chytré. Myslíte na všechno.“ Do obličeje se jí vracela barva a dýchala už normálně. V očích byl dokonce vidět i určitý respekt. „Kdyby mě náhodou někdo zavraždil, asi bych dala přednost tomu,

aby mého vraha hledala taková stvůra jako vy.“ Zamračeně se podívala na šňůru, kterou Eva mezitím zvedla ze země. „Nebyla jsem na to připravená. Proto mě to tak dostalo. Normálně se musím připravit. Alespoň trochu to pomáhá.“

Natáhla ruku a Eva do ní nechala šňůru spadnout.

„Trpěla. Hrůzou a bolestí. Neviděla mu do obličeje, ne pořádně. Je mimo sebe, bojí se a je zraněná, ale brání se. Panebože, jakou má ten chlap sílu! Je obrovský. Tvrdý. Jeho tvář nevidím. Znásilnil ji strašně rychle. Je v ní, funí, naráží do ní a pak ji škrtí. Ona ví, že zemře. Myslí na Vonnie. Poslední myšlenka, kterou má, je na její dceru.“

„Řekněte mi něco o něm.“

Vzpřímila se, zhluboka se nadechla. „Nenávidí ji. Bojí se jí. Zbožňuje ji. Ale ne ji. Je v něm tolik zlosti, tolik nenávisti, vzteku, vzrušení. Je těžké pod tímhle vším něco cítit. Je to jako kdyby moje psýché dostávalo ránu za ránou. Je skoro nemožné… prodrat se jeho šílenstvím. Není to poprvé, co něco takového udělal. Tím jsem si jistá.“

„Proč jí vzal oči?“

„Já… je důležité, aby byla ve tmě, aby neviděla. Nevím přesně, o co jde, jen je jasné, že nechce, aby něco viděla. Je mi to líto.“ Vrátila šňůru Evě. „Je to vysilující. Nemůžu tu věc držet dlouho. Je to moc silné. Jediný způsob, jak to můžu zvládnout, je v krátkých sezeních.“

Eva, která vnímala kapky potu na Celinině čele, souhlasně přikývla. „Je to na vás vidět. Potřebuju, abyste se mnou šla na místo činu.“

Celina si přitiskla ruku na břicho. „Potřebuju se nejdřív převléct.“

„Počkáme.“

Poté, co Celina odešla nahoru, Peabodyová hvízdla. „Musíš uznat, že je tvrdá.“

„Jo. Drží se.“

„A podle mýho názoru si na nic nehraje.“

„Vypadá to, že ne.“

Eva vstala a začala přecházet sem a tam. Byt se jí líbil – způsob, jakým byl uspořádaný – jenom byl na její vkus trochu moc velký. Obdivovala odvahu, se kterou Celina zkoumala vražednou zbraň.

„Co se ti na ní nelíbí? Ona sama, nebo to, že má mimořádné schopnosti?“

Eva se na Peabodyovou podívala. „Ani jedno, ani druhé. Nerada spolupracuju s civilisty. Není nutné, abys mi připomínala, kolikrát jsme spolupracovali s Roarkem… jsem si toho vědomá… a není mi to zrovna příjemné. Ještě horší je, že si na to skoro začínám zvykat. A co se týče mimořádných schopností – nakolik nám to opravdu může pomoct?“

Otočila se k Peabodyové čelem. „Co nám vlastně řekla? Je velký a silný a šílený. To není zrovna těžké odhadnout.“

„Dallasová, těžko můžeme čekat, že nám dá jeho jméno a adresu. Takhle to prostě nefunguje.“

„A proč ne, k čertu?“ Eva si naštvaně vrazila ruce do kapes. „Když už může někdo vidět takovéhle věci, tak proč nemůže *vidět* i detaily? Vrahem je Richard Zabiják a bydlí ve Vražedné ulici číslo 13. *To* by alespoň k něčemu bylo.“

„To jo. Představ si, jak rychle bychom řešili případy. Policie by zaměstnávala spousty senzibilů, celý tým – DDS – Detektivní Divize Senzibilů – a… to se mi vlastně moc nelíbí. Brzy bychom přišly o prací.“

Eva netrpělivě pohlédla ke schodišti. „A mně se zas nelíbí, že by se mi mohla začít hrabat v hlavě.“

„To by neudělala, Dallasová. Opravdoví senzibilové něco takového nedělají. Respektují soukromí.“

Eva si vzpomněla, že otec Peabodyové je jedním z nich a že on určitě soukromí respektuje. To na celé věci ale nic neměnilo. Uvědomila si, že její předpojatost pramení z tohoto strachu.

„Mně se líbí,“ dodala Peabodyová.

„Jo. Je dobrá. Uděláme si výlet a uvidíme, co se z toho vyvine. A pak z nás dvou budou zase normální policajtky.“

Celina se oblékla do černých džínů a modré halenky. Na krku měla řetízek s několika malými křišťály.

Když přišly na kraj Central Parku, zvedla náhrdelník. „Ať chrání, podporují intuici a otevřou třetí oko. Ne každý věří, že křišťál má tyhle schopnosti, ale v dané situaci jsem ochotná zkusit naprosto cokoli.“

Upravila si obrovské sluneční brýle, které jí zakrývaly půlku obličeje. „To je dnes hezky,“ poznamenala, „teplo a slunečno. Takový den, lidem se chce být venku. Miluju New York v tuhle roční dobu. Dobrá, přestanu zdržovat.“

„Všechny oblasti, kde to bylo potřeba, jsme pečlivě prohledali a zaznamenali jsme, co jsme našli,“ začala Eva. „Podle toho, co jsme zjistili, šla oběť věnčit psa tímhle směrem a do parku vstoupila někde tady.“

Postoupily dál.

„Chodí tudy spousty lidí. Zcela upřímně, nejsem si jistá, jestli budu schopná něco vidět. Většinou jsem schopná něco vidět v přímém kontaktu s někým nebo s něčím.“

Po asi deseti metrech se Eva zastavila. Když se rozhlédla, zjistila, že kolem nikdo není. Všichni byli v práci, ve škole nebo na obědě v desítkách okolních restauracích.

Na to, aby tu překupníci prodávali drogy, to bylo moc blízko ke kraji.

„Tady se to stalo, že?“ Celina si sundala brýle a zírala na zem. „Tady ji chytil a pak ji táhl o kus hlouběji, mezi stromy.“

Šla dál a dýchala zhluboka a pravidelně. Bylo vidět, že to dělá záměrně.

„Uhodil ji do tváře, povalil ji na zem a omráčil ji. Tady je rozhrabaná hlína, muselo to být tady…“

Těžce se nadechla, sedla si na bobek a přejížděla rukama po trávě a po zemi. Pak náhle ruce zvedla, jako by země pálila. „Panebože!“

Eva sledovala, jak jí ztvrdly rysy, když znovu položila ruku na zem. „Tady ji znásilnil. Mít ji pod kontrolou, zostudit ji, potrestat ji. V hlavě má její jméno… ne, to není její jméno… to není Elisa. Trestá někoho jiného.“

Stáhla ruce k tělu a založila si je křížem přes prsa, jako by je chtěla zahřát. „Těžko se dostávám přes ni, přes to, co se děje jí. Jsem

napojená na ni a ona ho nezná. Neví, proč se to děje právě jí. On ji jenom…“

Zvedla hlavu a podívala se na Evu. „Vidím vás.“

Eva ucítila slabost. „Kvůli mně tady nejste.“

„Jste moc silná, Dallasová. Máte silnou vůli, jste hodně emotivní a máte silné instinkty, ale všechno to zakrýváte.“

Celina se se zvláštním úsměvem na tváři narovnala a ustoupila opatrně z místa činu. „Překvapuje mě, že jste tak nedůvěřivá a že se tolik bráníte tomu, co dělám, když máte tyhle schopnosti sama.“

„Nemám.“

Celina si netrpělivě povzdechla. „Kecy. Vy si myslíte, že to, co vidíte vnitřním zrakem, a to, co cítíte, co víte, je instinkt? Jenom instinkt?“ Pokrčila rameny. „Ať už tomu říkáte jakkoli, je to dar shůry.“

Promnula si paže. „Odtud ji nesl pryč. Téměř nic necítím, protože už je skoro mrtvá. Ještě jsem s ní spojená, ale už jen slabě.“

„Vážila asi pětapadesát kilo. Teď už je to mrtvá váha.“

„Má velkou sílu.“

„To je určitě pravda.“

„Je na to pyšný,“ mumlala si pro sebe Celina a šla dál. „Je na sebe pyšný. Na svoje tělo, na svoji sílu. Je proti němu strašně slabá.“

Eva s ní srovnala krok. „Ne tahle oběť, ta kterou symbolizuje.“

„Asi, pravděpodobně.“ Celina si odhrnula vlasy z čela. „Vy ho asi vidíte jasněji než já. Vy z něj nemáte takový strach.“

Zastavila se a prohlížela si zámeček před sebou. „Zajímalo by mě, proč si vybral právě tohle místo. Je to tu pěkné, chodí sem hodně lidí na procházku. Klidně ji mohl nechat někde jinde. Bylo by to o tolik jednodušší.“

Eva si o tom myslela své, ale nechávala si to zatím pro sebe. „Jak je vysoký?“

„Určitě tak metr pětaosmdesát. Spíš metr devadesát. Je statný, svalnatý. Ne tlustý, svalnatý. Když ji znásilňoval, cítila jsem to.“

Sedla si na trávník. „Promiňte, třesou se mi z toho nohy. Tohle normálně nedělám. Je to vysilující. Jak to můžete vydržet?“

„Je to moje práce.“

„Ano. Vás obou.“ Otevřela kabelku a vyndala z ní malou elegantní krabičku. „Prášek na bolest,“ řekla na vysvětlenou, když si na dlaň vytřepala pilulku, „šíleně mě bolí hlava. Dneska už víc neudělám. Nemůžu, je mi to líto.“

K Evině překvapení se Celina natáhla na trávu. „Víte, co bych teď normálně dělala?“

„To tedy nevím.“

Celina se podívala na hodinky. „Aha, Francine. Teď bych začínala konzultaci s Francine. Scházím se s ní jednou týdně. Mám ji ráda. Je to milá, trhlá a bohatá dáma s těžkým problémem s manželi. Každou chvilku si bere nového. Za pár dní se vdává popáté, ačkoli jsem jí radila, ať to nedělá. Stejně tak jsem jí nedoporučovala její poslední a předposlední svatbu.“

Celina si líně vytáhla módní brýle z kapsy a nasadila si je. „Během sezení se rozpláče a řekne, že musí následovat hlas svého srdce.“ Dala si ruku na prsa a zakřenila se. „Tentokrát to bude úplně jiné. Vezme si pitomce, který půjde po penězích, bude ji podvádět – už se to dokonce stalo, ale ona tomu nechce věřit – ona z toho bude špatná, on se na ni vykašle a vezme s sebou její srdce, její sebedůvěru a pěkný kus jejích investic.“

Zavrtěla hlavou a zvedla se. „Chudák Francine. A tohle je, dámy, nejtěžší případ, který jsem na sebe normálně ochotná vzít.“

„Jak víte, že neuvidíte nic tragického, když k vám přijde nový klient?“ zeptala se Eva a Celina se usmála.

„To je zas moje práce. A když mi něco unikne a všimnu si toho až později, udělám, co je v mých silách, a pak od toho jdu pryč. Nevěřím tomu, že člověk musí trpět, zvlášť když jde o mě. Nechápu, proč lidé tvrdohlavě způsobují utrpení nebo dokonce sami trpí. Jsem povrchní,“ řekla a protáhla se jako kočka na slunci. „Až do předvčerejška jsem byla povrchní a spokojená.“

Peabodyová jí nabídla ruku, aby jí pomohla vstát. Celina ruku prohlížela a zašklebila se. „Můžu se podívat? Jenom na rychlovku. Nic složitého. Žádné hluboké tajemství. Obě mě zajímáte.“

Peabodyová si otřela dlaň do kalhot a podala ji Celině. „Proč ne?“

Celina vzala její ruce do svých a vstala. „Je na vás spoleh. Jste pevná a loajální ve všech oblastech. Jste na svou práci pyšná. Dávejte si pozor," řekla se smíchem, „příliš lehce se otevíráte druhým. Nechci se hrabat ve vašem osobním životě, ale je moc roztomilý." Mrkla na ni.

Peabodyová se začervenala. „Budeme teď bydlet spolu, brzy se stěhujeme."

„Gratuluju! Není láska krásná?" S úsměvem se otočila k Evě.

„Ne."

Stále s úsměvem na rtech si dala ruce do kapes a řekla: „Předpovídám, že jednou mi začnete věřit. Díky," řekla Peabodyové, „trochu jste mě z toho vytáhla. Vezmu si taxíka, ale nejdřív se chci trochu projít a zbavit se té bolesti hlavy."

Odcházela jiným směrem, než přišly. Pak se zastavila a otočila Na tváři už neměla ten lehký humor. „Stane se to brzy. Nevím, jak to vím, ale vím to. Hodně brzy."

Eva sledovala, jak jde pryč, a ať už měla schopnost předvídat nebo ne, věděla, že má pravdu.

Kapitola 7

„Zajímavá ženská," prohlásila Peabodyová po pár minutách jízdy na centrálu, „co říkáš?"

„Určitě se s ní člověk nenudí. Ale řekni mi, co konkrétního jsme od ní zjistili?"

„Přiznávám, většinu toho, co řekla, jsme buď věděli, nebo tušili."

Peabodyová na sedadle poposedávala a litovala, že si dala u Celiny čaj. Chtělo se jí strašně na záchod, ale bylo jí jasné, že i kdyby Eva mohla zastavit u nějaké příhodné restaurace a s pomocí policejního odznaku jí umožnit, aby si odskočila, neudělá to. Zkřížila tedy nohy a snažila se soustředit se na konverzaci.

„V každým případě je skvělý konzultovat s někým tak dobrým a známým, jako je Celina. Víš, když si někoho oblíbím, jsem strašně loajální."

„Takový malý, rodinný knírač."

„Já bych raději řekla kokršpaněl, ty mají takový ty roztomilý uši." Přehodila si nohy. „Co já vím, tak pokud se senzibilové takhle napojí, dokážou se koncentrovat a přitom být otevřený, tak mají dobrý výsledky. Celina je už v tomhle zaháčkovaná. Bude to chtít dotáhnout do konce."

Eva se otočila, protože za nimi byla slyšet houkačka. Podle jejího tónu těsně před tím, než uviděla červené světlo, poznala, že to není policie, ale záchranka.

Zpomalila a zastavila u chodníku a auto, jestli se tomu pekáči auto vůbec říkat dalo, vibrovalo jako o závod.

„Jakmile se dostaneme na ředitelství, zavolej dispečink. Uplať nebo jim vyhrožuj, v krajním případě jim nabídni jakékoli sexuální služby. Je mi úplně jedno, jak toho dosáhneš, ale do konce služby potřebuju normální auto."

„Kdyby na to došlo, kdo by poskytoval ty sexuální služby?" procedila Peabodyová skrze zuby zaťaté koncentrací.

„Ty, detektive, na můj rozkaz. Alespoň někdy se ta vyšší šarže pořádně vyplatí."

„Co já musím pro svou práci obětovat…"

„Posilovny.“

„Cože?“

„Obejdeme posilovny.“

„Poručíku, nemůžeš očekávat, že nějak výrazně zlepším svůj svalový tonus, dřív než budu mít poskytnout řečené služby, pokud chceš mít auto ještě před koncem dnešního dne.“

„Prober se, Peabodyová.“

„Co jako?“

Eva se znovu začala proplétat mezi auty. „Obraťme list a vraťme se k našim pracovním povinnostem a k vyšetřování, OK? Hledáme s největší pravděpodobností jednoho vraha – zatím nic nenasvědčuje tomu, že by se jednalo o dvojici nebo o skupinu. Náš vrah není jen ve formě nebo prostě vazoun, je až nezvykle silný. Unesl přes pětapadesát kilo od místa vraždy až tam, kde ji nechal ležet. A to už byla mrtvá váha! Navíc ji pak snesl ze skály k vodě. Takový chlap musí pravidelně a hodně posilovat, ne?“

„Nebo muže mít posilovnu doma. Lidi, co to myslí vážně, obyčejně nějakou tělocvičnu doma mají.“

„Po tom se taky podíváme. Nejdřív po plně vybavených domácích posilovnách. Ale pokud můžeme věřit tomu, co nám řekla královna senzibilu – že je na svou sílu pyšný –, tak se bude chtít předvádět, ne?“

„Veřejná posilovna.“

„Veřejná posilovna.“

„Dallasová, troufla by sis odhadnout, kolik máme v našem krásném městě posiloven?“

„Začneme s těmi, které mají převážně mužskou klientelu. Nemá ženy rád. Takže můžeme vyřadit kluby, kde jde hlavně o to, aby se ženské mohly promenádovat v obepínavých oblečcích, pít čerstvé džusy, uždibovat zdravé tyčinky a pak se nechat namasírovat. Žádné lázně a masážní salony. Ani místa, kde jde hlavně o to, aby se chlápci předváděli na posilovacích strojích a našli tam někoho na rande. Pak můžeme zapomenout na posilovny určené gayům. Hledáme jen ty tradiční, kde to chlapi myslí opravdu vážně. Místa, která přitahují chlapy s nabušenými bicepsy a krky, které nejsou pro samé svaly vidět.“

„Páni, tělocvičny pro nabušence. Už jsem úplně probraná.“

„Pozdě,“ zamumlala Eva. „Ještě jednou půjdeme ode dveří ke dveřím okolo místa činu a tam, kde Elisa bydlela. Tenhle chlap ji nějakou dobu pečlivě sledoval. Budeme se ptát na nezvykle vysokého, svalnatého chlapa.“

„Provedu.“ Ještě kousek, říkala si Peabodyová, pak se budu moct vyčůrat. Znovu si překřížila nohy.

„Probereme obchody s přímým prodejem posilovacích strojů a virtuálních trenažérů. Pak taky projdeme předplatné kulturistických časopisů… tohle poposedávání ti nepomůže, neměla sis dat tolik toho čaje.“

„To jsem ráda, že jsi mi to vysvětlila,“ odvětila sarkasticky Peabodyová. „A poposedávání a nohy křížem náhodou pomáhají.“ Ale když zastavily v garáži na centrále, vydechla úlevou. „Děkuju, bohové i bohyně tohohle světa.“

„To si vzpomeneš na Volný věk vždycky, když máš plný močový měchýř?“

Ale to už Peabodyová vyrazila poněkud zvláštní kombinací chůze a běhu směrem k záchodům.

Když dorazila do kanceláře, pustila si Eva vzkazy na videozáznamníku a začala připravovat tabuli faktů o vraždě Elisy Maplewoodové.

Některé vzkazy uložila a některé vymazala. Když uviděla na obrazovce Mavisinu tvář, všeho nechala a začala se usmívat.

„Nazdar, Dallasová. Už jsme zase doma. Ten můj koloušek i já. Maui je fakt libový. Úplný TRD – tropickej ráj de luxe. Všechno bylo fakt suprový. Koncert i válení se nahatý na pláži. A víš co? Břicho už mám pěkně velký. Teď jsem konečně nefalšovaná těhule. To bys měla vidět. Stavím se za tebou, jak jen to bude možný.“

To bylo vždycky příjemné překvapení, pomyslela si Eva. Ale jestli je teď Mavis tak těhotná, jak popisuje, tak si nebyla jistá, že ji chce vidět. Vůbec nechápala, proč všechny těhotné chtějí, aby lidi okolo viděli jejich břicho. Další z nepochopitelných záhad vesmíru. Taková, na kterou by klidně raději zapomněla.

Zapnula AutoChefa a naprogramovala kávu a pak z videofonu uslyšela Nadine Furstovou, hvězdu zpravodajství na Kanálu 75.

„Dallasová, vím, že mi zase odříkáš to svoje blablabla, ale opravdu s tebou chci mluvit o případu Elisy Maplewoodové. Jestli mi brzy nezavoláš, tak za tebou přijdu do kanceláře. Přinesu ti nějakou ňamku."

Eva se zamyslela. Bylo by asi dobré udělat s ní krátký rozhovor, zvlášť když jí přinese něco na zub. Krátký rozhovor mezi dvěma ženami. Profil vraha jasně prozrazoval, že ženy nejen nenávidí, ale že se jich i bojí, takže by ho určitě nadzvedlo, kdyby se o něm v televizi bavily dvě ženské. Možná by ho to donutilo udělat chybu.

Musí si to promyslet.

Představa zákusku jí připomněla, že má hlad. Podívala se ke dveřím a sáhla pod AutoChefa, kam si schovala čokoládovou tyčinku.

Podle ní to byla logická schovka, ale naštěstí zatím unikla pozornosti zloděje jejích sladkých pokladů, který ji neustále trápil.

S pocitem zadostiučinění se zakousla do čokolády, sedla si ke stolu a zapnula počítač.

ZADÁNO ŠPATNÉ HESLO NEBO AUTORIZAČNÍ KÓD. PŘÍSTUP NEPOVOLEN.

„Krucinál, co se zase děje?" Praštila do počítače. „Poručík Eva Dallasová." Přečetla číslo odznaku a zopakovala svoje heslo.

Počítač optimisticky zapípal, ale pak začal pískat. Obrazovka se vypnula.

„Hele, nezačínej si se mnou. Nejdřív to auto a teď tohle. Vůbec to nezkoušej."

OPERAČNÍ SYSTÉM SE VYPÍNÁ.

„Ne! Ty jeden blbej kráme!" Znovu počítač praštila, zatnula zuby a znovu ho zapnula.

Po pár divně znějících zavrčeních začal počítač vrnět normálně.

„No, to je lepší. Dobře. Otevřít složku 39921-SH, Elisa Maplewoodová.“

PROVÁDÍM.

To, co se ukázalo na obrazovce, nebyla policejní složka ani to nemělo s policejní prací nic společného. Tedy pokud nebyli někteří z několika nahých dvojic v překvapivě fyzicky náročných pozicích policajti v převlečení.

VÍTEJTE VE FANTA CEE, VE VIRTUÁLNÍM RÁJI VÁŠNĚ. PŘÍSTUP POVOLEN POUZE STARŠÍM DVACETI JEDNA LET. NA VAŠI KREDITNÍ KARTU ÚČTUJEME DESET DOLARŮ ZA MINUTU. MÁTE JEDEN TÝDEN NA VYZKOUŠENÍ NAŠICH SLUŽEB.

„Proboha! Vymazat tuto složku.“

NEJASNÝ POVEL.

„To určitě. Zavřít složku.“

PROVÁDÍM.

Postavy na obrazovce zmizely.

„A teď mě poslouchej. Tady poručík Dallasová. Ty jsi můj počítač. Chci, abys otevřel složku 39921-SH Elisa Maplewoodová. Teď hned.“

Obrazovka zablikala a otevřel se na ní dokument v jazyce, který vypadal jako italština.

Eva vydala zvuk, který zněl jako řev raněné tygřice, praštila do počítače, tentokrát už silněji, a hlavou jí problesklo, že nejlepší by bylo ten krám vytrhnout ze zdi a vyhodit ho z okna.

Kdyby se na ni konečně usmálo štěstí, šel by kolem některý z IT techniků a počítač by mu přistál na hlavě. Dvě mouchy jednou ranou.

I když by to jistě bylo hezké zadostiučinění, těžko by jí pak přidělili nový počítač ještě před koncem století.

Šla k videofonu a přemýšlela, který dobrák to na IT vezme a na kom si zchladí žáhu.

„Ale kam tě to dostane, Dallasová?“ zeptala se nahlas sama sebe. Ty pitomci obrýlený v IT přesně na tohle čekají. Sedí si tam a vysmívají se jí. Až ji nakonec donutí se zvednout, vběhnout tam na ně a všechny je postřílet. Za to by ale seděla ve vězení do konce života. I když soudce má určitě podobné zkušenosti a rozsudek za vraždu z vášně by asi nebyl tak tvrdý.

Ještě jednou praštila do počítače, spíš tak pro formu, a protože ji to docela začalo bavit, zkusila do něj ještě praštit z jiného úhlu.

„Elektronické, tady McNab. Dobrej, Dallasová.“

Z obrazovky na ni zíral objev Peabodyové. Měl pěknou, úzkou tvář orámovanou blonďatou kšticí s pár copánky po straně.

„Zrovna jsem vám chtěl poslat zprávu o tom, co jsme tady našli.“

„S tím si vůbec nemusíte dělat starosti, blbne mi počítač. Co kdybyste se přemohl, byl na mě příjemný a podíval se na to, McNabe?“

„Už jste zavolala IT?“

Když jenom zavrčela, zasmál se.

„Jasně. Věnuju vám třicet, za patnáct, jo?“

„Dík.“

„Kdybyste mi ale dala rozkaz, že vám mám okamžitě přinést zprávu na disku, mohl bych rovnou vyrazit.“

„Považujte to tedy za rozkaz.“

„Spojenci v boji proti násilí.“

„Cože?“ zeptala se, ale to už byla obrazovka temná.

Naštvaně vytáhla kapesní počítač a začala vymýšlet, jak by zatím dostala data z pracovního počítače na kapesní. Nebyla žádný Einstein, ale není přeci úplně blbá.

Když do kanceláře vplul McNab, zrovna si chtěla začít rvát vlasy. Měl na sobě zářivě fialovou košili se zelenou náprsenkou, která sahala až ke kolenům, a pod ní volné zelené kalhoty s fialovými

lampasy. Barvy byly přesně sladěny s jeho zeleno-fialově kostkovanými teniskami.

„IT-man připraven k záchraně kolegyně v nouzi," prohlásil a zasalutoval k tomu. Všimla si, že dnešní model doplňovaly stříbrné náušnice – kruhy, na kterých byly navlečeny zelené a fialové korálky.

„Tak copak nám schází?"

„Kdybych věděla, co s tím krámem je, tak jsem si ho opravila sama."

„Taky pravda." Položil si na stůl nářadí ve stříbrném kufříku a sedl si do jejího křesla. Promnul si ruce. „Hele, čokoláda." Jeho úsměv byl najednou ještě větší, a kdyby mohl, určitě by i zastříhal ušima.

„Krucinál. Tak si tedy dejte. Ale jsme si kvit."

„Hustý."

„Cože?"

„Hustý," zakousl se s chutí do tyčinky, „to jako, že je fakt dobrá. No tak se na to podíváme. Zatím jen standardní diagnostika."

Pronesl několik pokynů, které Evě zněly tak, že mohly klidně být venušsky. Na obrazovce se objevily samé kódy, symboly a tvary a počítač mu odpověděl chraplavým hlasem.

„Podívejte se na to," naklonila se McNabovi přes rameno, „to přeci nemůže být v pořádku. Je úplně v háji, že jo?"

„No, nechte mě…"

„To bude nějaká sabotáž."

„Vy jste čekala nějakou sabotáž?"

„Člověk přeci nemůže očekávat sabotáž. Právě proto to je sabotáž, ne?"

„To zní logicky. Potřebuju se na to pořádně podívat. Co kdybyste si třeba… udělala přestávku nebo něco?"

„Vy mě chcete vyhodit z mé vlastní kanceláře?"

Podíval se na ni s povzdechem. „Ale poručíku."

„Dobře, dobře." Vrazila ruce do kapes. „Budu u detektivů." Když vycházela z kanceláře, slyšela, jak si hluboce oddechl.

Šla rovnou ke stolu, kde seděla Peabodyová.

„Počítačový očistec?“ zeptala se Peabodyová. „McNab se tady zastavil, když šel k tobě.“

„Někdo ho musel sabotovat.“

„Kdo jako?“

„To kdybych věděla, dostala bych ho a pak z něj svlékla kůži zaživa. I kdyby klečel na kolenou a prosil o odpuštění.“

„Hm… Zastihla jsem konečně Deann Vanderleaovou. Někdo našel to jejich mimčo.“

„Myslíš psa?“

„Jo, fenku. Jmenuje se Mignon. Byla skoro na druhém konci parku. Nějaký lidi, co tam běhají, si jí všimli, podívali se na známku a přivedli ji domů.“

„Byla zraněná?“

„Ne, jenom vystrašená. Trochu by jim to štěně alespoň mohlo zvednout náladu. Pak jsem taky zjistila, že Vanderleaovi i Elisa chodili posilovat a cvičit do stejného klubu, Total Health Fitness and Beauty. Je tam i salon, takže to nevypadá, že by to bylo místo, kam by chodil náš vrah.“

„Je dobře, že jsi to prověřila.“

„Nepamatuje si, že by někde poblíž viděla někoho podezřelýho Žádnýho vazouna. Zeptá se ještě manžela, sousedů a vrátnýho.“

„Stejně musíme jít znovu ode dveří ke dveřím.“

„Jasně. Její otec je mimo podezření. Alibi má potvrzené dvěma lidma, byl tisíc kilometrů odsud a navíc to není fyzický typ, který hledáme.“

„To by bylo příliš lehké. A co moje auto?“

„Mám to rozjednaný. Dej mi pár hodin.“

„Každý chce čas. Podíváme se na ty posilovny. Začneme u těch na Manhattanu.“

Eva pak se závistí sledovala, jak hladce se rozjel Peabodyové počítač.

„Jak to, že detektivové v téhle kanceláři mají lepší vybavení než já? Já jsem tu šéf, ne?“

„Víš, existuje taková teorie, že některý lidi mají… technickej…“ Peabodyovou napadlo slovo *handicap*, ale protože si vážila vlastního

života i zdraví, rozhodla se to raději nevyslovit. „Něco jako magnetickou abnormalitu nebo co. A že to ovlivňuje jejich počítače.“

„To je pěkná pitomost. Doma nemám s počítačem jakékoli problémy.“

„Je to jenom teorie,“ řekla Peabodyová a napřímila se, „musíš nade mnou stát, když počítač vyhledává?“

„Někde stát musím.“ Eva naštvaně odkráčela.

Dá si Pepsi. Uklidní ji to a pak půjde zpátky do kanceláře a bude tlačit na McNaba, aby s tím něco udělal.

Chce přeci jenom dělat svoji práci a mít k tomu trochu klidu. To není přece tak moc, ne?

Šla k automatu a jen tak tam chvíli stála a iritované na něj zírala. Určitě tu Pepsi na ni ta blbá mašina vystříkne, nebojí alespoň natruc vydá místo Pepsi nějaký zdravý a nechutný nápoj.

„Hej, vy tam,“ zavolala na policistu, který šel kolem, a začala z kapsy vytahovat drobné, „dostaňte mi z té mašiny jednu Pepsi.“

Policista se na ni překvapeně podíval. „Rozkaz, madam.“

Vhodil do automatu peníze, automat spokojeně zavrčel a příjemným hlasem potvrdil volbu nápoje. Pak z něj bezproblémově vypadla plechovka Pepsi.

„Tady, poručíku.“

„Díky.“

Eva se spokojeně napila a šla zpátky do místnosti detektivů. Takhle to bude ode dneška dělat. Řekne někomu, kdo má nižší šarži, aby za ni jednal s automatem a slíznul případné potíže. Vždyť je nadřízená a musí delegovat pravomoci, ne?

„Poručíku?“ mával na ni McNab a poslal Peabodyové vzdušný polibek.

„Na pracovišti není líbání dovoleno, McNabe. Už ten krám funguje?“

„Mám pro vás jednu dobrou a jednu špatnou zprávu. Nejdřív tu špatnou?“ Kývl hlavou, aby ho následovala do kanceláře. „Máte tu pěkně blbej systém.“

„Jo, ale předtím fungoval.“

„Jasně. Má to prostě nějaký mouchy. Je to zastaralý a je jen otázka dnů nebo hodin, než se to celý rozsype.“

„Dají mi nový?“

„Jasně. IT vám koupí nový, ale asi kupují jenom levný mašiny.“

„Hajzlové.“

„Souhlasím. Dobrá zpráva je, že jsem to rozchodil. Vyměnil jsem tam nějaký součástky. Pár dní to vydrží, ale moc od toho nečekejte. Můžu vám sehnat nějaký nový věcičky a celej počítač vám přestavět. Do tý doby by to ale mělo jít, teda pokud do toho nebudete mlátit.“

„Dobře. Díky, že jste se na to podíval tak rychle.“

„Není zač. Jsem rozený génius. Uvidíme se zítra večer, ne?“

„Zítra večer?“

„Večeře u Louisy a Charlese.“

„Jo, aha, jasně. A už mi tady neposílejte vzdušný pusy, jo?“ zavolala za ním, když odcházel.

Sedla si, pila Pepsi a zírala na počítač. Peabodyová vyhledávala posilovny na Manhattanu a ona se podívá na Bronx.

Počítač reagoval na její příkazy, jako by se nic nestalo. To jí dodalo dost odvahy, aby se k němu při vyhledávání otočila zády a prohlížela si nástěnku s údaji o případu.

„Tak kde tě našel, Eliso?“ zeptala se nahlas. „Kde si tě vybral? Viděl tě a něco v té jeho nechutné hlavě kliklo. Tak tě začal sledovat, zjišťoval tvoje zvyky a čekal.“

Chůva. Svobodná matka. Má ráda domácí práce. Rozvedená. Násilnický exmanžel.

Nemusela se ani dívat do spisu. Znala detaily tohohle případu nazpaměť.

Něco málo přes třicet. Menší postavy. Dlouhé, světle hnědé vlasy. Hezká v obličeji.

Běžné vzdělání, běžná rodina. Původem z New Yorku.

Měla ráda jednoduché, ale pěkné šaty. Nic extra módního nebo provokativního. Žádné intimní vztahy. Minimální společenský život.

Kde tě viděl, Eliso?

V parku? Brala děti do parku, věnčila tam psa. V obchodě s uměleckými potřebami?

Vzala si do ruky zprávu, kterou přinesl McNab. E-maily rodičům, Deann, Lutherovi do kanceláře, do obchodu s uměleckými

potřebami na Třetí Avenue, kde zjišťovala stav objednávky. Příchozí e-maily podobného charakteru.

Vyhledávání na internetu šlo většinou na stránky, které se zabývaly radami rodičům, pletením, vyšíváním, prací s látkami. Nakupovala a navštěvovala fóra podobného charakteru. Koupila si několik bestsellerů a podobně.

Na počítači Vanderleaových se nic zvláštního nenašlo.

Asi by stálo za to, podívat se na její komunikaci na fórech. Napsala si poznámku. Ale vazouna s pletacími jehlicemi si představit nedovedla. Navíc považovala Elisu za dostatečně chytrou a zkušenou na to, aby někomu takhle dávala osobní informace. V konverzacích o šití prošívaných přikrývek se asi nepotkali.

Nevraždil poprvé.

Vybavovala si, co řekla Celina, a souhlasila s ní.

To, co udělal Elise, bylo pečlivě naplánované a přes riskantní podmínky velmi přesně provedené. Rychle a efektivně, a to vyžadovalo cvik.

Ve vyhledávání podobných případů podle všech aspektů vraždy nic nenašla. Třeba něco v tomhle případě přidal nebo pozměnil. Kdyby snížila počet parametrů hledání, možná by se něco našlo.

Hrdost. Celina mluvila o tom, že je na sebe pyšný. Nelíbilo se jí, že pracuje podle toho, co jí řekla Celina, ale musela s ní v hodně věcech souhlasit. Je pyšný. Podle toho, jak oběť vystavil, je až arogantní.

Podívejte se na to, co jsem dokázal. Tohle je moje práce. V parku v centru města, tak blízko toho, kde bydlí bohatí snobi.

Jasně, je na svou práci hrdý. Co udělá člověk, který je na sebe hrdý, když není něco přesně podle jeho představ, když udělá chybu?

Schová to. Pohřbí.

Rozbušilo se jí srdce. Věděla, že je na dobré stopě. Otočila se zpátky k počítači. Uložila výsledky vyhledávání a vytáhla seznam pohřešovaných. Pro začátek za poslední rok, na Manhattanu. A aby zúžila výsledek, zadala základní Elisin popis.

„Dallasová…“

„Počkej,“ zarazila Peabodyovou a soustředila se na obrazovku, „musel si to nějakou dobu nacvičovat, to se vsadím. Chlap, který si

udržuje skvělou formu, musí pravidelně posilovat. Na to potřebuje dobrou disciplínu. Žít den za dnem a držet v sobě takovýhle hněv, to taky vyžaduje silnou disciplínu. A vůli. Ale někdy je nutné se tohohle napětí zbavit. Vybít se. Zabít. Takže musí cvičit, až se to povede, tak jak má.“

VYHLEDÁVÁNÍ UKONČENO. ZADANÝM PARAMETRŮM ODPOVÍDAJÍ DVA PŘÍPADY. FOTOGRAFIE PRVNÍ POHŘEŠOVANÉ.

„Co to je?“ dožadovala se Peabodyová.

„Možná jeho první pokus. Podívej se na ni. Stejná fyziognomie jako Maplewoodová, podobný věk, podobná barva pleti.“

Peabodyová se Evě naklonila přes rameno. „Na první pohled si moc podobný nejsou, ale máš pravdu, na základní rovině to je fakt stejnej typ.“

„Ukaž fotografii druhého případu vedle první a udej datum, od kdy je pohřešovaná.“

PROVÁDÍM… ÚKOL SPLNĚN.

„Body pro McNaba,“ řekla si potichu Eva.

„Jako sestry nevypadají,“ okomentovala to Peabodyová, „ale jako sestřenice třeba jo.“

„Marjorie Katesová,“ četla údaje Eva, „třicet dva. Svobodná, žádné děti, adresa poblíž parku. Manažerka v restauraci. Zmizení ohlásil její snoubenec druhého dubna. Nepřišla z práce. Dělali na tom Lansing a Jonesová. Druhý případ – Breen Merriweatherová. Třicet. Rozvedená, jedno dítě – syn, věk pět let. Bydlela na Upper East Side. Dělala pro Kanál 75 jako střihačka. Nepřišla z práce. Ohlásila to paní, která se starala o její dítě. Přidělili to Polinskému a Silkemu.

Peabodyová, najdi mi zprávy o těchhle případech. Potřebuju si promluvit s lidmi, kteří na tom dělali.“

„Provedu.“

Vzhledem k tomu, že Lansing a Jonesová dělali přímo na centrále, stačilo sjet jen pár pater. Seděli u stolů přímo proti sobě.

„Detektivové Lansing a Jonesová? Poručík Dallasová, detektiv Peabodyová. Děkuji vám, že jste si na nás udělali čas“

„Lansing.“ Statný, zrzavý, asi padesátiletý muž jí podal ruku. „Není zač. Myslíte si, že jeden z vašich případů má spojitost s naším?“

„Potřebuji to prověřit.“

„Jonesová,“ představila se asi třicetiletá černoška, „její zmizení oznámil její snoubenec, Royce Cabel. Nebyla doma jen od předchozího večera, ale ten chlap byl úplně na hromadě.“

„Naposledy ji viděli, když odešla z restaurace Appetito na Východní osmapadesáté. To bylo po zavíračce, asi o půlnoci, prvního dubna.“

„Bydlela jenom pár ulic odtamtud, většinou chodila do práce a z práce pěšky. Snoubenec říkal, že normálně přicházela domů kolem půl jedné. Čekal na ni, ale usnul. Když se probudil, bylo kolem druhé a ona nikde. Začal se o ni bát, a tak obvolal, koho mohl. A hned druhý den to sem přišel ohlásit.“

„Zmizela tři týdny před svatbou,“ pokračoval Lansing. „Takže jsme měli několik teorií – možná se lekla svatby a manželství a zabalila to. Nebo se mohli pohádat a on ji zabil a pak chtěl odvést pozornost tím, že nahlásil zmizení.“

„Jenže ani jedna se nepotvrdila,“ doplnila ho Jonesová. „Máme tady pro vás kopie zpráv, poznámek, prohlášení svědků a výslechů. Všichni, které jsme vyslechli, tvrdili shodně, že Katesová byla až po krk v organizování svatby. Bydlela s Cabelem asi rok a půl. V jeho chování nic nenaznačuje sklony k násilí.“

„Prošel detektorem lži. Když jsme mu to navrhli, ani nemrknul a souhlasil.“

„Moje intuice mi říká, že je mrtvá,“ řekla Jonesová.

„Dlouho se nic nedělo, až jste se tu objevily vy.“

„Zatím si nejsem jistá, že jde opravdu o spojitost s mým případem. Vadilo by vám, kdybychom si promluvily s pár lidmi, které jste vyslýchali?“

„Ne, to je určitě v pořádku. Řeknete nám, o co jde?“

„Případ vraždy a zohavení v Central Parku. Naše oběť má velmi podobné rysy jako vaše pohřešovaná. Domníváme se, že to mohl být jeden z vrahových pokusů.“

„Do háje.“

„Můžeme se stavit na stanici, kde dělají Polinski a Silk po cestě za Roycem Cabelem.“

„A co posilovny a vazouni?“

„To může chvilku počkat.“ Nastoupily do celkem plného výtahu a jely do podzemního parkoviště. Eva se snažila ignorovat loket, kterým ji někdo tlačil do žaludku. „Měly bychom dát prohlášení Kanálu 75.“

„Protože měl tenhle případ s nimi spojitost?“

„Nejen to. Řekla bych, že pro našeho silného junáka bude to, že ho budou na obrazovce pomlouvat tři ženské, silné kafe. A že jeho práci vyšetřují dvě ženské.“

„Dobrej nápad.“

Dveře výtahu se otevřely a pár lidí vystoupilo. Eva se podívala, kde jsou, a zjistila, že musí ještě o dvě patra dolů. „Co kdybychom si zkusily domluvit tenhle rozhovor ještě na dnešek?“

„V Central Parku?“

„Jasně. V Central Parku. Konečně.“ Eva skoro vyskočila z výtahu, když zastavil na jejich poschodí.

„Dallasová, počkej!“ Peabodyová ji chytla za loket. „Musím ti něco říct.“

„Stručně.“

„Chci ti říct, že za chvíli tě přemůže silný nutkání políbit mě na rty. Neboj, i potom si tě budu vážit.“

„Peabodyová? Tobě už úplně hráblo! Proč bych tě proboha měla chtít políbit?“

„Zavři oči.“

Eva mluvila potichu a klidně. „Úplně ti přeskočilo.“

„Dobře, dobře. S tebou není žádná sranda.“ Šla k Evinu parkovacímu místu, rozhodila pažemi a s pukrletem řekla: „Voilà.“

„Co to má sakra být?“

„Tohle, poručíku, je tvoje nové auto. Tak se prober.“

Eva zalapala po dechu. To se jí snad ještě nikdy nestalo! Peabodyová to oslavila malým, ale roztomilým tanečkem.

Eva se pomalu prošla kolem tmavě modrého, novotou zářícího auta, které se ve světle garáže třpytilo jako diamant.

„Tohle není moje auto.“

„Ale je.“

„Tohle je moje auto?“

„Hm.“ Peabodyová se křenila štěstím.

„Jdi do háje.“ Plácla ji po rameni. „Jak se ti tohle povedlo?“

„Trocha ukecávání, trocha přehánění, hodně elegantních kliček a maličká pomoc od chytrýho programátora, kterej ví, jak se k některejm věcem dostat.“

„Vy jste se k tomu dostali nemorálně a snad i nelegálně?“

„Přesně tak.“

Eva si dala ruce v bok a podívala se Peabodyové zpříma do očí. „Tohle je nádherný moment! Já jsem na tebe tak pyšná!“

„Dáš mi pusu?“

„Tak pyšná zase nejsem.“

„Alespoň na tvář.“

„Nastup si.“

„Přístupové kódy, poručíku.“ Předala je Evě a obešla auto. „A ještě něco. Tahle kára je dost dobře vybavená.“

„Fakt, jo?“ Eva si sedla za volant, a když pod sebou neucítila rozvrzané sedadlo, usmála se od ucha k uchu. „No tak se podíváme, co to umí!“

Kapitola 8

To byla jízda! Nejen, že všechno fungovalo, dokonce to i jelo! A jak! Dokonce se to dalo přepnout i na vznášedlo a člověk se konečně mohl vyhnout nekonečným dopravním zácpám, místo aby si jimi musel pracně a zdlouhavě probíjet cestu metr po metru.

„Všechny systémy jsou připraveny," oznámil jí příjemný hlas počítače, ještě než se stačila zeptat. Hlas ji oslovoval jako poručíka Dallasovou, sdělil jí, že počasí je příjemné, venkovní teplota 25 stupňů, severozápadní vítr, rychlost 20 km/h.

Nabídl jí nejkratší a nejrychlejší cestu do cíle – samozřejmě vzal do úvahy dopravní špičku a tak dále.

Prostě zázrak.

„Ty jsi z něj úplně paf," řekla Peabodyová a sebejistě se usmála.

„Nejsem z něj paf. Jenom dokážu ocenit věci, které mi místo znepříjemňování mého povolání naopak v jeho vykonávání pomáhají."

Předjela maxibus, propletla se řadou taxíků a nakonec dokonce přeletěla jednu hodně zacpanou křižovatku.

„Dobře. Jsem z něj paf… jsem do něj *zamilovaná*."

„Věděla jsem, že to tak dopadne."

„Jestli se mi pokusí ho sebrat, budu se s nimi rvát. Do krve." Celou cestu do cíle se usmívala.

Polinski byl na dovolené, a tak mluvila jen se Silkem. Silk, nenápadný, ale živý chlapík, který jí vyprávěl, co o svém případu věděl, a přitom ujídal nízkotučné brambůrky.

Pohřešování Breen Merriweatherové ohlásila desátého června sousedka, která se jí starala o dítě. Odešla z domova mezi půlnocí a čtvrt na jednu a zmizela beze stopy.

Neměla žádný vztah, žádné nepřátele. Byla zdravá, měla se celkem dobře a těšila se na dovolenou – plánovala cestu se synem do Disney Worldu.

Eva si vzala kopie složek a poznámky detektivů. „Zavolej Nadine," požádala Peabodyovou. „Uděláme ten rozhovor v Central Parku. U zámečku. Za hodinu, ne, za hodinu a půl."

Za Roycem Cabelem zašly domů. Otevřel, ještě než stačily zaklepat, a podíval se na ně s výrazem v očích, který Eva identifikovala jako naději.

„Zjistily jste něco o Marjie?“

„Pane Cabele, když jsem vám volala, říkala jsem vám, že s vámi potřebujeme mluvit ohledně zmizení vaší snoubenky, ale že nemáme žádné nové informace. Jsem poručík Dallasová a tohle je detektiv Peabodyová. Můžeme jít dál?“

„Ano, samozřejmě, promiňte.“ Prsty si nervózně projel dlouhé hnědé vlasy. „Jenom jsem si myslel… chtěl jsem se s vámi sejít raději tady než v práci, myslel jsem si, že jste třeba něco našli. Ze jste ji našli. Nechtěl jsem, abyste mi to řekli po telefonu nebo v práci.“

Prázdným pohledem přehlédl místnost a zavrtěl hlavou. „Promiňte, posaďte se. Nedělají na tom ještě detektivové Jonesová a Lansing?“

„Dělají. My se zabýváme případem z jiného úhlu. Moc by nám pomohlo, kdybyste nám řekl všechno, co víte.“

„Co vím.“ Sedl si na zelenou pohovku s několika krásnými polštáři.

Byt byl vymalovaný světlým odstínem zlaté a Evě připadal obecně velmi útulný, ženský – ty polštáře, měkké, příjemné přehozy, občas něco v sytě červených a modrých barvách.

„Mám pocit, že nevím vůbec nic,“ řekl po chvilce. „Dělala noční. V červnu se to mělo změnit, měla se stát manažerkou denního provozu. Měli jsme zase dělat ve stejnou dobu.“

„Jak dlouho dělala noční?“

„Asi osm měsíců.“ Rukama si přejel po stehnech, jako by nevěděl, co s nimi jiného dělat. „Nebyl to problém. Tahle práce ji bavila a restaurace, kde dělala, byla odsud kousek. Alespoň jednou týdně jsem tam za ní chodil na večeři. Vyhovovalo jí, že měla volné dny a mohla se věnovat zařizování svatby. Dělala skoro všechno sama. Strašně ráda zařizuje podobné věci.“

„Měli jste mezi sebou nějaké problémy?“

„Ne, neměli. Chci říct, samozřejmě, asi stejně jako každý, ale měli jsme moc hezké období. To víte, připravovali jsme se na svatbu.

Já jsem se nemusel skoro o nic starat, všechno dělala Marjie – a s radostí… začali jsme i mluvit o dětech…“

Hlas se mu třásl, odkašlal si a zíral do zdi.

„Zmínila se někdy o někom, kdo by přišel do restaurace a nějak ji rozrušil? Kdokoli, koho někde potkala?“

„Ne. To už jsem detektivům říkal. Kdyby ji někdo obtěžoval, určitě by mi to řekla. Kdyby ji naštval někdo v práci, určitě bych o tom věděl. Povídali jsme si. O všem, pořád. Vždycky jsem na ni v noci počkal, a než jsme šli spát, povídali jsme si o tom, co se stalo. Tu noc prostě nepřišla.“

„Pane Cabele…“

„Byl bych radši, kdyby mě jenom opustila,“ jeho hlas začal prozrazovat emoce, teď na povrch vyplouvala zlost, „aby ji jen vystrašila představa manželství a vykašlala se na mě nebo si našla někoho jiného a utekla s ním. Ale taková ona není. Něco se jí muselo stát. Něco hrozného. Nevím, co mám dělat.“

„Pane Cabele, chodila Marjie nebo vy do nějaké posilovny nebo tělocvičny?“

„Cože?“ Zamrkal a překvapeně se nadechl. „Jasně. Kdo teď nechodí? Chodíme… chodili jsme do Able Bodies. Snažili jsme se cvičit dvakrát nebo třikrát týdně. Nebo alespoň jednou. V neděli, když jsme oba měli volno, jsme chodili spolu. Pár hodin jsme makali a pak si dali snídani v jejich restauraci. Měli tam i čerstvé džusy, Marjie je miluje.“

Snídaně s čerstvým džusem nesedí, říkala si Eva a chtěla zkusit jinou taktiku. Než stačila něco říct, Peabodyová zvedla jeden z polštářů.

„Tyhle polštáře jsou nádherné. Unikátní. Vypadá to, že jsou ručně dělané.“

„Ty dělala Marjie. Pořád něco vyráběla.“ Přejel rukou po polštáři. „Říkávala si *závislák na ručních pracích*.“

Jasně, blesklo Evě hlavou. „Nevíte, kde nakupovala to, co k tomu potřebovala?“

„Myslíte látky, vlnu a tak? Proč se na to ptáte?“

„Detaily často vyřeší celý případ, pane Cabele. Jsou velmi důležité.“

„Tohle byla jedna z věcí, kterou jsme spolu nesdíleli.“ Usmál se skoro omluvně. „Párkrát mě s sebou někam vytáhla na nákup, ale pak ji stresovalo, že na ni jen čekám a nudím se. Tady vedle si udělala takovou šicí místnost. Tam by mohly být nějaké účty nebo něco, co by vám mohlo pomoct.“

„Můžeme se podívat?“ Eva se zvedla.

„Jasně.“ Vstal rychle. Bylo vidět, že mu dělá dobře, že se něco děje. Třeba je přeci jen nějaká naděje. „Tady.“

Zavedl je do malé místnosti plné různých látek, bavlnek, vln a stužek, třásní a spousty dalších věcí, které Eva v životě neviděla. Byly pečlivě uspořádané. Byl tam i šicí stroj a počítač.

„Můžeme zapnout počítač?“

„Určitě. Počkejte, udělám to.“

„Peabodyová.“ Eva pokynula hlavou směrem k počítači.

„Uměla snad všechno,“ pokračoval Cabel, přecházel po místnosti a dotýkal se materiálů. „Všechny ty věci, které tady máme. Přehozy, polštáře, obrazy… všechno. Ta sedačka v obýváku, našla ji někde na ulici, někdo se jí zbavil. Přitáhla ji domů, opravila a znovu potáhla… chtěla si jednou otevřít vlastní obchod nebo dělat interiéry anebo učit ostatní.“

„Poručíku, tady je účet z 27. února, další ze 14. března. Z Total Crafts.“

Eva přikývla a dál se probírala stužkami, třásněmi a podobnými věcmi. Vyndala tři kotouče šňůr – tmavě modrou, zlatou. A červenou.

„Sleduje obchody s řemeslnými potřebami.“ Eva vyloučila park i zámeček. „Proč by takovýhle chlap sledoval obchody tohohle typu?“

„Možná si jich všiml někde jinde a sledoval je do obchodu.“

„Ne. Máme dvě ženy, které spojuje jediná věc, jejich koníček. Jedna je mrtvá a druhá pohřešovaná. Vsadím se s tebou, že až budeme mít za sebou rozhovor s Nadine a půjdeme si popovídat s ženou, která hlídala dítě Breen Merriweatherové, zjistíme, že má stejné hobby. A zjistíme také, že potřeby nakupovala, alespoň občas, v Total Crafts nebo někde jinde, kde nakupovaly i Maplewoodová a

Katesová. Tam si jich všiml. Všechny tři splňovaly jeho požadavky. A pak je sledoval.“

Vrazila si ruce do kapes. „Pak na ně někde počkal a napadl je. Jestli byla Katesová opravdu jeho oběť, musel použít auto. Nikde na cestě z restaurace do jejich bytu není místo, kde by ji mohl znásilnit, zabít, zohavit a pak ji ukrýt. Musel ji napadnout a někam ji odvézt.“

„Dobře. Jestli máš pravdu, tak u Maplewoodové změnil scénář.“

„Nezměnil, jen vylepšil. Katesová mohla být první, nebo jeden z prvních pokusů. Před ní to mohl zkoušet na bezdomovcích, narkomanech nebo podobných typech. Prostě na někom, u koho je nepravděpodobné, že jeho zmizení by vzbudilo pozornost. Nikdo by to nehlásil, a pokud ano, tak se zpožděním. Když zabil Elisu Maplewoodovou, věděl naprosto přesně, co dělá. Mohl se na to připravovat klidně i několik let.“

„To zní skvěle.“

„Někoho pro něj oběti představují: matku, sestru, milenku, ženskou, která ho odmítla nebo ho zneužívala. Někoho dominantního.“

Přemýšlela, proč většina vražd začíná u matky. Protože těhotenství a dětství je tak úzce spojené s tím, že matka má moc dítě buď hýčkat, podpořit, anebo zničit?

„Až ho najdeme,“ pokračovala Eva, „zjistíme, že ho tahle žena mlátila, nebo mu zlomila srdce, anebo se kvůli ní cítil slabý nebo bezmocný. Takže obhajoba ho pak bude bránit tím, že byl zneužívaný. Chudáček. Že za to vlastně nemůže. Jenže to jsou kecy. To jsou samý sračky. Protože za to, že Elisa Maplewoodová je mrtvá, může on a nikdo jiný. Nikdo!“

Peabodyová ji nechala mluvit, až do chvíle, kdy bylo vidět, že to ze sebe dostala všechno.

„Tak do háje, kde je Nadine? Jestli se neukáže do pěti minut, tak na ni nečekám. Musíme o Merriweatherové zjistit, co se dá.“

„Jsme tu dřív.“

„Máš pravdu.“ Eva si sedla na trávu a prohlížela si zámeček. „Ty ses v dětství neproháněla v parku?“

„Jasně že jo.“ Peabodyová, ráda, že se Eva trochu uklidnila, si sedla vedle ní. „To víš. Stoupenci Volného věku. Já jsem byla úplný Mauglí. A ty?“

„Ne. Já jsem byla jen párkrát na letním táboře.“ Jehož vedoucí byli úplní nacisti. „Tenhle park je OK. Je velký, ale přitom máš jistotu, že jsi ve městě.“

„Ty asi na Mauglího neaspiruješ, co?“

„Příroda tě klidně zabije. Když se jí dá příležitost.“

Eva se ohlédla a uviděla, že se k ní přes trávník blíží Nadine a její kameraman. „Proč by si někdo na sebe bral boty s jehlovými podpatky, když ví, že bude chodit po trávě?“

„Protože ten někdo ví, jak skvěle v nich vypadá.“

Eva byla přesvědčená, že Nadine bude vypadat skvěle i v teplákách. Měla krásné, dlouhé blond vlasy, hezkou tvář, živé zelené oči a pohlednou postavu, která v dobře střiženém červeném kostýmku vypadala před kamerou velmi žensky a pohledně.

Byla chytrá, mazaná a cynická.

A z důvodu, který Evě nebyl vůbec jasný, se spřátelily.

„Dallasová. Peabodyová. Vypadáte v tomhle prostředí úplně… idylicky. Postav si kameru tamhle, chci mít zámeček v pozadí,“ přikázala kameramanovi. „Jestli na to máte energii, tak můžeme jít naživo.“

„Ne. To ne. Bude to krátké, ale… hutné.“

„Dobře. Krátké, ale hutné.“ Nadine si z kabelky vytáhla zrcátko, zkontrolovala v něm, jak vypadá, a trochu si napudrovala nos. „Kdo začne?“

„Ona.“ Eva ukázala na Peabodyovou.

„Já?“

„Tak jdeme na to.“ Nadine kývla na kameramana a natočila se k němu. Napřímila ramena a změnila usměvavý výraz za seriózní.

„Tady je Nadine Furstová. Jsem v Central Parku spolu s poručíkem Evou Dallasovou a detektivem Delií Peabodyovou z oddělení vražd newyorské policie. Za námi je zámeček Belvedere, jedna ze známých památek New Yorku a tentokrát i místo činu. Nedávno zde byla přepadena Elisa Maplewoodová – žena, která žila a pracovala jen několik set metrů odsud, matka čtyřletého dítěte.

Byla brutálně znásilněna a pak zavražděna. Detektiv Peabodyová je jedním z klíčových vyšetřovatelů pracujících na tomto případu. Můžete nám prosím říci, jakých výsledků jste zatím ve vyšetřování dosáhli?“

„Sledujeme veškeré stopy a využíváme všechny zdroje, které jsou nám k dispozici.“

„Jste si jisti, že vraha chytíte?“

Nepodělej to, přikázala si Peabodyová. „Případ je ještě otevřený. Poručík Dallasová a já uděláme všechno, co je v našich silách, abychom identifikovaly vraha slečny Maplewoodové a abychom získaly veškeré důkazy potřebné k potrestání pachatele tohoto odporného zločinu.“

„Můžete nám říci něco konkrétního o stopách, které sledujete?“

„Nemohu mluvit o detailech, protože by to mohlo mít vliv na vyšetřování.“

„Detektive, berete jako žena tento případ osobněji?“

Peabodyová chtěla odpovědět záporně, ale pak si vzpomněla, co Eva říkala o účelu tohoto interview. „Mojí povinností, jako každého policisty, je být ve vyšetřování veškerých případů naprosto objektivní. Není ale možné necítit soucit a neodsuzovat pachatele. Nicméně tyto pocity nesmí zasahovat do průběhu vyšetřování. Samozřejmě že jako žena se cítím zvláště pobouřená touto hrůzostrašnou vraždou. Stejně jako poručík Dallasová chci najít člověka, který je za tento čin zodpovědný, stejně tak jako za bolest a utrpení, které způsobil rodině a zvláště dceři oběti.“

„Poručíku Dallasová, souhlasíte s tím, co jsme slyšeli?“

„Ano, souhlasím. Mladá žena odejde z domova, aby vyvenčila psa v největším parku v New Yorku. To, že byla zavražděna, je dostatečný důvod k pobouření. Ale ona přišla nejenom o život, byla také znásilněna a zohavena. Jako policistka, jako žena slibuji, že si neodpočinu do chvíle, kdy bude její vrah pohnán k zodpovědnosti.“

„Jak byla zohavena?“

„To vám bohužel v tomto stadiu vyšetřování nemohu říci.“

„Poručíku, vy nezastáváte názor, že veřejnost musí mít přístup k informacím?“

„Nedomnívám se, že by veřejnost měla mít přístup k *veškerým* informacím. Věřím, že zástupci médií mají povinnost respektovat rozhodnutí policie o tom, co je možné publikovat, a o tom, co není. Neděláme to proto, aby veřejnost o něčem nevěděla, děláme to proto, že je to nutné, abychom nepoškodili vyšetřování.“

„Nadine,“ řekla a Nadine zamrkala. Eva ji nikdy ve vysílání neoslovila křestním jménem. „Tento čin je namířený proti ženám. Přesto je nutné, abychom si zachovaly svůj profesionální přístup. Nicméně je jasné, že na případu Elisy Maplewoodové pracují ženy, které se postarají o to, aby spravedlnosti bylo učiněno zadost a vrah byl potrestán v maximálním možném rozsahu.“

Nadine chtěla něco říct, ale Eva už zavrtěla hlavou. „To je všechno. Vypněte kameru.“

„Mám ještě několik otázek.“

„To je všechno,“ zopakovala Eva, „pojďme se projít.“

„Ale…“ chtěla protestovat Nadine, ale Eva už odcházela. „Zpomal. Vidíš ty podpatky, ne?“

„Ty sis vybrala ty, ne já.“

„Ty nosíš zbraň, já zase boty na podpatcích. Pro mě je to také zbraň.“ Zavěsila se do Evy, aby ji zpomalila. „O čem byl ten konec, Evo?“

„Osobní zpráva pro vraha. To je *mimo záznam*, Nadine.“

„Řekni mi, jak ji zohavil. Mimo záznam, Dallasová. Napínáš tne.“

„Vyřízl jí oči.“

„Proboha!“ Nadine se nadechla a zírala do korun stromů. „Proboha. Byla už mrtvá?“

„Jo.“

„Alespoň tak. Takže nám tu běhá nějaký šílenec, který nenávidí ženy. Ne Maplewoodovou konkrétně.“

„To je teorie, se kterou pracujeme.“

„Takže proto jsi navrhla tuhle seanci. My tři holky dohromady. Jasně. To od tebe bylo chytré.“

„Co víš o Breen Merriweatherové?“

„Breen?“ Nadine se překvapeně otočila. „Proboha. Vy jste ji našli?“ Chytila Evu pevně za paži. „Je mrtvá? Ten hajzl ji zabil taky?“

„Ne. Nenašli jsme ji. Nevím, jestli je naživu nebo ne, ale předpokládám, že ne. Domnívám se, že jsou ty případy spojené. Co o ní víš?“

„Že šlo o tvrdě pracující ženskou, která zbožňovala svého syna. Panebože, že by si vybíral svobodné matky?“

„Ne, to si nemyslím.“

„Počkej chviličku.“ Kousek od Evy poodešla, zkřížila ruce na prsou. „Nebyly jsme zrovna kamarádky, to ne, ale líbila se mi. V tom, co dělala, byla opravdu dobrá. Ten večer, kdy zmizela, jsem ji viděla. Odcházela jsem z kanceláře asi v sedm. Ona měla službu do jedenácti. Všechno ostatní mám z druhé ruky, ale dá se na to spolehnout.“

Otočila se. „Odešla hned po jedenácté. Normálně jezdila domů metrem, měla to jen tři stanice. Jeden z chlapu ji viděl odcházet směrem ke stanici.“

„Zajímaly ji ruční práce?“

„Ruční práce?“

„Přeci víš, co to je, ne?“

Zármutek vystřídal zájem. „To tedy ano. Pořád s sebou něco nosila, něco pletla, háčkovala nebo tak. Dělala na tom o přestávkách nebo když jsme měli prostoje. To mají společné?“

„Vypadá to tak. Znáš nějakého pořádně velikého a silného chlapa? Skoro bych řekla kulturistu? Máte tam u vás někoho takového?“

„My posilujeme tak akorát s myší.“ Zavrtěla hlavou. „Je pravda, že my, co jsme před kamerou, se musíme udržovat v kondici a hlídat si váhu. Asi těžko by veřejnost chtěla poslouchat zprávy z úst nějakého kulturisty nebo boxera. Je u nás pár silných chlapů, ale spíš to je nadváha než svaly. Nikdo z nich nevypadá, že by posiloval nebo nějak jinak sportoval. Tahle stopa by k němu měla vést?“

„Další z našich hypotéz.“

„Až to vyřešíš, chci plné interview, Dallasová. Jestli zabil Breen, potřebujeme s vámi dvěma udělat u nás ve studiu pořádný rozhovor. Byla jednou z nás. Dlužíme jí to.“

„Chtěla bys ho, i kdyby od vás nebyla.“

„To je pravda,“ usmála se Nadine. „Ale protože se nás to týká, *musíme* to udělat. Ať se jdou s tou svojí objektivitou vycpat. Tohle je osobní.“

„To chápu.“

* * *

Aby ušetřila čas, poprosila Eva chůvu Breenina syna, aby se s nimi setkala u Breen v bytě. Eva si otevřela univerzálním policejním kódem a vstoupila do malého, ale světlého a útulného bytu, který už dlouho nikdo nevyvětral.

„Nájem platí její rodiče,“ řekla asi šedesátiletá chůva Annalou Harborová a rozhlédla se smutně po bytě. „Chodím sem pořád tak jednou týdně, zalévám kytky a tak. Bydlím o patro výš.“

„Aha.“

„Její manžel si vzal jejího syna Jesseho k sobě. Chybí mi. Takový milý kluk.“ Ukázala na fotografii usmívajícího se chlapce v baseballové čepici posazené na stranu. „Breen by ho nikdy neopustila. Ani kdyby byla polomrtvá. Takže jsem si jistá, že už není naživu. A proto tady taky jste. Jste z oddělení vražd. Viděla jsem vás v televizi.“

„Paní Harborová, zatím nic nevíme. Ale sledujeme…“

„Mě nemusíte takhle odbývat, poručíku Dallasová.“ Její hlas byl pevný a s náznakem výčitky. „Nejsem klepna a nesnažím se něco dozvědět proto, že by mi to nějak dělalo dobře. Měla jsem tu holku ráda jako vlastní a můžu vám pomoct víc, když si tady nebudeme nic předstírat.“

„Domníváme se, že je velmi pravděpodobně mrtvá a že její smrt je spojena s dalším případem, který teď vyšetřujeme.“

„To znásilnění a vražda v Central Parku. Sleduju, co se děje, poručíku.“ Její obličej se stáhl, zbledl, ale nepovolila. „Jak vám můžu pomoct?“

„Kde má paní Merriweatherová potřeby pro ruční práce?“

„Tady.“ Vedla je do malého pokoje se dvěma stoly, několika ručně malovanými skříňkami a šicími stroji, které si už Eva zvykla v takových místech vídat.

„Zařídila to tu jako takovou pracovnu. Pro sebe a pro Jesseho. Tady má svoje věci Breen a sem dala Jesseho hračky. Takhle spolu trávili čas a ona u toho mohla něco vyrábět. Strašně ji to bavilo. Na Vánoce upletla krásný přehoz.“

Eva otvírala zásuvky a Peabodyová si prohlížela počítač. V jednom ze šuplíku bylo několik různých šňůrek.

„Našla jsem pár účtů z Total Crafts a dalších obchodu,“ oznámila Peabodyová.

„Paní Harborová, budeme potřebovat její počítač a videofon a několik dalších věcí.

Můžete mi prosím dát kontakt na její nejbližší příbuzné?“

„Vezměte si, co potřebujete. Její matka mě poprosila, abych vám pomohla, jak jen to bude možné. Dám jí vědět.“

„Detektiv vám dá potvrzení.“

„Dobře. Bude to pro ně takhle lepší. Pro všechny, víte?“

Obhlédla místnost, trochu se jí začala třást brada, ale ovládla se. „Je to sice hrozné, ale je lepší to vědět než tahle nejistota.“

„Myslím, že máte pravdu. Vím, že vás už několikrát vyslýchali, ale přesto bych se vás ještě ráda zeptala na pár věcí.“

„To je v pořádku. Pojďte, sedneme si.“

„Nedokážu si představit, že by někdo, kdo měl co dělat s jedním z těchhle případů – tedy pokud spolu souvisejí – mohl vraha vidět,“ začala Peabodyová, když kráčely k autu. „Pokud naše představa o tom, jak vypadá, sedí, není to typ, který se dá jen tak přehlídnout.“

„Je opatrný.“

„Půjdeme znovu za Celinou?“

„Zatím ne. Potřebuju si to všechno promyslet.“

Usadila se v kanceláři, dala si nohy na stůl a zaklonila hlavu. Zkusila si představit jeho zajetý postup. Určitě nečekal, že by mohli

jeho rutinu identifikovat tak brzy, nemohl vědět, že si policie spojí vraždu s případy zmizení.

Ale pokud – až – zabije znovu, bude mu jasné, že jim souvislost mezi oběťmi dojde. To mu ale starost nedělalo.

Ale proč?

Vražednou zbraň si mohl obstarat v obchodě, kde oběti, i ty předpokládané, často nakupovaly. Nebude dlouho trvat a budou znát konkrétní místo. Myslel si snad, že protože je to tak běžná věc, nepodaří se analytikům zjistit, odkud přesně je? Možná.

Muselo mu přeci být jasné, že budou pátrat, odkud vražedná zbraň pochází. I kdyby tu šňůru koupil někdo jiný, on v tom obchodě musel být nebo ho mít alespoň pod dohledem, jestliže si tam vyhlédl oběť.

Jemu to asi bylo jedno. Stejně tak, jako mu bylo jedno, jestli ho někdo uvidí nebo dokonce chytí při útoku na Elisu v Central Parku.

Proč? Protože je, podobně jako skoro všichni psychopati, přesvědčený o své nezranitelnosti? O tom, že jeho nechytí? Nebo naopak chce, aby ho chytili?

Zastavte mě… najděte mě… chyťte mě…

Ať už je to jakkoli, určitě rád riskuje. Vzrušuje ho to?

Vzrušení: Vybírá si oběť, sleduje ji, očekává… napínavé drama.

Uspokojení: Napadne ji, znásilní, zabije ji zbraní, která je typicky ženská, a pak ji nechá na oběti jako ozdobu.

Potěšení: Má sílu, která mu umožňuje získat absolutní kontrolu nad obětí. Má takovou sílu, že ji odnese, dokonce daleko. Je silnější než ostatní, než většina mužů.

Největší uspokojení: Vyjme jí oči. Jsou jeho… pak oběť naaranžuje… přesně tak, jak ji chce mít. Přesně tam, kde ji chce mít.

Brzy bude zase ve fázi vzrušení. Tedy pokud už není.

Sundala nohy ze stolu, napsala zprávu a dala dohromady všechno, co bude potřeba, aby mohla pokračovat doma.

Šla za Peabodyovou. „Jedu se podívat do pár posiloven a pomalu se přesunu domů. Pokud chceš jet se mnou, musíš se pak nějak dostat zpátky sama.“

„Nenechám si ujít příležitost prohlížet si a vyslýchat silný a upocený chlapy. Kolem šestý bych ráda skončila. Tedy pokud na něco nenarazíme. Mám večer s McNabem rande. Budeme balit.“

„Balit?“

„Jo. Musíme u mě ještě sbalit spoustu věcí. Za pár dní se stěhujeme. Do našeho bytu.“

Poplácala se po břiše. „Pořád je mi z tý představy trochu špatně. Jako že jsem nervózní.“

„To netušíš, co to dělá se mnou,“ řekla Eva a odcházela.

Kapitola 9

Strávily pár hodin v posilovnách, při rozhovorech se zpocenými chlapy s vymakanými prsními svaly a stehny jako kmeny stoletých stromů. Tady nešlo o nic jiného než o testosteron.

Peabodyová si neodpustila poznamenat, že nechápe, jak je může zajímat očumovat sebe a svoje svaly navzájem, víc než dvě dobře vypadající policajtky.

Eva o tom po cestě domů uvažovala a připadalo jí to jako taková rybářská výprava. Zatím ale žádná ryba nezabrala. Zatím.

Začne se probírat jmény. Nedá se nic dělat. Dali dohromady pár stovek jmen zkombinováním seznamů členů posiloven a předplatitelů různých kulturistických časopisů. Mezi pachateli sexuálních vražd zatím nenašla nikoho, přestože jí bylo jasné, že tohle nebyla jeho první akce.

Určitě je svobodný, to jí trochu pomůže. Není homosexuál, nebo se tak alespoň nevidí. A nedělá noční směny… v noci došlo k vraždě.

Na místě činu, na místě, kde nechal oběť, ani na oběti nenašli žádné lidské vlasy nebo chlupy. Buď si dával velký pozor, aby se dostatečně ochránil, anebo si, stejně jako několik chlapů, které dnes potkaly, pravidelně holil hlavu i tělo.

Představovala si jeho obličej. Jako by ho viděla. Snažila se upřesnit si, jak asi vypadá, a zatočila do brány k domu. A pak musela dupnout na brzdu, protože brána se neotevírala.

„Summersete, ty pitomče."

Stáhla okénko a zařvala na něj do interkomu. „Otevřete tu zatracenou bránu, šílenče… nebo!"

„Prosím čekejte, váš hlasový záznam je analyzován."

„Já vám ukážu hlasový záznam, to se budete divit…"

Odmlčela se, když se brána začala otevírat. Myslí si, že mě dostane, pitomec. Myslí si, že tady budu trčet jako blbec, než se uráčí a pustí mě dovnitř. Já mu ještě ukážu.

Práskla dvířky auta, vyběhla po schodišti a vtrhla do domu.

„Pokud chcete být na pozemek vpuštěna automaticky, poručíku, musíte nám oznámit, že se chystáte přijet v neznámém voze. Tento automobil neprošel prohlídkou, a není tudíž na seznamu povolených.

Jak víte, v takovém případě se musíte ohlásit u brány, kde vás bezpečnostní systém identifikuje podle hlasu, nebo můžete zadat kód.“

Kruci. Dostal ji.

„Tohle není cizí vozidlo. To je moje auto.“ Usmál se na ni kysele, jak mu bylo vlastní. „Vy jste si polepšila?“

„Trhněte si nohou.“ Měl pravdu a ona přišla o příležitost na něj ječet, takže zamířila zklamaně nahoru.

„Máte hosty. Mavis a Leonarda. Roarke je s nimi v prvním patře na západní terase. Právě se chystám jim servírovat předkrm.“

„Výborně.“ Vzhledem k tomu, že půlka čokolády, kterou snědla, byla už dávnou minulostí, znělo cokoli k jídlu skvěle.

Prošla domem a našla všechny na terase popíjet aperitiv. Tedy ne všechny, musela se opravit. Divoce gestikulující Mavis si určitě alkohol nedala.

Mavis na sobě měla lesklé zelené kozačky nad kolena. Vypadaly, jako by byly z natahovací lesklé gumy. K nim měla stejně upnuté kalhoty měnících se barev.

Eva se soustředila na Mavisiny kalhoty, aby zachytila, co je to vlastně za barvy, ale odstíny se měnily s tím, jak se hýbala, což bylo pořád. Košile stejné zářící zelené barvy jí splývala na boky, kde byla ozdobena spoustou korálků.

Dneska měla červené vlasy. Když Evě došlo, že jejich barva se nemění, docela si oddychla. Byly rozpuštěné a sahaly jí až po zadek. Aby ale nebyly příliš nudné, jejich konečky zářily stejnou zelenou jako kozačky, skoro jako by je v barvě namočila.

Oba muži ji sledovali: Roarke s pobavenou náklonností a Leonardo s bezmezným obdivem.

Roarke pohlédl na Evu a mrknul na ni.

Aby je nerušila, šla Eva k servírovacímu stolku a nalila si sklenici vína. Pak se přesunula k jejich stolu a sedla si na opěradlo Roarkova křesla.

„Dallasová.“ Mavis rozhodila rukama a kupodivu nevylila ten zvláštně napěněný drink, který v jedné z nich třímala. „Kdys přišla?“

„Před sekundou.“

„Nevěděla jsem, jestli tu budeš, ale chtěla jsem se stavit a alespoň dát pěknou mlaskavou pusu Summersetovi.“

„Raději o tom nemluv, aby se mi neudělalo špatně.“

Mavis se zasmála. „Za chvilku po nás dorazil Roarke, takže jsme začali kecat, a teď dostaneme něco k jídlu.“ Její zelené oči (sladěné s botami a košilí) jako by tančily.

„Slyšela jsem.“ Eva se naklonila k Roarkovi a položila mu ruku kolem ramen. „Jak se máte?“ zeptala se Leonarda.

„Líp už to snad ani nejde.“ Podíval se na Mavis se zářivým úsměvem. Chlap jako hora s pletí barvy bronzu a černýma očima zvýrazněnýma několika stříbrnými flitry v prodloužení koutků.

I on měl na sobě kozačky. Světle modré. K nim nařasené volné kalhoty barvy safíru, které Evě připomínaly obrázky z arabských pohádek.

„Panečku, už se to nese.“ Mavis vystřelila k Summersetovi, který přivezl dvoupatrový servírovací stolek plný talířů s rozmanitými *malými* jednohubkami. „Summersete, kdybych už nebyla zadaná, tak bych si z vás udělala otroka svý vášně.“

Usmál se zeširoka a Eva, obávajíc se nočních můr, se raději otočila a zírala do sklenice vína.

„Mám tady několik vašich oblíbených pochoutek. Teď musíte jíst za dva.“

„To teda jo. Každejch pár minut mám hlad. No né, máte tady tu lososovou pomazánku, no to je super!“

Nacpala si do pusy pár jednohubek v rychlém sledu. „Miluju jídlo.“

„Sedni si, miláčku.“ Leonardo k ní přistoupil a promnul jí rychle ramena. „Nandám ti na talíř a přinesu ti to.“

„Ty moje zlatíčko. Úplně mě rozmazluje. Bejt těhotná je fakt terno. Pojď sem, musíš se podívat.“

Mavis si začala vyhrnovat košili a Eva se snažila stáhnout, ale nebyla dost rychlá.

Už bylo venku. Kulaté břicho v celé své kráse, zajímavě akcentované třemi piercingy v pupíku.

„Podívej se na tohle.“ Stále držíc vyhrnutou košili, natočila se z profilu. „Vidíš? Už je to poznat. Já vím, to už jsem říkala předtím,

pamatuješ? Tak asi pět minut po tom, co jsem do toho vlítla…, ale teď je to už doopravdy vidět.“

Eva se naklonila, soustředila se… a opravdu bylo vidět, jak se břicho zvedá. „Nevystrkuješ ho?“

„Ne. Fakt. Sáhni si.“

Eva si nestačila založit ruce za zády, tak alespoň zaprotestovala: „Nechci. Nenuť mě do toho.“

„Nemůžeš mu ublížit.“ Přitiskla si Evinu ruku na břicho. „Tohle je pořádný dítě.“

„To stačí, Mavis.“ Cítila, že se jí každou chvilku začnou nervozitou potit ruce. „To je fakt zajímavý. Jak se cítíš, Mavis?“

„Skvěle. Všechno je úplně suprový.“

„Vypadáš skvěle,“ řekl jí Roarke, „ať to zní jako klišé nebo ne… úplné záříš.“

„Mně taky přijde, že zářím.“ Usmála se a sedla si. „Pořád ještě brečím, ale většinou radostí. Jako třeba včera. Mluvili jsme s Leonardem o tom, že se Peabodyová a McNab stěhujou do našeho domu a že budeme sousedi – teda alespoň než si najdeme něco většího, pro větší rodinu, chápete – a úplně jsem se rozeřvala.“

Vzala si od Leonarda talíř, který pro ni připravil, a uvelebila se s ním na pohovce. „Co byste řekli, že by se jim mohlo hodit jako dárek k nastěhování?“ Mavis si strčila do pusy dalších pár jednohubek.

„Lidem se dávají dárky k nastěhování?“

„No jasně. Navíc budou vlastně bydlet spolu poprvé, takže to může být i něco pro ně jako pro pár.“

„Proč musí být dárek ke každé pitomé příležitosti?“ postěžovala si Eva.

„Kapitalistické spiknutí,“ poznamenal Roarke a poplácal ji po koleni.

„Tomu bych věřila.“

„No nic,“ Mavis mávla rukou, „stavili jsme se tu a jsme fakt rádi, že tu jste oba, protože jsme s vámi chtěli mluvit o dítěti.“

„Mavis, od té doby, co jsi těhotná… stalo se někdy, že bys nechtěla mluvit o dítěti?“ Eva se natáhla a vzala si jednohubku z Mavisina talíře. „Ne že by na tom bylo něco špatného“

„To máš pravdu, ale tohle se tě přímo týká.“

„Mě?“ Eva si olízla prsty a pak se rozhodla ukrást Mavis další kousek.

„Jasně. Chtěli bychom, abys byla můj náhradní partner při porodu. Kdyby Leonardo potřeboval pomoct nebo vystřídat.“ Eva se zakuckala.

„Napij se, miláčku,“ řekl Roarke a podal jí sklenici. „Jestli se ti dělá špatně, předkloň se a dej si hlavu mezi kolena.“

„Mlč. Ty myslíš… jako…, abych byla u toho? Přímo u toho? Když se to… stane?“

„Když u toho nebudeš, nemůžeš mi pomoct a být partnerem, takže bez toho by to asi nešlo, ne? Chodila bys na předporodní kurzy, naučila se pozice a dýchání a tak. Taťka se to naučí, jasně, ale je potřeba, aby mu někdo pomohl.“

„Nemohla bych tě podporovat… zvenčí?“

„Ne, potřebuju, abys byla u toho.“ Do očí jí vstoupily slzy. „Jsi moje nejlepší kamarádka… v celým vesmíru… a já tě potřebuju.“

„Kruci… dobře, tak jo. Jenom nebreč. Dobře.“

„Neznáme nikoho, kdo by nám byl blíž. Navíc jste ty nejstabilnější lidi, které známe,“ řekl Leonardo za oba.

„Nejstabilnější?“ opakovala omámeně Eva.

„Jo. Chceme, abyste u toho byli oba.“ Mavis si utřela nos.

„Já? U toho?“

Eva se otočila a s uspokojením sledovala paniku v Roarkově obličeji. „To už nezní jako taková legrace, co?“

„Je dovolené, dokonce doporučené, abychom tam měli rodinu,“ vysvětloval Leonardo, „a vy jste naše rodina.“

„Já… nejsem si jistý, že by bylo vhodné, abych Mavis takhle viděl.“

„Jdi do háje.“ Mavis přestala smrkat, smála se a poplácala Roarka po ruce. „Každej, kdo viděl moje videa, mě stejně viděl skoro nahou. Nejde o to, jestli je to vhodný. Jde o rodinu. Víme, že se na vás můžeme spolehnout. Na vás na oba.“

„Samozřejmě.“ Roarke se zhluboka napil vína. „Samozřejmě že můžete.“

Když osaměli, sedli si na terasu. Užívali si měkkého světla zapadajícího slunce a pak záři svíček, které jim Summerset zapálil. Roarke ji vzal za ruku.

„Možná si to ještě rozmyslí. Mají před sebou ještě několik měsíců, třeba je to přejde a budou u toho chtít být sami. Prostě soukromá rodinná záležitost."

Podívala se na něj, jako by mu najednou vyrašila druhá hlava. „Soukromá? To myslíš vážně? Mluvíme o *Mavis*."

Roarke zavřel oči. „Pane Bože, smiluj se nad námi."

„A bude hůř." Odsunula židli a vstala. „Než se vzpamatujeme, bude chtít, abychom to dítě chytili, až vyklouzne ven z dělohy. Nebo porodit tady, v naší ložnici, nebo něco podobného, za přítomnosti kamer, aby to mohli naživo vysílat a její fanoušci si to pořádně užili."

Teď se v jeho očích objevil nefalšovaný výraz hrůzy. „Evo, nech toho, proboha."

„Jo. Přímý přenos. To je jí podobné. A my to pro ni uděláme." Otočila se zpátky k němu. „Uděláme to, protože ona nás k tomu zmanipuluje. Vtáhne nás do toho, ani nebudeme vědět jak." Rozhazovala rukama. „Omotá si nás jako nějaká chobotnice… jako nějaká obrovská těhotná příšera."

„Nechme toho. Uklidni se." Roarke raději vytáhl cigarety, aby nějak zaplašil výjev, který mu Eva tak barvitě popsala. Zapálil si a přinutil se myslet racionálně. „Ty už jsi u toho přeci někdy musela být, ne? Jsi policajtka, někdy jsou takové urgentní případy."

„Ne. Nikdy. Jednou, když jsem ještě byla u hlídky, museli jsme jednu ženskou odvézt do porodnice. Kdybys věděl, jak strašně řvala…, jako by ji někdo natahoval na skřipec."

„Evo, proboha, nemůžeš si odpustit ta barvitá přirovnání?"

Ale Eva byla pěkně rozjetá. „Pak z ní vytekla voda. Plodová voda."

„Chápu, ale nemám potřebu to nějak víc rozebírat."

„V hlídkovém autě to pak vypadalo jako po boji. Ale alespoň měla tu slušnost s tím počkat, až bude v nemocnici s doktorem nebo porodní bábou, nebo jak se to vlastně dělá."

Roarke si přitlačil prsty na spánky. „Pojď se bavit o něčem jiném, nebo se z toho zblázníme.“ Uhasil cigaretu.

Eva se zhluboka nadechla. „Máš pravdu. Mám práci.“

„Vražda. Mnohem lepší téma. Můžu ti pomoct? Prosím…“

Musela se smát. „To pro tebe myslím můžu udělat. Pojď se mnou do pracovny.“

Vzala ho za ruku a vedla ho dovnitř a do dalšího patra.

„Nakolik chceš použít to, co ti říká Celina Sanchezová?“

„Čím míň, tím líp.“ Sedla si ke stolu, skopla boty a opřela si nohy o hranu stolu. „Dimattová ji schvaluje. Dokonce je mi sympatická. Řekla bych, že je normální. Ale pro mě je to příliš… uhozené. Jasné je, že o tomhle případu něco ví, ať už jakýmkoli způsobem… takže ji nemůžu ignorovat.“

„Znám jednoho chlápka, který zaměstnával jasnovidce a neudělal bez něj jakékoli rozhodnutí. A fungovalo to.“

„Ty máš taky někoho takového?“

„Mám. Nemůžu jen tak přehlížet, že mají dar vidět věci, které já nevidím. Konečná rozhodnutí ale dělám sám. Ty se nakonec taky rozhodneš sama.“

„Zatím mi nedala o nic moc víc, než k čemu můžu dojít běžnou policejní prací a vlastní dedukcí. Je ale pravda, že její a moje práce se doplňují a ubíráme se stejným směrem.“

Zamračila se a v hlavě si probírala různá fakta a domněnky. „Otisky bot z místa činu a z cesty vedoucí k místu, kde oběť nechal, jsou číslo osmačtyřicet. Jestli se budou v laboratoři snažit, měli by být schopni udělat odlitky podrážek. Zem i tráva byly sice suché, ale když ji nesl, byl přeci jen hodně těžký a zanechal stopy.“

„To je tedy pořádně velká noha. I když to nutně neznamená, že vrah musel být vysoký nebo těžký, ne?“

„Dost těžký na to, aby zanechal stopy na suché zemi, a dost silný na to, aby unesl asi šedesát kilo mrtvé váhy. To je potřeba spočítat. Když to dáš dohromady, zjistíš, že musí vážit něco mezi sto dvaceti a sto třiceti kilo. Řekla bych, že může měřit mezi jedna devadesát pět a dva deset.“

Přikývl a pokusil se představit si ho stejně tak, jako si ho asi představovala ona. „Když nad tím uvažuješ dál, dojdeš k závěru, že

taková síla není jen tak. Může ji mít jenom někdo, kdo se pravidelně věnuje nějakému sportu. Pravděpodobně posilování nebo kulturistice. Musí to myslet hodně vážně.“

„Z kulturistiky má člověk dobře vypadající svaly, ale ne nutně sílu.“

„Takže takhle jste se postupně dopracovaly k chlapům, kteří posilují.“

„Přesně. A dnešní výslechy mi připomněly, že mám raději normálně štíhlé chlapy.“

„To hraje v můj prospěch.“

„Zatím nemůžu najít spojení mezi tímhle případem a dvěma pohřešovanými… tedy mimo to, že všechny oběti se zabývaly domácími pracemi a chodily do několika stejných obchodů s galanterií a uměleckými potřebami.“

„Tady bych ti mohl ušetřit práci a podívat se na to sám.“

„Doufala jsem, že to navrhneš.“

„Tak velké boty se nedají koupit ledaskde,“ pokračoval Roarke, „musíš si je objednat, anebo jít do speciálního obchodu. Pokud ten chlap vypadá tak, jak ho popisuješ, tak nemůže v konfekci nakupovat nic.“

„Jasně. Takže hledáme spíš místa, kde prodávají nadměrné velikosti. Dám se do toho hned a zaměřím se na specializované obchody.“

„Dobře. Stejně bude lepší, když budeme oba něco dělat a přestaneme se zabývat věcmi, na které je lepší raději nemyslet. Než se do toho pustíme, ještě jedna otázka: Proč to dělá?“

„Chce mít pocit, že má věci pod kontrolou. Zneužívání je vždycky o tom. Znásilnění taky. Svým způsobem to platí i pro vraždu. I když přímým motivem vraždy může být chamtivost, žárlivost, sebezáchrana, vztek nebo i zábava, v jádru je stejně vždycky snaha mít věci pod kontrolou, mít nad někým nebo nad něčím moc.“

„Veškerý zločin je v podstatě o tom samém, nemyslíš? Vezmu si to – ať už je to peněženka, nebo život –, protože můžu.“

„Proč jsi kradl *ty*?“

V obličeji se mu objevil úsměv. „Z různých sobeckých důvodů a pro zábavu, poručíku. Hlavně proto, abych měl něco, co jsem neměl, dokud jsem si to nevzal sám. A pro pocit uspokojení, že se mi to povedlo.“

„Abys potrestal ty, kdo to měli?“

Naklonil hlavu a přemýšlel. „Ne, to ne. Lidi, kterým jsem bral, byli jenom prostředkem.“

„Tohle je ten rozdíl. Vražda má většinou původ v trestu. Myslím si, že to je to, o co jde i tady. Někdo měl nad ním moc, trestal ho. Nějaká žena. Tímhle jí ukazuje, kdo je tady pánem. Proto ji tam nechal nahou. Když ji znásilnil, měla na sobě pravděpodobně šaty. Roztrhal je – to je vidět, protože na ní zůstala vlákna – nestála mu za to, aby ji svlékl. Strhnul z ní šaty až potom, aby ji ještě víc ponížil.“

Odmlčela se a přemýšlela. „Neznetvořil její genitálie, což vyjadřuje jiný druh zlosti a vzteku, než je běžné u znásilnění. Nebylo to o sexu, ale bylo to intimní. Uškrtil ji, ale ne rukama. Přesto, že jí mohl zlomit vaz, jako by se nic nedělo, použil šňůru. Ta má pro něho nějaký význam, stejně tak jako to, že byla červená. Pak jí vyňal oči. Velmi opatrně. Takže je nahá a slepá. Vydaná na pospas, ponížená. Vzal si její oči, něco z ní chtěl. Řekla bych, že chce, aby ho sledovala. Protože teď tu je pánem on.“

„Tohle mě pořád fascinuje,“ poznamenal.

„Co?“

„Způsob, jakým přemýšlíš, když pracuješ.“ Obešel stůl, vzal ji za bradu a políbil ji. „Nechci být nevkusný, ale než se do toho pustíme naplno, seženu něco pořádného k jídlu.“

„Dobrý nápad.“

Zatímco šel do kuchyně vedle její pracovny, dala dohromady druhou tabuli a na tuhle přidala i fotografie Marjorie Katesové a Breen Merriweatherové.

Když se Roarke vrátil s tácem, stála a prohlížela si fotografie. Položil jídlo na stůl. „Tohle je otázka i pro tebe. Atraktivní ženské. Ne krasavice, ale normální, pěkné ženské. Jde mu o vlasy, nemyslíš? Tím jsou si nejvíc podobné.“

„Jsou i dost podobně stavěné. Bělošky kolem třiceti, hezká postava, dlouhé, světle hnědé vlasy. Taková je spousta žen.“

„To je pravda, ale když použijeme i další parametry…“

„Zajímají se o domácí práce, chodí nakupovat potřeby do určitých obchodů a občas jsou v noci samy venku. To je sice míň možností, ale ještě pořád je takových žen hodně.“

Ustoupila od tabule. „Musím to dát dohromady, než si vybere další.“

Přešla ke stolu a s potěšením zjistila, že přinesl hamburger a hranolky. I když tam byla i trocha brokolice. Mohla by se jí možná zbavit, jak by to poznal? Ale pak by měla pocit viny. Vzhledem k tomu, že brokolice jí vadila míň než pocit viny, rozhodla se, že ji přeci jen sní. Raději rovnou, aby to už měla za sebou. Přitom začala zadávat vyhledávání obchodů, které se specializují na oblečení pro extra vysoké a silné muže.

Zatímco si nalévala kávu z termosky, kterou vedle ní Roarke postavil, zobrazily se výsledky a ji překvapilo, kolik jich je. Většinou dost luxusní. Jasně, kde jinde by všichni ti přehnaně placení hráči basketbalu a fotbalu a bůhví čeho ještě a vysocí nebo tlustí boháči utráceli svoje peníze za oblečení?

Ale existovaly i středně drahé obchody, obchody se zlevněným zbožím a několik obchodních domů a butiků nabízelo krejčovské služby.

To jí zúžit výběr moc nepomohlo.

Když zadala vyhledávání prodejen bot nadměrných velikostí, našlo se pár obchodů a několik dalších odkazů.

Mohl nakupovat z velké části nebo dokonce kompletně po internetu, říkala si, zatímco jedla hamburger. Spousta lidí to tak dělalo. Ale nechtěl by si chlap, který věnoval spoustu času a úsilí tomu, aby si vybudoval dokonale stavěné tělo, vybrat v opravdickém obchodě? Prohlížet se v zrcadle, nechat nějakého úslužného prodavače obdivné komentovat jeho postavu?

Možná to je všechno jen její projekce. Nemá zatím prostě dostatek faktů.

Když vyhledávala znovu podle lokality, našla obchod nazvaný Kolosální muž pár ulic od Total Crafts.

„Zajímavé.“ Vzala si další hranolek. „Seznam všech posiloven z předchozího vyhledávání v okruhu půl kilometru od Total Crafts.“

PRACUJI…

Snědla další hranolek.

VÝSLEDEK: JIM‘S GYM A BODYBUILDERS

„Zobrazit mapu a zvýraznit adresy obchodů a posiloven.“

S hamburgerem v ruce se zvedla a přešla k obrazovce na stěně.

Někdy vidí člověk souvislosti proto, že je vidět chce, a někdy proto, že tam jsou.

Chodil těmito ulicemi, o tom byla přesvědčená, od obchodu k obchodu, do posilovny. Určitě tady buď pracuje, nebo bydlí. Anebo obojí. Zná to tady. Lidé znají jeho. Vídávají ho na ulici.

A ona ho najde.

Šla do Roarkovy pracovny. Roarke seděl za stolem, a zatímco pracoval, pochutnával si na něčem, co vypadalo jako špagety s mořskými plody. Počítač vyhledával, laserový fax zazvonil.

„Něco ti přišlo.“

„To jsou zprávy, které jsem si vyžádal. Ty můžou počkat. Zatím pro tebe nic nemám.“

„Můžeš na chvíli přestat a na něco se se mnou podívat?“

Vzal si s sebou kávu a šel za ní.

Eva ukázala na obrazovku. „Co vidíš?“

„Část West Village. Adresy jako by vykazovaly určitý vzor.“

„Přesně. Začnu prohledávat okolí. Než něco řekneš…, je mi jasné, že jich můžou být stovky, ne-li tisíce. Byla by to náhoda, velká náhoda, ale…“

„Možná tam bydlí. Takže začneme s byty. Dáme dohromady seznam majitelů a nájemníků, vyřadíme rodiny, páry, svobodné ženy a zůstanou nám muži žijící o samotě.“

„Tys měl být policajt.“

Otočil se od obrazovky k ní. „Už mám v hlavě hororové představy o pomoci při porodu, a ty začínáš ještě s tímhle?“

„Promiň. Bude to trvat. Navíc může klidně bydlet jen o ulici dál, než jsem zadala. Nebo může bydlet na druhém konci města a dělat

tady. Nebo může bydlet i dělat v New Jersey a jenom sem jezdit do posilovny a nakupovat.“

„Nicméně ty hraješ na pravděpodobnost a je velká pravděpodobnost, že žije opravdu tady.“

„Pomohlo by mi, kdybys na tom dělal se mnou.“

Přikývl, díval se stále na obrazovku a zeptal se: „Kde budeme dělat? U tebe, nebo u mě?“

Když šla Eva po jedné hodině konečně do postele, věděla, že je mu na stopě. Doufala, že počká dost dlouho, aby ho mohla dopadnout dřív, než si najde další oběť.

„Mezi případy Katesové, Merriweatherové a Maplewoodové byly dva měsíce. Kdyby si dával stejnou přestávku, měla bych ho být schopná najít.“

„Zapomeň na chvíli na všechno a vyspi se, poručíku.“ Roarke si ji přitáhl k sobě. Když ji držel v náručí, měla málokdy zlé sny. „Vypni a spi.“

„Jsem blízko. Vím to,“ řekla a usnula.

Čekal na ni. Věděl, že přijde. Vždycky tudy chodila. Rychle, s pohledem upřeným před sebe, potichu, protože nosila boty se speciální podrážkou. Musela si je vždycky obout, když měla po šichtě. Po práci si mohla sundat boty, dobré tak pro děvku. Přestože byly nepohodlné, měla je na sobě celou dobu, protože pak ji očumovali ještě víc, a dávali jí tím pádem lepší spropitné.

Bylo jedno, co na sobě měla, stejně to byla děvka.

Projde kolem s hlavou svěšenou, odlesk pouličních světel ve vlasech, vypadajících skoro jako by byly zlaté. Skoro.

Lidé si museli říkat: To je hezká ženská. Milá, příjemná, pohledná ženská, která se stará sama o sebe. Neměli ani potuchy. On ano. Věděl, co je zač. Věděl, jak se cítí uvnitř. Zahořkle a temně.

To samé se teď zvedalo i v něm. Zloba a vzrušení. Strach a radost. Teď si mě všimneš, ty děvko. Teď se na mě budeš dívat.

Uvidíme, jak se ti to bude líbit.

Myslela si, že je hezká. Ráda se prohlížela v zrcadle a procházela se po bytě nahá. Ráda se předváděla chlápkům a nechala je, aby ji osahávali.

Až s tebou budu hotov já, už tak hezká nebudeš.

Dal si ruku do kapsy a nahmatal červenou šňůru.

Červenou měla ráda. Byla to její nejoblíbenější barva.

Viděl ji tak, jak ji viděl předtím. Ječela, nadávala, byla celá nahá. Měla na sobě jen tu rudou šňůru. Stejně rudou jako jeho krev. Krev, která mu tekla, když ho zmlátila do bezvědomí.

Když se probral, byla kolem něj jen tma. Zamkla ho a on neviděl vůbec nic.

Tentokrát neuvidí nic ona.

Už jde… už je tady. Kráčí tím svým dlouhým, tichým krokem, s hlavou skloněnou.

Jak se blížila, srdce mu tlouklo čím dál rychleji.

Zabočila, stejně jako vždycky, a vešla železnou brankou do pěkného parčíku.

Na chvilku, jenom na sekundu, zvedla hlavu. Když na ni vyskočil ze křoví, měla v očích strach a šok a zmatek.

Otevřela ústa, aby začala křičet, ale vtom ji uhodil pěstí a zlomil jí čelist.

Oči se jí zvrátily a bylo vidět jen bělmo. Táhl ji do tmy.

Musel jí dát několik facek, aby se probrala. Musela být při vědomí a vnímat, co se děje.

Mluvil a jednal potichu, nebyl blázen, ale když ji mlátil, řekl jí, co chtěl, aby slyšela.

Jak se ti to líbí teď, děvko? Kdo je tady pánem?!

A jak do ní narážel, cítil stud i nepopsatelnou radost. Nebránila se, jenom bezvládně ležela. To ho zklamalo.

Předtím se bránila. Nebo prosila. To se mu líbilo víc.

Ať už to bylo jakkoli, když jí utáhl červenou šňůru kolem krku, když se jí oči vypoulily, pociťoval takovou rozkoš, že si myslel, že umře.

Mlátila patami o zem, která byla měkká a rány tlumila. Párkrát sebou v křeči trhla a on konečně dosáhl vyvrcholení.

„Táhni do pekla,“ mumlal a strhával jí šaty. „Táhni tam, kam patříš.“

Nacpal je do tašky, kterou si přinesl, a dal si ji křížem přes prsa.

Zvedl ji, jako by nic nevážila. Užíval si vlastní síly a moci, kterou mu poskytovala.

Nesl ji na lavičku, kterou si vybral. Bylo tam krásně, pod mohutným starým dubem, poblíž fontány. Položil ji tam a sepjal jí bezvládné ruce na prsou.

„Tak vidíš, matko, takhle ti to sluší. Chtěla by ses vidět?“

Šklebil se. Šklebil se jako blázen. „Můžu ti s tím pomoct?“

A jak to říkal, vytáhl z kapsy skalpel a dal se do práce

Kapitola 10

Když zazvonil telefon u postele, převalila se za zvukem. Nadávala: do prdele, krucinál, do háje! a snažila se ho ve tmě nahmatat.

„Světla na deset procent," nařídil Roarke.

Eva si prohrábla vlasy rukama a zavrtěla hlavou, aby ze sebe setřásla spánek.

„Vypnout obraz," řekla a ohlásila se: „Dallasová."

„Zabíjí ji. Zabíjí ji."

Hlas zněl tak slabě a přerývaně, že se musela podívat na identifikaci příchozího hovoru. „Celino. Seberte se. Uklidněte se a řekněte mi jasně, co se děje."

„Viděla jsem… viděla jsem jako ona. Panebože, už je pozdě. Už je po všem."

„Kde?" Vyskočila z postele, a zatímco si šla pro šaty, pokládala další otázku směrem k telefonu: „Central Park? Je v parku?"

„Ano… Ne. V parku ano. Ale je menší. Oplocený. Okolo jsou domy… Memorial Park! Ano, je to Memorial Park."

„Kde jste vy?"

„Já… já jsem doma. V posteli. To se nedá vydržet."

„Zůstaňte, kde jste, slyšíte? Ani se nehněte."

„Ukončit hovor," řekla Eva úsečně a Celinin pláč přestal být slyšet.

„Ohlásíš to?" zeptal se Roarke.

„Nejdřív sama zjistím, co se dá. Přesněji, my to zjistíme," opravila se, když viděla, že vylezl z postele a oblékal se. „Jak je na tom?"

„Bude se s tím muset vyrovnat," připjala si zbraň, „všichni se s tou hrůzou musíme nějak vyrovnat. Jdeme."

Nechala ho, aby řídil. Obyčejně ji trochu štvalo, že řídí – i *její* auto – líp než ona, ale na to teď nebyl čas.

Teď nebyl čas ani na to rozebírat senzibily. Vytáhla telefon a nařídila hlídkovému vozu, aby jel do Memorial Parku a zjistil, jestli tam nedošlo k napadení.

„Hledejte muže, výška kolem dvou metrů, vypracovaná postava, váha asi sto třicet. Jestli ho najdete, zadržte ho. Může být ozbrojený a nebezpečný.“

Předklonila se, jako by je to mohlo zrychlit. „Je jistá šance, že viděla něco, co se teprve stane. Ne to, co se děje, že?“

„Možná.“

„Jasně.“ Její intuice ale říkala pravý opak. „Jsem blízko. Krucinál. Vím, že jsem mu na stopě.“

„Jestli opravdu dnes zabil, tak nečekal ani zdaleka dva měsíce.“

„Možná nečekal tak dlouho ani předtím?“

Vybrala si západní bránu, směrem od Memorial Place. Zaparkovala za policejní hlídkou.

„Kolik je tu vchodů a východů?“ zeptala se Eva. „Tri? Čtyři?“

„Tak nějak. Nejsem si jistý. Park je čtvercový, jeden blok dlouhý. Tohle je jeden z parků postavených na místě bývalých budov World Trade Center.“

Přešla přes chodník, vytáhla zbraň a vkročila opatrně branou do parku.

Rozhlížela se kolem sebe, viděla lavičky, jezírko, dost vzrostlé stromy, záhonky a velký bronzový pomník hasičům, kteří zahynuli při záchranných pracích.

Postupovala dál a uslyšela dávení.

Otočila se po zvuku, šla rychle, téměř běžela, až uviděla policistu na všech čtyřech, jak zvrací na záhonek červeno-bílých květin.

„Strážníku…“ Všimla si lavičky o pár kroků dál a toho, co bylo na ní. „Postarej se o něj,“ řekla Roarkovi a přistoupila ke druhému policistovi, který držel telefon.

Ukázala mu odznak. „Dallasová.“

„Strážník Queeks, poručíku. Našli jsme ji před pár minutami. Zrovna jsem to chtěl nahlásit. Nikoho jsme neviděli. Jenom ji. Zkontroloval jsem pulz, je mrtvá. Tělo je ještě teplé.“

„Zajistěte místo činu.“ Ohlédla se po druhém policistovi. „Bude schopen nám pomoct?“

„Bude v pořádku, poručíku. Nováček,“ dodal se smutným úsměvem, „všichni si tím musíme projít.“

„Pomozte mu trochu, zajistěte místo činu a prohledáme park. Opatrně. Tady ji nezabil. Musíme najít místo, kde k tomu došlo. Já to nahlásím.“

Vyndala telefon. „Dispečink, tady je poručík Eva Dallasová.“

„Přijímám.“

„Vražda v Memorial Parku. Obětí je běloška, asi třicetiletá. Kontaktujte detektiva Delii Peabodyovou a techniky.“

„Provedu, poručíku Dallasová.“

„Tohle budeš potřebovat,“ řekl Roarke a předal jí kufřík s vybavením pro sběr důkazů.

„Díky. Drž se prosím zpátky.“ Vzala si rukavice a připjala si mikrofon.

Roarke sledoval, jak přistupuje k oběti a nahrává zprávu. Je zajímavé ji pozorovat, říkal si znovu. A někdy to je i hrozně smutné.

V očích jí viděl smutek i zlost. Věděl, že ona si není vědomá toho, že on to na ní pozná, a také věděl, že nikomu jinému by to nedošlo. Ale bylo to tam, zatímco popisovala práci toho šílence.

Bude podrobně prohlížet mrtvolu a shromažďovat detaily. Nic jí neunikne. I když v hlavě nebude mít jenom vraždu, ale i ženu, která se stala obětí. A proto byla ve své práci tak dobrá.

Je o něco hubenější než ty druhé, říkala si Eva. Trochu jemnější, ne tak ženská. Asi o něco mladší, ale ne o moc. Dlouhé světle hnědé vlasy, trochu vlnité. Pravděpodobně bývala hezká, to se ale nedalo určit. Její tvář byla zohavená.

Zmlátil ji víc než Maplewoodovou. Pravděpodobně si to tentokrát víc vychutnal. Nemohl se udržet.

Musel ji potrestat. K tomu mu sloužila.

Zničit ji. A to se mu podařilo.

Ať už byla kdokoli, když ji zabíjel, když jí kolem krku utahoval červenou šňůru a díval se jí do očí, neviděl ji, ale někoho jiného.

Když zaznamenala polohu oběti a její zranění, vzala ji za ruce, aby mohla sejmout otisky a analyzovat je.

„Poručíku,“ volal na ni Queeks, „myslím, že jsme našli místo, kde ji zabil.“

„Zajistěte ho. Nechci, aby někdo zničil důkazy.“

„Ano, madam.“

„Podle otisků prstů je obětí Lily Napierova. Vek dvacet osm, bydliště Vesey Street 293, byt 5C.“

Byla jsi hezká, Lily, říkala si Eva, když si prohlížela její fotografii na obrazovce. Jemná, štíhlá, trochu plachá.

Zaměstnaná v baru u O‘Harových na Albany Street. Šla jsi domů z práce, viď, Lily? Není to zas tak daleko. Ušetříš na jízdence a navíc je příjemně teplá noc. Znáš to tady, půjdeš přes park.

Nasadila si brýle a prohlížela ruce a nehty. Smrt z ní ještě nevysála všechno teplo.

Zemina, tráva. Jestli budeme mít štěstí, najdeme tam i jeho kůži. „Zlomenina zápěstí, pravděpodobná fraktura čelisti. Mnohonásobné odřeniny a podlitiny na obličeji, ramenou a trupu,“ diktovala do záznamníku. Ten ti dal zabrat, Lily. „Znaky znásilnění. Vaginální krvácení. Podlitiny a odřeniny na stehnech a genitáliích. Odebírám vzorky.“

Byla pečlivá, sbírala z těla vlákna.

Vložila důkazy do sáčku, zalepila je, popsala a zanesla do protokolu.

Stejně tak, jako tomu nováčkovi, se i jí zvedal žaludek, když si představila znásilnění. Ale vytlačila je z vědomí a pokračovala v práci.

Pořád ještě měla na sobě ochranné brýle. Naklonila se nad obličej mrtvé a prohlížela si krvavé díry, ve kterých bývaly oči. „Rovné, čisté řezy. Podobně jako u Elisy Maplewoodové.“

„Dallasová.“

„Peabodyová.“ Neotočila se, ale došlo jí, že neslyšela známý klapot Deliiných služebních bot. „Místo vraždy je kousek odsud směrem na jih. Našel ho strážník Queeks. Ověř, že místo je zajištěno.“

„Technici jsou hned za mnou.“

„Vezmi jich pár s sebou, a ať začnou hledat stopy na přímce mezi místem vraždy a místem, kde jsme ji našli. Ať se nikdo ničeho nedotkne, než si to prohlídnu sama.“

„Provedu. Našla ji hlídka?“

„Ne,“ narovnala se Eva. „Celina Sanchezová měla další vizi.“

Eva dokončila ohledání mrtvoly a místa, kde ji vrah zanechal, a pak šla k Roarkovi, který stál hned za zábranami, jež tam vztyčil Queeks.

Toho si bude pamatovat. Strážník Queeks pracuje rychle a samostatně a neotravuje vyšetřujícího zbytečnými otázkami a poznámkami.

„Nemusíš na mě čekat.“

„Počkám,“ odpověděl Roarke, „když už jsem tady.“

„Dobře. Pojď se mnou. Máš dobré oči. Možná uvidíš něco, co mně unikne.“

Vyhnula se pravděpodobné cestě, po které šel vrah. Chtěla se ujistit, že neporuší stopy. Pokud tedy nějaké zanechal.

Kývla směrem ke Queeksovi. „Dobrá práce, strážníku. Kde je váš zelenáč?“

„Poslal jsem ho, aby s pár dalšími zajistili vchody do parku. Není špatný, jenom nemá skoro žádné zkušenosti. Je u policie teprve tři měsíce a tohle je první mrtvola, kterou viděl. Dost strašný začátek. Udržel se, než odešel od místa činu dostatečně daleko, to se mu musí nechat.“

„Jeho zvracení nedám do zprávy, Queeksi… Viděli jste mimo těla oběti ještě něco, o čem bych měla vědět?“

„Přišli jsme stejnou branou jako vy. Na každé straně parku je jedna. Šli jsme směrem na jih, chtěli jsme udělat kolečko. Dost brzy jsme ale narazili na oběť. Nikoho jiného jsme neviděli. Ani v parku, ani na ulici. Zrovna jsme odcházeli od baru Double D na Varickově ulici, když jsme dostali echo. Po cestě jsme viděli jen pár bezdomovců a prostitutek, ale nikoho, kdo by odpovídal vašemu popisu.“

„Jak dlouho děláte v téhle oblasti?“

„Asi rok.“

„Znáte hospodu u O‘Harových?“

„Jasně. Na Albany Street. Patří Mickovi. Docela slušná hospoda, jídlo ujde.“

„V kolik tam zavírají?“

„Ve dvě. Když se nic neděje, tak dřív.“

„Děkuji vám. Peabodyová?“

„Krev, podupaná tráva. Našla jsem pár vláken, možná z oblečení.“

„To vidím, Peabodyová. Co vidíš ty?“

„No, řekla bych, že ji napadl hned za jižní branou, krátce potom, co vešla do parku. Možná ji chytl už na ulici, ale myslím, že se to stalo až v parku. Vzal ji sem, pral se s ní, přemohl ji, přitom jí roztrhl šaty. I když podle toho, co vidím, tak se zas tak moc nebránila. Znásilnil ji. Neohledávala jsem tělo, ale řekla bych, že zaťala prsty do trávy. Vypadá to, že postupoval stejně jako u Maplewoodové, řekla bych, že ji uškrtil tady, svlékl ji a pak ji odnesl na místo, kde ji nechal. Tam ji naaranžoval a vyňal oči.“

„Dobře. Tak to vidím i já. Stalo se to v parku. Zkracovala si tudy cestu domů. Hlídky tudy jezdí často, a tak je park bezpečný. Musel jednat rychle, ale to mu nedělá potíže. Už má nacvičenou rutinu. Čas smrti je skoro přesně dvě nula nula. Hlídka sem dorazila ve dvě dvacet. Když spočítáme dobu, kterou potřebovala na to, aby ji svlékl, odnesl, naaranžoval a zohavil, tentokrát to jen tak tak stihl.“

„Je možné, že tu byl ještě poté, co hlídka přijela.“

Eva se otočila na Roarka a zvedla obočí.

„Možná je slyšel, jak přijíždějí. Stáhnul se do tmy, za stromy. Nemyslíš, že by se rád podíval na to, jak ji objeví?“

„To určitě.“

„Právě dokončil svoji práci. Nepotřeboval pár minut, aby si vychutnal svoje dílo?“ Roarke si nemohl pomoci a otočil se k místu, kde ležela Lily Napierová. „Slyší, jak někdo přichází, a zmizí. Kdyby bylo potřeba, zabije ho taky. Jakou radost mu muselo udělat to, že ji našla policie těsně potom, co ji zabil. A on se na to mohl dívat! To musel být zlatý hřeb jeho večera.“

Eva dedukovala přesně to samé. „Jsi čím dál tím lepší. Ať tady obrátí každé stéblo trávy, každý kamínek.“

„Má na sobě kompletní ochranu,“ připomněla Peabodyová. „Nemáme jeho DNA, nenašli jsme žádnou krev, vlasy, chlupy, nic. I kdybychom na téhle ploše byli schopni něco najít, nemáme s čím to porovnat.“

„Máš pravdu, já mám na sobě taky ochranu.“ Eva zvedla ruku v rukavici a vystavila skvrny od krve na světlo. „My nehledáme jeho DNA. Hledáme její.“

Ustoupila a kývla na Roarka. „Pojďme se na chvíli projít.“

„Snažíš se najít, kudy odešel.“

„Cokoli, co mi může pomoct dokreslit tenhle obraz.“ Potřebovala se vzdálit z dohledu a doslechu policistů, takže šli dál, skrz celý park až na ulici. „Řekla bych, že tady je blíž k domovu než v případě Maplewoodové. Ale to je mu jedno. Půjde, kam bude potřeba.“

„Takhle daleko jsme ale nešli kvůli tomu, abys mi řekla tohle, že ne?“

„Jak vidíš, nemá cenu, abys tady na mě čekal. Až to tady doděláme, budu muset jet na centrálu.“

„Nic nového.“

„Jo. Tenhle dělá rád v noci.“

„Nespala jsi víc než hodinu.“

„Schrupnu si v kanceláři.“ Začala si otírat ruce o kalhoty, aniž si to uvědomovala. Chytil ji za zápěstí.

„Počkej.“ Otevřel kufřík a podal jí hadr.

„Díky.“ Utírala si krev z rukou a vracela se bránou do parku. Byl celý zalitý jasným světlem policejních reflektorů. Technici v charakteristických ochranných oblecích ho prohledávali a jí připadali jako postavy na obrazovce. Brzy se to dozví média, jako vždycky. A ona s tím bude muset něco udělat.

Nebude dlouho trvat a začnou se rozsvěcovat světla v oknech. Někteří lidé se vykloní ven a budou se zvědavě dívat. A ona s tím bude muset něco udělat.

Bude muset nechat uzavřít park, takže bude muset jednat se starostou.

Noc plná zábavy.

„Na co myslíš, poručíku?“

„Na příliš mnoho věcí. Budu je muset začít řešit jednu po druhé. Předvolám sem Celinu, potřebuju detailní popis její… vize. Pošlu pro ni pár policajtů v civilu, aby sem dorazila v osm.“

Vrazila si ruce do kapes. „Jde o to…“

Když nic dalšího neřekla a dál zírala do parku, Roarke k ní přistoupil a zadíval se jí do tváře. „Jde o co?“

„Když mi volala, říkala, že je doma v posteli. Chci si to ověřit. Jenom to potvrdit, to je celé.“

„Ty ji nevěříš?“

„*Nemůžu* říct, že jí nevěřím. Ale chci si to ověřit, abych na to nemusela myslet.“

„A kdyby se k ní do bytu náhodou někdo dostal, až bude pryč, a mohl zkontrolovat její telefon, mohla bys to pustit z hlavy?“

„Přesně.“ Teď se na něj podívala zpříma. „Nemůžu uvěřit tomu, že tě prosím, abys udělal něco nezákonného. Kdybych věděla, že byla doma, když se mnou mluvila, bylo by jasné, že nebyla tady, když se ta vražda odehrávala. Volala jen pár minut poté, co Napierová zemřela. Mohla bych požádat o prověření jejího telefonu a poslat tam někoho z elektronického…“

„Ale přijde ti to trapné.“

Protočila panenky. „Je mi jedno, jestli je to trapné nebo ne, ale nechci být za pitomce. A nechci si znepřátelit cenný zdroj informací.“

„Takže v osm.“

Ulevilo se jí, ale měla i nepříjemný pocit. „Zavolám ti, až tady bude. Jenom abychom měli jistotu. Kdyby tě náhodou chytili…“

„Miláčku… mám tě rád víc než svůj život a věřím, že jsem ti o tom v průběhu našeho vztahu podal dostatek důkazů. Nechápu, proč mě chceš urážet.“

„Já taky ne. Rychlá akce. Jenom zkontrolovat telefon. Když se to potvrdí, nevolej. Jestli ne, dej mi vědět na osobní mobil.“

„Neměli bychom si dohodnout heslo?“

Podívala se na něj mrazivě. „Trhni si.“

Zasmál se, přitáhl si ji k sobě a políbil ji na krk. „Domů se nějak dostanu sám. Vyspi se trochu.“

Eva se otočila zpět k bráně, zpět ke smrti a nebylo jí jasné, jak by byla schopná po něčem takovém usnout.

Sdělovat zprávu o smrti nejbližším příbuzným bylo vždycky příšerné. Muset to udělat uprostřed noci bylo ještě horší. Zazvonila

na zvonek bytu na Lower East Side a snažila se připravit na to, jak někomu zboří svět.

Chvíli se nic nedělo. Dost dlouho na to, aby se chystala zazvonit znovu, ale pak se z interkomu ozval rozespalý hlas.

„Prosím?“

„Policie.“ Eva zvedla odznak, tak aby byl vidět na kameře. „Potřebujeme mluvit s Carleen Steepleovou.“

„Krucinál, vždyť jsou čtyři ráno. O co jde?“

„Pusťte nás prosím dovnitř.“

Interkom se odmlčel a bylo slyšet chřestění řetězů a odemykání zámků. Muž, který jim otevřel, měl na sobě jen bavlněné pyžamové kalhoty a naštvaný výraz. „Spíme a vám bych radil to samý. Doufám, že nevzbudíte děti.“

„Neradi vás rušíme, pane Steeple.“ Podle jejich informací to byl švagr Napierové. „Já jsem poručík Dallasová, tohle je detektiv Peabodyová. Potřebujeme mluvit s vaší manželkou.“

„Andy?“ Ze dveří ložnice vykoukla hnědovlasá, kudrnatá a přelezená hlava. „Co se děje?“

„Policie. Heleďte, my jsme oznámili ty narkomany a týpky, co tady prodávají drogy dokonce i ve dne. Udělali jsme, co bylo naší občanskou povinností. Nelíbí se mi, že jste nás takhle přepadly uprostřed noci.“

„Nejsme z protinarkotického, pane Steeple. Carleen Steepleová?“

Carleen vešla do chodby, zavazujíc si pásek županu. „Ano.“

„Vaše sestra je Lily Napierová, je to tak?“

„Ano.“ V obličeji jí byl najednou vidět strach. „Něco se jí stalo?“

„Je mi to moc líto, ale vaše sestra je mrtvá.“

„Ne…“ řekla potichu.

„Proboha,“ Andyho výraz se během sekundy změnil z naštvaného na starostlivý. Přešel k manželce a objal ji. „Ach, zlato. Co se stalo?“ zeptal se Evy. „Co se Lily stalo?“

„Ne,“ řekla znovu Carleen. Nic jiného, jen ne.

„Můžeme se posadit, pane Steeple?“

Pokynul směrem ke křeslům v obýváku. „Pojď, drahoušku," vedl ženu s rukou kolem ramen k pohovce. „Pojď, sedni si."

„Tati?" Do místnosti vešla holčička s kudrnatými vlasy a ospalýma očima.

„Běž do postýlky, Kiki."

„Co je mamince?"

„Běž si hajnout, holčičko. Za chvilku přijdu."

„Ale já mám žízeň."

„Kiki –"

„Chcete, abych se o ni postarala?" zeptala se Peabodyová. „Já…" chvíli se zamyslel a pak přikývl.

„Ahoj Kiki, já jsem Dee." Peabodyová šla k holčičce a vzala ji za ruku. „Pojď, dáme si sklenici vody."

„S dětmi to umí. Vaše dcera bude v pořádku," poznamenala Eva.

„Možná jste se zmýlili."

„Ne, pane."

„Nehoda?" Carleen se opřela o manželovo rameno. „Měla nehodu?"

„Ne. Byla zavražděna."

„Narkomani," řekl trpce Steeple.

„Ne." Eva sledovala Carleenin bledý obličej, její slzy a prosbu v jejích očích. „Vím, že to je pro vás těžké. Bohužel to bude ještě horší. Vypadá to, že vaše sestra byla napadena po cestě z práce přes Memorial Park."

„Vždycky chodila přes park." Carleen se chytla manžela za ruku. „Je to tak rychlejší. Je to bezpečný."

„Loupežné přepadení?"

Dodělej to, říkala si Eva, musíš. Rychle. Vyhnout se tomu nemůžeš ani ty, ani oni. „Někdo ji znásilnil a uškrtil."

„Lily?" Carleen byla zjevně v šoku. „*Lily*?" Kdyby ji manžel nedržel, svezla by se na zem. „Ne, ne, to ne."

„Tohle město má být bezpečné." Ve Steepleyho očích se objevily slzy. „Ženská by měla být schopná se sama a v pořádku dostat z práce domů…"

„Ano, pane. Máte pravdu. Uděláme, co je v našich silách, abychom našli toho, kdo jí to udělal. Potřebujeme, abyste nám pomohli. Musím vám položit několik otázek.“

„Teď?“ Přitiskl k sobě manželku pevněji. „Nevidíte, jak je na tom?“

„Pane Steeple,“ Eva se předklonila a dívala se mu přímo do očí, aby bylo vidět, co cítí ona, „záleželo vám na vaší švagrové?“

„Samozřejmě.“

„Chcete, aby byl člověk, který ji zabil, potrestán?“

„Potrestán,“ skoro jako by to slovo vyplivl, „chci, aby ho za to popravili.“

„Já ho chci najít. Zastavit ho. Já ho najdu. A zastavím. Ale s vaší pomocí to budu moct udělat rychleji. Možná se mi to podaří dřív, než to udělá sestře někoho jiného.“

Chvíli na ni zíral. „Můžete nás chvíli nechat o samotě?“

„Samozřejmě.“

„Můžete zatím jít do kuchyně? Tamhle,“ ukázal na dveře.

Eva je nechala o samotě a vešla do kuchyně. V jídelním koutě byly lavice s povlaky ve žlutomodré barvě. Žluté závěsy s modrými okraji zdobily okna. Na stole byly ubrousky ze stejného materiálu.

Eva jeden z nich namátkou zvedla a mnula ho v rukou. „Poručíku Dallasová?“ Steeple vešel do kuchyně. „Dobře. Jsme připraveni. Udělám kafe. Řekl bych, že se nám všem bude hodit.“

Seděli v obýváku, a když se holčička uklidnila, Peabodyová se k nim připojila. Carleen působila nepřítomně. Ač se snažila, bylo vidět, že má slzy na krajíčku.

„Tyhle otázky budou nepříjemné, ať je položím kdykoli, takže to raději udělám hned a budu se snažit být co nejstručnější,“ začala Eva.

„Můžu ji vidět?“

„Ne, teď ne, je mi líto. Vaše sestra pracovala v baru u O‘Harových, je to tak?“

„Ano, už pět let. Líbilo se jí tam. Je to příjemná hospoda a je to blízko od toho, kde bydlí. Vydělávala si dost dobře na spropitném. Ráda dělala v noci a odpoledne měla pro sebe.“

„Měla nějaký vztah?“

„Ne, teď ne. Občas s někým chodila, ale po tom, co se rozvedla, se držela trochu víc zpátky.“

„Co mi můžete říct o jejím bývalém?“

„Ripovi? Ten se znovu oženil a žije ve Vermontu. Abych řekla pravdu, myslím si, že pro ni to byla životní láska, ale pro něj určitě ne. Jejich manželství se prostě rozpadlo. Nebylo to nějaké veliké drama. Jenom to bylo smutné.“

„Kvůli tomuhle ho nemusíte hledat.“ Ve Steepleově hlase byl slyšet vztek. „Tohle byl nějakej šílenej závislák. Neztrácejte čas tím, že budete otravovat slušnýho chlapa. Možná je blbej, ale je to slušnej chlap. Ten hajzl, kterej to udělal…“

„Andy, nech toho,“ chytla ho Carleen za ruku, „prosím tě, nech toho.“

„Promiň. Promiň, zlato. Ale ten maniak, co to udělal, je někde poblíž a my tu jen tak sedíme. Za chvíli se mě zeptá, co jsem dělal já a podobný nesmysly. Do prdele.“ Složil hlavu do dlaní. „Do prdele.“

„Čím dřív se vás můžu zeptat na důležité okolnosti, tím dřív můžeme odejít. Víte o někom, kdo by ji obtěžoval?“

„Ne.“ Carleen hladila manžela po vlasech. „Někteří chlapi v baru si ji dobírali, ale takhle ne. Je… byla opravdu tichá. Měla to tam ráda. My ostatně taky, chodili jsme tam docela pravidelně. Nikdy nikomu neublížila. Budu to muset říct rodičům… teď tady nejsou, bydlí v Jižní Karolíně. Mají tam hausbót. Jak… jak jim jen mám říct, že Lily… že Lily je mrtvá? Jak to vysvětlíme Kiki?“

„Na to teď nemysli,“ řekl Steeple, než stačila něco říct Eva. Zvedl hlavu. Vypadalo to, že se trochu sebral. „Krok za krokem, zlato. Bylo to jako u té druhé ženské?“ zeptal se Evy. „Viděl jsem to ve zprávách. Viděl jsem vás. Je to to samý?“

„Vyšetřujeme tuto možnost.“

„Byla…“

Eva mu to viděla v očích. *Zohavená*. Ale nechtěl to říci sám. Přitáhl si ženu blíž k sobě. „…zabili ji jako tu v Central Parku…“

„Ano, je to tak, pane Steeple. Zabývala se Lily ručními pracemi?“

„Ručními pracemi? Lily?“ Na rtech se Carleen poprvé objevil úsměv. „Lily nebyla *domácí puťka*, jak tomu říkala. To bylo součástí problému mezi ní a Ripem. Rip chtěl manželku, co se o něj bude starat. Ona ale nebyla ten typ.“

„Vedle v pokoji máte pár věcí, které vypadají jako ručně dělané.“

„U Kiki v pokoji taky,“ dodala Peabodyová, „na posteli má krásný přehoz.“

„To jsem dělala já. Když jsem byla těhotná s Drewem, naším synem, rozhodla jsem se…“ vzala manžela za ruku, „rozhodli jsme se, že zůstanu v domácnosti. Chtěla jsem s dětmi být co nejvíc. Ale celkem rychle mi došlo, že budu potřebovat něco dělat. Začala jsem šít přehozy, pak jsem začala vyšívat, plést a tak. Baví mě to.“

„Kde kupujete materiály a potřeby?“

„Co to má společného s Lily?“

„Paní Steepleová, řeknete mi prosím, kde nakupujete potřeby?“

„Chodím do několika prodejen.“ Vyjmenovala pár z těch, které byly na Evině seznamu.

„Chodila s vámi Lily někdy nakupovat?“

„Ano, chodila, nakupovaly jsme spolu dost často, různé věci. Ráda brouzdala po obchodech, ráda přitom byla se mnou a s dětmi. Nakupovaly jsme spolu alespoň jednou týdně.“

„Děkujeme vám za pomoc.“

„Ale… to je všechno?“ zeptala se Carleen, když se Eva zvedla. „Nemůžeme vám ještě nějak pomoct?“

„Možná. Budeme ve spojení. Kdykoli budete potřebovat, spojte se buď se mnou, nebo s detektivem Peabodyovou přes naše ředitelství. Přijměte moji upřímnou soustrast.“

„Vyprovodím vás. Carleen, podívej se, co dělají děti.“

Šel s nimi ke dveřím. Počkal, až budou mimo doslech. „Heleďte, je mi líto, že jsem na vás tak vyjel.“

„To je v pořádku.“

„Potřebuju vědět… byla zohavená? Tak jako ta z Central Parku? Jestli jo, tak nechci, aby ji Carleen viděla.“

„Ano. Je mi to moc líto. Ale nemůžu vám říci nic konkrétního. Zatím jsou všechna fakta tajná. Do ukončení vyšetřování.“

„Chci vědět, až ho najdete. Chci vědět. Chci…“

„Vím, co chcete. Ale to, co musíte udělat, je postarat se o vaši ženu a děti. A zbytek musíte nechat na nás.“

„Vy ji neznáte. Vy jste Lily neznaly.“

„Ne, to ne. Ale teď už ji znám.“

Kapitola 11

Když vešla do oddělení vražd, bylo pět hodin ráno. Pár detektivů, na které padla noční služba, dodělávalo zprávy a podobné věci. Nebo spali. Ukázala Peabodyové, aby ji následovala.

„Musím dát zprávu Whitneymu.“

„Jsem ráda, že to není na mně.“

„Mezitím zavolej Celině. Oznam jí, že k ní posíláme pár policistů v civilu, aby ji přivedli na centrálu. Potřebujeme její prohlášení. Chci, aby tu byla přesně v osm. Pak najdi dva policajty, kteří to zařídí. Až to bude připravené, běž si na pár hodin zdřímnout domů.“

„Neříkej to dvakrát… půjdeš se taky vyspat?“

„Lehnu si na chvíli v kanceláři.“

„Kde jako?“

„Zařiď to. Zavři za sebou dveře.“

Když osaměla, zírala na telefon, jako by ho chtěla hypnotizovat, a v hlavě si opakovala jako mantru: *Ať telefon zvedne velitel, a ne jeho žena, ať telefon zvedne velitel, a ne jeho žena, panebože, ať telefon zvedne velitel, a ne jeho žena.*

Pak se nadechla, sedla si a zavolala.

Když uviděla na obrazovce Whitneyho pomačkaný obličej, skoro si radostí poskočila.

„Strašně nerada vás budím, pane, ale v Memorial Parku došlo k další vraždě. Žena, běloška, osmadvacetiletá. Sexuální vražda a zohavení. Stejný způsob jako u Maplewoodové.“

„Zajistili jste místo činu?“

„Samozřejmě, pane. Park jsme uzavřeli a u každého vchodu jsou policisté.“

„Uzavřeli?“

„Ano, pane. Na čtyřiadvacet hodin.“

Dlouze a zhluboka se nadechl. „Takže budu muset vzbudit starostu. V osm nula nula chci mít na stole zprávu. Uvidíme se u mě v devět nula nula.“

„Ano, pane.“

Eva zírala na prázdnou obrazovku. Nedokázala si představit, jak by mohla usnout.

Zapsala si poznámky a přidala nahrávku z místa činu. Věděla, že ji čeká dlouhý den, a tak naprogramovala AutoChefa, aby připravil hned celou termosku silné kávy. Pak si sedla znovu k počítači a začala zpracovávat konečnou verzi zprávy.

Znovu si ji přečetla a přemýšlela, jestli jí neunikly nějaké detaily. Nic ji nenapadlo. Udělala výpočty pravděpodobnosti a zahrnula je do zprávy. Vše uložila a poslala kopie veliteli, Peabodyové a Mirové.

Zvedla se a připíchla fotografie Lily Napierové, zaživa i mrtvé, na nástěnku.

V sedm patnáct si nastavila budíka, natáhla se na zem a dvacet minut neklidně spala. Pak si dala další šálek kávy a v šatnách se vysprchovala. Chvíli uvažovala o tom, že si vezme kofeinový energetický nápoj, ale vždycky po něm byla příliš nabuzená a bylo jí trochu divně, tak od té myšlenky raději upustila.

Pokud chtěla mít v těle hodně kofeinu, káva byla lepší.

Rozhodla se, že rozhovor s Celinou provede raději v konferenční místnosti než u sebe v kanceláři. A protože Peabodyová zatím nepřišla, zamluvila si ji na recepci sama. Požádala policistku, která měla službu, aby jí dala vědět, jakmile Celina Sanchezová dorazí.

Místo, aby si kazila chuť příšernou náhražkou kávy, která byla na centrále běžně k dostání, vrátila se raději zpět do kanceláře a vzala si svoji termosku s sebou.

Policistka z recepce jí zavolala, právě když dorazila Peabodyová. Ta okamžitě zavětřila. „Panebože, nalej mi hrnek.“

„Nejdřív dojdi k automatu a přines nějaké bagely nebo něco takového,“ řekla Eva, „a vezmi to na účet ředitelství.“

„Ty myslíš na jídlo. Nespletla jsem se? Jsi poručík Dallasová?“

„Sanchezová je na cestě, tak sebou hoď.“

„Teď už jo, tohle je Dallasová, kterou znám a obdivuju.“

Když se za ní zavřely dveře, Eva vytáhla osobní telefon a zavolala Roarkovi.

Vzal to okamžitě.

„Ahoj, už je…“ Eva se odmlčela. „Kde jsi?“

„Pokračuji ve hře zvané Vloupání za bílého dne.“

„Říkala jsem ti, abys počkal, až ti zavolám.“

„Hm,“ usmál se a pracoval přitom na Celinině telefonu v ložnici, „vypadá to, že jsem znovu neuposlechl rozkazu. Očekávám zasloužený trest.“

„Jdi do háje…“

„Chceš si ještě chvíli povídat, anebo mám pokračovat?“

„Pokračuj.“

Roarke se usmál. Rád Evu škádlil. Užíval si to jako malý kluk.

Viděl, jak k Celinině domu přijeli policisté. Byli v civilu, ale stejně je už z dálky poznal.

Policajti vypadají vždycky jako policajti. Zvlášť pro zločince. Dokonce i bývalého.

Přesto, že své policajtce věřil, raději si na všechno dohlédl sám.

Deset minut poté, co s Celinou odjeli – vždycky bylo lepší chvilku počkat, kdyby se náhodou jeho cíl musel pro něco vrátit –, vyřadil její bezpečnostní kamery z provozu dálkovým ovládáním a přešel ulici.

Ani ne za tři minuty vypnul alarmy a odemkl dveře.

Za dalších pár minut si potvrdil, že Celina volala z domácího telefonu, přesně tak, jak tvrdila, těsně po druhé hodině ranní.

Jeho policajtka mohla přestat pochybovat.

Těžko se mu odolávalo pokušení prohlédnout si pořádně Celinin byt. Když byl někde, kde být neměl, bylo to skvělé dobrodružství. Eva ho varovala, protože věděla, že ho to napadne. Tohle ona nikdy nemůže pochopit. Má to prostě v krvi.

Dopřál si alespoň chvilku. Obdivoval obrazy v Celinině ložnici. Byly nádherné. Jejich barvy a tóny byly tak bohaté, tak… sebevědomé, tak ženské.

Prohlédl si obývák… stejně byl po cestě ven.

Její byt se mu moc líbil. Byl to velký, otevřený prostor, ale přitom velmi útulný. V tom, jak byl zařízený, bylo vidět, že Celina si je sebou jistá, jistá si svým ženstvím. Že ví, kdo je a co chce.

Říkal si, že by bylo zajímavé ji zaměstnat na nějakou akci.

Odešel tak, jak přišel. Podíval se na hodinky a viděl, že v centru bude s předstihem. Svou první schůzku bohatě stihne.

Neozval se jí. Eva věděla, jak je Roarke zručný. Když telefon nezazvoní do chvíle, než přijde Celina do kanceláře, je její tvrzení ohledně doby a místa, ze kterého volala, pravdivé.

Už to může pustit z hlavy. Když pak viděla Celinin výraz, přestala pochybovat i o tom, že by se cítila jinak, než bylo v noci slyšet z jejího hlasu.

Byla bledá a vypadala úplně vyčerpaně. Jako někdo, kdo se vzpamatovává z dlouhé a vážné nemoci. „Dallasová."

„Sedněte si a dejte si kávu."

„Ráda." Sedla si a šálek zvedla oběma rukama. Když se ho dotkla, bylo slyšet, jak o něj její prsteny zacinkaly. „Když jsme včera domluvily, vzala jsem si něco na uklidnění. Moc to nepomohlo, tak jsem si před chvílí vzala další. Nevypadá to, že to bude k něčemu. Nejraději bych si vzala tolik prášků, abych upadla do bezvědomí. Ale to by asi bylo stejně k ničemu."

„Lily Napierové to stejně nepomůže."

„To je její jméno?" Napila se. „Nepustila jsem si zprávy. Bála jsem se, že ji uvidím."

„Včera jste ji viděla."

„Bylo to horší než poprvé. Myslím pro mě. Na tohle nemám."

„Pro někoho s vašimi schopnostmi a citlivostí je hrozný zažít takovou věc," řekla Peabodyová a dostalo se jí za to vděčného a smutného úsměvu.

„Jako že je Bůh nade mnou. Necítím sice stejnou fyzickou bolest jako oběť, ale to, co cítím, úplně stačí. Je to hrozné. Když jste s někým takhle spojená, prožíváte jejich emoce. Cítila jsem její utrpení. Ale já jsem naživu. Živá a celá a piju tady kávu a ona ne. To ale neznamená, že jsem nezažila její utrpení."

„Řekněte mi, co jste viděla," požádala Eva. „Bylo to…" Celina zvedla ruku, jako by chtěla zastavit něco, co se na ni hrnulo. Trochu se sebrala. „Minule to bylo jako sen. Strašně živý a hrůzostrašný sen. Tedy myslela jsem si, že to byl sen. Ale pak jsem viděla zprávy. Tentokrát jsem si to se snem nemohla splést. Byla to vize. Jedna z

nejsilnějších, jakou jsem kdy měla. Bylo to, jako bych byla přímo u toho. Jako bych šla vedle ní… Pospíchala, hlavu sklopenou.“

„Co měla na sobě?“

„Hm… černou sukni. Krátkou. Bílou košili. Dlouhé rukávy. A přes to nějaký svetřík. Boty bez podpatků, se silnou podrážkou. Asi gelovou. Skoro nebylo slyšet kroky. Měla kabelku. Takovou malou, přes rameno.“

„Co měl na sobě on?“

„Tma. Nevím. Nevěděla o něm. Netušila, že na ni čeká. Schoval se ve tmě, ve stínu stromu. Byl tmavý, celý tmavý.“

„Černoch?“

„Ne. To si nemyslím. Vidím jeho ruce, jak ji bije. Jsou bílé. Velké. Uhodil ji do tváře. Strašně to bolelo. Upadla a bolest najednou přestala. Asi omdlela. Bil ji dál, i když už byla v bezvědomí. Do obličeje, po těle.

‚Jak se ti líbí tohle? Jak se ti líbí tohle?‘ “

Celininy oči ztmavly a jako by zesklovatěly. „ ‚Kdo je tady pánem? Kdo je tu pánem, ty děvko?‘ Pak ji přestal mlátit. Dal jí facku. Asi ji chtěl probudit, aby byla při vědomí až do konce. Taková bolest! Tolik to bolí. Nevím, jestli jeho nebo ji. Je to tak silné.“

„To není vaše bolest,“ řekla Peabodyová potichu, a než stačila Eva něco dodat, zavrtěla hlavou.

„To není moje bolest.“ Celina dýchala přerývaně. „Rozerval jí šaty. Nemůže se bránit. Pokouší se ho odstrčit, ale on ji chytne za ruku. Něco se v ní zlomilo. Je zmatená. Tak jako zvíře, když se chytí do pasti. Znásilní ji. Bolí to. Strašně. Nevidí ho. Je tma a bolest všechno přehlušuje. Znovu ztratí vědomí. Tak je to lepší. Nic necítí. Když ji zabíjí, necítí vůbec nic. Její tělo ale reaguje, je v křeči. A to… ho vzrušuje. Její smrtelný boj ho přivede k orgasmu.

Je mi špatně.“ Celina si dala ruku před ústa. „Promiňte, je mi zle. Potřebuju…“

„Tady, pojďte.“ Peabodyová vstala a pomohla Celině na nohy. „Pojďte se mnou.“

Když Peabodyová s Celinou odešly, Eva se odstrčila od stolu a přešla k oknu. Otevřela ho a nahnula se ven. Zhluboka se nadechla.

Tuhle nevolnost znala až moc dobře. Takovéhle scény vídala často. A cítila. Taky jí z toho bylo zle.

Cítila vzduch zvenčí. Slyšela hluk na ulici. Život. Sledovala, jak okolo prolétá vzduchotramvaj a reklamní balon.

Nohy se jí třásly, tak zůstala, kde byla, a naslouchala zvukům kolem sebe. Svištění vrtule helikoptéry, klaksonům aut na ulici, skřípění brzd.

Všechny se slévaly v jeden. V jakousi kakofonii hluku, která se pro ni stala hudbou. Byla to hudba, které rozuměla, která jí dávala smysl. Věděla, kde je.

Ve městě není nikdy sama. Se svým odznakem není bezmocná.

Pamatovat si bolest a vědět, z čeho pochází, ji může posílit. Bylo dobré si to připomenout.

Teď už trochu vyrovnanější, zavřela okno, šla zpátky ke stolu a nalila si další šálek kávy.

Když se Celina s Peabodyovou vrátily, měla už Celina v obličeji trochu barvy. Také tomu pomohla tím, že se namalovala. Ženské by v takových situacích měly myslet na důležitější věci, říkala si Eva.

Celina si sedla a Peabodyová jí šla pro sklenici vody. „Tohle pro vás teď bude lepší než kafe," řekla a postavila sklenici na stůl.

„Máte pravdu. Díky." Vzala ji za ruku a vděčněji stiskla. „Díky, že jste se mnou zůstala a pomohla mi dát se dohromady."

„Není zač."

„Musíte si myslet, že nic nevydržím," řekla Evě. „To není pravda. Nic takového si nemyslím. Já… my…" opravila se. „My je vidíme, až když už je po všem. Každý den vídáme důsledky toho, co jsou si lidé schopni udělat. Všechnu tu krev, bolest, zničené lidské životy. Není to lehké. Něco takového nesmí být lehké. Ale nikdy jsem neviděla, jak se to děje. Nikdy jsem necítila to, co cítí oběť."

„To není pravda. Vy to také cítíte. Jenom jste se s tím naučila žít. Teď se to musím naučit i já."

Napila se a bylo vidět, jak se připravuje na to, co musí vyprávět dál.

„Pak ji myslím svlékl. To už jsem se snažila vizi potlačit. Bránila jsem se jí. Vzal její šaty… byly po tom, co ji znásilnil, celé potrhané. Pak ji nesl… ne ji… krucinál."

Napila se znovu vody a párkrát se nadechla. „Chci říct, že pro něj představovala někoho jiného. Někoho, kdo ho trestal. Ve tmě. Bojí se tmy.“

„Vraždí v noci,“ poznamenala Eva.

„Musí. Musí to překonat?“

„Možná. Co dál?“

„Utekla jsem od té vize. Už jsem to nemohla vydržet. Zavolala jsem vám. Vím, že by bylo lepší, kdybych to vydržela až do konce. Možná bych viděla něco, co by vám pomohlo. Panika mě úplně zahltila. Musela jsem…“

„Dostali jsme se k ní, na místo činu, dřív, protože jste mi zavolala. Díky tomu se nám podařilo ho ochránit a zajistit stopy. Díky vám. A to je důležité.“

„Doufám, že máte pravdu. Jste mu teď blíž?“

„Myslím, že ano.“

Celina zavřela oči. „Díky bohu. Jestli máte něco, co mu patřilo, můžu se pokusit se na něj napojit.“

„Máme vražednou zbraň.“

Celina zavrtěla hlavou. „Můžu to zkusit, ale stejně jako předtím uvidím pravděpodobně jen to, co udělal, a jeho emoce. Potřebuji něco, čeho se dotkl holýma rukama. Něco, co měl na sobě, nebo to držel, abych ho mohla vidět a říci vám něco nového.“ Eva položila šňůru na stůl. „Stejně to zkuste, prosím.“ Celina si navlhčila rty, natáhla se a vzala ji do rukou. Hlava se jí zvrátila a obrátila oči v sloup tak, že bylo vidět jen bělmo. Vypadalo to, že spadne ze židle. Ruce povolily a pustily šňůru.

Eva vyskočila a chytla Celinu, než stačila dopadnout na zem.

„Jen on. Ona nic. Už je po ní. Když ji škrtí, nevidím ho. Jenom jeho zlost a strach a vzrušení. Cítím to po celém těle. Jako by mě to bodalo. To je příšerné.“

„Co udělal potom?“

„Jde na světlo. Teď už může. Nevím, co to znamená. Proboha. Hlava mě bolí jako střep.“

„Seženeme vám nějaké prášky a odvezeme vás domů. Peabodyová?“

„Pojďte, najdeme něco na tu bolest. Nebo si chcete chvilku odpočinout?“

„Ne,“ opřela se o Peabodyovou, „chci jít domů.“

„Celino.“ Eva zakryla červenou šňůru, aby už se na ni Celina nemusela dívat. „Bylo by asi dobré, kdybyste si promluvila s doktorkou Mirovou. Je to vynikající terapeutka.“

„Jste hodná, ale terapie…“

„Její dcera je médium.“

„Ach.“

„Charlotte Mirová. Je jedna z nejlepších. Myslím, že by vám mohlo pomoci promluvit si s někým, kdo rozumí tomu, co prožíváte.“

„To je možné. Děkuju.“

Když Eva osaměla, zvedla šňůru a prohlížela ji. Nemusela ji držet, aby viděla, aby cítila. Dar? Nebo prokletí?

Ani jedno, ani druhé, rozhodla se, vrátila šňůru do sáčku a zapečetila ho. Je to nástroj, který používá při své práci. Nic víc, nic míň.

Snažila se sebrat sílu, aby se zvedla, když vešel Whitney.

Okamžitě vstala. „Pane, právě jsem dokončila výslech Sanchezové a chtěla jsem jít za vámi.“

„Sedněte si. Odkud je ta káva?“

„Z mé kanceláře, pane.“

„To by stálo za hřích.“ Vstal, vzal si hrnek, nalil si a posadil se naproti ní. Nic neříkal, prohlížel si její tvář a upíjel kávu. „Jak dlouho jste spala?“

„Pár hodin. Možná míň. O to nejde.“

„Podle toho taky vypadáte. Myslel jsem si to, když jsem četl vaši zprávu. Sloužíte pode mnou už skoro jedenáct let, je to tak, poručíku?“

„Ano, pane.“

„Tolik let služby a taková hodnost a vás nenapadne, že by bylo vhodné, nebo alespoň rozumné, abyste mi dala vědět, že jste nejen vyčerpaná a že sotva chodíte, ale že máte v osm klíčový výslech, když vám oznámím, že vás chci vidět v devět nula nula?“

Vzhledem k tomu, že vypadal, jako by ho zajímala upřímná odpověď, chvíli se zamyslela. „Ne, pane.“

Promnul si tvář. „To jsem si myslel. Už jste jedla?“ zeptal se a pokynul hlavou směrem k bagelům.

„Ne, pane, ale Peabodyová je koupila před hodinou. Jsou čerstvé. Tedy, relativně čerstvé.“

„Tak si jeden dejte.“

„Pane?“

„Jezte, Dallasová. Udělejte mi radost. Vypadáte příšerně.“ Vzala si jeden bagel do ruky. „Přesně tak se taky cítím.“

„Mluvil jsem se starostou. Za půl hodiny mám schůzku s ním a ředitelem Tibblem. Máte tam být taky.“

„U starosty, pane, nebo v Tower?“

„U starosty. Řeknu jim, že jste v terénu a nemůžete přijít.“

Nic neřekla, ale něco muselo být poznat z jejího výrazu. Něco, co ho přinutilo k úsměvu. „Povězte mi, na co jste právě myslela. A necenzurujte se. To je rozkaz.“

„Na nic jsem nemyslela… v duchu jsem vám líbala nohy.“

Zasmál se, vzal si bagel a ukousl si. „Přijdete asi o pěkný randál… uzavření veřejného parku…“

„Potřebuju ho zavřít, než ho prohledají technici.“

„Starosta bude proti. Protože ve zprávách říkali, že vrah nosí ochranné rukavice a oblek. Takže plýtváte veřejnými fondy, prací policistů a zabraňujete občanům New Yorku v přístupu na veřejné prostranství, zatímco se honíte za přízrakem“

Politika nebyla její silnou stránkou, ale věděla, co je potřeba říct. „Jde o načasování. Když dorazila první hlídka, byl ještě s největší pravděpodobností v parku, dokonce možná i u oběti. Musel na sobě mít krev. Protože jsme tam byli tak brzy, je možné, že ještě neměl čas se umýt. Vím, že na to neměl čas. Našli jsme stopy od krve. Od místa, kde ji zabil, k místu, kde ji nechal, a odtamtud směrem na východ. Když se mi podaří zmapovat jeho stopy ven…“

„Vy si myslíte, že už si nepamatuju, jak to chodí v terénu, jenom proto, že mám práci u stolu? Každá stopa je dobrá. Starosta to asi nepochopí, ale Tibble ano. Zvládneme ho.“

„Děkuji, pane.“

„Co máte v plánu teď?“

„Potřebuju, aby na tom začalo pracovat elektronické. Dávám dohromady seznamy lidí, kteří bydlí v okolí, lidí kolem obchodů s řemeslnými potřebami a posiloven. Potřebuju je zkombinovat a vyřadit osoby, které neodpovídají profilu pachatele. Zúžíme seznam natolik, že k němu budeme mít dost blízko. Feeney umí tyhle věci rychleji než já a bylo by asi smysluplnější, kdybych já mohla být v terénu, než abych seděla u počítače.“

„Dobře.“

Vyšla s ním ven a pak se vrátila do kanceláře.

Instruovat Feeneyho bylo jednoduché. Nemusela nic sáhodlouze vysvětlovat. Věděl, jak přemýšlí.

„Tohle nebude hned,“ varoval ji rovnou. „Ale jakmile mi pošleš informace, dám se do toho.“

„Vytáhnu seznam zákazníků z obchodů s uměleckými potřebami. Vlastně máme jen dva. Ten další je mimo oblast, která nás zajímá, i když ne o moc. Taky musím sehnat seznamy členů posiloven. Jakmile je dostanu, pošlu ti je. A taky informace, které jsme získali včera.“

„Fajn.“

„Dívala jsem se na oční banky. Na seznamy dárců a příjemců. To asi nebylo k ničemu, ale kdyby náhodou… pošlu ti to taky.“

„Dej mi všechno, co máš. Vypadáš… neduživě, Dallasová.“

„Neduživě? Dej si pohov…“

Zavěsila. Zkomprimovala dokumenty, seznamy a svoje poznámky a poslala je Feeneymu. Když pominula tu poznámku o neduživosti, byla ráda, že může s Feeneym zase spolupracovat. Pálilo mu to. Třeba ho i něco napadne, je teď objektivnější než ona.

Vzala si svetr, na který po sprše zapomněla. Prošla kanceláří detektivů a kývla na Peabodyovou.

„Vyrážíme.“

Kapitola 12

„Co přesně znamená neduživý?“

Peabodyová se zamračila. „Co já vím? Co s tím máš?“

Eva čekala na zelenou. „No, kdyby ti někdo řekl, že jsi neduživá.“

„Nejsem si jistá, ale moc pozitivně to nezní.“

„Ne, to ne. Řekla jsem Feeneymu, aby zkombinoval seznamy a vyhledal všechny, kdo v okolí bydlí anebo pracují, nakupují v obchodech, o kterých jsme se bavily, a jsou členy těch posiloven.“

„Feeney to bude mít rychlejc než my dvě dohromady. Ale stejně to nebude hned. Bude jich určitě docela dost. Dá nám dlouhej seznam a my ho budeme muset projít. Lidi většinou nakupujou tam, kde bydlí nebo kde pracujou.“

„Začneme u těch nejpravděpodobnějších. Nejdřív svobodní muži.“

„Asi žije sám. Je mu mezi třiceti a padesáti.“

„Já myslím kolem třiceti,“ přerušila ji Eva. „Podobně jako jeho obětem.“

„Proč?“

„Nevím. Tak nějak mi to dává smysl. To ho mohlo rozjet. Řekla bych, že je mu přibližně tolik, kolik bylo jí, když ho týrala… ta, kterou zabíjí. Už je velký. Teď jsou si rovni. Teď může potrestat on ji.“ Eva pokrčila rameny. „Já už mluvím skoro jako Mirová.“

„Trochu. A stejně jako Mirové ti to dává smysl. Takže dejme tomu, že je mu kolem třiceti. Víme, že má sílu, má velké nohy. Podle našeho externího poradce má i velké ruce a měří dost přes metr devadesát. Jeho sílu a výšku si můžeme ověřit podle důkazů.“

Eva se proplétala mezi auty a podívala se na Peabodyovou. „Nevypadá to, že jí úplně věříš.“

„Věřím, ale vize nejsou fakta. Můžeme je brát v úvahu, ale pracujeme s fakty.“

„Něco tak racionálního od tebe slyším ráda.“

„Ona si nevymýšlí. Nehrála to, když reagovala tak silně na vražednou zbraň. Na záchodě jí bylo hrozně zle. Kdyby se během pár

minut nezlepšila, zavolala bych záchranku. Ale vize můžou být ošidné.“

„Myslíš?“

„Máš skvěle vypracovaný sarkastický tón. Co tím chci říct, je, že vize můžou ukazovat věci symbolicky.“

Eva se po ní se zájmem otočila. „Například?“

„Například Celina si může myslet, že vrah je extra vysoký, má dlouhé a silné ruce, je ohromně silný…, protože on má moc. Nemusí jít o fyzickou sílu, chápeš? Třeba je to, já nevím, dobrý právník, nebo má hodně peněz. Nebo ho tak může vidět proto, že zabíjí, a to ji děsí a připadá si bezmocná a slabá.“

„Hm… pokračuj.“ Eva začala hledat místo k parkování.

„Podle stop známe číslo jeho bot. Jsou o dost větší, než je běžné. Z toho můžeme dedukovat, že je vyšší, než je běžné. Víme, že je silný, protože je schopen nést ženu – mrtvou ženu – přes padesát metrů, a dokonce i z celkem prudkého kopce. Takže obraz pachatele získáváme z faktů a z naší dedukce, ne z Celininých vizí.“

„Potvrzuje naše práce její vize nebo je to naopak?“

„Oboje.“ Peabodyová se trochu zajíkla, protože Eva udělala dost těsnou myšku a vyfoukla někomu parkovací místo. „To je stejný jako třeba… civilisti, poradci – fungují jako nástroje. My musíme vědět, jak je použít.“

Eva sledovala projíždějící auta, aby mohla vystoupit, aniž by ji někdo srazil a urazil dveře. „Celina mu nevidí do tváře“

„Možná nosí masku. Nebo se bojí tolik, že ten obraz radši blokuje.“

„To je možné?“

„Jo. Pokud je dost silná a pokud se dost bojí… a ona se bojí hodně. Celina není policajtka, Dallasová,“ pokračovala Peabodyová cestou po chodníku, „vidí vraždy, aniž by si to – na rozdíl od nás – vybrala. Když někdo nechce vidět tyhle hrůzy, tak si nevybere bejt policajtkou a zaručeně nezačne dělat v oddělení vražd. Já jsem si to vybrala. Vždycky jsem chtěla bydlet a dělat v New Yorku. Vždycky jsem chtěla být policajtkou. Hledat řešení záhad. Dělat pro lidi, chránit ty, kterým ubližujou, a najít a trestat ty, který za to můžou. A ty?“

„Tak nějak.“

„Jasně. Ale Celina taková není. Ona se jednoho krásnýho dne nerozhodla, že chce mít paranormální schopnosti. To by bylo jednoduchý. Prostě dostala dar od pánaboha a naučila se s ním zacházet.“

„To respektuju.“ Eva se otočila po bezdomovci, který spal na chodníku s cedulí na krku a kterého si zrovna fotili turisté.

„A teď přišlo tohle. Řekla bych, že má strach, že tohle není jednorázová záležitost. Bojí se, že to neskončí tím, že se tyhle vraždy vyřeší. To pro ni musí být děsný, ne?“

„To jste probraly na tom záchodě… to muselo být něco!“

„To jo. To bylo na medaili. Chci jenom říct, že se fakt snaží a že to není jen tak. Může nám pomoct, ale fakt je, že tahle vražda není její práce, ale naše.“

„S tím úplně souhlasím.“ Eva se zastavila před výkladní skříní obchodu s řemeslnými potřebami. „Využívat schopností senzibila je vždycky riskantní. Je to jednodušší, když ten, kdo tyhle schopnosti má, je policajt a je součástí vyšetřovacího týmu. To ale bohužel není náš případ. Přihlásila se sama. A teď je v tom namočená. Nikdo z nás si to takhle nevybral. Použijeme to, co nám řekne, a budeme sledovat, kam nás její vize povedou. A když bude muset zvracet, postaráš se o ni.“

Vzala za kliku dveří. „Proč New York, Peabodyová?“

„Velký město, spousty kriminálníků. Když chce někdo chytat zloduchy, tak má v New Yorku nejlepší příležitost.“

„V tom není New York jedinečný. Takových měst je hodně.“

„Ale žádný z nich není New York.“

Eva zamyšleně sledovala provoz na ulici. Řidiči troubili jako vzteklí, přestože to bylo zakázáno. Na rohu nadával prodavač hot dogů zákazníkovi, který ho naštval.

„To máš teda pravdu.“

„No to je tedy velmi netradiční požadavek,“ divila se vedoucí obchodu v maličké kanceláři s jednou židlí pokrytou skoro až psychedelickou směsí barev.

Byla to čtyřicátnice s růžovými líčky a permanentním úsměvem na tváři. Usmívala se i přitom, když si nervózně mnula ruce. Vypadala dost zmateně.

„Paní Chancyová, určitě máte seznam vašich zákazníků."

„Samozřejmě. *Samozřejmě* že máme seznam zákazníků. Většina našich zákazníků k nám chodí celkem pravidelně, a tak jsou rádi, když jim oznámíme, že přišlo nové zajímavé zboží, nebo je informujeme o výprodejích. Zrovna minulý týden jsme…"

„Paní Chancyová. Potřebovaly bychom se na ten seznam podívat."

„Ano, samozřejmě, slečno Dallasová… poručíku. Víte, to po mně ještě nikdy nikdo nechtěl a nejsem si jistá, jak to udělat."

„S tím vám můžu pomoct. Vy nám dáte ten seznam a my vám poděkujeme za spolupráci."

„Ale co moji zákazníci? Těm se to nemusí líbit. Co kdyby jim připadalo, že je nevhodné dávat někomu cizímu jejich osobní informace? Pak by šli nakupovat jinam."

Peabodyová strčila do Evy, která na ni v tom malém prostoru byla skoro nalepená. „Paní Chancyová, můžeme vás ujistit, že budeme zcela diskrétní. Vyšetřujeme velmi závažný zločin a potřebujeme vaši pomoc. Navíc nemusíme vašim zákazníkům vůbec říci, odkud máme jejich jména."

„Aha. Hm. *Aha*."

Ale zůstala stát, stále se usmívala a nervózně se kousala do rtu.

„To je krásný přehoz," prohodila lichotivě Peabodyová a přejela po výrobku zálibně rukou. „To jste dělala vy?"

„Ano, ano. Děkuji, jsem na něj pyšná."

„To byste měla. Je to skvělá práce."

„Děkuju. Vy máte také ráda ruční práce?"

„Ano. Občas si na něco najdu čas. Zkusila jsem několik věcí. Doufám, že budu moct pokračovat, stěhuju se totiž do nového bytu. Chtěla bych, aby tam bylo vidět, co mě baví."

„To chápu, samozřejmě," přitakala se zájmem Chancyová.

„Všimla jsem si, jak dobře zásobený je váš obchod a jak máte dobře zorganizované police. Určitě se tu zákazníkům dobře hledá, co

potřebují. Až se zabydlím, určitě sem ráda někdy zajdu. Samozřejmě mimo službu.“

„To je skvělé! Dám vám náš letáček. Pořádáme tady kurzy a setkání lidí, které zajímají stejné techniky, víte?“ Vyndala disk z krabice ozdobené umělými sedmikráskami.

„To jste moc hodná.“

„Víte, poručíku Peabodyová, ruční práce jsou příležitost nejen k tomu vytvářet krásné věci a přitom navazovat na staletí staré tradice, je to také velmi uklidňující. Řekla bych dokonce terapeutické. Myslím si, že někdo, kdo má tak stresující zaměstnání jako vy, určitě ocení chvíli klidu a soustředění na něco krásného.“

„Přesně tak.“ Peabodyová zadržela smích a ocenila momentální povýšení, kterého se jí dostalo od vedoucí ochodu s bavlnkami. „Zcela s vámi souhlasím. Myslím si, že by takováhle práce byla příjemná i pro několik mých známých ze zaměstnání.“

„Opravdu?“

„Paní Chancyová, byla byste tak hodná a půjčila mi ten seznam?“ Peabodyová se na ni zeširoka usmála. „Budeme vám vděčné nejen my dvě, ale pomůžete tak celé newyorské policii.“

„Vidíte, to mě nenapadlo.“ Odkašlala si. „Ale budete diskrétní, že?“

Peabodyová s tím samým úsměvem horlivě přitakala. „Samozřejmě.“

„Udělám vám kopii.“

Když vyšly na ulici, tvářila se Peabodyová pyšně a vykračovala si jako páv. „Takže…“

„Takže co?“

„No tak!“ Pošťouchla Evu loktem. „Nějakou pochvalu, ne?“

Zastavily se u stánku. Kofein se jednoznačně stane důležitou součástí dnešního dne. „Dvakrát Pepsi,“ poručila Peabodyová. „Jednu normální a jednu light. Hlídám si váhu,“ vysvětlila Evě.

Eva pokrčila rameny a vyndala kredity. Napila se a osvěžená znovu uvěřila, že život má smysl. „Dobrá práce. Trvalo to sice trochu déle, než kdybych ji vzala za košili a praštila s ní o zeď, ale alespoň jsem tam nenadělala.“

„No vidíš. Teď, když spolu děláme, můžu být já ta rozumná.“

„Hm. O co šlo s tím… přehozem?“

„Takovej přehoz může být v bytě dost pěknej. Navíc se tak dobře využijou odstřižky. Nebyla jsem sice zrovna paf z toho, jaký barvy použila, ale byla to profesionální práce.“

„V téhle práci se můžu naučit spoustu zajímavých věcí… jsou sice k ničemu, ale… pojď, Peabodyová. Rychlou chůzí dosáhneš lepších výsledků v dietě než colou light.“

„No jo, ale já nejen piju light, ale i jdu, takže cvičím… takže si na tý párty dnes večer můžu klidně dát dezert. Co si vezmeš na sebe?“

„Co si… do háje!“

„Párty není v háji, to ses spletla. Musíme tam jít,“ dodala rychle, než stačila Eva něco namítnout, „teda pokud se zas něco nebude dít. Na pár hodin. Po práci. To přeci vyšetřování neuškodí, Dallasová.“

„Krucinál.“ Cestou k první posilovně do sebe rychle nalila celou Pepsi. „Takovéhle sedánky jsou samy o sobě dost příšerné, natož po tom, co jsem celou noc nespala a oběti se hromadí. Můj život bývával jednodušší.“

„Hm.“

„Je to tak. Neznala jsem všechny tyhle lidi.“

„Chápu. Kdybys někdy náhodou uvažovala o tom, že chceš ze svýho života někoho vytěsnit, aby se jako zjednodušil, mohl by to být Roarke? My jsme se s McNabem dohodli, že když bude Roarke volnej, můžu ho zkusit ulovit. A McNab může zase zkusit sbalit tebe.“

Eva se zakuckala a Peabodyová ji praštila do zad. „Dělám si srandu. Trochu.“

„Ty a McNab máte hodně zvrácený vztah.“

„To je pravda,“ připustila s pyšným úsměvem Peabodyová. „Dělá nám to moc dobře.“

Ukázalo se, že Jim‘s Gym je malá díra schovaná za těžkými pancéřovanými dveřmi, do které se scházelo dolů po ne zrovna čistých schodech. Eva si představovala, že pokud někdo z těch, co se

chtěli stát členy, nezvládl otevřít tyhle dveře, smáli se mu celou dobu, než vylezl zase nahoru a utekl s ostudou na ulici.

Ve vzduchu byla mužská vůně, ale ne ta příjemná. Taková, která vás jakoby praští přímo do solaru.

Ze zdí se sloupávala šedá omítka. Naposledy to tu asi vymalovali zhruba v době, kdy se narodila. Na stropě byly promočené rezavé skvrny od protékající vody nebo nedej bože i odpadu a šedivá podlaha byla tolikrát mokrá od potu a krve, že to vypadalo, jako by se z ní zvedala hnusná páchnoucí mlha.

Předpokládala, že chlapi, kteří tu posilují, tu vůni vdechují s pocitem zadostiučinění a pýchy.

Vybavení bylo celkem základní, žádné vymoženosti, žádné zbytečnosti. Posilovací stroje, zátěže, pár těžkých a pomalých a pár rychlých boxovacích pytlů. Některé z těch strojů vypadaly, jako by byly z minulého století. U špinavého zrcadla zvedal činku chlap jako hora.

O kousek dál dělal to samé chlap tlustý jako stoletý dub, samozřejmě bez opory. Napadlo ji, že v takovémhle místě určitě jakoukoli oporou pohrdali.

Třetí chlap mlátil do boxovacího pytle s takovou vervou, jako by to byla jeho nevěrná exmanželka.

A všichni bez rozdílu měli na sobě beztvaré tepláky a trička s utrženými rukávy. Jako by to byla uniforma. Jediné, co chybělo, byl nápis *Tvrďák* přes prsa.

Když vešly dovnitř, všechen pohyb se zastavil. Jeden chlápek držel činku překvapeně nad hlavou, druhý ji odložil na stojan a třetí zadržel jednou rukou boxovací pytel.

Ve vzniklém tichu bylo slyšet rány z vedlejší místnosti stejně tak, jako konstruktivní rady trenéra: „Použij levačku, kreténe!“

Eva si prohlédla obličeje kolem sebe a zamířila k manikovi u boxovacího pytle. „Kdo to tu má na starosti?“

K jejímu překvapení muž zčervenal od hlavy až k patě – celých sto třicet kilo živé váhy. „Jo, Jim. Von to… to je jeho posilovna. Von tam vedle trénuje Beanera…, madam.“

Když přecházela přes místnost, chlap s činkou si ji podezřívavě prohlížel a bylo evidentní, že se mu její přítomnost nelíbí. „Jim tu nechce ženský.“

„Jim si asi neuvědomuje, že diskriminace žen je nelegální.“

„Diskriminace,“ ušklíbl se, „von nikoho nediskriminuje. Jenom tu nechce ženský.“

„Aha, to je něco jiného. Kolik zvedáte? Sto sedmdesát pět? Tolik asi vážíte, co?“

Utřel si pot z čela. „Když chlap nezvedne tolik, kolik váží, tak je baba.“

Eva přikývla, změnila závaží. „Tolik vážím já.“ Ukázala mu palcem, aby se zvedl a uvolnil jí místo.

Boxer k ní přišel blíž. „Nerad bych, abyste si ublížila.“

„Chápu. Peabodyová, pojď mě jistit.“

„Jasně.“

Lehla si pod činku a dala ruce na rukojeť. Zvedla činku pomalu, desetkrát, do plné výše. „Já nejsem žádná baba.“

Pokynula boxerovi, ten se začervenal, a šla do vedlejší místnosti.

„Já svoji váhu ještě nezvednu. Asi jsem baba,“ řekla polohlasně Peabodyová.

„Tak cvič.“

Zastavila se a dívala se na sparing partnery v ringu.

Jeden z nich měl kůži tak černou, že vypadala jako natřená dehtem. Jeho nohy byly silné jako kmeny a měl nádherně vypracované svaly. Pravačku měl silnou, ale trochu ji oslaboval tím, že u každé rány snižoval levé rameno.

Jeho protihráč vypadal spíš jako nordický bůh války. Rychle se pohyboval. Když se k ní přiblížil, došlo jí, že je to android.

Trenér měl na sobě tepláky a šedý župan a pobíhal od jedné strany ringu ke druhé, vykřikoval pokyny a stejnoměrně urážel jednoho i druhého boxera. Měřil tak stopětasedmdesát a bylo mu k padesáti. Podle vzhledu nosu se jeho obličej pravidelně setkával s něčí boxerskou rukavicí. Když otevřel pusu, aby z ní vypadla další urážka, bylo vidět, že má několik stříbrných zubů.

Čekala do konce kola a sledovala, jak se černoch kategorie těžké váhy nechává urážet pitomcem z kategorie muší váhy.

„Omlouvám se, že ruším," začala Eva.

Jim se bleskurychle obrátil. „Tohle je moje tělocvična a nemám rád, když to tady vočumujou ženský." Hodil po černochovi ručník a valil se k Evě jako malý tank. „Vypadněte."

Eva vytáhla odznak. „Co kdybychom začali znova od začátku?"

„Policajtky. Ještě horší než normální ženský. Tohle tady patří mně. Chlap by si u sebe měl bejt schopnej hrát podle svejch pravidel a nemuset si nechat líbit, když mu sem vleze nějaká policajtská courá a začne mu říkat, co má dělat."

Docela se rozjížděl. Oči měl vyvalené, hlava mu na ramenou poskakovala a hopsal, jako by byl v ringu. „Radši to tu zavřu, než aby se mi tu promenádovaly ženský a ptaly se mě, kde si můžou dát limonádu."

„To máme oba štěstí, že tu nejsem proto, abych na vás podala oznámení kvůli diskriminaci, že?"

„S diskriminací mi můžete políbit prdel. Tohle je pořádná posilovna pro pořádný chlapy, a ne nějakej salón, kam si choděj paničky poskakovat a žužlat brčka od zdravejch džusů."

„To jsem si všimla. Já jsem poručík Dallasová a tohle je detektiv Peabodyová. Jsme z oddělení vražd."

„Nepamatuju si, že bych v poslední době někoho zabil."

„To jsem opravdu ráda. Máte tady nějakou kancelář?"

„Proč?"

„Protože tam bychom si mohli v klidu popovídat, místo abych vám musela dát pouta a odtáhnout tu vaši nadřazenou prdel na policii. Nejsem tu proto, abych vám to tady zavřela. Je mi úplně fuk, jestli sem neberete ženský anebo jestli si jich sem vozíte nákladňáky, aby vám tu ve sprchách tancovaly nahatý. Tedy pokud tu vůbec sprchy máte, protože podle toho smradu to tak nevypadá."

„Mám sprchy. A mám i kancl. Tohle je moje posilovna a jede to tu tak, jak chci já."

„Fajn. Tak jak? Vaše kancelář, nebo moje, Jime?"

„Zatracený ženský. Ty." Ukázal prstem na černocha, který zůstal stát v ringu s rukama podél těla a svěšenou hlavou. „Ty budeš

hodinu skákat přes švihadlo. Než se naučíš, co dělat s těma svejma zatracenejma nohama. Já si zatím musím jít *popovídat*.“

Demonstrativně odkráčel středem.

„Od tý doby, co jsme získaly volební právo, jdou věci do háje,“ komentovala to po cestě za ním Peabodyová, „vsadím se, že výročí dne, kdy se to stalo, má v kalendáři označený černě.“

Vylezly po železném schodišti do prvního patra. Podle šíleného puchu potu, plísně a větrů poznaly, že přešly kolem sprch. Udělalo se jim oběma trochu mdlo.

Dokonce i Eva, která nebyla nijak zvlášť háklivá, musela souhlasit s tichým ohodnocením Peabodyové „nechutný!“.

Jim zahnul do místnosti označené jeho jménem, ve které byl pracovní stůl téměř schovaný pod hromadou boxerských rukavic, chráničů zubů a použitých ručníků. Stěny byly ověšeny fotografiemi mladší verze Jima v boxerských rukavicích. Na jedné z nich držel v ruce nějaký pohár. Podle oteklého oka, roztrhnutého obočí a obrovské modřiny hádala Eva, že vítězství nebylo jednoduché.

„Kdy jste získal tenhle titul?“ zeptala se Eva.

„Před patnácti lety. Na dvanáct kol. Srazil jsem Hardyho přímo do komatu. Trvalo mu tři dny, než se z toho probral.“

„To musíte být na sebe pyšný. My vyšetřujeme znásilnění a vraždu dvou žen.“

„Vo tom nic nevim.“ Shodil ze židle kupu něčeho, co nemohlo být nic jiného než špinavé prádlo, a sedl si. „Já mám dvě bejvalky. Po tý druhý jsem to se ženskejma vzdal.“

„Řekla bych, že to byla dobrá volba. Jsme přesvědčeni, že vrah tady v okolí bydlí nebo pracuje.“

„To se nemůžete rozhodnout? No jo, typický ženský.“

„Chápu, proč máte dvě bejvalky, Jime. Jste tak okouzlující. Dvě ženy jsou mrtvé. Někdo je zbil, znásilnil, uškrtil a zohavil… jenom proto, že to byly ženy.“

Z obličeje se mu vytratil nafoukaný úšklebek. „Proto já se v televizi nedívám na žádný zprávy. Si myslíte, že já zabíjím a znásilňuju ženský? Mám si sehnat nějakýho právníka, nebo vo co vám de?“

„To je na vás. Mezi podezřelými nejste, ale jsme přesvědčeni, že muž, který tyhle ženy zabil, a pravděpodobně i další, tráví hodně času pěstováním svého těla. Je vysoký a silný. Hodně silný. A takové typy mužů sem chodí."

„No a co byste si tak představovaly? Jako že se budu ptát chlapů, co sem přídou posilovat, jestli náhodou nejdou uškrtit nějakou ženskou?"

„Představuju si, že s námi budete spolupracovat a dáte mi seznam členů."

„Já vo spravedlnosti něco vim. Nemusím vám nic takovýho dát když nemáte soudní příkaz."

„Zkusíme to jinak." Eva vytáhla ze složky, kterou s sebou nosila Peabodyová v tašce, ID Elisy Maplewoodové. „Takhle vypadala jedna z obětí. Tedy předtím. Jak vypadala potom, vám neukážu. Stejně byste ji nepoznal po tom, co s ní udělal. Má čtyřletou dceru."

„Do prdele." Otočil se a zíral na stěnu. „Znám chlapy, co sem chodí. Myslíte, že bych sem nechal chodit ňákýho šílenýho vraha? To už bych sem radši pustil ženský."

„Seznam členů."

Nafoukl se. „Na znásilnění nevěřím. Chlap má přece ruce, ne? Když ho už musí někam strčit, tak je všude kurev dost, ne? Já znásilnění nežeru. To je podle mě horší než vražda."

Shodil ze stolu zbytek krámů a vynořil se obstarožní laptop.

Když vyšly na ulici, Peabodyová si zhluboka vydechla. „To teda byl zážitek. Můj čich je pořád ještě v šoku. Bude trvat alespoň tejden, než se z toho dostanu. Těch pár míst, kde jsme byly včera, bylo dost, no… zajímavejch, ale tohle bylo bez konkurence."

„Ještě se musíme stavit v dalších uměleckých potřebách, je to jen pár bloků. Po cestě zpátky máme ještě jednu posilovnu."

Peabodyová si v hlavě sčítala vzdálenosti, které už ušly, a odhadovala, co mají ještě před sebou. „Dneska si můžu dát dva zákusky."

Zabralo jim to další dvě hodiny. Trvalo by to určitě ještě déle, kdyby v obchodě s uměleckými potřebami nenarazily na asistentku

vedoucího, která byla tak nadšená představou, že spolupracuje s oddělením vražd newyorské policie, že byla ochotná jim dát jakékoli informace, které měla k dispozici.

Druhá posilovna byla čistší, bylo tam víc lidí a smrděla mnohem míň. Ale vedoucí nechtěl vydat seznam členů, aniž by to nechal odsouhlasit majitelem, a ten zase odmítl data vydat, dokud se osobně nedostaví.

Majitelem byl urostlý, skoro dvoumetrový Asiat se světlou kůží a jemně prošedivělými vlasy. Podal Evě ruku s opatrností, s jakou podává obrovský muž ruku ženě, a s vědomím, že je o hodně větší a silnější.

„Slyšel jsem o těch vraždách. Je to hrozný."

„To máte naprostou pravdu."

„Pojďme se posadit."

Jeho kancelář nebyla o moc větší než Jimova, ale vypadala, jako by ji uklízeli ne jednou za čtvrt století, ale tak jednou týdně.

„Chápu to tak, že chcete seznam našich členů."

„Správně. Naše vyšetřování nás vede k přesvědčení, že vrah pravděpodobně chodí často do posilovny."

„Nelíbí se mi představa, že bych znal někoho, kdo by byl schopný udělat něco takového. Ne že bych nechtěl pomoct, ale asi bych se měl poradit s právníkem. Seznam členů je samozřejmě důvěrný."

„To klidně můžete, pane Lingu. Pokud to tak chcete, zařídím si příkaz soudce. Možná to bude chvíli trvat, ale nebude problém ho získat."

„Než příkaz dostanete, je dost dobře možný, že zabije další ženu. Je mi jasný, co tím chcete říct. Dám vám ten seznam, ale zároveň vás žádám, abyste, pokud to bude potřeba, kontaktovaly přímo mě, a ne manažera. Dám vám číslo na osobní telefon. Chlapi klábosí, poručíku, stejně jako ženský. Nechci, aby se rozkřiklo, že je možný, že sem někdo přijde posilovat a bude náhodou přímo vedle vraždícího maniaka."

„To není problém." Počkala chvíli, než zapnul počítač, vyhledal seznam a zkopíroval ho na disk. „K vám ženy nechodí?"

„Jsou tu vítaný,“ trochu se pousmál, „pokud by to tak nebylo, porušoval bych federální i státní zákony proti diskriminaci. Je to zajímavý, že v současný době nemáme na seznamu žádný členky.“

„To je ale překvapení.“

„Necháme Feeneyho, aby seznamy analyzoval, a půjdeme si na pár hodin lehnout,“ řekla Eva po cestě zpátky na centrálu. „Pak si znovu popovídáme s Mirovou a Morrisem. Když do patnácti nula nula nedostaneme zprávu z laboratoře, nakopu Dickovi zadek.“

„Chceš, abych ty schůzky domluvila?“

„Ne, já to…“ odmlčela se. Všimla si vysokého muže vstávajícího z lavičky před kanceláří detektivů. „Tak jo. Pak si běž lehnout.“

Počkala, až Peabodyová zajde do kanceláře, pak vrazila ruce do kapes a zamířila k němu.

„Ahoj, Řacho.“

„Nazdar, Dallasová. Jsem rád, že jsi přišla. Policajti jsou nervózní, když jim tu sedí velikej krásnej černej chlap.“

Velký byl. Černý taky. Ale krásný ani náhodou. Tvář měl takovou, že i nekritická matka musela mít trochu problém dívat se na ni s láskou. A to ještě před tím, než si nechal udělat tetování. Na sobě měl upjaté stříbrné tričko, přes něj černou koženou vestu a kalhoty těsně obepínající silná a obrovská stehna. Tlusté podrážky přidávaly dalších pár centimetrů k jeho přirozeně značné výšce.

Vlastnil Klub vyděděnců, kde podávali téměř smrtelné drinky a hráli tam pěkně nadrženou muziku, takže zákazníci trávili skoro stejnou dobu na tanečním parketu jako v soukromých boxech.

Říkali mu Řacha, protože tvrdil, že když srazí hlavy dvou lidí dohromady, udělá to přesně ten zvuk. A před pár měsíci ho Eva držela v náručí, když brečel vedle těla své sestry, kterou zavraždili.

„Ty jsi přišel postrašit policajty?“ zeptala se ho.

„Tebe, bílá holko, nepostraší nic. Máš chvilku? Mohli bysme si popovídat někde v soukromí?“

„Jasně,“ řekla, odvedla ho k sobě do kanceláře a zavřela dveře.

„Policajtský kancly,“ usmál se, „ještě jsem v žádným nebyl…, abych tak řekl… dobrovolně.“

„Dáš si kafe?“

Zavrtěl hlavou a poodešel k oknu. „Nic moc, zlato.“

„To ne, ale je moje. Posadíš se?“

Znovu zavrtěl hlavou. „Dlouho sme se neviděli, co?“

„Ne.“ Chvíli bylo ticho. Oba si v hlavě přehrávali obraz jejich posledního setkání.

„Naposled to bylo, když jsi mi přišla říct, že jsi chytla toho hajzla, co zabil moji ségru. To jsme si moc nepopovídali.“

„Nebylo moc o čem.“

Pokrčil rameny. „Jak se to vezme.“

„Před pár týdny jsem se za tebou stavila. Barman říkal, že jsi někde mimo New York.“

„Jo, potom, co se to stalo, jsem to tu nemohl vydržet. Musel jsem pryč. Trochu jsem cestoval. Je to velkej svět, tak jsem si ho trochu prohlídl. Nikdy jsem ti nepoděkoval za to, co jsi pro nás udělala. Nemohl jsem o tom moc mluvit.“

„Teď taky nemusíš.“

„Byla to krásná holka.“

„Byla. Já jsem nikdy nepřišla o nikoho blízkého, ale…“

Otočil se k ní. „Ty přicházíš o někoho každou chvíli. Nechápu, jak to můžeš přežít.“ Zhluboka se nadechl. „Dostal jsem od tvýho starýho dopis, že jste za ségru zasadili strom v parku. To bylo od vás fakt hezký. Šel jsem se na něj podívat, je to fakt dobrý. Tak jsem ti chtěl poděkovat.“

„Není zač.“

„Udělala jsi pro ni, co se dalo. Tak jsem ti to chtěl říct. Postarala ses, aby za to zaplatil, a já ti to nezapomenu. Když už jsem ji přežil, tak musím žít. Snažím se, jak nejlíp to de. Jestli se někdy chceš zastavit v baru, tak budu rád. Už tam budu. Kopat pitomce do prdele.“

„Jsem ráda, že jsi zpátky.“

„Kdybys někdy něco potřebovala, určitě mi dej vědět. A teď ti teda musim říct, že už jsem tě viděl v lepší formě.“

„Těžkých a dlouhých pár dní.“

„Možná bys taky měla někam vypadnout.“

„Možná,“ odpověděla nezávazně a prohlížela si ho. „Ty jsi pořádnej kus chlapa.“

„To teda jo, kočičko,“ řekl a poplácal se po rozkroku, „pár ženskejch mi to klidně dosvědčí.“

„To mě nepřekvapuje. Ale to jsem tím nemyslela.“ Odmlčela se. „Když chce krásnej, velkej a silnej chlap udržet tělo v takovým stavu, tak musí chodit pravidelně posilovat…“

„Já mám tělocvičnu doma,“ mrkl na ni lascivně, „ale jo, párkrát za tejden chodim do posilovny. Je to dobrý pro tělo. I pro duši.“

„Znáš Jim‘s Gym?“

„Díra.“

„To teda jo. A co Bodybuilders?“

„Tam nechoděj žádný ženský. Proč bych ztrácel čas předváděním se před chlapama? Navíc by mi na takovým místě dělali neslušný návrhy. Pak bych je musel zmlátit a zase bych ztrácel čas. Já chodim do Zone to Zone. Tam si můžu po posilovně dát pořádnou masáž. Celýho těla, jestli rozumíš, co tim myslim.“

„Ale znáš i ty ostatní posilovny a mohl by ses do nich podívat, kdyby se ti chtělo.“

Potěšené se zašklebil. „To bych mohl…, kdyby mě o to požádala nějaká hubená policajtka, například.“

„Hledám chlapa, má tak metr devadesát pět až dva deset a váží asi sto třicet. Běloch nebo mulat. Nenávidí ženský. Samotář. Fakt silnej.“

„Možná, že bych se do nějakejch takovejch posiloven mohl podívat. Třeba bych mohl přemejšlet o tom, že začnu chodit někam jinam. Třeba bych tam ňákýho takovýho potkal.“

„Možná jo. A pak bys mi třeba dal vědět.“

„Já to teda zkusím, proč by ne?“

Kapitola 13

Evě se podařilo na hodinu usnout u stolu. Když se probudila, našla v příchozí poště zprávu z laboratoře, což ji docela rozladilo. Takhle neměla důvod být nepříjemná na vedoucího.

Přečetla si zprávu, poslechla si, co Peabodyová zařídila ohledně schůzek, a pak si prohlédla poštu.

Od velitele dostala vzkaz, že se má dostavit na tiskovou konferenci v šestnáct nula nula. Čekala, že k tomu dojde. A věděla, že pokud se jí nepodaří se rychle probrat a začít dělat, nejen, že nebude na tiskovku připravená, ještě na ni přijde pozdě.

Promnula si obličej a zavolala Morrisovi na patologii.

Byl u sebe a hned telefon vzal.

„Co pro mě máš?“ zeptala se.

„Právě jsem ti chtěl poslat zprávu. Lily Napierová zemřela stejně jako Elisa Maplewoodová a podle mého názoru ji zabil stejný člověk. Na těle i obličeji bylo vidět víc násilí, takže se jeho agrese stupňuje.“

Natáhl se po složce. „Tvoje ohledání místa činu i mrtvoly bylo detailní – tak jako vždy. Já jen můžu dodat, že k večeři měla smaženou rýži s vepřovým, asi tak dvě hodiny před smrtí. Byla mírně anemická. Nenašli jsme ejakulát, ale ve vagíně byla nějaká vlákna. Řekl bych, že jsou z jejích kalhotek a při znásilnění se dostaly dovnitř pochvy. Našli jsme i další vlákna, ta pochází s největší pravděpodobností z jejího oblečení. Pod nehty měla hlínu a špínu, přesně tak, jak jsi uvedla ve své zprávě. Zaryla nehty do země. Mimo jejích vlasů a chlupů jsme nenašli ničí jiné.“

„Chlupy, které se našly na Maplewoodové, byly psí a veverčí. Pes je jasný a chlupy z veverky se tam musely zachytit v parku. Zpráva z laboratoře říká, že vlákna za jejími nehty jsou z černé textilie. Zcela běžný typ. Až ho dopadneme, určitě u něj takovou látku najdeme, ale zatím z něj nemáme nic.“

„Takovýhle šílenci jsou zřídka hloupí, bohužel.“

„Jo, je to tak. Díky, Morrisi.“

Zrovna chtěla zavolat Mirové, když jí došlo, že jí hladina cukru v krvi klesla na kritickou mez a že jestli si rychle nedá něco k jídlu,

nedopadne to dobře. Její tajná zásoba čokolády byla pryč, takže jedinou možností zůstal prodejní automat. Vyšla na chodbu a nepřátelsky na něj zírala.

„Je něco v nepořádku?“

Otočila se a uviděla Mirovou. „Ne. Chtěla jsem si jenom dát něco rychlého k jídlu a pak ti hned zavolat.“

„Byla jsem tu na konzultaci, tak jsem si řekla, že se za tebou stavím.“

„Výborně.“ Po chvilce váhání vytáhla Eva z kapsy kredity. „Udělej pro mě něco. Kup mi prosím energetickou tyčinku.“

„Jasně,“ mávla rukou nad Evinými kredity, „to je na mě.“

„Díky.“ Eva dala drobné zpátky do kapsy a zacinkala s nimi. „Snažím se za každou cenu se těmhle mašinám vyhnout. Je to takový experiment.“

„Hm. Umělé ovoce nebo karamel?“

„Karamel. Měla jsi čas přečíst si zprávu o Napierové?“

„Stihla jsem ji jen prolistovat. Je mi líto.“ Mirová stiskla kombinaci tlačítek a přístroj začal vychvalovat výhody a kvality produktu a pak recitovat nutriční hodnoty.

„Bylo by hezké, kdyby se u těchhle mašin dal vypnout zvuk. Dala bych to výrobci příkazem.“ Eva roztrhla obal a kousla si. „Potřebuješ víc času, než si o tom promluvíme?“

„Určitě si to přečtu znovu, ale zatím ti můžu říct pár základních věcí. I když sis je už asi vydedukovala sama. Jeho násilí eskaluje. Vzhledem k tomu, že zabil další oběť tak brzy po Maplewoodové, je pravděpodobné, že si předem vybral a sledoval několik dalších potenciálních obětí. Z tvé zprávy z místa činu je zřejmé, že tahle oběť se moc nebránila, a z jejího těla je jasné, že před jejím zabitím použil větší násilí.“

„Byla menší a drobnější než Maplewoodová. První ranou ji zasáhl do obličeje, řekla bych. Zlomil jí čelist. Pak už neměla šanci se bránit.“

„Podle zranění před smrtí bych řekla, že měl větší zlost. Navíc je frustrovanější, protože tahle oběť se nebránila. Jenom když ji přemůže silou, může ukázat svoji převahu, dojde k pocitu uspokojení.“

„Mlátit někoho, kdo to necítí, není zábava podle jeho gusta.“

„S tím bych souhlasila. Zklamala ho.“

„Jestli je zklamaný, je pravděpodobné, že zabije s ještě kratší přestávkou než předtím. Potřebuje se uspokojit.“ Eva si znovu ukousla, a zatímco Mirová trpělivě čekala, chodila po chodbě sem a tam.

„Za chvíli budu muset jít na tiskovku. To mám říct, aby ženy s dlouhými, světle hnědými vlasy nechodily v noci ven? Panebože… Mám pocit, jako bych kolem něj stavěla plot, ale zatím nejsou strany na svém místě. A zatímco na tom dělám, on klidně zabije další.“

„To je asi pravda,“ řekla Mirová úplně klidně. „Je dost dobře možné, že než kolem něj ten svůj plot postavíš, zavraždí dokonce několik žen. Ale ty vraždy budou jeho vina, ne tvoje. Ty za ně zodpovědná nejsi.“

„Já vím, že máš pravdu…, ale…“

„Pro tebe je nepřijatelná představa, že tam někde je žena, která si klidně žije svůj život jako kterýkoli jiný den, a nemá ani ponětí, že někdo má v plánu ho ukončit. Násilně, krutě. Nesneseš pomyšlení, že se mu to možná podaří – ať děláš, co děláš.“

„Zatímco se on připravuje, já jdu klidně na nějakou pitomou večeři.“

„Evo,“ Mirová ji vzala za ruku a trochu ji k sobě přitáhla, aby nepřekážela lidem procházejícím chodbou, „pamatuju si dobu, když jsi nedělala nic jiného, než pracovala.“

„Večírek,“ Eva roztáhla ruce, jako by to byla ramena vah, „zastavit vraha,“ pravé rameno pomyslných vah se sklonilo pod velikou tíhou, „není co řešit.“

„Takhle jednoduché to není, a ty to víš.“ Pohled na Evin zatvrzelý výraz ji nutil k tomu, aby pokračovala: „Teď ti už můžu říct, že v té době jsem odhadovala, že máš tak dva nebo tři roky, než se z toho úplně a nenávratně zhroutíš, že už nebudeš vůbec schopná podívat se na oběť a zachovat si zdravý rozum. A to by byla tragédie. Nejen pro tebe, ale i pro lidi kolem, pro policii a pro New York.“

Při té představě přejel Evě mráz po zádech. „Tak daleko bych to nikdy nenechala dojít.“

„To není něco, co má člověk pod kontrolou. Před dvěma lety, v únoru, jsi přišla na standardní testy poté, co jsi zabila podezřelého.“

„Termín podezřelý trochu ztrácí smysl, když vidíš na vlastní oči, jak vytáhl nůž z těla malý holky, kterou rozřezal, a všude kolem jsou kaluže krve.“

„Skoro jsi testy neprošla. Ne proto, že bys toho člověka zabila, to byla naprosto adekvátní a ospravedlnitelná reakce, ale kvůli tomu děcku. Dostala ses z toho jen silou vůle. Ty to víš stejně tak dobře jako já.“

Pamatovala si to, samozřejmě. A naprosto přesně. Běží po schodech, strašný řev, hlava se jí může rozskočit… a scéna, kterou vidí, když otevře dveře. Je pozdě…

Vypadala jako panenka. Panenka s velkýma otevřenýma očima v rukou zrůdy.

„Pořád ji mám před očima. Jmenovala se Mandy,“ řekla Eva a konečně zase začala dýchat. „Některé vraždy tě prostě dostanou víc než jiné.“

„Já vím.“ Mirová si nemohla pomoci… položila Evě ruku na rameno a pohladila ji po paži.

„Udělala jsi pro to všechno, co jsi mohla, a přece se ti nepodařilo ji zachránit. To tě dostalo. Stalo se ti to už víckrát a stane se to znovu. A fakt, že jsi začala žít vlastní život, že dnes půjdeš na večírek, i když u toho budeš třeba myslet na práci, z tebe může, ale nemusí udělat lepšího člověka nebo lepšího policajta. Jedno je ale jasné. Ten fakt ti dá víc času. Hodně času, kdy budeš moct pracovat, řešit případy a pomáhat lidem.“

„Byly doby, kdy by mě to, co jsi teď řekla, pěkně naštvalo.“

Mirová se usmála. „Já vím.“

„Protože mě to nenaštvalo, alespoň ne moc, řekla bych, že máš pravdu. Je to jen normální večeře. Člověk stejně jíst musí, že ano.“ Podívala se na obal od čokolády, který ještě držela v ruce, a zasmála se. „Dřív nebo později.“

„Přečtu si tvou zprávu podrobněji. Kdyby mě ještě něco napadlo, zavolám. A kdykoli budeš potřebovat se mnou konzultovat, ozvi se. Klidně i v noci. Tenhle případ má prioritu i pro mě.“

„Díky.“ Zmačkala obal do kuličky a hodila ho do koše. „A díky za podporu. A vůbec.“

Zastavila se na toaletách a opláchla si obličej studenou vodou. Když se utřela, vytáhla telefon.

„Peabodyová.“

„Madam.“

V mdlém světle ložnice viděla její bledý obličej a překvapené oči. „Vstávej. Za patnáct minut je tiskovka. Na schodech do centrály.“

„Provedu. Jenom se musím trochu profackovat a probrat. Za chvíli tam jsem.“

„Přijď sem, já tě klidně propleskn u.“

„Nač ta velkorysost?“

Eva zachovala vážnou tvář a zavěsila. Možná by nevadilo, kdyby se trochu uvolnila a dokázala si užívat života. Jen občas, samozřejmě.

* * *

Eva obecně pokládala tiskové konference za dost velkou nepříjemnost. Lezly jí na nervy. Stejně tak, jako třeba bolest břicha.

Věděla, jak to funguje. Tiskovka byla na schodech policejní centrály takže si to lidé automaticky zařadili jako záležitost policie, a ne jako něco, za co by měl být zodpovědný starosta. Nejdřív řekne něco málo starosta a pak předá slovo policejnímu řediteli. Tibble bude stručný a půjde přímo k věci. Bude vypadat schopně, znepokojeně a jako že s tím chce něco udělat. Co nejdřív. Přesně tak, jak by měl policejní ředitel vypadat v situaci, kdy psychopat znásilňuje a brutálně zabíjí v parku nevinné mladé ženy. Bude mít na sobě tmavě šedý oblek a úzkou modrou kravatu a na klopě malý zlatý odznak policie města New York.

Vypadal přesně tak formálně a elegantně, jak si jeho pozice a tato situace vyžadovaly, a bylo mu to naprosto přirozené. Neodpovídal na otázky. Stejně tak jako předtím starosta, jen vydal prohlášení.

Jeho vystoupení vyjadřovalo naprosto přesvědčivě *máme situaci pod kontrolou, víme, jak na to, a děláme, co je v našich silách*. A pak moudře předal slovo Whitneymu.

Tiskovka sice zabírala čas, ale na druhou stranu plnila důležitý úkol: Přesto, že neměli žádné konkrétní nebo nové informace, dali tak médiím najevo, že vedení policie dělá to, co má, a zároveň jim předhodili něco, čím se mohli zabývat.

New York má dobré vedení, dobrou organizaci. Přesto, že je v něm hodně tmavých míst a spousty možných nebezpečí. Eva si uvědomovala, že je nutné, aby si to pamatovala. Aby nezapomínala na kvality a silné stránky, protože ona se někdy musí brodit tím nejhorším, co tady existuje.

Když bude pamatovat i na ty dobré stránky, může sedět na své terase, užívat si krásný západ slunce a vědět, že někdo někde v New Yorku určitě krade nebo zabíjí, ale že to je přesto dobré město. Jediný domov, který kdy měla.

„Poručík Dallasová je hlavní vyšetřující na případu a bude se teď věnovat vašim otázkám." Whitney se k ní otočil. „Poručíku."

Od nejvyšší hodnosti k nižším, zákon padajícího hovna… říkala si Eva a intuitivně chytla Peabodyovou za paži, nenechala se odradit jejím překvapeným výrazem a vytáhla ji na pódium.

„Detektiv Peabodyová a já spolupracujeme na tomto případu a jediné, co je třeba dodat k tomu, co už řekl velitel Whitney, je, že tento případ má pro nás velkou důležitost, je naší absolutní prioritou. Děláme vše, co je v našich silách, a sledujeme všechny stopy, které by mohly k vrahovi vést."

Novináři je okamžitě zaplavili spoustou otázek. Eva jako by se nechala jejich proudem unášet a pak jednu z nich vylovila.

Obě oběti byly brutálně zohavené. Myslíte si, ze by mohlo jít o kultovní vraždy?

„Nic z důkazů, které jsme doposud shromáždili, nenasvědčuje tomu, že by do těchto vražd byl zapleten nějaký kult. Jsme přesvědčeni, že Elisu Maplewoodovou i Lily Napierovou zabil stejný vrah, že konal sám a z vlastní vůle."

Můžete nám dát více informací ohledně způsobu zohavení těchto obětí?

„Chceme vraha zatknout co možná nejdříve a je nutné, aby byl potrestán co možná nejpřísněji, a proto vám nemůžeme bohužel zatím poskytnout přesnější informace.“

Veřejnost má právo tyto skutečnosti znát.

Copak je tahle věta nikdy neomrzí?

„Veřejnost má také právo na to, abychom ji chránili před nebezpečím, a o to se snažíme ze všech sil. Veřejnost se může spolehnout, že policie a vedení města dělá maximum pro to, aby se vraha odpovědného za smrt Elisy Maplewoodové a Lily Napierové podařilo co nejdřív najít, zatknout a odsoudit. Veřejnost ale nemá nutně právo znát veškeré informace týkající se tohoto případu, které by mohly vést k zatčení vraha.“

A ty nemáš právo získávat popularitu tím, že využiješ něčí strašné smrti, myslela si.

Jaké spojitosti jste našli mezi těmito případy?

„Peabodyová,“ zašeptala Eva a ta se nervózně nadechla. „Oběti jsou ženy, bělošky, podobného věku a postavy. V době napadení byly obě v parku.“

Co jiného měly společného? Jaké stopy jste našli?

„Z důvodů, které již poručík Dallasová uvedla, vám nemůžeme sdělit nic přesnějšího.“

Myslíte, ze jsou to sexuálně motivované vraždy?

„Dvě ženy,“ začala Eva trochu sarkastickým tónem, „brutálně napadené, znásilněné a zavražděné. Řekla bych, že odpověď je celkem jasná.“

Očekáváte, ze bude vraždit znovu?

Můžete nám popsat vražednou zbraň?

Máte nějaké podezřelé?

Předpokládáte, ze vraha brzy zatknete?

Zavřete víc parků?

Mělo zohavení obětí sexuální charakter?

„Přemýšlím o tom,“ odpověděla Eva s chladným výrazem, ale načínalo být vidět náznak nastupující zlosti. Přerušila příliv otázek á tentokrát bylo v jejím hlase jednoznačně slyšet, jak jí dochází trpělivost. „Co je nesrozumitelného na našem vysvětlení, že nemůžeme zveřejňovat detaily, které jsou pro vyšetřování klíčové.

Zajímalo by mě, proč tady všichni ještě ztrácíme čas proto, že se pořád dokola ptáte na věci, na které vám nemůžeme odpovědět. Řeknu vám to, co vám říct mohu.“

Utichli, jako by jim měla předat nové desatero. „Oběťmi jsou dvě ženy, jejichž jména vám znovu připomenu, kdybyste je náhodou zapomněli. Chci vás ujistit, za sebe, za detektiva Peabodyovou a za ostatní kolegy, že my jsme jejich jména nezapomněli. Jmenovaly se Elisa Maplewoodová a Lily Napierová. Vrah je zabil poblíž jejich domovů, tady v New Yorku. My teď pracujeme ze všech sil na tom, abychom identifikovali, zatkli a odsoudili vraha. A já se teď k této práci potřebuji vrátit.“

Otočila se a šla ke dveřím centrály, aniž by reagovala na otázky, které se na ni znovu valily.

Jakmile vstoupila, obklopilo ji několik policajtů a dalších zaměstnanců a začali jí tleskat.

„Do háje,“ řekla si spíš pro sebe.

„Já si myslím, že jsi byla skvělá,“ řekla Peabodyová, která šla hned za ní, „nekecám.“

„Naštvat je nebo je poučovat není k ničemu.“

„To bych neřekla. Já si myslím, že příbuzný a přátelé Napierový a Maplewoodový to ocení. A taky se vsadím, že vrahovi to dojde. Že ho nepřestaneme honit, dokud ho nechytíme.“

„To jo, to je pravda.“

„Strašně se mi líbilo, jak jsi těm nabubřelejm novinářům alespoň na chvíli zatnula tipec. Takže ti i odpustím, že jsi mě do toho hodila úplně bez přípravy.“

„Zvládla jsi to.“

„Jo, řekla bych, že jo.“ A zmlkla, protože vešli Tibble a Whitney.

„Poručíku, detektive.“ Tibble jim oběma pokynul. „Vy jste se dneska nějak rozpovídala, Dallasová. Málem jsem vás nepoznával. Veliteli…“

Whitney mlčel a Tibble odešel. „Starosta to uzavřel minutou ticha za oběti. Hezké gesto. To se bude ve zprávách pěkně vyjímat. Odpočiňte si alespoň trochu. Ať jste znovu čerstvá, máte toho před sebou dost.“

„Čerstvější hned tak nebudu," prohlásila Eva a následovala Tibbla. Podívala se na hodinky. „Na to, aby byl už někdo z lidí, co sloužili šichtu s Napierovou, vzhůru, je asi moc brzo, ale pojďme to zkusit."

Zazvonil telefon. „Krucinál," zanadávala, když uviděla, že to je Nadine.

„Dala jsem všem prohlášení a řekla jsem, co bylo možné. Víc toho nebude, Nadine."

„Nevolám pracovně. Potřebuju pět minut."

Dokáže se vnutit, jde na vás vychytrale, ale lhát, to nedělá.

„Jdu do garáže. Můžeš tam přijít?"

Nadine se usmála. „Jasně."

„První patro, C3. Nemám čas na tebe čekat."

Nemusela čekat. Nadine už tam byla a dala Evě vítězoslavně najevo, že dorazila první.

„Že tohle je tvoje parkovací místo, vím, ale odkdy je tohle tvoje auto?"

Eva pohladila krásně naleštěnou modrou kapotu. Říkala si, že kdyby tu nikdo nebyl, snad by ji políbila.

„Od té doby, co moje mazaná parťačka podmázla správného člověka na správném místě."

„Body pro Peabodyovou. A asi o nic moc nešlo. Chtělo to jen pár disků nahé Dallasové ve sprše a šlo to samo."

„Moc povedený vtip. Co chceš, Nadine? Nemám čas."

„Breen Merriweatherová." Teď už se neusmívala.

„Máš o tom nějaké informace?"

„Ještě nevím. Opatrně jsem položila pár otázek," dodala, než Eva stačila, něco namítnout. „Na ptaní jsem přeborník a umím ještě spoustu dalších důležitých věcí. Je mi jasné, že o tomhle nebudeme mluvit oficiálně a že to nepustíme na veřejnost. Kdybych se ptala s představou, že Breen je jednou z obětí toho psychopata, dostala bych ovlivněné odpovědi. Pár dní před tím, než zmizela, řekla něco někomu z party techniků v práci. Jen tak mimochodem."

„Co?"

„Holky si povídají u kafe, nic zvláštního. Jedna z nich hledá chlapa. Někoho slušnýho je fuška najít, blabla… A Breen řekla, že

by potřebovala, aby ji někdo doprovodil domů. Metrem s ní podezřele často jezdil takový vysoký a tichý typ. Dělala si legraci, no, jako že velikost palce naznačuje velikost pánského nástroje, znáš to. Říkala, že tenhle chlap musí být pěkně vybavený, protože jeho palce jsou velké jako půlka baseballové pálky.“

„To je všechno?“

„Ne,“ Nadine si odhrnula vlasy z čela, „jen tak krafaly a Breen dost mluvila o tom, jak je ten chlap vysoký a silný a jak… No a pak řekla, že by ho klidně přenechala někomu jinému, protože to není vůbec její typ. Jí se líbí muži, kteří mají vlasy, a že tenhle je asi stejně jen další z těch pitomců, protože pořád nosí sluneční brýle. V noci…“

„A dál?“

„To musel být on.“

„Nadine, v noci jezdí metrem spousta chlapů. Někteří jsou udělaní a někteří dokonce nosí sluneční brýle. Ale máš pravdu, je to možné.“

„Vlaky v metru mají přeci kamery.“

„To mají,“ nebylo jednoduché dívat se do očí plných naděje někoho, koho pravděpodobně zklame, „ale disky se záznamem se mažou každých třicet dní. Breen je pohřešovaná mnohem déle.“

„Ale mohla bys…“

„Podívám se na to.“

„Ty brýle, Dallasová. Má na oči nějakou úchylku.“

„Já taky umím spoustu důležitých věcí. Podívám se na to.“

„Dobře.“ Nadine ustoupila, přestože bylo vidět, že o tom chce mluvit dál. „Musíš mi slíbit, že mi dáš vědět.“

„Jakmile něco zjistím.“

Nadine přikývla a otočila se k autu. „Jak dlouho myslíš, že ti bude trvat, než nabouráš tohle?“

„Zmlkni.“

Aby se vyhnula dalším otázkám, nastoupila do auta, nastartovala, zacouvala kolem Nadine a vyjela z garáže. A okamžitě volala Feeneymu. „Mám tip.“

„Já taky. Kdyby tvůj úsměv mohl být deštníkem, pěkně bys promokla.“

„Velmi poetické. To si budu pamatovat. Breen Merriweatherová, vzpomínáš si na ni, ta pohřešovaná. Pár dní před tím, než zmizela, se zmínila někomu v práci, že s ní metrem domů jezdí často nějaký velký chlap. Taky říkala, že je holohlavý a nosí tmavé brýle.“

„Pokud ty disky ještě nezničili, určitě je vymazali.“ Zamračil se. „Můžeme jít na Dopravní podnik a probírat se tam nahrávkami, dokud nenajdeme něco z té doby. Pokud teda ještě existujou. Můžeme si je prohlídnout, srovnat, a když budeme mít velký štěstí, možná se nám podaří ho najít.“

Všimla si… nebylo možné si nevšimnout…, že tentokrát má na sobě košili barvy limetek. „Můžu požádat Whitneyho o posily, jestli to bude potřeba.“

„To si můžu vyžebrat sám. Pošlu pár chlapů, aby na tom začali makat. Odkud a kam jezdila, mám ve zprávě.“

„Dej mi vědět.“

„Teď to pro změnu odnesou oči McNaba,“ okomentovala to Peabodyová, když Eva ukončila hovor, „to má z toho, že je nejschopnější analytik, kterýho tam mají.“

„Když najdeme na těch discích, jak vypadá, tak ho dostaneme. Konečně spadne klec.“

Evě bylo jasné, že to hned tak nebude. Bude jim to určitě pár dní trvat. Mít štěstí nebude stačit, budou potřebovat zázrak.

Bar u O‘Harových byl přesně takový, jak o něm slyšely. Malý, docela čistý, v irském stylu. Tenhle byl autentičtější než pár dalších, které v okolí viděla. V těch šlo často jen o to všude vylepit čtyřlístky a donutit obsluhu, aby mluvila s falešným irským přízvukem.

Bylo tu přítmí, hezký, bytelný barový pult, několik boxů a nízké stolky s nízkými stoličkami namísto židlí.

Chlap, který obsluhoval pípu, byl velký jako tažný kůň. Přesto točil půllitry Guinesse, Harpu a Smithwicku s lehkostí, která naznačovala, že to určitě dělá od doby, kdy se naučil chodit.

Měl zdravě červenou tvář, vlasy barvy písku a bystrý pohled, který pozoroval vše kolem sebe s pohotovostí hodnou policajta.

Pokud se někdo potřeboval něco dozvědět, tohle byl přesně ten typ.

„Nikdy v životě jsem nepila Guiness," prohlásila Peabodyová. „Teď to určitě nezměníš."

„Jasně, jsme ve službě. Ale jednou ho zkusím. I když vypadá dost divně."

Eva přistoupila k baru. Barman točil pivo do připravených sklenic. „Policejní důstojníci, že?"

„Ano, pálí vám to. Pan O'Hara?"

„Jméno mé. Můj táta byl u policie."

„Kde?"

„Starý dobrý Dublin."

V jeho hlase zněla podobná melodie, jakou občas slýchala i u Roarka. „Kdy jste přijel do New Yorku?"

„Jako mladý a dychtivý mládenec, na cestě za štěstím. A docela mi to vyšlo."

„Vypadá to tak."

Jeho výraz potemněl. „Jste tady asi kvůli Lily, že? Jestli potřebujete pomoc – ode mě nebo od kohokoli tady –, abyste toho hajzla, co to tý milý holce udělal, našli, tak ji máte mít. Michaeli, vem to za mě. Sedneme si?" zeptal se Evy. „Dáte si jedno?"

„Jsme ve službě," řekla trochu otráveně Peabodyová a on se zakřenil.

„Pivo je trochu něco jako mateřský mlíko, ale dám vám něco nealko. Sedněte si támhle do toho boxu, hned jsem u vás."

Peabodyová se uvelebila na lavici. „Je to tady docela pěkný. Zajdem sem někdy s McNabem. Dělají i dietní Guiness?"

„Jaký by to mělo smysl?"

O'Hara přinesl dvě minerálky a pro sebe pivo a sedl si naproti nim.

„Tak na Lily." Zvedl sklenici k přípitku. „Ať je jí zem lehká."

„V kolik včera odešla?"

„Vím, že jste od policie, ale zatím neznám vaše jména." Napil se.

„Promiňte," vytáhla policejní odznak, „poručík Dallasová, detektiv Peabodyová."

„Roarkova policajtka… myslel jsem si to.“

„Vy znáte Roarka?“

„Ne osobně, přijel jsem sem o něco dřív a doma jsme se pohybovali v *jiných kruzích*, abych tak řekl. Můj táta ho znal,“ dodal a pousmál se.

„Chápu.“

„Tomu se daří dobře, že?“

„Dá se to tak říct. Pane O‘Haro…“

„Neznám ho sice osobně,“ přerušil ji, pro důraz se k ní naklonil a díval se jí pevně a přímo do očí, „ale něco o něm vím. Je to chlap, který chce jen to nejlepší. A to taky dostane. Dá se to říct i o jeho policajtce?“

„Já jsem tady jako Lilyina policajtka, pane O‘Haro. A postarám se o to, abych byla *její* nejlepší policajtka.“

O‘Hara se znovu opřel a řekl: „Dobrá odpověď. Odešla asi v půl jedné. Nic moc se tu nedělo, tak jsem ji poslal domů o něco dřív. Nenapadlo mě, že by ji měl někdo doprovodit. Mělo mi to dojít. Zvlášť po tom, co se stalo v Central Parku té druhé ženské. Ale nedošlo.“

„Pane O‘Haro, vy jste zvyklý lidi pozorovat a pálí vám to, všiml jste si tu někoho, kdo by vám sem moc neseděl?“

„Děvče, tady je někdo takovej každej den. Tohle je hospoda, ne? Ale v tomhle smyslu ne. Nebyl tu nikdo, u koho by mě napadlo, že bych se měl o své holky bát.“

„Vysoký, dobře stavěný. Samotář. Možná tmavé brýle. U baru by neseděl, tedy pokud by nebylo všude jinde plno. Seděl by u stolu v části, kterou obsluhovala Lily, a dával by najevo, že chce být sám.“

„Někoho takovýho bych si všimnul,“ zavrtěl hlavou, „nikdo takový tu nebyl. A já tu jsem skoro každý den. Ale ne úplně pořád.“

„Potřebovaly bychom mluvit s lidmi, kteří sloužili s Lily.“

„To by byl Michael, ten je teď za barem. Rose Donnellyová a Kevin a Maggie Lanniganovi. Jo a Pete. Peter Maguire. Ten je v kuchyni.“

„A co štamgasti?“

„Co kdybych vám napsal jména a zkusil na ně najít nějaké kontakty. Můžete si jít popovídat s Michaelem. Je to hlava otevřená a může s váma mluvit a obsluhovat najednou.“

„Díky.“

„Ještě vám chci o Lily něco říct. Byla taková stydlivá a my jsme si z ní na to konto trochu utahovali. Byla tichá, mírná a pracovitá. Když vás poznala líp a trochu si na vás zvykla, byla v pohodě. Usmívala se, pamatovala si vaše jméno a co jste si obyčejně dávala. Nebyla nějak výrazná, ale milá a příjemná to jo. Nikdy na ni nezapomenu.“

„Ani my ne.“

Kapitola 14

Výslechy jim trvaly déle, než očekávaly, a ještě nebyly u konce. Eva si říkala, že pokud si nechce přidělávat problémy, měly by si nechat zbytek na druhý den a vrátit se do centra.

„Mohly bychom se ještě stavit za Rose Donnellyovou. Bydlí tady poblíž," mávla Peabodyová rukou směrem k jejímu bydlišti, „Pak by to už bylo všechno."

„Kdyby neměla dneska volno, zastihly bychom ji v práci a už bychom to měly za sebou… dobře, můžeme k ní zaskočit. Pak tě vyhodím v… vydrž." Eva zalovila v kapse, zvonil jí telefon. „Dallasová."

„Potřebuju s vámi mluvit." Na obrazovce se ukázal Celinin unavený a bledý obličej. „Můžu přijít za vámi."

„Něco nového?"

„Ne… potřebuju jen pár minut."

„Stejně jedu do centra. Stavíme se u vás hned."

„Dobře. Díky."

„Já si vezmu na starost Sanchezovou," řekla Eva Peabodyové, „a ty se zkus spojit s Donnellyovou a vyslechnout ji."

„Jasně. Uvidíme se na večeři. Další procházka," zamnula si ruce, „a po cestě můžu sníst, na co přijdu."

Eva nastoupila do auta a vyrazila směrem k Soho. Zavolala Roarkovi. „Ahoj, mám trochu zpoždění."

„To je šokující a neobvyklé."

„Dneska jedli všichni asi vtipnou kaši. Budu tam, jenom se musím po cestě ještě někde stavit."

„Netrap se tím. Kdyby se náhodou stalo, že se malé zpoždění protáhne ve velké, chceš jet rovnou k Charlesovi?"

„Dám ti ještě vědět. Doufám, že to nebude nutné. Potřebuju se vysprchovat. Budu doma asi za hodinu. Tak nějak."

„Přibližně. Viděl jsem vaši tiskovku. Pustili ji celou a pak nějaké záznamy okolo místa činu."

„Jipí."

„Byl jsem na tebe pyšný."

„Hm… panečku."

„A říkal jsem si, že kdybych byl chlap, po kterém tahle žena s chladnýma a unavenýma očima pátrá, bál bych se.“

„Ty by ses nebál, i kdybych ti držela u ucha pistoli. Ale díky za kompliment. Asi. Mám poslední schůzku a pak jedu domů.“

„Já taky.“

Trochu pookřála. „Ty jsi ještě v práci? To mě nenapadlo. Tím líp. Alespoň nejsem jediná, kdo musí spěchat. Tak ahoj.“

Změna situace ji potěšila. Zastavila před Celininým domem. Teprve přicházela ke dveřím a už slyšela Celinin hlas z interkomu. „Je otevřeno. Pojďte dál.“

Zní vystrašeně, říkala si Eva a šla do druhého patra. Když tam dorazila, Celina na ni čekala mezi dveřmi. „Díky, že jste přišla tak rychle.“

„Byla jsem poblíž. Co se děje?“

„Potřebuju… nedáte si něco? Šálek čaje nebo sklenici vína?“

„Ne, jedu domů, ještě něco mám.“

„Aha.“ Celina si nepřítomně prohrábla vlasy. „Promiňte, posadíme se, ne? Stejně jsem uvařila čaj. Potřebovala jsem se zaměstnat.“

Eva přejela zrakem konvici s čajem, sušenky a pečlivě nakrájené plátky sýra. To vypadá jako malá holčičí párty. Na to neměla ani čas, ani chuť. „Říkala jste, že nemáte nic nového.“

„To je pravda. Žádnou novou vizi jsem neměla. Myslela jsem si, že dneska budu pracovat, a měla jsem domluveno několik klientů. Chtěla jsem to zkusit. Ale po prvních dvou sezeních jsem musela další schůzky zrušit. Nedokázala jsem se soustředit.“

„Chápu. Tahle věc ovlivňuje práci.“

„Můžu si vzít nějaké volno, o tom to není. Pravidelní klienti to pochopí, a ti noví… čekání přidá na pocitu mystérie.“ Pokrčila elegantně rameny.

„O co tedy jde?“

„Dostávám se k tomu.“ Celina naklonila hlavu. „Vy na společenskou konverzaci moc nejste, co?“

„Moc ne.“

„Viděla jsem vaši tiskovku. Neměla jsem to v plánu, ale pak jsem si říkala, že bych se na ni měla podívat.“

Trochu se schoulila. „Začala jsem o tom přemýšlet.“

„O čem?“

„Že bych vám mohla pomoci víc. Měla bych. Tyhle vize mám z nějakého důvodu. Udělala jsem, co jsem si myslela, že je nutné. Ale mohla bych udělat víc“

Napila se čaje, odložila šálek na stůl. „Chci si popovídat o možnosti, že bych podstoupila hypnózu.“

Eva se na ni podívala trochu překvapeně. Zrovna když si člověk myslí, že už ho nic nepřekvapí, vybalí Celina najednou tohle. „Jak by to mohlo pomoci?“

„Mám v sobě blok.“ Celina si dala hlavu do dlaní a pak přiložila ruku na srdce. „Mažeme tomu třeba říkat pud sebezáchovy. To zní mnohem líp než třeba zbabělost. Něco ve mně nechce o těch vraždách nic vědět, nechce si na to vzpomenout. A tak si nevzpomenu.“

„Něco jako když sama sobě bráníte číst lidem myšlenky, nebo jak tomu říkáte, bez jejich vědomí?“

„To ne. To je čistě vědomý příkaz. Brzy se zautomatizuje natolik, že nad tím člověk ani nepřemýšlí. To, o čem mluvím, je záležitost podvědomí. Lidská mysl je neskutečný nástroj, který využíváme jen z malé části. Myslím, že se ho bojíme užívat naplno.“

Vzala si sušenku a ukousla si. „Máme schopnost některé vzpomínky blokovat. Například oběti násilí to dělají, aby mohly přežít. Nechtějí si něco pamatovat, bojí se připustit si to, a tak to ze vzpomínek vytlačí. Ve své práci na to určitě narazíte celkem často.“

I v sobě, říkala si Eva. Dlouhá léta si blokovala vzpomínky na to, co se dělo v Dallasu. „Chápu.“

„Tyhle bloky je možné odstranit v hypnóze. Nebo alespoň poodhrnout pomyslnou roušku. Možná uvidím nebo pochopím víc. Vím, že mám přístup k více informacím. Potřebuju ale správného hypnoterapeuta. Potřebuju někoho, kdo je nejen vynikající hypnotizér, ale kdo má také zkušenosti se senzibily. Bylo by dobré, aby u toho byl i normální doktor. Ráda bych, aby to udělala doktorka Mirová.“

„Mirová?“

„Když jste mi dala její jméno, udělala jsem nějaké průzkumy. Má zkušenosti ze všech těchto oblastí. A navíc je kriminoložka, takže ví, jak a na co se ptát, abychom se dostaly k tomu, k čemu je potřeba. A vy jí věříte.“

„Jednoznačně.“

„A já věřím vám, Dallasová. Já se hned tak někomu nesvěřím Zcela upřímně se toho bojím. Ale ještě víc se bojím nic neudělat. Víte, co je nejhorší?“

„Ne.“

„Bojím se, že takhle budu muset pracovat i v budoucnosti. Že už jsem na cestě, kterou jsem jít nechtěla.“ Objala se pažemi kolem ramen. „Že budu část svého života muset věnovat tomu, že budu vidět a cítit násilí a bolest. Mám ráda svůj způsob života a to, co dělám. Bojím se, že už se to nikdy nevrátí.“

„A přesto chcete, abych kontaktovala doktorku Mirovou?“

Přitakala. „Čím dřív, tím lépe. Kdybych čekala, možná bych si to rozmyslela.“

„Dejte mi pár minut,“ řekla Eva a vytáhla telefon.

„Samozřejmě,“ odpověděla Celina, vzala tác s čajem a ostatním a odešla do kuchyně.

Pomalu a promyšlenými pohyby vrátila Evin nepoužitý šálek a talířek do skříněk a svůj položila do dřezu.

Pak složila hlavu do dlaní a doufala celou svou bytostí, že je připravena na to, co přijde.

„Celino?“

„Ano?“ trhla sebou a otočila se ke dveřím, kde stála Eva.

„Doktorka Mirová se s vámi může sejít zítra v devět. Nejdřív musí udělat běžnou prohlídku. Pak teprve muže přistoupit k hypnoterapii. Tedy pokud bude vše v pořádku.“

„Ano, dobře,“ trochu nahrbila ramena, jako by se připravovala na tíhu, která přijde, „dobře, můžete u toho být?“

„Pokud bude hypnóza schválená, tak ano. Než k ní dojde, můžete samozřejmě změnit názor.“

Celina sevřela dlaň okolo krystalů, které měla na řetízku kolem krku, a zavrtěla hlavou. „Ne, nerozmyslím si to. Promyslela jsem to

skrz naskrz. Pak jsem vám teprve volala. Své rozhodnutí nezměním. Jdeme do toho. Teď už není cesty zpátky.“

Eva vrazila do domu a zabouchla za sebou dveře. „Mám zpoždění,“ skoro vyštěkla, než se Summerset dostal k tomu něco říct. „Jenom pro informaci: Já nechodím pozdě pořád. Vy ale jste vždycky protivný. Kdo z nás dvou má tedy větší problém?“

Vzhledem k tomu, že otázku dokončila na vrcholu schodiště, nemohla slyšet jeho sarkastickou poznámku – pokud nějakou pronesl.

Procházela dveřmi a cestou si svlékala sako. Sundala si pouzdro se zbraní a hodila ho na pohovku. Zula si boty a vyrazila do koupelny. Když slyšela, že ve sprše teče voda, už měla košili nad hlavou.

Do háje, přeci jen přijel před ní.

Svlékla si spodní prádlo. „Nastav tam hodně horkou vodu.“

„Úkol splněn. Udělal jsem to, jakmile jsem slyšel tvé jemné nožky dupající po ložnici.“

Věděla, že Roarka by neskutečně pobavilo, kdyby vlezla do ledové vody a začala příšerně ječet, a tak raději zkusila její teplotu nejdřív rukou.

„Ty moje důvěřivá duše.“ Vzal ji za ruku a vtáhl ji dovnitř. „Co kdybychom zůstali doma a dali si tady horký a vlhký sex?“

„Na to zapomeň.“ Odstrčila ho stranou a nalila si na ruku tekuté mýdlo. „Jdeme na večírek. Budeme sedět v něčím domě, nesmyslně společensky blábolit, jíst jídlo, které jsme si nevybrali, a přemýšlet, kdeže to bylo, když se McNab s Charlesem poprali.“

„Nemůžu se dočkat.“ Vetřel jí šampon do vlasů a masíroval jí hlavu.

„Co to děláš?“

„Šetřím čas. Cos to tady provedla?“ Nahrbila se. „Nic.“

„Jak nic? Ty ses zase stříhala sama?“

„Lezlo mi to do očí.“

„Na krku?“ Zatahal ji tam za vlasy. „To je fascinující. Ví tvůj nadřízený, že má pod sebou policajtku s očima vzadu? Myslíš, že už to nahlásili CIA?“

„Můžu se přeci ostříhat sama.“ Odtáhla se od něj, a zatímco se na ni upřeně díval, začala si promývat vlasy sama. „Neříkej to Trině.“

Vítězoslavně se usmál. „Za kolik?“

„Co takhle jedna rychlá ruční práce?“

„Ty se mě od toho snažíš odradit hrubostí. Je to zvláštní, ale nefunguje to.“

„Stejně to pozná,“ zamumlala si spíš pro sebe Eva a strčila hlavu pod sprchu. „Jakmile na mě příště sáhne, bude jí to jasné. A dá mi to sežrat. Polije mě nějakou lepkavou a voňavou věcí, bude mě poučovat a natře mi prsa na modro, nebo něco takového.“

„To je zajímavá představa.“

„Nevím, proč jsem to udělala.“ Vylezla ze sprchy a vešla do sušicího boxu. „Nemohla jsem si pomoct.“

„Nevím, jestli to bude polehčující okolnost.“

Nejdeme zas tak pozdě, říkala si Peabodyová. Když jste dva přepracovaní a spánkově deprivovaní policajti, není asi přijít včas vůbec ve vašich silách. Nehledě k tomu, že máme právo na velkorysost ostatních.

Mimoto chtěla vypadat co možná nejlépe, a na to nějaký čas potřebovala. Vzhledem k tomu, že McNab překvapeně vyhrkl: „Och, zlato,“ byla přesvědčená, že se jí to povedlo.

On taky nevypadal špatně. Vlasy měl pěkně načesané a napomádované a v černých lesklých a upnutých kalhotách byl jeho zadek k nakousnutí. Kalhoty byly sice klasické, ale ne fádní. Na nohavicích byl našitý fluoreskující stříbrný pruh.

V ruce držela dárek pro hostitelku – kytici čerstvých oranžových lilií, které se jí naštěstí podařilo koupit u stánku hned vedle stanice metra.

„Budeš se chovat slušně, vid?“

„Samozřejmě že se budu chovat slušně.“ Upravoval si límeček stříbrné košile a přemýšlel, jestli si raději neměl vzít i kravatu a ukázat Monroeovi, že není jediný sofistikovaný muž v okolí. „Proč bych neměl?“

Vstupovali do výtahu a Peabodyová zakoulela očima. „Nemám k tomu důvod. Tehdy jsi s ním spala a já byl nalitej a naštvanej. Teď s ním nespíš a já nejsem ani nalitej, ani naštvanej.“

Zmáčkla tlačítko s číslem patra, kde byl Charlesův byt, upravila si vlasy a říkala si, že je škoda, že neměla čas si je zcela výjimečně natočit.

„Já jsem taky nebyla ani nalitá, ani naštvaná.“

„Proč bys ty měla být naštvaná?“

„Nespala jsem s ním. Jsi si jistej, že v tomhle nevypadám moc tlustá?“

„Cože?“

„Podívej se na můj zadek.“ Otočila se a snažila se vidět se zezadu. „Mám pocit, že v tom mám moc velkej zadek“

„Co tím chceš říct, že jsi s ním nespala? Potom, co si začal s Louisou?“

„Ne, chci tím říct, že nikdy. Měli by tady mít zrcadlo, abych si mohla zkontrolovat svůj tlustej zadek.“

„Nemáš tlustej zadek a už s tím dej pokoj. Vždyť jsem tě s ním vídal několik měsíců.“

Přivoněla ke květinám. „Ty spíš s každým, s kým je tě někde vidět?“

„Skoro jo. Hele, počkej.“

„Přijdeme pozdě,“ odvětila, když vystupovali z výtahu. „To je mi fuk. Chceš tím říct, že jsi s ním nikdy nespala? *Nikdy*?“

„Charles a já jsme kamarádi. A tak to zůstane.“

McNab ji chytil za loket a přitáhl ji zpátky. „Nechala jsi mě při tom, že s ním spíš.“

„Ne. Já ne. To sis vymyslel ty.“ Píchla ho prstem do hrudi. „A udělal jsi ze sebe blbce. Což není zas tak složitý…“

„Ty… on…“ Pochodoval sem a tam. „Proč?“

„Protože jsme byli jen kamarádi a já jsem spala s tebou, ty pako.“

„Ale my jsme se rozešli…“

„Protože místo toho, aby ses mě zeptal, jak to bylo, obvinil jsi mě a chtěl jsi mi rozkazovat, a tím jsi to celý podělal.“

„A to mi říkáš teď? Těsně před tím, než ho uvidím?“

„Jo.“

„To je dost drsný.“

„Jo,“ poplácala ho po tváři. „Chtěla jsem ti to vrátit i s úrokama. A jsem trpělivá. Choval ses jako idiot. Přišel jsi nalitej a jednu mu vrazil a on ti to vrátil…, a protože tahle část byla dobrá zábava, odpustila jsem ti velkoryse to, že jsi spal s těma dvojčatama.“

„Nespal jsem s nima.“ Tvářil se vítězoslavně. „Ale dostal jsem tě, co?“

„Nekecáš?“

„Skoro jsem to udělal. A mohl jsem. Stejně jsme se rozešli. Ale nestál jsem o ně.“

„Vytahoval ses s tím.“

„No jasně. Když má chlap ptáka, tak na něj musí být patřičně pyšnej.“

„Ty nejenom, že ho máš. Ty ses pěknej pták,“ řekla a nemohla se už tvářit vážně. „Teď ti můžu odpustit, že sis myslel, že spím najednou s tebou a s Charlesem, jako bych byla nějaká nymfomanka.“

„Peabodyová, ty možná nejsi nymfomanka, ale zaručeně to máš ráda.“

Pověsila se mu kolem krku a hluboce ho políbila.

Za nimi se otevřely dveře výtahu. „Panebože. Teď mě úplně přešla chuť k jídlu.“

„Dallasová,“ Peabodyová vyslala přes McNabovo rameno zamlžený a nepřítomný pohled, „udobřujeme se.“

„Příště se udobřujte v tmavém a zamčeném pokoji. McNabe, vaše ruce porušují několik nařízení ohledně dodržování veřejného pořádku.“

„Kruci.“ Ale stejně ještě jednou poplácal Peabodyovou po zadku.

„Už jste se začali probírat těmi disky z bezpečnostních kamer?“

„Evo,“ Roarke jí položil ruku na rameno a nasměroval ji směrem k Charlesově bytu, „zkusme se alespoň dostat dovnitř, než začneš vyslýchat detektivy. Peabodyová, vypadáte skvěle.“

„Díky. Bude to zábava.“

Přišli otevřít oba. Charles Monroe, profesionální společník, a Louise Dimattová, doktorka s modrou krví, která pomáhá chudým. Eva musela připustit, že se k sobě hodí. On vypadá jako model, ona je elegantní kráska.

To ještě neznamenalo, že by si nemyslela, že jsou jedním z nejzvláštnějších párů, které zná. Ale slušelo jim to.

„Všichni najednou," zasmála se Louise a natáhla se k Evě, která byla nejblíž. „Pojďte dál."

Políbila Evu na tvář a pak přijala s obrovskými díky květiny od Peabodyové.

„Přátelé, pojďte všichni sem. Chtěla bych si s vámi připít." Charles přinesl tác se skleničkami s aperitivem. „Jsem moc ráda, že jsme se konečně sešli mimo práci, a chci vám navrhnout, abychom si všichni konečně začali tykat."

„Mně by to vyhovovalo," prohodil McNab.

„Já už si sice s dámami tykám, ale…" přidal se hned Charles a vyrazil k Evě, aby ji políbil. „Ahoj, zlato." Eva mu nastavila tvář, ale on zamířil na ústa. Pak udělal to samé s Peabodyovou, a přitom se díval přes její rameno na McNaba a pobaveně se usmíval.

Tohle bude pěkně divný večírek, říkala si Eva.

Víno, které Roarke přinesl, všichni ocenili a rovnou láhev otevřeli. Za chvilku už konverzace plynula naprosto hladce. Vypadalo to, že se všichni dobře baví.

Eva si řekla, že na pár hodin může odložit myšlenky na případ někam do pozadí a chvíli se jen tak oddávat společenským hrátkám.

Louise vypadala skvěle a šťastně. Seděla na opěradle Charlesova křesla, a kdyby je někdo vyfotil, ten snímek by přesně zapadl do časopisu o bydlení. Byla krásná a uvolněná. Měla na sobě jednoduchý růžový svetřík a černé kalhoty a byla naboso s nehty nalakovanými v barvě svetříku. K Evině překvapení měla na prstě u nohy zlatý prstýnek.

Charles se jí dotýkal způsobem, jakým se ženy dotýká muž, který ji miluje. Položil jí ruku na paži, někdy ji pohladil po noze.

Copak jí nevadí, že mu ženy platí za to, aby se jich dotýkal mnohem intimněji? Asi ne. Jsou prostě zamilovaní a oči mají jen pro sebe.

A pak Peabodyová a McNab. Tulí se k sobě na kožené sedačce a výborně se baví. Ukázkově šťastná dvojice.

Vzhledem k tomu, jak byla vycvičená v pozorování lidí, musela připustit, že je jediná, kdo si připadá jako na Měsíci.

Zrovna když jí to došlo, Roarke se k ní sklonil a pošeptal jí do ucha: „Uvolni se.“

„Snažím se,“ zamumlala.

„Louise to tu půl dne připravovala,“ prohlásil Charles.

„To je pravda,“ potřásla Louise hlavou. „Je to poprvé, co máme společnou návštěvu. Ale hlavně mě bavilo to dávat dohromady.“

Naaranžovala barevně sladěné malé kytice do průhledných váz a strategicky je rozmístila po bytě. To samé udělala se svíčkami v různých velikostech, takže všude bylo milé zlatavé přítmí.

Pravděpodobně vybrala i hudbu, která hrála v pozadí. Jemná, bluesová, hodící se k osvětlení a barvám. Stůl byl prostřený a i na něm spousta květin a svíček. A naleštěné skleničky.

Dohromady s vínem a jednohubkami to všechno vytvářelo příjemnou atmosféru jako stvořenou pro posezení s přáteli.

Jak může někdo umět dát to všechno dohromady? divila se Eva. Copak na to jsou nějaké kurzy? Nebo to jen tak náhodně zkombinují a někdy to prostě vyjde?

„Louise, je to tu úplně boží,“ prohlásila okouzleně Peabodyová.

„Jsem tak ráda, že jsme tu všichni pohromadě,“ Louise se na všechny kolem usmála, „nebyla jsem si jistá, jestli budete všichni moct přijít. Ty zvlášť, Dallasová. Dívala jsem se na zprávy.“

„Lidi mi tvrdí, že mimo práci mám mít i jiné zájmy,“ pokrčila Eva rameny. „Tak jsem si říkala, že když z toho na chvíli vypadnu, budu pak čerstvější.“

„To je zdravý přístup k věci,“ přitakala Louise.

„Jo, taková jsem já.“ Natáhla se k tácu s jednohubkami. „Vždycky mám zdravý přístup.“

„Zvlášť, když nás kope do zadku,“ zakřenil se McNab a nacpal si pusu.

„To je moje oblíbená disciplína.“

„Jezdíš někdy do Skotska?“ zeptala se ho Louise.

„Ani ne. Narodil jsem se tam, to jo. Když jsem byl malej, jezdili jsme sem a tam. Před pěti lety se naši rozhodli usadit se kousek od Edinburghu. Říkal jsem si, že až budeme mít příště s Peabodyovou dovolenou, že bysme tam mohli zajet.“

„Do Skotska?“ podívala se na něj překvapeně. „Opravdu?“

„Musí přeci poznat moji holku, ne?“

Zčervenala. „Vždycky jsem chtěla jet do Evropy. Prohlídnout si tam památky a tak.“

Konverzace se stočila na cestování.

„Dallasová,“ Louise se otočila k Evě, „pojď mi pomoct do kuchyně.“

„Já? Do kuchyně?“

„Jenom na chvilku.“

„Tak dobře.“

Eva šla za ní a rozhlížela se kolem. „Nebudeme nic vařit, že ne?“

„Copak jsem hloupá? Nechala jsem si všechno připravit v jedné skvělé restauraci. Jenom se to musí dát na talíře. To udělám za pár minut.“

Louise se napila vína a přes okraj sklenice Evu pozorovala. „Co je? Co se děje?“

„Vypadáš unaveně.“

„Do háje. A to jsem si alespoň pět minut na sebe plácala nějaké nesmysly. A co má být?“

„Máš unavené oči. Nedivila bych se, kdybys dnes nepřišla.“

„Přemýšlela jsem o tom. Ale pak jsem si řekla, že už na tom případu stejně nemůžu nic udělat. Jsem vyždímaná. Třeba mě to trochu vzpruží. Třeba se musím naučit alespoň na chvíli zapomenout na práci.“

„Gratuluju. To jsem ráda. Neboj se, nebude to dlouhý večírek.“

„Uvidíme. Ty a Charles… jste v pohodě?“

„Úplně. Jsem s ním šťastná. Takhle šťastná už jsem dlouho s nikým nebyla.“

„Vypadáš šťastně. A on taky.“

„Je to zvláštní, co? Ze se člověku podaří najít někoho, jakmile přestane hledat.“

„Nevím. Nikdy jsem nehledala.“

„Au, to bolí,“ zasmála se Louise a naklonila se nad servírovací pult. „Ty se ani nenamáháš někoho hledat a skončíš s chlapem, jako je Roarke.“

„Tak nějak se mi přimotal do cesty. Nemohla jsem se mu vyhnout, tak jsem si řekla, že to zkusím.“ Eva si najednou uvědomila, že to nejsou žádné povrchní kecy, ale příjemný rozhovor.

„Říkáme si, že bychom spolu někam vyrazili na dovolenou. Třeba do Maine nebo do Vermontu. Pokochat se podzimními barvami. Najít si nějaký malý, roztomilý penzion.“

„Vy se pojedete dívat na stromy?“

Louise Evu se smíchem odstrčila, aby mohla servírovat salát. „To tak lidi dělají, Dallasová.“

„Jasně, každý to máme jinak.“

Kurvy. Děvky.

Téměř zahlcený vztekem pobíhal po bytě. Znovu a znovu si přehrával záznam tiskové konference na Kanálu 75. Nemohl si pomoci.

Poslali na něj ženské. Ženské si o něm povídají, probírají ho, odsuzují. To si myslí, že si to nechá líbit?

Jen se na ně podívejte. Předstírají, jak jsou hodné, čisté, tak spravedlivé. Ale on je zná. Ví, jak jsou pod tím vším odporné. Hnusné. Slabé a podlé.

On je silný. Jen se na něj podívejte!

Podíval se. Do jednoho ze zrcadel na stěnách. Obdivoval sám sebe. Ta síla, ta vypracovanost svalů… Perfektní rovnováha, na níž pracoval tak dlouho. Symbol mužské síly a krásy.

„Jen se dívejte. Víte, kdo já jsem?!“

Otočil se a díval se na něj tucet párů očí plovoucích v průhledných nádobách.

Teď ho všechny vidí. *Ona* ho vidí. Nemá jinou možnost. Bude se na něj muset dívat navždy.

„Co si myslíš teď, matko? Kdo je tady pánem?“

Všechny jsou její. Všechny ty zírající oči. Ale ona je pořád ještě naživu. Pořád ho odsuzuje, pořád je připravená ho potrestat.

Vždycky ho může zavřít do temnoty. Aby nic neviděl. Aby nic nevěděl.

Ale to se změní. Ukáže jí, co je zač! Ukáže jí, kdo je tu pánem. Všem jim ukáže!

To mu zaplatí. Tenhle chlap je donutí za to za všechno zaplatit. Opakoval si a znovu se otočil k obrazovce. Ukáže jim, co v něm je.

Tyhle tři. Přiblížil se k televizi a při pohledu na Evu, Peabodyovou a Nadine skřípal zuby. Ty si zaslouží trest. Někdy je potřeba trochu změnit plán, tak to prostě chodí. Tu největší děvku si nechá nakonec. Ano, tak to bude. Usmál se na Evu.

To nejlepší si má člověk vždycky nechat na konec.

Dobré jídlo, dobrá společnost. Skoro dvě hodiny jí v hlavě nestrašil její případ. Zvlášť ji bavilo pozorovat, jak se Roarke baví s ostatními. Konverzace mu šla jako po másle. Plynule přecházel od Charlesova intelektuálství k McNabovu pouličnímu sarkastickému humoru. A jak mu to šlo se ženami! Skládal jim komplimenty, aniž by byl podbízivý, flirtoval, aniž by překračoval hranice toho, co bylo příjemné a zábavné.

Byl naprosto nenucený, přirozený. Nebo to tak alespoň vypadalo. Copak se mu hlavou nehonilo nic důležitějšího? Nějaký projekt, kontrakt nebo jednání? Celé dny tráví prodáváním nebo nakupováním bůhví čeho, řídí věci, které si ona ani nedokáže představit, natož je pochopit, má desítky důležitých schůzek, činí rozhodnutí, která se dotýkala desetitisíců, ne-li statisíců nebo i milionů lidí.

A pak si klidně sedne ke kávě a zákusku a vypráví nějakou starou historku o bitce v baru a rozesměje McNaba tak, že se sotva drží na nohou. A za chvíli si s Charlesem povídají o umění.

Cestou domů položil Roarke ruku na její. „Moc hezký večer.“

„Nebylo to tak hrozné, jak jsem si myslela.“

„To je ta nejvyšší pochvala, jakou bych od tebe mohl čekat.“

Zasmála se sama sobě a natáhla si nohy. V určitou chvíli si vzala k srdci jeho radu a uvolnila se. A když se uvolnila, užívala si. „Já to myslím vážně.“

„Já vím, miláčku.“

„Ty se nezdáš, Roarke. Vždycky mě znovu překvapíš.“

„To je jedna z mých velkých předností.“

„Nechápu, proč se na mě lepí samí chytráci.“

„Znáš to, vrána k vráně…“

„Bylo poučné dívat se, jak lehce se s lidmi bavíš.“

„Proč ne, jsou to přátelé.“

Opřela si hlavu. Byla unavená, ale uvědomila si, že jí to není nepříjemné, že ji to nezatěžuje. „Bavili jste se o všem možném a většina toho nebyla dokonce ani nudná, ani nepříjemná.“

„Panebože.“ Políbil jí ruku. „Já tě zbožňuju.“

„Nejen ty mě. Bylo to ve vzduchu.“

„Je příjemné být s lidmi, kteří jsou tak viditelně zamilovaní.“

„Viditelně. Řekla bych hmatatelně. Všechny ty zamilované pohledy a dotyky a pohlazení. Jiskřilo to mezi nimi. Napadlo tě někdy, co by se stalo, kdyby se mezi sebou prohodili?“

Zaparkovali auto a šli k domu.

„Představ si to. Peabodyová s Charlesem a McNab s Louisou. To by byla mela.“

„Nebo Peabodyová s Louisou.“

„Ty nedáš pokoj, chlípníku.“

„Jen si tak povídáme, ne?“ Vzal ji za ruku a pokračovali do ložnice. „Zdá se, že jsi chytila druhý dech, poručíku.“

„Spíš třetí nebo čtvrtý. Ale opravdu, cítím se dobře.“ Kopla do dveří, aby se zavřely. „Ta všechna zamilovanost a sex ve vzduchu mi rozproudily krev. Co kdybychom si to rozdali?“

„Už jsem nedoufal, že by tě to napadlo samotnou.“ Skočila mu do náruče. Obhlédla si ho. „Jak daleko myslíš, že bys mě mohl donést?“

„Od oka? Řekl bych, že k posteli.“

„Ne, myslím doopravdy. Jak daleko bys mě takhle mohl asi odnést. Kdybych byla…“ Předstírala, že je mrtvá.

Cítila, jak pod její váhou přesunuje těžiště, a i když nezavrávoral, byl tomu blízko. „Takhle je to o dost těžší, že jo?“

„Stejně bych řekl, že k té posteli to zvládnu. Ale doufám, že pak trochu ožiješ.“

„Máš dost dobrou fyzičku, ale stejně by nebylo jednoduché mě nést víc než tak dvacet nebo třicet metrů, že?“

„Vzhledem k tomu, že jsem tě neuškrtil, alespoň doteď ne, tak tě nebudu muset nést tak daleko, že ne?“

Když s ní vlezl na postel, zvedla se. „Promiň, v posteli se o vraždě nemluví.“

Stále ho držela kolem krku. „Dotýkej se mě.“

Ten nápad se mu líbil. Sklonil se nad ni a jemně ji kousl do rtu. „I to mám v plánu.“

„Ne, to ne,“ zasmála se a překulila se na něj. „Nejradši mám, když spolu ležíme a ty to děláš jen tak, mimoděk.“

Sklonila k němu hlavu, přejela rty po jeho, propletla své prsty s jeho a zvedla mu ruce nad hlavu. „Tohle mám taky ráda.“

„Užij si to.“

„Mělo by to být asi docela rychlé, kdyby mi náhodou tenhle třetí nebo dokonce čtvrtý dech došel.“ Jemně ho kousla do brady.

Ruce mu pořád držela nad hlavou a ústy mu přejela po krku. Pak se napřímila, aby si rozepjala košili.

„Je to tak.“ Rukama mu přejížděla po prsou. „Jsi ve skvělé formě.“

Cítila, jak se mu zrychluje tep. Chtěl ji. Není to skvělé, že ji vždycky chce?

Když ho líbala na boku a po břiše, cítila, jak se chvěje.

Sledovala, jak jí svléká košili. Pak vzala jeho ruce a přitiskla si je na prsa.

Jeho ruce ji znaly a věděly, co má ráda.

„Pojď. Prosím…“

Přitiskl ústa pevně k jejím a oba pocítili stejně hladovou touhu. Těla kluzká potem, toužící po tom samém. Jemná kousnutí, škrábání…

Najednou byla nahoře a chvěla se touhou. Jejich pohledy se znovu setkaly a prsty propletly. Vstoupil do ní a ona vykřikla.

Nemohla skoro dýchat. Sklonila se k němu. „Počkej. Počkej chvilku,“ podařilo se jí ze sebe dostat, „už nemůžu.“ Snažila se nadechnout a udržet si zdravý rozum.

„Ale můžeš. Toho není nikdy dost.“

Poddala se mu.

Kapitola 15

Zatímco Eva se ve vyčerpaném spánku tulila k Roarkovi, Annalisa Sommersová platila svou část útraty a loučila se s přáteli.

Skupina lidí, která se jednou za měsíc scházela na divadelní představení, se rozešla o něco později než obyčejně. Pořád bylo o čem povídat. Jejich schůzky poskytovaly příjemnou příležitost poklábosit, dát si večeři a pár drinků, probrat práci a vztahy.

Annalisa si navíc ráda poslechla názory ostatních na hru, kterou společně zhlédli. Jednou týdně psala sloupek pro časopis *Stage Right* a takhle měla možnost použít mimo svého názoru i postřehy a názory jiných.

Divadlo měla ráda už od dětství. Od té doby, kdy hrála ve své první školní hře rajče, a musela být opravdu dobrá, protože její maminku to dojalo. Neměla herecký talent ani předpoklady k režii, a tak psala o různých hrách malých a ještě menších divadel. Nešlo o divadelní kritiku, spíš se dělila o své názory, pocity a postřehy na uvedené hry.

Vydělávala si tím mizerně, ale měla zadarmo vstupenky, přístup do zákulisí a pocit, že se živí tím, co ji baví.

Doufala, že jí brzy přidají. Její sloupek získával na popularitě právě proto, že obyčejní lidé chtěly znát názory jiných obyčejných lidí na to, co viděli nebo chtěli vidět. Lidem se líbilo, že z jejího psaní sálá láska k divadlu. Dokázali se s ním ztotožnit. Na rozdíl od divadelních kritiků, kteří prostě nejsou obyčejní lidé. Platí je za to, že kritizují.

Po asi desíti měsících práce v časopise ji lidé začali poznávat na ulici a ji naplňovalo občas se s někým jen tak zastavit a popovídat si o tom, co si mysleli oni. Jestli s ní souhlasili nebo ne, nebylo podstatné.

Takovýhle život ji bavil.

Všechno jí vycházelo. V práci, i s Lucasem. Milovala New York ta na světě neexistovalo místo, kde by byla raději. Až si Lucase vezme – i její známí byli přesvědčeni, že to k tomu jednoznačně spěje –, najdou si skvělý byt na West Side a budou pořádat večírky pro lidi, kteří je zajímají, a budou šťastní. Už teď byla šťastná.

Odhrnula si vlasy z obličeje a na okraji Greenpeace Parku trochu zaváhala. Vždycky chodila přes park, znala tu cestu stejně dobře jako cestu z ložnice do koupelny.

Ale minulý týden někdo zavraždil v parcích dvě ženy, a tak si říkala, že jít v jednu v noci zkratkou přes park asi nebude nejlepší nápad.

Ale to je nesmysl. Vždyť tudy chodí léta. Je to jen pět minut. Bude doma a v posteli, než se naděje.

Narodila se v New Yorku, je to její město, připomněla si a zahnula z chodníku do parku. Ví, jak se o sebe postarat. Má za sebou kurzy sebeobrany, je ve formě a v kapse má pepřový sprej. Dokonce s *alarmem*.

Tenhle park měla moc ráda. Ve dne i v noci. Stromy, dětská hřiště, záhonky, které tu obdělávali lidé, jež zajímala zdravá výživa. Další z náznaků toho, jak různorodé tohle město je. Okurky pár metrů od betonu – existují vedle sebe, neruší se.

Ta představa ji přiměla k úsměvu a ona klidně pokračovala v cestě domů.

Kočku dřív slyšela, než viděla. Najít v parku zaběhlou kočku nebylo vůbec nic neobvyklého. Tohle ale nebyla kočka, jen mrňavé kotě, které sedělo uprostřed cesty a smutně mňoukalo.

„Chudinko malá. Kdepak máš maminku?“

Sehnula se k němu a vzala ho do rukou. Až v tu chvíli si všimla, že je to robot. Přišlo jí to divné.

Dopadl na ni stín. Uskočila a přitom si sáhla do kapsy, aby nahmatala sprej.

Omráčila ji rána do zátylku.

Robotická kočka pokračovala v mňoukání a na ni dopadaly rány jedna za druhou.

V sedm dvacet ráno nad jejím tělem stála Eva. Park voněl… svěže.

Bylo slyšet ranní špičku, z ulic i ze vzduchu, ale tady byla oáza skoro venkovského klidu. Záhonky oddělené od zbytku parku plotem proti vandalům. Netušila, co tam roste. Něco listnatého a něco popínavého.

Část toho, co cítila, byl určitě hnůj nebo co ti lidé míchali do půdy, aby tam věci dobře rostly. A pak to jedli a tvrdili, že to je přirozené a zdravé.

Napadlo ji, že vlastně neexistuje nic přirozenějšího než hnůj. Mimo krve a smrti.

Na konci záhonu, za plotem, stálo sousoší ženy a muže. On měl v ruce hrábě nebo rýč (nebo co) a ona držela košík plný plodů jejich práce. Sklizeň.

Věděla, že sousoší se jmenuje *Sklizeň*, ale lidé mu říkali *Máma a táta z farmy*. Nebo jen *Máma a táta*.

Annalisa jim ležela u nohou jako obětina, ruce na nahých prsou sepjaté, jakoby k modlitbě. Obličej měla zmlácený, celý krvavý. Tělo pokryté modřinami.

„Hroznej začátek dne," poznamenala Peabodyová.

„To jo. Ale pro ni byl ještě horší."

Eva si nasadila ochranné brýle a vyndala přístroje. „Zjisti, kdo to je."

Začala nahrávala zprávu.

„Obětí je běloška, na obličeji a na těle známky hrubého násilí. Zlomená klíční kost. Žádné viditelné známky souboje. Na krku červená šňůra. Známky škrcení. Stopy po znásilnění. Modřiny a rány na stehnech a genitáliích."

„Jmenuje se Annalisa Sommersová, třicet dva let. Bydliště Patnáctá západní ulice číslo třicet jedna."

„Oči oběti byly vyjmuty podobným způsobem jako u předchozích obětí Maplewoodové a Napierové. Způsob napadení, usmrcení, zohavení, typ místa a pozice mrtvoly jsou podobné předchozím vraždám."

„Od původního postupu se moc neodchyluje," řekla Peabodyová.

„To je pravda. Proč by to dělal, když ví, že to funguje. Na pravé ruce má pár vlasů zaschlých v krvi."

Vytáhla vlasy pinzetou a dala je do sáčku na důkazy.

„Co tady dělala, Dallasová? Proč musela uprostřed noci jít zrovna tudy? Tu tiskovku vysílali úplně všude, musela vědět, co se stalo."

„Myslela si, že *jí* se to nestane. Lidi si vždycky myslí, že jim se to nemůže stát. Mělo by je raději napadnout, že když se to mohlo stát někomu jinému, není důvod, proč by se to nemohlo stát jim.“

Prohlížela tělo. „Oběť bydlela někde poblíž, stejně jako v ostatních případech. Pravděpodobně tudy chodila z práce domů nebo naopak. Vlasy nesedí,“ řekla Eva potichu.

„Má je kratší a tmavší, i když tak velký rozdíl to zase není.“

„To je pravda.“

„Musí být trochu flexibilní, ne?“

„Určitě.“

Měla na záznamu místo činu a polohu těla, a tak zvedla hlavu oběti a otočila ji. „Udeřil ji zezadu do hlavy. Velkou silou. Pravděpodobně přišel zezadu, praštil ji a srazil k zemi. Na nohou je odřená a v odřeninách je tráva a hlína. Upadla na všechny čtyři.“

Zvedla jednu ruku a ukázala na odřeninu na zápěstí. „Pak se do ní pustil. Bil ji, kopal. Násilí je případ od případu horší. Předsmrtné násilí. Ztrácí kontrolu. Pak ji znásilnil, převalil a dokončil svoji práci.“

„Tentokrát se Celina neozvala.“

„Taky mě to napadlo.“ Eva se napřímila, „Za pár minut jí zavoláme. Ještě si pořádně prohlédneme místo, kde ji zabil.“

Tentokrát to nebylo moc daleko, jen na druhé straně záhonku se zeleninou. Na zemi a na trávě byla vidět krev.

Tentokrát to měl lehčí. Odnesl ji jen pár metrů.

„Poručíku?“ Jeden z policistů, kteří prohledávali okolí, jí ukazoval sáček s důkazem. „Tohle jsme našli tady. Standardní pepřový sprej. Pravděpodobně její. Moc jí nepomohl.“

„Sejměte otisky.“

„Našli jsme i pár vlasů. Tady, na cestě. Šedé, takže její nebudou. Řekl bych, že nejsou lidské.“

„Díky.“

„Zas nějaká veverka,“ ušklíbla se Peabodyová. „Asi. Čím se živila, Peabodyová?“

„Psala pro časopis *Stage Right*.“

Eva přikývla. „Takže šla domů. Jedna nula nula je dost pozdě na to, aby to bylo hned po představení. Asi byla na večeři nebo si

posedět s přáteli nebo na rande. Šla zkratkou přes park. Bydlí tady, zná to tu a pro jistotu má v kapse sprej, takže co by se jí mohlo stát? Za pár minut projde parkem a je doma. On už na ni čeká. Vybral si místo, ví, že projde přímo kolem něj. Přepadne ji zezadu.“

Dívala se na malou prohloubeninu v zemi, kterou už policisté před ní označili, a zamračila se. „Dotáhne ji k sousoší a dodělá, co začal.“ Zavrtěla hlavou.

„Zjisti o ní, co se dá. Nejbližší příbuzní, partner a tak dál. Jdu za Celinou a pak k ní do bytu.“

Poodešla od místa činu a začala telefonovat. Celina to vzala, až když Eva začínala mluvit do záznamníku. „Vypnout záznam.“ Celina si odhrnula vlasy z očí. „Promiňte, spala jsem. Skoro jsem zvonění neslyšela. Dallasová? Do háje. Za jak dlouho mám schůzku s Mirovou?“

„Máte čas. Vyspala jste se dobře?“

„Ano, vzala jsem si dost prášků, abych se konečně vyspala.“ Oči měla ospalé, nepřítomné. „Jsem dost mimo. Nemůže to počkat, než si dám kafe?“

„Máme další.“

„Další co?“

Eva sledovala, jak jí to dochází a ospalé oči se najednou rozšiřují hrůzou. „Panebože! To ne!“

„Potřebuju si s vámi promluvit. Sejdeme se u Mirové.“

„Já… budu tam, co nejdřív budu moct.“

„Ne, přijďte na devátou, jak jste byly domluvené. Já to stejně dřív nestihnu.“

„Dobře. Uvidíme se v devět. Je mi to strašně líto, Dallasová, strašně líto.“

„Mně taky.“

„Matka a sestra bydlí v New Yorku,“ řekla Peabodyová. „Otec se znovu oženil a žije v Chicagu. Svobodná. Bezdětná.“

„Nejdřív zajdeme k ní a pak k matce.“

Byt byl malý, osobitě zařízený a byl tam docela nepořádek. Eva měla zkušenost, že hodně mladých žen žilo podobně. Annalisin byt byl vyzdobený především divadelními plakáty a programy. Když se

podívala na záznamník, zjistila, že v posledních čtyřiadvaceti hodinách měla několik příchozích hovorů.

„Společenská," okomentovala to Eva. „Volala jí matka, sestra, spolupracovníci, kamarádky a Lucas, se kterým chodila. Podle hovorů je jasné, že včera šla do divadla Trinity, pak na večeři a na pár drinků s přáteli. Najdeme je a zjistíme, kdo je Lucas."

„Já si jdu popovídat se sousedy."

Když Peabodyová odešla, Eva se dál rozhlížela po bytě. Annalisa žila sama, ale občas u ní na návštěvě muž nebo muži byli. V šuplících bylo pár kousků sexy prádla a celkem běžné sexuální pomůcky. Měla tu pár fotografií stejného muže.

Pleť barvy bílé kávy, tmavé vlasy, hezky upravená bradka a příjemný úsměv. Hezký chlap, říkala si. Klidně by vsadila své nové auto, že je to Lucas.

Jednu z fotografií si vzala s sebou. Jestli se nedozví jeho příjmení od rodiny nebo přátel, zjistí podle ní jeho totožnost.

Společenská obdivovatelka divadla, úzký vztah s matkou a sestrou, dost přátel a podle všeho monogamní vztah s mužem jménem Lucas.

Mrtvá jen proto, že se rozhodla zkrátit si cestu domů přes park.

Ne, kvůli tomu ne, opravila se. Mrtvá proto, že si ji někdo vybral, sledoval ji a zabil. Kdyby nešla parkem včera, stalo by se to jindy. Nebo jinak.

Byla vyhlídnutou obětí. A dostal ji.

„Lucas Grande," hlásila Peabodyová, když se vrátila, „skladatel a muzikant. Už spolu chodili docela dlouho. Sousedka říká, že asi něco přes půl roku. Viděla oběť včera večer v sedm. Pozdravily se. Prý měla na sobě džíny, modrý svetr a černé sako."

„Zjisti adresu na toho Lucase Granda. Zajdeme za ním, až si promluvíme s její matkou."

Eva si nebyla jistá, co je horší – říkat matce, že její dcera je mrtvá, a dívat se, jak se sesype, anebo vidět tu samou reakci u jejího přítele.

Vzbudili ho. Přišel jim otevřít s ospalýma očima, otlačený od polštáře a trochu naštvaný.

„Ztlumil jsem tu muziku. Už ji po desátý nepouštím moc nahlas. Nechápu, co ten pitomec nahoře ještě chce. Je tak citlivej, že by si měl vypolstrovat byt.“

„Nejsme tady kvůli žádné stížnosti, pane Grande. Potřebovaly bychom si popovídat vevnitř.“

„Krucinál,“ ustoupil a začal živě gestikulovat, „jestli zas chytli Birda za drogy, tak se mnou to nemá vůbec nic společnýho. My spolu hrajem, to je celý.“

„Jsme tady kvůli Annalise Sommersové.“

„Annalisa?“ Zatvářil se lehce pobaveně. „To se včera s holkama rozšouply tak, že udělaly nějakou pitomost? Mám ji vyzvednout a něco za ni zaplatit, nebo co?“

„Pane Grande, je mi to moc líto, ale Annalisa byla zavražděna.“

Z jeho obličeje se úsměv rychle vytratil. „To mi nepřijde vůbec vtipný. Co jste to za lidi, že si děláte z něčeho takovýho srandu?“

„Pane Grande, dnes ráno jsme její tělo našli v Greenpeace Parku.“

„No tak. Neblbněte!“ Ustoupil a zvedl ruce před sebe, jako by prosil, aby toho nechala.

„Můžeme se posadit?“

„Annalisa?“ Oči mu zaplavily slzy. „Jste si jistá, že to je Annalisa? Mohl to být někdo jiný…“

Někdo jiný… samozřejmě že tak bude uvažovat, někdo jiný, jen ne ta moje.

„Je mi to moc líto, pane Grande. Určitě nejde o omyl. Potřebujeme vám položit několik otázek.“

„Vždyť jsme se viděli včera. Zašli jsme si spolu na oběd. V sobotu máme rande. Jak může být mrtvá?“

„Pojďme se posadit.“ Peabodyová ho vzala za ruku a vedla ho k pohovce.

Místnost byla plná nástrojů. Klávesy, pár kytar, mixážní pult, zesilovače. Eva si mezi nimi našla cestu a sedla si naproti němu. „Chodili jste spolu docela dlouho, je to tak?“

„Chtěli jsme se vzít. Chtěl jsem ji požádat o ruku, o Vánocích, aby to bylo extra speciál. Co se jí stalo?“

„Pane Grande, kde jste byl včera v noci?“

Dal si ruce přes oči a mezi prsty mu stékaly slzy. „Vy si myslíte, že bych jí mohl ublížit? Já bych jí nikdy nic neudělal. Miluju ji!“

„Ne, to si nemyslíme, ale zeptat se musíme.“

„Byli jsme ve studiu. Nahrávat. Hráli jsme tak do půlnoci, možná ještě dýl. Pak jsme si ještě povídali, dali si pár piv a pizzu, trochu hráli. Domů jsem přišel… asi ke třetí. Panebože, snad jí někdo neublížil?“

„Bohužel ano.“

Oči měl od pláče do ruda a teď celý zbledl. „Mluvily jste o parku. Ježíšikriste. Řekly jste v parku. Ty ostatní… to bylo jako oni. Annalisu…?“

„Řekněte nám prosím, kde jste nahrávali, kdo tam byl, a my si to rychle ověříme, abychom to mohli pustit z hlavy.“

„Studio Tunes, na Prince Avenue. Hm… Bird, John Bird. Panebože.“ Rukama si znovu promnul obličej. Třásly se mu. „A Katalee Poderová. Nemyslí mi to. Její máma… byly jste za ní?“

„Přišly jsme od ní.“

„Jsou si blízké. Hodně blízké. Ze začátku si mě dost podezřívavě prohlížela, ale je to fajn ženská. Mezi náma to je OK. Musím za ní jít.“

„Pane Grande, nevíte, jestli Annalisu někdo v poslední době neobtěžoval? Nevšiml jste si ničeho? Nebo nemluvila o něčem takovém ona?“

„Ne, to ne. Říkala mi všechno, určitě by se o něčem takovým zmínila. Musím jít k její mámě. Musíme se jít na Annalisu podívat spolu.“

Eva spala celých sedm hodin a den uzavřela příjemnou večeří s přáteli a velmi uspokojujícím sexem. Přesto přese všechno šla k Mirové s nepříjemnou bolestí hlavy.

Recepční jí oznámila, přívětivěji než jindy, že doktorka má sezení se slečnou Sanchezovou, ale že jí dá vědět, že přišla.

„Ať raději dokončí sezení v klidu,“ řekla jí Eva. „Bude lepší, když u toho nebudu. Stejně si potřebuju něco zařídit, než skončí.“

Nejdřív si zkontrolovala svoje záznamy a našla mezi nimi zprávu od Berenského z laboratoře. Pyšnil se tím, že podle otisku zjistil značku obuvi.

„Jsem prostě geniální. Dostal jsem od tebe otisk boty v trávě, který za nic nestál. Pohrál jsem si s tím a zrekonstruoval jsem ho. Ten chlápek s obrovskou nohou měl na sobě boty značky Mikon, typ se jmenuje Avalanche. Sportovní bota. Je hodně ochozená. V New Yorku je jedenáct obchodů, které takové boty mají v téhle velikosti. Posílám ti seznam. Klidně se stav a dej mi za odměnu jednu velkou mlaskavou pusu.“

„To určitě.“

Ale ocenila jeho rychlou a přesnou práci a pročetla si seznam. Označila obchody v perimetru, který sledovala, a po zbytek čekání psala předběžnou zprávu.

Otočila se, když se otevřely dveře.

„Dallasová.“ Z místnosti vyšla Celina s očima rudýma od pláče.

„Evo, pojď dál,“ pozvala Mirová Evu. „Celino, pojďte si ještě na chvíli sednout.“

„Zklamala jsem vás.“ Celina vzala Evu za paži a šla dovnitř. „Zklamala jsem i sebe.“

„To není pravda.“

Eva si sedla a očekávala, že jí Mirová nabídne čaj vonící jako květiny. Zavětřila a ke svému překvapení ucítila kávu.

„Věděla jsem, že si budeš chtít dát kávu. Není to nic zvláštního, ale je to káva.“

„Díky.“

„Nedívala jsem se ráno na zprávy. Díky,“ poděkovala Celina Mirové a vzala si od ní šálek čaje. „Chtěla jsem to slyšet přímo od vás. Brečela jsem skoro hodinu, doktorka si to musela užít…, ale dostala jsem ze sebe to nejhorší. Už se nesesypu. Ale nejdřív jsem vám chtěla říct… vůbec jsem nečekala, že bude… že když zabil včera, že by mohl dnes zabít znovu. Byla jsem tak strašlivě unavená, Dallasová, a chtěla jsem se před tímhle sezením slušně vyspat. Chtěla jsem se před tím vším alespoň na chvíli schovat. Tak jsem si vzala pár prášků na spaní.“

„To může potlačit vize?“

„Ano, je to možné.“ Celina se podívala na Mírovou a dostalo se jí souhlasného přikývnutí. „Je možné, že jsem i nějakou vizi měla, ale spala jsem tak hluboce, že jsem si to vůbec nemohla uvědomit. Hypnóza to ale může přenést do vědomí. U ostatních pomáhá hypnóza ponořit se hlouběji do podvědomí, mně by mohla pomoci uvědomit si víc detailů. A odblokovat obrazy, které jsem si do vědomí pustit netroufala.“

„To je dost dobře možné,“ potvrdila to Mirová. „Podobně jako když ty vezmeš svědka na místo činu a on si pak vybaví víc detailů toho, co viděl. S pomocí policisty, v tomto případě terapeuta, se dokáže lépe zaměřit na důležitá fakta. Jde o věci,“ doplňovala Mirová, „které sice zaznamenáme, ale vědomě si je nevybavujeme.“

„Chápu. Kdy můžeme začít?“ zeptala se Eva.

„Ještě jsme se nedostaly ke vstupní prohlídce. Pokud nezjistíme nějaké závažnější problémy, můžeme začít sezení hned zítra.“

„Zítra? Myslíte, že to bude jen jedno sezení, anebo jich bude potřeba víc?“

„Jsem si jistá, že budeme potřebovat víc než jedno. A raději bych počkala déle než čtyřiadvacet hodin. Raději bych nechala Celinu, aby se mohla uklidnit a aby se z jejího organismu vyplavily všechny ty prášky.“

„Nemůžeme začít dřív? Když budu mít chvíli na uklidnění a meditaci a dám si detoxifikační čaj, bude to v pořádku. Cítím, že…“

„…jste zodpovědná za to, co se stalo,“ dokončila za ni Mirová. „Připadáte si zodpovědná za smrt té ženy, kterou včera zavraždil. Ale není to pravda.“

„Když dopadne prohlídka dobře a udělá to, co je potřeba, můžete začít dřív?“

Mirová se na Evu podívala, povzdechla si a vzala do ruky diář. „Mohly bychom to zkusit v půl páté. Evo, je ale možné, že se nám nic převratného neukáže. To závisí zcela na tom, jak bude Celina na hypnózu reagovat, na tom, kolik toho doopravdy ve vizi viděla, a jak moc bude schopná to komunikovat.“

„Budete u toho?“ zeptala se Celina.

To nezáleží na mně, chtělo se Evě říct, *a nechtěj po mně, abych byla nějaká tvoje kotva*. „Když to bude možné, určitě. Máme stopu,

po které se musíme vydat, a kolem poslední vraždy je ještě spousty věcí, které musíme prošetřit.“

„Pokud to půjde, byla bych ráda.“

„Napadá tě něco, o čem bych měla vědět? Co se týče psychologického profilu?“ zeptala se Mirová a sedla si.

„Velmi podobný způsob vraždy. Vypadá to, že Annalisa Sommersová si zkracovala cestu…“

Odmlčela se, protože Celině upadl šálek na zem a rozbil se.

„Annalisa?“ Dala si ruce na stehna, jako by se chtěla zvednout, ale pak jednoduše zůstala sedět. „Annalisa Sommersová. Proboha!“

„Vy jste ji znala?“

„Možná je to někdo jiný se stejným jménem. Možná je to…, ale ne, samozřejmě že je to ona. To musí být ono. Proto jsem na tyhle případy napojená.“ Zírala na střepy šálku. „Proboha, promiňte.“

„Ne, seďte. Nic se neděje.“ Mirová se k Celině naklonila, položila jí ruku na rameno a pak začala sbírat střepy. „Byly jste si blízké?“

„Ne, to ne.“ Přiložila si ruce ke spánkům. „Znala jsem ji jen trochu. Líbila se mi. Každému byla milá, byla taková živá, příjemná, plná života.“ Ruce jí padly do klína, zorničky se rozšířily. „Panebože, Lucas! Ten musí být úplně šílený. Už o tom ví?“ Sevřela Evinu paži. „Už ví, co se stalo?“

„Ano, už jsem s ním mluvila.“

„Myslela jsem si, že horší už to být nemůže… může. Když někoho znáte osobně… Proč byla v parku? Proč by teď jakákoli žena v noci chodila parkem nebo dokonce byla jen poblíž. Po tom všem, co se stalo?“

„Protože lidi tak přemýšlejí. *Mně se to přeci stát nemůže*. Jak jste se znaly?“

„Přes Lucase.“ Vzala si kapesníček, který jí Mirová podala, a nepřítomně na ně zírala. Jako by ani nevěděla, že jí po tváři stékají proudy slz. „Lucas a já jsme spolu chodili. Žili jsme spolu. Dost dlouho.“

„Aha. Váš bývalý,“ přikývla Eva.

„Bývalý milenec. Ale ne bývalý partner. Ne že bychom se rozešli nějak dramaticky. Prostě jsme se přestali mít rádi. Už jsme

neměli moc společného. Tak jsme každý šli svou cestou.“ Konečně si utřela slzy. „Zůstali jsme v kontaktu. Občas jsme spolu zašli na oběd nebo na kafe.“

„Spali jste spolu?“

Složila ruce do klína. „Ne, to ne. Chápu, že se na to musíte zeptat. Ne, už jsme spolu neměli intimní vztah. On a Annalisa spolu začali chodit, už to může být skoro rok, řekla bych. Viděla jsem to na něm. Řekl mi, že je to vážná známost. Byli spolu šťastní a já jsem byla ráda.“

„To je od vás velkorysé.“

„Tedy…“ Odmlčela se, spolkla naštvanou poznámku, která jí přišla na jazyk. Nadechla se zhluboka. „Vy jste nikdy nebyla s nikým, koho jste měla ráda, a pak už jste ho ráda neměla? Nebo alespoň ne tolik jako předtím?“

„Ne.“

Celina se zasmála. „To se ale lidem stává, Dallasová. A přesto jim na sobě záleží dál. Lucas je dobrý chlap a teď musí být v šoku.“

„To je pravda.“

Zavřela oči. „Mám za ním jít? Ne, teď ne. Určitě ne. Kdybych se do toho zapletla, všechno by to ještě zhoršilo. Pro všechny.“ Podívala se na Mirovou. „Nemůžeme začít hned po té prohlídce?“

„Ne. Potřebujete se uklidnit a odpočinout si. Zvlášť teď. Pokud chcete, aby to k něčemu bylo, dejte si přestávku.“

„Bude to k něčemu. Pomůže to.“ Zaťala pěsti. „Tentokrát mu uvidím do tváře. Přísahám. A potom…,“ podívala se Evě přímo do očí, „pak ho chytíte. A zastavíte ho.“

„Zastavím.“

Kapitola 16

„Ona oběť znala?“ Ve výrazu Peabodyové bylo vidět empatii. „Lucas. Lucas Grande. Její bývalý. Předtím nám to neseplo. Ne že by mohlo. To muselo být příšerný. Takže proto je asi do toho zamotaná. Takhle to u paranormálních záležitostí bejvá. Mají zvláštní logiku.“

„Těžko můžeš v jedné větě použít zároveň slovo *paranormální* a *logika*. To nejde dohromady.“

„Ale jde. Ty jsi tak zatvrzele racionální. Držet se u země – za každou cenu.“

Místo metafyzické konverzace půjdeme raději zjistit, co se dá, o těch botách. To je dostatečně racionální a u země, pomyslela si Eva.

„Kdy mě necháš řídit to nový fáro?“

„Až se naučíš, že oranžová znamená, že na to musíš pořádně dupnout, abys projela křižovatkou, než naskočí červená. A ne že máš zpomalit už kilometr předtím, aby tam *náhodou* červená nenaskočila.“

„Poručíku, dovol, abych poukázala na to, že ty řídíš nebezpečně, nerozumně a agresivně.“

„To si piš, že jezdím agresivně. Ty jsi jako jedna z těch dámiček na párty, které si nevezmou poslední chlebíček, kdyby ho náhodou chtěl někdo jiný… Ne, ne, vemte si vy,“ přeháněla Eva vysokým hlasem, „jdi s tím do háje. Já ten chlebíček chci, tak si ho vezmu. A přestaň se tvářit dotčeně.“

„Vždycky, když někdo takhle nepřístojně napadne moje řidičské schopnosti, mám právo tvářit se na minutu dotčeně a naštvaně. Navíc vzít si poslední chlebíček je neslušné.“

„Takže je lepší, když ho sní číšník, který ho musí nakonec odnést do kuchyně k vyhození.“

Peabodyová si založila ruce na prsou a uvědomila si, že Eva má asi pravdu. A že kvůli pravidlům správného chování přišla o pěknou řádku chlebíčků.

„Potřebuju něco promyslet. Uvažuj se mnou. Řekněme například, že s někým chodíš.“

Peabodyová se najednou pyšně rozzářila. „Já přece s někým chodím.“

„Peabodyová.“

„No jasně, bavíme se teoreticky.“ Zatvářila se pro změnu pobouřeně, protože Eva projela křižovatku na oranžovou. „Je hezkej a nosí mi chlebíčky a nechává mi ty poslední, aby mi tím dokázal svůj obdiv a lásku?“

„Cože? No jasně. No a rozejdete se.“

„To se mi nelíbí.“

„Komu by se to líbilo?“

„Rozešli jsme se proto, že jsem se moc cpala a mám velkej zadek?“

„Peabodyová! Krucinál!“

„OK, OK… Jenom se snažím pochopit motivaci toho rozchodu. Jako kdo se rozešel s kým a proč… nic, zapomeň na to,“ dodala, když si všimla Evina naštvaného výrazu.

„Rozejdete se, jdete si každý po svém. Zůstanete přáteli?“

„Možná. Jak kdy. Nekousneš mě nebo něco takovýho, jo? To záleží na spoustě věcí. Došlo u toho rozchodu na sprostá slova a házení malými rozbitnými předměty, anebo to byl smutný rozchod, ale došlo k němu na základě společného rozhodnutí? Takhle to myslím.“

Evě to nic nevysvětlilo, ale pokračovala dál: „Řekněme, že šlo o ten druhý případ. No a chlápek začne za nějakou dobu chodit s jinou. Co by to dělalo s tebou?“

„To zase není tak jasný. Jsem na toho chlápka zatížená? Je ta druhá hubenější než já? Nebo hezčí, nebo bohatší? Nebo má třeba větší prsa? To jsou všechno důležitý faktory.“

„Do háje, proč to musí být takhle složitý?“

„Prostě je.“

„Zjednodušíme to. Nejdřív s někým jsi. Pak zas ne. Pak je on s někým jiným. Jasný? Tak jste pak kamarádi, nebo ne?“

„Jasně. Když jsem se přistěhovala do New Yorku, zamilovala jsem se do jednoho kluka. Nebydleli jsme spolu, ale bylo to dost vážný. Byli jsme spolu pořád. Celej rok. No a pak to nějak vyšumělo. Nebyla jsem z toho nějak extra špatná, ale nebylo mi to jedno, to určitě ne. Ale pak mě to přešlo. Kamarádili jsme spolu, občas jsme se pak vídali.“

„Už bude konec, nebo si mám radši koupit colu, abych při tom příběhu neusnula?“

„Tak proč ses mě na to ptala? Pak si nabrnk nějakou prsatou blondýnu. IQ těsně nad bodem mrazu, ale co, vybral si ji. Nejdřív mě to štvalo, ale za chvíli mě to přešlo. Nebudu tvrdit, že by mi bylo nějak extra líto, kdyby od ní tam dole náhodou chytil nějakou svědivou chorobu, ale to neznamená, že by mu zrovna musel upadnout. Jestli se s McNabem někdy rozejdem, tak mu to pořádně osladím. Na tom není nic zvláštního. No a co?“

Na chvíli se odmlčela. „Ještě jsi vzhůru?“

„Moc ne.“

„Jestli si myslíš, že Celina se chtěla pomstít, tak to mi nehraje. Tak to stejně nefunguje.“

„Jak to nefunguje? Teď jsi mi asi miliónkrát řekla, že záleží na spoustě věcí.“

„Takhle to nejde. Aby Celina nějakýmu chlápkovi naordinovala, aby zabíjel ženský a mezi nimi i Sommersovou. Navíc Celina přišla za náma. Kdyby měla něco takovýho na svědomí, přeci by v jejím případě nevypadla ze hry. Mimo to všechny důkazy svědčí pro to, že Sommersová šla do parku z vlastní vůle. Taky máme představu o tom, kdo je vrah. Je to samotář, nenávidí ženský a je to násilník.“

„Máš pravdu. Od začátku do konce. Paranormální logikou zrovna nadšená nejsem. Příliš mi připomíná náhodu.“

„Řekla bych, že v tom u tebe hraje roli ještě jedna věc.“

Eva chvíli mlčela. „Dobře, máš pravdu, celá ta věc se mi nelíbí. Nelíbí se mi záviset na vizích a na hypnóze. A nelíbí se mi, že ode mě Sanchezová vyžaduje podporu.“

„Copak, copak, to už nemáš místo pro další přátele?“

„Ne. Mám plno. Ledaže by se někdo z vás odstěhoval někam hodně daleko. Nebo zemřel při nějaké příšerné nehodě. Pak bych možná nějaké místo měla.“

„Ale no tak. Líbí se ti.“

„Jo? No a co? To znamená, že se hned musíme začít scházet u kafe?“

Peabodyová se zasmála. „Panečku, to jsou scény. Snad těch pár přátel nějak přežiješ. Včera sis to užila, ne?“

Teď se chtěla urazit Eva, ale nakonec se raději soustředila na to, aby našla místo k parkování. „No jo, užila. Nemysli si, že nevím, jak to chodí. Teď musí všichni přijít k nám, pak zase bude večírek u vás a…“

„Už plánujeme oslavu novýho bytu.“

„Co jsem říkala?“ Ostře zatočila do garáže – dobře věděla, že to Peabodyovou naštve. „Pak je to nekonečný. Když jednou začneš s někým kamarádit, nemůžeš se ho jen tak zbavit. A tak se v tom člověk veze dál a dál a noví a noví lidi se s ním chtějí přátelit. A já vám teď budu muset koupit dárek jenom proto, že jste se s tím potrhlým McNabem rozhodli bydlet spolu.“

„Dost by se nám hodily nějaký skleničky na víno,“ smála se Peabodyová, když vystupovala z auta. „Víš co, Dallasová, ty máš na přátele, k nimž se počítám, štěstí. Jsou chytrý, je s nimi sranda a dá se na ně spolehnout. A každej je trochu jinej. Například Mavis a Mirová? Můžou být dvě ženský víc odlišný než tyhle dvě? Ale obě tě mají rády. A pak se někde sejdou a třeba se taky skamarádí.“

„Jo, a pak si najdou další přátele a já se pak mám kamarádit s někým, jako je třeba Trina.“ Při zmínce o Mavisině kadeřnici si nervózně projela vlasy.

„Trina je… zvláštní. Jedinečná.“ Vyšly na ulici. „No a ty máš za muže Roarka, a tak nikdy nebudeš mít problém s posledníma chlebíčkama jako většina normálních smrtelníků.“

Eva prudce vydechla. „Tak skleničky na víno?“

„Jo. Nemáme žádný slavnostní.“

Eva si v posilovně Jim‘s Gym připadala o trochu přirozeněji než v nóbl obchodu s pánskými oděvy velikostí XXL a víc.

Obchod měl tři patra. Obuv byla v podzemním, a tak se vydaly tam.

Jak zjistila, v obuvi se neprodávají jen boty a ponožky, ale i pantofle, zeštíhlující leginy, ochranné impregnace a krémy na boty, krabice na uskladnění bot, vyhřívací stojany, prstýnky, řetízky – na nohy, samozřejmě – a další spousta věcí, které ani neuměla pojmenovat.

Kdo by čekal, že se chlapi o nohy tolik starají.

Přistoupil k ní prodavač a zeptal se, co si přeje, a když mu to řekla, odešel hledat vedoucího.

Zatímco čekaly, šla Eva k botám, kvůli kterým přišly.

Prohlížela si je, ohmatala je, zkoušela, jak jsou pevné. Byly dobře dělané, praktické a pevné. Něco takového by se jí docela hodilo.

„Madam?“

„Poručíku,“ opravila vedoucího a s botou v ruce se k němu otočila. A musela pár kroků ustoupit a zvednout hlavu, aby mu viděla do očí.

Měřil určitě přes dva metry a byl hubený jako tyčka. Měl tmavou pleť, takže mu z obličeje zářily jen bílé zuby a bělmo očí. Jak na něj zírala, usmál se, takže bylo jasné, že je na takové okukování zvyklý.

„Madam poručíku,“ řekl hladce, „jsem Kurt Richards, vedoucí oddělení.“

„Hrál jste křídlo?“

Zjevně ho potěšila. „Jo. Už je to dávno, ale hrál jsem za Knicks. Většina lidí se automaticky ptá, jestli jsem hrál basket, ale většina neví, na které pozici.“

„Nemám bohužel čas sledovat basketbal, ale řekla bych, že jste to pár protihráčům docela zavařil.“

„Myslím, že jo. Přestal jsem hrát už před osmi lety. Je to pro mladý kluky. Jako ostatně všechny sporty.“ Vzal jí botu z ruky. Měl dlaně tak široké a prsty tak dlouhé, že bota nakonec nevypadala až tak veliká. „Vás zajímá Mikon Avalanche?“

„Zajímá mě seznam zákazníků, kteří si tyhle boty koupili v osmačtyřicítce.“

„Vy jste z oddělení vražd, že?“

„Vám jde hádání pozic taky docela dobře.“

„Včera jsem četl o té tiskovce, takže předpokládám, že tohle má co dělat s těmi *Vraždami v parku*.“

„Tak jim říkají?“

„Jo, velký červený titulek.“ Zamračeně si prohlížel botu v ruce. „Tak vy hledáte chlápka, co nosí tuhle botu v osmačtyřicítce?“

„Pomohlo by mi, kdybyste mi vyjel seznam zákazníku, kteří si je koupili.“

„Samozřejmě.“ Vrátil botu na stojan.

„Přidejte tam i zaměstnance.“

Na to se zastavil. „Mám štěstí. Já nosím dvaapadesátky. Chcete jít se mnou do kanceláře, anebo se chcete porozhlídnout po zboží?“

„Ne, půjdeme s vámi. Peabodyová.“

Rozhlížela se po ní, a když viděla, jak si vybírá mezi duhově zbarvenými podkolenkami, zamračila se. „Proboha… detektive!“

„Pardon, poručíku,“ přiběhla, „můj táta i brácha mají velký nohy. Konečně jsem přišla na to…“

„To stačí.“

„Žádný problém.“ Richards zavolal prodavače. „Zatím vám to namarkují a zabalí. Po cestě ven si je můžete vyzvednout u kasy nahoře u východu.“

„Za chvíli tu jsou Vánoce,“ vysvětlovala omluvně Peabodyová, když vycházela z obchodu s nákupní taškou. „Dej pokoj.“

„No jasně. Čas strašně letí. Když koupím dárky, jakmile mě něco napadne, tak pak nemusím zažívat předvánoční šílenství. A tohle byly opravdu pěkný ponožky a byly ve slevě. Kam jdeme? Auto je…“

„Jdeme pěšky. Naše další zastávka je jen kousek odsud. Procházka ti i tvému pozadí jenom prospěje.“

„Já *věděla*, že mám v těchhle kalhotách velkej zadek.“ Pak se zastavila a tázavě na Evu pohlédla. „Že jsi to řekla jenom proto, aby ses mi pomstila za to nakupování?“

„To nikdy nezjistíš.“ Šla dál. Zapípal jí telefon a ona ho vylovila z kapsy. „Dallasová.“

„Máme tu první kandidáty,“ řekl Feeney s plnou pusou oříšků, „vyřadili jsme ženy, ženaté a osoby jiné výšky a váhy než náš podezřelý.“

Vyhýbala se protijdoucím. „Pošli mi výsledky na počítač v kanceláři. Díky, že ses do toho dal tak rychle.“

„To poděkuj klukům.“

„A co ty záznamy od dopravních podniků?“

„To jde pomalu. Moc od toho nečekej.“

„Dobře. V laborce identifikovali značku bot. V jednom z obchodů už jsme získaly seznam zákazníků. Pošlu ti ho. Kdybyste někoho našli, dej mi okamžitě vědět.“

„Jasně. Kolik máte obchodů?“

„Moc, ale seznam nějak zúžíme.“

Zastavila se na křižovatce a ignorovala kouř z vozíku s hot dogy, blázna, který vykřikoval něco o pekle, i konverzaci dvou černošek, z nichž jedna se chystala si koupit šaty, ve kterých bude vypadat jako *úplná bohyně Afrodita*.

„Myslím, že bydlí v centru,“ řekla Feeneymu a těsně před tím, než se chodcům rozsvítila zelená, vyrazila přes ulici stejně tak jako horda lidí kolem ní. „A vsadím se, že v centru taky všechno nakupuje. Musíme to risknout. Kdybychom naše hledání nezúžili, trvalo by nám to víc než týden. Na to nemáme čas. Interval mezi vraždami se zkracuje.“

„Slyšel jsem. Budeme na tom dělat, až se z nás bude kouřit, Dallasová. To ti slibuju. Kdybys potřebovala posilu, dej mi vědět.“

„Jasně. Díky.“

Zastavily se ještě ve dvou obchodech, než se Eva nad Peabodyovou slitovala a koupily si u stánku sójového hot doga a colu. Bylo hezky a bylo příjemné toho využít a najíst se venku.

Sedly si na trávník v Central Parku a Eva si prohlížela zámeček. Nebo symbolický hrad.

Tady to celé nezačalo, ale tady se setkali poprvé.

Silný chlap. Mocný. Pán hradu. Nebo to přehání?

Druhou oběť položil na lavičku u pomníku hrdinům. Mužům, kteří měli odvahu udělat to, co bylo potřeba. Silným mužům, kteří se postavili proti tomu, co nenáviděli, a riskovali svoje životy. Překonali překážky.

Má rád symboliku. Pán hradu. Překonávat překážky.

Poslední oběť nechal u zahrady, u sochy farmářů.

Co tím chtěl naznačit? Někoho, kdo pracuje se zemí, s přízemními věcmi? Něco pěstuje. Pomocí vlastních rukou… tvořit něco vlastníma rukama… vlastními svaly, vlastní silou.

Nadechla se. To by se dalo přenést i na ty ruční práce. To by šlo. Samostatnost. Spolehnutí se sám na sebe. Na vlastní sílu.

Parky pro něj hrály nějakou roli. V parku se mu asi něco stalo. A mstil se každou vraždou.

„Mohly bychom se podívat, jestli nenajdeme nějaký případ sexuálního napadení muže – ne, chlapce, o tom to je – v parku. Teď už je z něj muž. Nikdo si na něj nepřijde. Když byl mladý, byl slabý, neuměl se bránit. Jako žena. Jak se může bránit, když je jenom dítě? Nijak. Musí vyrůst. Aby se ubránil, aby se to už nikdy nemohlo stát.“

Chvíli bylo ticho. Peabodyová si nebyla jistá, jestli mluví Eva s ní. „Možná ho někdo zbil, napadl, spíš ponížil, než sexuálně zneužil. Žena, která měla nad ním moc.“

„Přesně tak,“ souhlasila Eva a mnula si zátylek, protože ji začínala bolet hlava. „Teď tu ženu pravděpodobně zabíjí. Pokud to ale byla jeho matka nebo sestra nebo někdo podobný, není moc pravděpodobné, že by to ohlásili. Ale zkusit to musíme.“

„Pokud ho trýznila nebo ponižovala žena, která ho měla na starosti, muselo to utvářet jeho povahu už od dětství. Pak se v dospělosti muselo stát něco, co mu tu situaci nějak připomnělo, a on se začal mstít.“

„Ty si myslíš, že když někoho jako dítě mlátí nebo mu nějak ubližují, je to pro něj nějaká omluva?“

Evin ostrý tón přinutil Peabodyovou, aby byla opatrnější. „Ne, poručíku. Já si myslím, že to je důvod, motiv.“

„Neexistuje žádný důvod, který by ospravedlňoval zabíjení nevinných lidí. To, že ti někdo zničil život, ti nedává právo mstít se vraždou. Za žádných okolností. To je něco, čím argumentují psychiatři nebo právníci, ale není to pravda. Pravda je, že je potřeba se tomu postavit. A když to neuděláš, nejsi lepší než ten, kdo tě týral. Tahle teorie *násilí plodí násilí* je svinstvo. S tou se jdi vycpat.“

Zarazila se a v ústech cítila pachuť vzteku. Složila hlavu do dlaní. „Do prdele, to jsem přehnala.“

„Jestli si myslíš, že s ním soucítím, že ho nějak bráním, tak se mýlíš.“

„Ne, to si nemyslím. Tahle scénka je o mé vlastní historii a o mých problémech.“ Bude to těžké, ale nadešel čas. Musí to udělat. Zvedla hlavu.

„Potřebuju se na tebe při práci spolehnout. Za každé situace. Vím, že ti můžu věřit. Vím, že mě nezklameš. Vím, že uděláš, co je potřeba, i když to je těžké nebo nebezpečné. Nejen proto, že jsi to ty, ale protože jsem tě to naučila.“

Peabodyová mlčela.

„Když jsi byla moje podřízená, bylo to něco jiného. Teď, když jsme tým, máš právo znát pravdu.“

„Byla jsi znásilněná.“

Eva na ni jen zírala. „Odkud jsi to proboha vzala?“

„Je to závěr, který jsem učinila na základě pozorování a logické dedukce. Nemýlím se, že ne? Ale nemusíme o tom mluvit.“

„Nemýlíš se… Nevím, kdy to začalo, všechno si to nepamatuju.“

„Byla jsi zneužitá opakovaně…“

„Zneužitá… to je slovo, které může znamenat spoustu různých věcí. Můj otec mě mlátil. Pěstma, čímkoli, co bylo po ruce. Znásilnil mě, nesčíslněkrát. Stačí to jednou, tak proč to vlastně počítat.“

„Co matka?“

„V té době už byla pryč. Byla to děvka a narkomanka. Moc toho o ní nevím. Těch několik vzpomínek je stejně šílených jako to, co si pamatuju o něm.“

„Chtěla bych říct, že je mi to líto, chtěla bych říct něco, co dává smysl, ale nevím, co by to mělo být.“

„Neříkám ti to, abys mě litovala.“

„To je mi jasný.“

„Jednou večer, bylo mi tak osm, jsem byla zamčená v nějaké šílené díře, kam nás dotáhl. Byla jsem chvíli sama a snažila jsem se najít něco k jídlu. Měla jsem hrozný hlad. Myslela jsem si, že než se vrátí, vezmu si kousek sýra. Ale přišel moc brzy. A nebyl dost opilý. Někdy, když byl hodně opilý, mě nechal být. Ale tentokrát nebyl dost opilý a já věděla, že mě nenechá.“

Musela se odmlčet. Musela se nadechnout a nasbírat sílu, aby mohla pokračovat. „Uhodil mě, až jsem upadla. Jediné, co jsem

mohla dělat, bylo modlit se, aby to u toho skončilo. Ale věděla jsem, že to tak nebude. Nebreč. Nejde to, když brečíš…“

„Bez pláče to nejde.“ Peabodyová si otřela tvář usmoleným ubrouskem.

„Sedl si na mě. Musel mi dát lekci. Bolelo to. Když je po všem člověk vždycky zapomene, jak moc to bolí. Až do té doby, než se to stane znovu. Je to hrozná bolest. Nedá se to vydržet. Když jsem se bránila, bývalo to horší. Ale nedalo se to vydržet, a tak jsem se bránila. Zlomil mi ruku.“

„Panebože, panebože!“ Teď si dala hlavu do dlaní Peabodyová. A brečela. Snažila se brečet potichu.

„Prasklo to.“ Eva soustředila pohled na jezero, na klidnou hladinu, na lodičky, které po něm pluly. Na ticho. „Mladá, křehká kost. Zlomil ji a já se mohla bolestí zbláznit. A v ruce jsem měla nůž. Nůž, kterým jsem krájela ten sýr. Upadl mi předtím na zem, ale teď jsem ho nahmatala.“

Peabodyová zvedla slzami smáčený obličej. „Použila jsi ho.“ Otřela si oči dlaněmi. „Doufám, žes ho rozsekala na kousíčky.“

„Skoro.“ Eva si všimla, že na jezeře se objevila kola. Hladina už nebyla tak klidná, jak předtím vypadala. Kola se rozšiřovala.

„Bodala jsem ho… dál a dál…, až jsem byla celá od krve… Tak…, teď to víš.“ Nejisté se nadechla. „Nepamatovala jsem si to, ani spoustu jiných věcí, až do doby těsně před tím, než jsme se Roarke a já vzali.“

„Policie…“

Eva zavrtěla hlavou. „Děsil mě, vystrašil mě natolik, že jsem se vůbec neodvažovala kontaktovat policii, sociálku nebo kohokoli, kdo by s tím mohl něco udělat. Nechala jsem ho tam ležet. Nic si nepamatuju. Byla jsem v šoku. Umyla jsem se a odešla. Ušla jsem několik kilometrů, pak jsem se schovala v nějaké uličce a omdlela jsem. Někdo mě našel. Probrala jsem se v nemocnici. Policie… otázky… Nic jsem si nepamatovala. A i kdyby, stejně bych se to asi bála říct. Neměla jsem žádné doklady, neexistovaly o mně žádné údaje. Oficiálně jsem neexistovala až do chvíle, kdy mě našli v té uličce. V Dallasu. Tak mi dali jméno.“

„Je to dobré jméno.“

„Když si všimneš, že to ovlivňuje práci, tak mi to řekni.“

„Ovlivňuje to tvoji práci, Dallasová, dělá to z tebe lepší policajtku. Tak to alespoň vidím já. Jsi silnější, schopná ustát spoustu věcí. Ten chlap, kterýho hledáme, využil toho, co se mu stalo, jako důvod k vraždám, k tomu, aby ničil, způsoboval bolest… Tobě to pomáhá najít spravedlnost pro ty, kterým zničil život.“

„Dělat svoji práci není hrdinství, Peabodyová, je to jen práce.“

„Jo, to říkáš vždycky. Jsem ráda, žes mi to řekla. Znamená to, že mi věříš. Jako parťačce a jako kamarádce. Můžeš se na mě spolehnout.“

„Já vím. No a teď obraťme list a dejme se do práce.“ Zvedla se a nabídla ruku Peabodyové. Ta ji stiskla, chvíli držela a pak si nechala pomoct na nohy.

Šly do pitevny. Chtěla vidět Annalisu Sommersovou a taky se pořádně vyptat Morrise.

Když ho našly, odstraňoval zrovna část mozku z mrtvoly muže. To samo o sobě by stačilo, aby se jí udělalo zle, nehledě k tomu, že si právě dala sójový hot dog. Morris ji pozdravil a pozval dál.

„Příčina smrti neznámá. Přirozená nebo ne, poručíku?“

Morris s ní rád hrál tuhle hru, a aby mu vyhověla, přiblížila se ke stolu, aby viděla víc. Tělo už se začínalo rozkládat, takže odhadla, že ke smrti došlo čtyřiadvacet až šestatřicet hodin před tím, než ho sem přivezli a dali ho do chladicího boxu. Nebyl to hezký pohled. Odhadovala, že mu bylo něco k sedmdesáti, takže při současné průměrné délce života přišel o dalších třicet až čtyřicet let.

Na levé tváři měl modřinu a jeho oči byly podlité krví. Byla zvědavá. Obešla tělo a hledala další stopy.

„Co měl na sobě?“

„Kalhoty od pyžama a jednu pantofli.“

„Kde byl vršek od pyžama?“ Morris se usmál. „Na posteli.“

„Kde jste ho našli?“

„Vedle postele na zemi.“

„Nějaké známky vloupání?“

„Ne.“

„Žil sám?“

„Je to tak.“

„Řekla bych infarkt. A pořádný.“ Morris měl na sobě ochranné rukavice. „Otevři mu pusu.“

Morris to udělal a trochu ustoupil, aby se k mrtvole mohla naklonit. „Ale zeptala bych se jeho služky nebo hospodyně, kdo mu to asi dal ten poslední drink s nášupem. Tmavě rudé skvrny na dásních a vevnitř úst ukazují na to, že požil drogy. Řekla bych něco silného na povzbuzení. To se uvidí na toxikologii. Kdyby se chtěl oddělat sám, oblékl by si pyžamo, pěkně si lehl do postele, aby mu bylo příjemně. Takže to vypadá na násilnou smrt. Kde máš Sommersovou?“

„Nechápu, proč mě ještě platí.“ Usmíval se a dal vzorek mozku do přístroje, který udělá analýzu. „Čekám, že test potvrdí naše závěry. Sommersovou už jsem dodělal. Je v chladicím boxu. Její příbuzní a přítel tu byli dnes ráno. Podařilo se mi zabránit tomu, aby ji viděli. Nebylo to jednoduché. Musel jsem jim říct, že do konce vyšetřování to není možné.“

„O těch očích se zatím neví. Potřebuju, aby to tak i zůstalo. Musíme to utajit i před jejími nejbližšími. I ti by to mohli prozradit. Zvlášť pokud zažívají takovou bolest a mají pocit nespravedlnosti. Nikdo, mimo nás, nesmí mít k obětem přístup.“

„Chceš se na ni znovu podívat?“

„Jo.“

„Potřebuju se umýt. Pán chvíli vydrží.“

Zamířil k umyvadlu, sundal si ochranné rukavice a smyl si krev. „Její tělo zohavil víc než ty předchozí.“

„Násilí se stupňuje. Je to jasné.“

„A cyklus se zkracuje.“ Morris si osušil ruce a hodil plášť do koše.

„Přibližujeme se mu. Čím dál víc.“

„Souhlasím.“ Teď měl na sobě nažehlenou modrou košili a červeného motýlka. Nabídl jí rámě. „Jdeme na to, madam?“

Zasmála se. Byl jediný, kdo ji mohl v přítomnosti mrtvých rozesmát. „Ty jsi pěkné číslo, Morrisi.“

„Máte pravdu, madam.“ Odvedl ji k chladicím boxům, prohlédl si štítky a otevřel ten správný.

Eva ignorovala stopy Morrisovy práce a prohlížela si tělo. „Tentokrát ji hodně mlátil do obličeje. A do hrudi. Možná na ní seděl. Seděl na ní a mlátil ji do obličeje. Na rozdíl od Napierové nemá zlomenou čelist. Zato jí zlomil nos a vyrazil několik zubů. Rána do zátylku nebyla smrtelná. Možná se ještě probrala, možná ne. Řekla bych, že ne. Doufám, že ne. Znásilnění bylo brutálnější. Víc odřenin. Měla dost malou vagínu. Tedy menší než ostatní oběti. A náš vrah je dost obdařený. Oči. Tentokrát jsou řezy jistější, ale ne čistší“

„Přesně tak. Začínám se bát, že přijdu o práci. U všech tří obětí bylo vyjmutí očí provedeno s podobnou kvalitou práce. Ale tenhle případ není ten nejlepší.“

„OK.“ Odstoupila, aby mohl zavřít box.

„Jak blízko jsme mu? Už mě nebaví tady ubytovávat krásné mladé dámy.“

„Pořád ještě ne dost blízko,“ řekla Eva smutně. „Dokud nebude za mřížemi.“

Kapitola 17

Dick Berenski seděl v laboratoři u bílého stolu, procházel si data a analyzoval je.

Když si Eva stoupla za něj, viděla, že jeho práce spočívá v hraní hry s velmi málo oděnými, ale zato od přírody velmi obdařenými ženskými postavami. Bojovaly spolu meči.

„To je dřina, co?“

Berenski na to mávl rukou před obrazovkou počítače, načež se postavy hluboce uklonily, takže jim bylo dobře vidět do výstřihu, a servilně a svůdně pronesly: „Jak si přejete, pane.“

„Proboha, Berenski, kolik je ti? Dvanáct?“

„Co ty víš? Ten program může být klidně součástí důkazů z místa činu.“

„Tak akorát z místa činu, kde se puberťáci umasturbovali k smrti. Ty už máš možná všechno dodělané, ale já ještě makám naplno.“

„Tohle byla jen taková desetiminutová přestávka na odreagování. Na tu botu jsem přeci přišel, tak o co jde?“

Měl pravdu. Eva si to musela připomenout, dřív než mu rozbije hlavu. „Annalisa Sommersová, analýza vlasů.“

„Pořád je něco.“ Otočil se na židli. „Dal jsem to Harvové, to je naše přebornice na vlasy. Nechce mi dát, ale stejně je geniální.“

„Ta zní sympaticky. Kde ji najdu?“

Ukázal hubeným prstem doprava. „Tudy, pak doleva. Zrzka. Ještě mi neposlala zprávu, takže to nemá hotové.“

„Zeptám se jí.“

Peabodyová nechala Evu kousek poodejít a potichu se Berenského zeptala: „Má ten program taky mužský postavy?“ Berenski se usmál. „No jasně.“

„Hustý.“

Eva došla ke kanceláři analytiků a uviděla mladou ženu se zrzavými vlasy. „Harvová?“

„To jsem já.“ Zvedla oči od práce a prohlížela si Evu zelenýma očima.

Eva si uvědomila, že Harvová je nejbělejší – živá – běloška, kterou kdy poznala. Mléčně bílá tvář, jasně zelené oči, zářivě zrzavé vlasy a rtěnka stejné barvy.

Vlasy měla vyčesané do vysokého drdolu a místo běžného pracovního pláště měla na sobě černou neforemnou košili.

„Poručík Dallasová, že?“ Krátké nehty byly nalakované černými a rudými proužky.

„To jsem zas já.“

„Detektiv Peabodyová.“

Harvová jim pokynula a pozvala je dovnitř. „Ursa Harvová, Královna vlasů.“

„Co pro nás máte, Veličenstvo?“

Harvová se pousmála. „V okolí místa činu byla nalezena vlákna vypadající jako vlasy,“ začala podávat zprávu. Vlákna byla v průhledném sáčku na jejím stole. Harvová jim ukázala vlákna ve zvětšení.

„*Vypadající* jako vlasy?“

„Přesně. Nejsou to totiž ani lidské vlasy nebo chlupy, ani zvířecí. Berenski mi to dal, protože pohledem zjistil, že to není ani jedno, ani druhé. Ten chlap je uplnej génius. Škoda, že to je takovej trotl.“

„Všimněte si, jak vám vůbec neodporuju.“

Harvová se znovu usmála. „Někdy mi říkají i Princezna vláken. To, co tu vidíte,“ natočila jim obrazovku a ukázala ještě větší zvětšeními, „je uměle vyrobeno.“

„Myslíte jako třeba paruka?“

„To ani ne. Takováhle vlákna v parukách a příčesích většinou nenajdete. Vypadá to spíš jako chlupy. Něco jako z chlupaté hračky nebo robota. Má to na sobě ohnivzdornou vrstvu, tak jak to vyžadují bezpečnostní předpisy.“

„Hračka?“

„Hm. Teď se podíváme na make-up, na barvivo, na… Chcete to i s detaily?“

„Ne. I když jsou jistě neskutečně zajímavé. Shrňte to.“

„Jasně. Díky svým skoro až magickým schopnostem jsem dokázala určit výrobce vlákna i této specifické šedi. V tomto případě

jde o šedou robotickou kočku. Výrobcem je firma Petco. Vyrábějí koťata, kočky i kocoury. Jestli chcete, najdu vám jejich prodejny.“

„To už nechte na nás. Rychlá a skvělá práce, Harvová.“

„Někdy mi říkají i Bohyně rychlosti. Jo a, Dallasová… na vláknech nebyly stopy tkání ani pracích prostředků, žádná špína… prostě úplně nová hračka.“

* * *

„Co si o tom myslíte, detektive?“

„Jak to ta Harvová dělá, že si vyčeše vlasy tak vysoko? Vypadá to úplně suprově. Ale to jsi asi neměla na mysli.“

„To si piš, že ne.“

„Někdo mohl tu robokočku Sommersové dát. Musíme se zeptat těch lidí, co s nimi byla na večeři. Taky je možný, že ji v parku někdo ztratil, a když tudy Sommersová šla, uviděla ji a zvedla ji. To nemůžeme ani potvrdit, ani vyvrátit. Když nám to nevyjde s těma kámošema, tak zkontrolujeme prodeje těch nesmyslů a zkombinujeme to s ostatními seznamy. Možná byla jeho.“

„To zní rozumně. Tak se do toho pusť,“ řekla Eva, když dorazily k centrále. „Já zajdu za Feeneym a zjistím, jak jsou na tom. Pak jdu k Mirové. Začíná nám hodina zajímavého spánku.“

„Myslíš, že do toho půjde dneska zase?“

„Řekla bych, že pokud z kombinace seznamů nevypadne jeho jméno, pokud Celina magicky neprohlédne anebo pokud všechny ženské nezůstanou pěkně doma, tak jak by měly, bude Morris potřebovat na patologii ubytování pro další dámu.“

Po cestě k Feeneymu dala jednomu policistovi příkazem, aby pro ni koupil v automatu colu. Byla spokojená – tohle fungovalo celkem dobře. Automat se nezasekával a ona se nemusela rozčilovat a mlátit do něj. Takhle to bylo výhodné pro všechny.

Když uviděla McNaba, dělal to, co v elektronickém normálně dělali všichni. Seděl za počítačem. Když si jí všiml, sundal si sluchátka, naklonil hlavu na stranu a zeptal se jí: „Kde je tvoje půvabná spolupracovnice?“

„Jestli máš na mysli Peabodyovou, tak ta má práci. Většina z nás má práci.“

„Jenom bych rád věděl, jestli dneska skončíte nějak rozumně. Musíme ještě dobalit a tak. Zítra se stěhujeme.“

Vypadal tak nechutně šťastně, že ji nenapadl ani jeden sarkasmus. Zdálo se, že každou chvíli budou z jeho úst plynout místo slov malá červená srdíčka.

Copak je to nakažlivé? Peabodyová a McNab, Charles a Louise, Mavis a Leonardo… Zamilovaná epidemie.

Když nad tím tak přemýšlela, došlo jí, že ona a Roarke se v posledních několika, hm, dnech ani nehádali, ani si nijak nelezli na nervy. „Těžko říct. Sledujeme teď dvě stopy. Až to proberu s Feeneym, bude jich víc… Co jako?“

Zamračil se. Sice jen na sekundu, ale všimla si toho „Nic. Nic. Panečku, musím se vrátit k práci, jinak mi šéf natrhne prdel.“

„Krucinál. Do háje.“ Zanadávala si sama pro sebe a vyrazila do Feeneyho kanceláře.

Feeney měl na hlavě sluchátka a dělal na dvou počítačích najednou. Štěkal rozkazy, mačkal klávesy, dotýkal se obrazovek…, kdyby tomu všemu alespoň trochu rozuměla, určitě by jí to imponovalo. Říkala si, že vypadá trochu jako dirigent – zcela soustředěný na to, co dělá, a trochu šílený.

Dneska měl na sobě košili barvy žloutku. Evu uklidnilo, že byla trochu pomačkaná a mezi třetím a čtvrtým knoflíkem měla dokonce malou skvrnu od vylitého kafe.

Když ji uviděl, všimla si, že má ve tváři výraz podobný tomu, který před chvílí zaznamenala u McNaba. „Do háje,“ řekla.

„Všechny programy pauza.“ Sundal si sluchátka. „Sjíždím to všechno ještě jednou, ale to, co jsem zjistil, ti asi moc velkou radost neudělá.“

„Jak je možné, že jste nenašli nikoho, kdo by byl na všech seznamech?“ Prudce otevřela plechovku s colou.

„Něco se tam našlo. Při kombinaci seznamu obyvatel a zákazníků obchodů s řemeslnými potřebami a klientů posiloven. Ale u těch bot zatím nic. Ty boty si nekoupil nikdo z ostatních seznamů.“

Sedla si do křesla a začala bubnovat prsty na opěradlo. „A co to, co jste zatím našli?“

„Pár mužů s vyhovujícími parametry, kteří bydlí v okolí, nakupovalo v posledním roce v jednom z obchodů. Nemůžu dokázat, že koupili konkrétně červenou šňůru, ale do obchodů chodili pravidelně. Našli jsme pár chlapů, kteří chodili do jedné z posiloven, ale neshodovali se. A boty, tam prostě nic.“

„To je jedno. Udělal všechny tyhle tři věci. Šňůra, boty a posilovna. Jsem si tím jistá.“

„Nemusel za ně nutně zaplatit… chlap, který znásilňuje, vraždí a vyřezává oči, asi nemusí mít problém s tím, aby něco otočil, ne?“

„Taky mě to napadlo. Možná tu šňůru. U bot by to bylo těžké. Dostat se nepozorovaně z obchodu s párem ukradených bot jen o číslo menších než lyže, je dost oříšek, nemyslíš? Třeba je ukradl z nákladáku, který je dodává? Nebo ho dokonce řídí. Na to, aby někam ukryl Katesovou a Merriweatherovou, musel mít nějaké velké auto. Možná tu šňůru získal stejně.“

„Podíváme se na dodavatele výrobků a řidiče.“

„OK. Ještě pořád mi chceš pomoct venku?“

„Jako že bych odsud mohl vypadnout? Jasně.“

Pomalu se napila. „Měli bychom si rozdělit lidi, které jste našli na těchhle seznamech.“

„Potřebuju ještě dodělat pár věcí, ale tak za hodinu můžu.“

„Dobře. Peabodyová teď dělá něco jiného. Byla bych klidnější, kdyby s ní byl někdo, kdo má víc zkušeností z reálu, kdyby na něj náhodou narazila. Umí se o sebe postarat, ale byla bych raději. Vzal by sis to na starost?“

„Jasně. A co ty?“

„Já zjistím, jestli má můj civilní poradce čas. Mám před sebou sezení s jasnovidkou a s psycholožkou. Podle toho, jak to dopadne, budu mít asi další stopy.“

Vstala. „Feeney?“ zeptala se, než došla ke dveřím, „proč by někdo kupoval robokočku?“

„Aby mu nezasvinila byt?“

„Hm, to zní rozumně.“

„Jsem trochu nervózní.“

Celina si lehla do sklopeného křesla, světla byla ztlumená a hrála tichá relaxační hudba, která Evě zněla jako voda padající do jezírka.

Vlnité vlasy měla rozpuštěné. Na krku stříbrný řetízek s několika přívěšky vyloženými křišťálem. Dnes na sobě měla šaty. Jednoduché černé pouzdrové šaty těsně nad kotníky.

Rukama se chytila opěradel křesla.

„Zkuste se uvolnit.“ Mirová obešla křeslo a podívala se na graf na přístroji, který byl na Celinu napojen. Pravděpodobně sleduje její životní funkce a mozkovou aktivitu, odhadovala Eva.

„Jsem uvolněná… opravdu.“

„Souhlasíte s tím, abych zaznamenala naše sezení?“

„Ano.“

„A podstupujete hypnózu o své vůli?“

„Ano.“

„Požádala jste, aby byla poručík Dallasová přítomná tomuto sezení, je to tak?“

„Ano.“ Celina se na Evu usmála. „Děkuju, že jste si udělala čas.“

„Není zač.“ Eva se musela přinutit, aby na židli pořád nepoposedávala. Nikdy u takového sezení nebyla a vůbec netušila, jaké to bude. Byla nervózní, i když tu byla jen jako pozorovatel.

„Sedí se vám pohodlně?“

Celina pomalu a pravidelně dýchala. Bylo vidět, jak se její ruce na opěradle trochu uvolnily. „Ano, děkuji.“

„Dýchejte pomalu a zhluboka. Sledujte svým vnitřním zrakem vzduch, který vdechujete. Je měkký a modrý. Vydechujete pomalu čistý, bílý vzduch.“

Mirová natočila malou obrazovku a Eva uviděla, že na ní je stříbrná hvězda na tmavě modrém pozadí. Hvězda pulzovala v rytmu podobném tlukotu srdce. „Dívejte se na hvězdu. Váš dech jako by vycházel z téhle hvězdy a zase se tam vracel. Ta hvězda je vaše srdce.“

Eva odvrátila zrak od obrazovky, a aby vytěsnila tichý a monotónní hlas Mirové, přinutila se myslet na případ.

Nemyslela si, že by bylo možné, aby ji Mirová zhypnotizovala takhle mimochodem, ale proč riskovat.

Čas pomalu plynul, jako by zhoustl a pomalu tekl kolem ní. Vnímala tichou hudbu, klidný hlas Mirové a Celinin hluboký dech.

Když se odvážila znovu pohlédnout na obrazovku, viděla, že hvězda ji zaplnila celou a Celina na ni upřeně zírá.

„Pomalu plujete ke hvězdě. Je to to jediné, co vidíte. Nic jiného nepotřebujete. Teď zavřete oči a představte si, že hvězda pulzuje ve vás. Nechte se tím unášet. Jste zcela uvolněná, lehká jako pírko. Jste v bezpečí. Všechno je tak, jak má být. Můžete usnout a ve spánku uslyšíte můj hlas. Budete moci mluvit, odpovídat. Hvězda zůstane ve vašem nitru a s ní budete zcela v bezpečí. Teď budu počítat, a až se dostanu k deseti, budete spát.“

Zatímco počítala, natáhla se k obrazovce s grafy a zkontrolovala výsledky.

„Celino, spíte?“

„Ano.“

„Cítíte se dobře?“

„Ano.“

„Slyšíte můj hlas a můžete mi odpovídat na otázky? Zvedněte prosím levou ruku.“

Když to udělala, Mirová pokynula Evě. „A teď ji zase položte. Nic se vám nemůže stát, Celino.“

„Ano, jsem v bezpečí.“

„Jak se jmenujete?“

„Celina Indiga Tereza Sanchezová.“

„Nikdo vám nemůže ublížit. I když vás vezmu zpět a zeptám se na něco, co je pro vás těžké vidět, nemusíte se toho bát a můžete o tom mluvit. Rozumíte mi?“

„Ano, nic se mi nemůže stát.“

„Vraťte se do parku, Celino, do Central Parku. Je noc. Chladná, ale to chladno je příjemné. Co vidíte?“

„Stromy, trávu a stíny… pouliční světla probleskují mezi listy stromů.“

„Co slyšíte?“

„Auta, která projíždějí okolo. Hudbu z otevřeného okna jednoho z nich. Nelíbí se mi. Kroky. Někdo přechází ulici. Byla bych raději, kdyby sem nepřišla.“

„Vidíte ji? Tu ženu, která se k vám blíží? Má na vodítku malého psa.“

„Vidím. Ano. Malý bílý pejsek. Pobíhá trochu pomateně. Směje se mu.“

„Jak ta žena vypadá?“

„Je hezká. Taková normální krása. Má světle hnědé vlasy k ramenům. Oči má… nevidím jí do očí, je tma. Možná hnědé, těžko říct. Je to běloška, je v dobré kondici, určitě žije zdravě. Vypadá docela šťastně. Mluví s tím psem. ‚Dneska si dáme jenom krátkou procházku.‘ “

Najednou se zarazila a pokračovala šeptem: „Někdo tu je… sleduje ji.“

„To je v pořádku. Nemůže vám nic udělat. Nevidí vás, ani neslyší. Vidíte ho?“

„Já… je tma, stíny. Schovává se ve stínu. Dívá se na ni. Slyším, jak dýchá. Rychle. Ona ho neslyší. Neví, že ji pozoruje. Měla by odejít. Vrátit se pod světla, pryč ze tmy. Musí se vrátit! Ale nevrací se. Neví, že tam je, až do… Ne!“

„Celino, nemůže vám nic udělat. Poslouchejte můj hlas. Nemůže vám ublížit. Jste v bezpečí. Vdechujte modrou a vydechujte bílou.“

Celinino dýchání se trochu uklidnilo, ale hlas se jí pořád třásl. „Ubližuje jí. Skočil po ní, bije ji… ten pes utekl i s vodítkem. Mlátí ji. Brání se. Modré. Má modré oči. Teď do nich vidím. Má strach. Zkouší mu uniknout, ale je na ni moc velký a silný. Moc rychlý! Nemůže křičet. Leží na ní. Rozdrtí ji.“

„Celino, vidíte ho?“

„Nechci se na něj dívat. Nechci. Mohl by mě uvidět. Jestli mě uvidí…“

„Nemůže vás vidět. Jste v bezpečí. Vznášíte se a nic se vám nemůže stát.“

„Nemůže mě vidět.“

„Přesně tak.“

„Nemůžu nic dělat.“ Neklidně si v křesle poposedla. „Proč se na to musím dívat? Nemůžu jí pomoct.“

„Můžete. Když se na něj podíváte, když mi řeknete, co vidíte, pomůžete jí. Podívejte se na něj, Celino.“

„Je velký. Strašně velký. Silný. Nemůže ho odstrčit, nemůže se bránit. Ona…“

„Podívejte se na něj, Celino. Jen na něj.“

„Je… černý. Má na sobě černé šaty. Stejné jako stíny kolem něj. Jeho ruce… tahají a strhávají z ní šaty. Nadávají. Říká jí děvko. ‚Jak se ti to líbí teď, děvko? Teď je řada na tobě, ty kurvo.‘ “

„Jeho tvář, doktorko Mirová,“ zamumlala Eva. „Potřebuju jeho tvář.“

„Podívejte se mu do tváře, Celino.“

„Já se bojím!“

„Nevidí vás. Nemusíte se ho bát. Podívejte se na něj. Co vidíte?“

„Zuří, je úplně bez sebe. Tvář má pokřivenou vztekem. Má černé oči. Černé a slepé. Nevidím mu do očí. Něco na nich má. Brýle. Má na sobě brýle se šňůrkou kolem hlavy. Hlava mu září, obličej září. Příšerné. Znásilňuje ji. Funí a vráží do ní plnou silou. Nechci to vidět.“

„Jeho tvář. Jenom jeho tvář.“

„Něco má přes obličej. Maska to není. Něco zářivého a lesklého. Bílá to není. Pod tím leskem není bílá. Hnědá. Opálený. Nevím…“

Její dech se zrychlil a byl teď mělký. Vrtěla hlavou ze strany na stranu. „Má široký obličej. Široký a hranatý.“

„Obočí,“ napověděla Mirové Eva.

„Celino, vidíte jeho obočí?“

„Tmavé a husté. Zabíjí ji. Utahuje červenou šňůru. Škrtí ji. Nemůže dýchat. Nemůžeme dýchat.“

„Musím ji probrat,“ řekla Mirová, když začala Celina lapat po dechu. „Celino, otočte se. Otočte se od nich a podívejte se na svoji hvězdu. Dívejte se na hvězdu. Vidíte ji?“

„Ano, já…“

„Vidíte jenom hvězdu. Jenom tuhle krásnou hvězdu. Je v ní klid a mír. Vede vás domů. Nechte se vést. Vznášíte se, přibližujete se k

Zemi, pomalinku, jako padající list. Jste uvolněná, klidná, osvěžená. Až vám řeknu, probuďte se, otevřete oči a budete si pamatovat všechno, co jste viděla, všechno, o čem jsme mluvily. Rozumíte mi?“

„Ano. Chci se probudit.“

„Probouzíte se… otevřete oči, Celino.“

Celina otevřela oči. „Doktorko Mirová.“

„Ano. Zůstaňte chvilku v klidu. Přinesu vám něco k pití. Byla jste skvělá.“

„Viděla jsem ho.“ Otočila hlavu a podívala se na Evu. „Viděla jsem ho, Dallasová.“ Byla ještě celá roztřesená, ale usmála se a natáhla k Evě ruku.

Eva vstala, krátce stiskla Celininu ruku, protože tušila, že to od ní čeká, a pak ustoupila, aby jí mohla Mirová podat sklenici vody.

„Poznala byste ho?“ zeptala se.

„Jeho tvář…“ Celina zavrtěla hlavou a napila se, „…bylo by to těžké. Oči i část tváře mu zakrývaly neprůhledné sluneční brýle, a to, co měl na obličeji, nevím, co to mohlo být, jeho podobu změnilo. Velikost a fyzický typ je jasný, o tom jsem vám už řekla minule. Je určitě mulat nebo je hodně opálený. Je holohlavý. Má hladkou lebku jako někdo, kdo si hlavu holí nebo nechává holit. Není mi jasné, co měl na obličeji.“

„Pravděpodobně ochrannou vrstvu plastické hmoty. Používáme takovou při ohledání místa činu, abychom nepoškodili stopy. Asi měl silnější vrstvu, než je běžné. A co jeho hlas? Měl nějaký přízvuk?“

„Ne, neřekla bych, že by měl nějaký přízvuk. Měl takový hrdelní, trochu chraplavý hlas. Ale to mohlo být jeho emocemi. Ale nekřičel. Ani když ji… mluvil potichu.“

„Nějaké šperky? Prsten, řetízek, něco takového? Jizvy, mateřské znaménko, tetování?“

„Ničeho takového jsem si nevšimla. Zkusíme to ještě jednou, možná…“

„V žádném případě.“ Mirová rozsvítila světla. „Další sezení nepovolím do zítřejšího večera. To nejdřív. Jestli budete v pořádku. Je mi to líto, Evo. Tohle se nedá uspěchat.“

„Jsem v pořádku,“ protestovala Celina. „Dokonce je mi líp, než když jsme začaly.“

„A já chci, abyste byla v pořádku i nadále. Půjdete domů, budete relaxovat a najíte se.“

„Můžu si k tomu dát velkou sklenici vína?“

„Jednoznačně.“ Mirová poklepala Celině na rameno. „Udělejte všechno, co je potřeba, abyste to mohla pustit z hlavy, a zítra na to půjdeme znovu.“

„Mám pocit, že jsem udělala dost důležitý krok kupředu. Zítra by to už nemělo být tak těžké. Nemáte nějaké fotografie, na které bych se mohla podívat? Je možné, že bych ho poznala.“

„Mrknu na to a dám něco dohromady.“

„Dobře,“ řekla Celina a položila sklenici na stůl. „Já si jdu dát to víno.“

„Doprovodím vás.“

Asistentka Mirové uklízela stůl, aby mohla odejít. Eva si všimla, že už je skoro šest. Musí se pohnout.

„Možná že až bude tohle všechno za námi, mohly bychom si dát tu sklenici vína spolu?“

Eva šla k výtahu. „To zní dobře. Ta hypnóza… máte pocit, jako by vám někdo dal prášek na uklidnění? Víte, jak to myslím, jestli jste tak nějak mimo sebe?“

„Ne. I když možná trochu ano. Jste jakoby rozpolcená. Jste tam, ale i tady. Určitá část z vás ví, že jste v bezpečí a že se můžete vrátit.“

„Hm.“

„Bylo to dost divné…, ale ne nepříjemné. Tím myslím ten proces, ne to, co jsem viděla. Tam, kam jsem se dostala, to bylo úplně šílené. Ale jinak bych řekla, že to není zas tak moc odlišné od pocitu, když máte vizi.“

„A v tom se už vyznáte.“

„Tak nějak. Určitě doufám, že tohle je jen výjimečná a jednorázová záležitost, že nebudu muset něco podobného prožívat znovu a znovu…, ale pokud ano, příště už na to budu lépe připravená.“

„Dobrá práce. Moc vám děkuju. Trefíte odsud ven?“

„Ano, nebojte se.“

„Já se ještě musím vrátit.“ Eva ukázala směrem ke své kanceláři.

„Copak neděláte už od brzkého rána?“

„Tak to u nás chodí.“

„To vám nezávidím,“ řekla Celina upřímně. „Takže se uvidíme zítra u Mirové? Dejte mi vědět, kdybyste chtěla, abych se přišla podívat na nějaké fotografie.“

„Ozvu se vám.“

Eva ji opustila a šla do kanceláře. Cestou míjela stůl Peabodyové a naznačila jí, aby se připojila. „Mám základní popis. Souhlasí s naším odhadem. Je to obr. Asi mulat nebo…“

„Předtím říkala běloch.“

„Měl na sobě ochrannou vrstvu a ta ji zmátla. Řekla bych, že na sebe nanáší dost silnou vrstvu, anebo používá typ, který není úplně průhledný. Mulat, nebo má tmavou pleť, nebo je hodně opálený. Holohlavý, pravděpodobně vyholený. Hranatý obličej, tmavé, husté obočí. Žádné poznávací znamení. Ničeho takového si nevšimla. Když je vraždí, má na očích tmavé brýle.“

„Proboha.“

„Možná má něco s očima, nebo je to nějaký symbol. Podíváme se na podezřelé s poruchami zraku.“

„Závisláci na *funku* jsou přecitlivělí na světlo…“

„On na *funku* není. Možná bere steroidy, aby měl větší svalovou hmotu, ale to je všechno, řekla bych. Co jsi zjistila ty?“

„Žádný z lidí, kteří byli se Sommersovou na večeři, jí nedal tu robokočku. Začala jsem se prokousávat seznamem zákazníků, kteří si něco takového koupili, ale zatím nic nemám.“

„Tak to dodělej. Pak se dáš dohromady s Feeneym a půjdete si promluvit s lidmi ze seznamů.“

„S Feeneym?“

„Seznam podezřelých, který jsme doteď dali dohromady, si rozdělíme. Chci toho dneska stihnout co nejvíc. Ty budeš s Feeneym a já beru Roarka. Ví skoro o všem, co se děje, takže alespoň nemusím ztrácet čas vysvětlováním někomu dalšímu.“

Odmlčela se, sedla si na kraj stolu. „Pamatuj si, že jestli se vám podaří na něj kápnout, nebude vůbec jednoduché ho dostat.“

„Nebudeš mi teď vysvětlovat, že si mám dávat pozor, že ne?“

„Ne. Přeju vám hodně štěstí a mějte oči na stopkách. Když na něj narazíte a napadne vás, půjde nejdřív po tobě.“

„Jasně, ženská.“

„Přesně tak. Když to bude možné, bude ti chtít ukázat, zač je toho loket.“

„Takže mu to nesmím dovolit. Ty si taky dávej pozor, poručíku.“

„Dej Feeneymu zbytek informací a měj jeho popis v hlavě. Možná bude mít nějakou paruku.“

„Dallasová, tohle není první den školy…“

„Jasně, samozřejmě.“ Zvedla se, ale místo po kávě sáhla po vodě. Kofeinu už má v krvi dost. „Mám divný pocit. To je celé.“

„Mám ti zavolat, až dorazím domů, mami?“

„Jdi se vycpat.“

„Rozkaz. Odcházím se vycpat.“

Eva si sedla za stůl, přidala nahrávku sezení u Mirové ke zbytku složky a dala si dohromady poznámky k hlášení.

Roarke jí řekl, že za ní přijde v půl osmé, možná o něco dřív, takže měla čas. Ale ne moc. Začala vyhledávat informace o citlivosti na světlo a poruchách zraku. Pak se zvedla a přešla k oknu.

Špatný pocit… pomyslela si a dívala se na město.

Nejsou to nějaké mimosmyslové záležitosti. To, co cítila, byl úplný opak nadpřirozeného. Bylo to něco primitivního, přízemního… takhle nějak věděl jeskynní muž, kdy lovit a kdy se schovat. Byla to normální intuice, ačkoli to slovo neměla ráda, protože ho používal každý. Tahle intuice byla kombinací instinktu, zkušenosti a vědomostí, které za ty roky posbírala. Neměla nijak v úmyslu to začít rozebírat.

Věděla, že si vybral další oběť. Ona mohla jen přemýšlet o tom, kdo to je a kde ji dnes večer napadne.

Kapitola 18

Roarke v elegantním černém obleku obešel Evino nové auto zaparkované v garáži na centrále. „Ještě jsem neměl šanci si prohlédnout tvoje nové auto. Už sis o něj měla říct dávno, poručíku.“

„Funguje.“

„Vypadá to, že o dost lépe než to poslední.“ Poklepal na kapotu. „Otevři to.“

„Proč?“

„Abych se podíval na motor.“

„Proč? Jezdí to. Co jiného potřebuješ vědět? Stejně tam nic nevykoukáš.“

Podíval se na ni soucitně. „Miláčku, tvůj naprostý nezájem o cokoli mechanického je tak… ženský.“

„Hele, dávej si bacha.“

„Tobě je úplně jedno, co tady je?“ Znovu poklepal na kapotu. „Co tě doveze tam, kam potřebuješ?“

„Ne.“ Popravdě v ní teď Roarke vzbudil zárodek zájmu. „Navíc máme zpoždění. Jedeme.“

„Tak mi dej kód…, když už nechceš, abych si s tím trochu pohrál, tak mě snad necháš alespoň řídit.“

To jí připadalo fér. Věnoval svůj dnešní večer její práci. Dala mu kód a obešla auto ke dvířkům spolujezdce. „Policie si velmi cení vaší pomoci a tak dál a tak dál.“

„To mi připadalo jako ironie.“

Usadil se za volant, nastavil si sedadlo podle sebe a prohlížel si palubní desku. Vypadalo to, že vybavení je celkem standardní kvality. Překvapilo ho, že newyorská policie nevybaví auta kvalitnějšími přístroji.

Nastartoval a ocenil zvuk motoru. „Konečně silnější motor, než jsi měla.“ Usmál se na ni. „Promiň, že jsem nemohl přijít dřív.“

„Nic se neděje. Měla jsem zatím co dělat. Feeney se stejně nemohl uvolnit dřív než před chvílí, takže on a Peabodyová vyrazili tak před čtvrt hodinou.“

„Tak jdeme na to.“ Vycouval z místa a rozumnou rychlostí dojel k východu z garáže. Zhodnotil provoz na ulici a dupl na plyn. „Proboha, Roarke!“

Proplétal se mezi auty, taxíky a motorkami a přejel přes křižovatku těsně před tím, než se rozsvítila červená. „No, není to tak špatné.“

„Když to rozmlátím hned první týden, tak si to vypiju.“

„Hm.“ Vzal to těsně kolem rohu. „Mohlo by to trochu líp sedět na vozovce, ale jinak to jde.“

„Když tě chytnou dopraváci, ani mě nenapadne vytahovat odznak nebo to jakkoli žehlit.“

„Je to docela hbitá věčička,“ řekl za chvíli. „Tak kam jedeme?“

Dlouho a hluboce se nadechla a nadiktovala GPSce jméno a adresu prvního člověka na seznamu. „Chceš trasu zobrazit na předním skle, nebo na monitoru?“

„Na monitoru.“

„Na monitoru,“ dala povel palubnímu počítači a usmála se, když se trasa zobrazila. „Vypnula jsem tomu hlas. Mluví to na mě, jenom když to specificky vyžaduju. Škoda, že se to stejně nedá zařídit i s lidmi.“

„Jaké bylo to sezení s Celinou?“ zeptal se jí Roarke.

„Zvládla to. Získali jsme pár dalších detailů, ale není to jednoduché. Mirová nám povolila další sezení až za čtyřiadvacet hodin.“

„Pomalý proces.“

„To tedy ano. Vrah ale pomalý není a nebude. Nejde po jakýchkoli ženách, ale po těch, o kterých si myslí, že nad ním mají moc.“

„Symbolicky řečeno.“

„Možná jsem ho nějak vyprovokovala tím rozhovorem s Nadine. V každém případě se cyklus zkracuje.“

„Ať jsi ho vyprovokovala nebo ne, nepřestane zabíjet, dokud ho nechytíš.“

„A to udělám. A brzy.“

Jejich první zastávkou byl Randall Beam. Policie za dveřmi ho moc nenadchla.

„Heleďte, já něco mám, jsem na odchodu. O co jde?“

„Kdybyste nás pustil dál, tak bych vám to řekla a mohl byste klidně jít na to vaše něco.“

„Proboha, jak je možný, že člověka, kterej má na kontě pár napadení, můžou policajti pořád votravovat?“

„To je záhada, že?“

Eva vešla dovnitř a rozhlédla se po místnosti. Byla malá a byl tam běžný chlapský bordel, ale nedělalo se jí z toho špatně. Ve vzduchu byla jemná vůně něčeho, co bylo pravděpodobně nelegální, ale pokud ho nebude potřeba zmáčknout, nechá to být.

Na oknech byly dost překvapivě závěsy a na staré sedačce leželo pár docela pěkných polštářů.

Po fyzické stránce Beam neodpovídal profilu. Měřil sice přes sto osmdesát, vážil určitě přes devadesát a byl dost svalnatý, ale pohled na nohy ho jednoznačně vylučoval ze seznamu. Měl velmi světlou pleť a tmavé dlouhé vlasy svázané do culíku.

Stejně si s ním ale musela promluvit. Možná má bratra, strejdu nebo kamaráda, který bude jejímu profilu sedět víc.

„Potřebuju vědět, kde jste byl…“ a vyjmenovala doby všech tří vražd, zatímco on jen ublíženě a smutně koukal.

„Co já vím? Jak si to mám pamatovat?“

„Vy mi nedokážete říct, kde jste byl včera v noci?“

„Včera? Jeden z těch dní, na který jste se ptala, byl včera? Včera po práci? Já mám totiž práci.“

„Gratuluju.“

„Včera po práci jsme si s klukama zašli do Roundhousu. Ten bar na Čtvrtý. Dali jsme si pár piv a nějaký žrádlo, hráli jsme kulečník. V tom baru maj i striptýz. Měl jsem prachy, tak jsem si vzal Loelle do soukromýho pokoje a rozdali jsme si to. Pak jsem si dal ještě par panáků a šel domů. Byl jsem tu tak, já nevim, ve dvě? Dneska mám totiž volno.“

„A Loelle a ti vaši kámoši vám to potvrdí?“

„Jasně. Proč by neměli? Loelle je tam skoro každej večer, klidně se jí běžte zeptat. A můžete se taky zeptat Ika, Ika Steenburga, děláme spolu. Takže?“

„A co ty další dvě noci?“

Neměl tušení, co dělal v noci, kdy byla zavražděna Napierová, ale byl trochu nervózní, když se snažil vysvětlit, co dělal v době, kdy zemřela Maplewoodová.

„Něco jsem měl. Byl jsem tam až do jedenácti, pak jsme šli s pár lidma na kafe. Přišel jsem domů, hm, tak po půlnoci. Už musím fakt jít.“

„Ještě mi vysvětlete, co *něco* jste měl?“

Přešlápl z nohy na nohu, díval se do země a zčervenal. „Proč to musim říct?“

„Protože já mám odznak a vy záznam v rejstříku. Potřebuju to vědět, a jestli se vás budu muset ptát ještě jednou, tak mě možná začne mnohem víc zajímat, co jsem cítila, když jsme sem vešli…“

„Krucinál. Poldové nedaj člověku pokoj.“

„Jo. To je totiž přesně to, kvůli čemu se každý den tolik těším do práce.“

„Nechci, aby se o tom dozvěděli chlapi.“

„Budu mlčet jako hrob.“

Zvedl oči z podlahy, prohlédl si ji, pak Roarka a pokrčil rameny. „Ne abyste si udělali špatnej obrázek. Já nejsem teplouš nebo něco. Nechápu, proč chlapi chtěj šukat chlapy, když sou kolem ženský. Ale ať si dělá každej, co chce, ne?“

„Moc dojemná životní filozofie. Tak už to vyklopte.“

Podrbal se na hlavě. „Minule, když mě zavřeli po tom napadení, řekli mi, že musím dělat něco se vztekem a agresivitou. Abych se přestal prát. I když já jsem se nikdy nepral s nikým, kdo si o to neřek.“

Eva si říkala, že je asi divná, protože se jí začal líbit. „To chápu.“

„Tak mi řekli, abych šel na ňákou terapii nebo co. Bylo jim jedno, jestli to bude nějaká relaxační technika, nebo se naučím něco dělat. Prostě jsem se zapsal na kurz. Kurz ručních prací.“

„Vy děláte ruční práce?“

„Nedělejte ze mě rovnou teplouše, jo?!“ Podíval se na Roarka, jako by doufal, že mu bude oponovat.

„Ty závěsy, to jste dělal vy?“ zeptal se Roarke příjemně.

„Jo. No a co?“ Zatnul ruce v pěst.

„Dobrá práce. Zajímavá kombinace materiálů a barev.“

„No…“ podíval se na Roarka, pak na závěsy. Pokrčil rameny. „Docela se povedly. Je to alespoň k něčemu a uklidňuje to. Docela mě to začalo bavit. Dělal jsem i ty polštáře. V Total Crafts, mají tam dílny a takový pitomosti. Ten večer jsme měli zrovna kurz. Dávají nám slevy na materiál a taky tam můžem používat jejich šicí stroje. Dneska mám kurz vyšívání. Když se to člověk naučí, dá se udělat spousta věcí.“

„Váš instruktor a kolegové to dosvědčí?“

„Jasně. Ale když se jich budete ptát…, kdyby zjistili, že mám záznam, bylo by to blbý. Je tam pár holek, který se mi líběj, a to by nebylo dobrý.“

„Vy jste asi zapomněl, že budu mlčet jako hrob. Ví někdo z vašich známých o vašem hobby?“

Zbledl. „Proboha ne. Si myslíte, že budu chlapům vyprávět o závěsech a vyšívání? By se mi smáli tak, že bych je musel zmlátit, aby přestali. A to by mi při zvládání agresivity moc nepomohlo.“

„To máte pravdu,“ souhlasila s ním Eva.

* * *

„Věděla jsi, že to není on, už když se otevřely dveře.“ Roarke si znovu sedl za volant.

„Jo, ale stejně jsem chtěla vědět, o co jde. Tvrdí, že jeho kamarádi o tom nic nevědí, ale je možné, že to není pravda. Nebo o tom ví někdo z práce, nebo tak nějak.“ Pokrčila rameny. „Mohl Randallovi ukrást tu šňůru anebo si ji koupit na jeho jméno. Není to extra pravděpodobné, ale nedá se to vyloučit. Jedeme dál.“

Pokračovali podle seznamu, protože to bylo potřeba udělat, ale když Roarke prohlásil, že je čas se najíst, vůbec se nebránila. Stejně tak se nebránila, když vybral francouzskou restauraci se svíčkami na stolech a nafoukanými číšníky.

Jeho jméno jim během třiceti sekund získalo krásný stůl v rohu a vypadalo to, že k nim za chvíli dorazí někdo, aby je začal ovívat vějířem. Jídlo si ale vybrala sama.

Stejně se v něm ale víc nimrala a přehazovala ho ze strany na stranu, než aby ho jedla.

„Co tě trápí, Evo?“ Položil ruku na její. „Není to jenom tenhle případ.“

„Honí se mi hlavou spousta myšlenek.“

„Tak mi o nich něco řekni.“

„Řekla jsem Peabodyové o tom… o tom, co se stalo, když jsem byla malá.“

Stiskl jí pevně ruku. „Říkal jsem si, jestli to někdy uděláš. Muselo to být dost těžké, co? Pro tebe i pro ni.“

„Pracujeme spolu. Jsme tým, musíme si naprosto důvěřovat. Jsem její nadřízená a očekávám od ní, že mě poslechne na slovo. Já vím, že to udělá. A nejen proto, že jsem její šéf.“

„To ale není jediný důvod, proč ses rozhodla jí to říct.“

„Ne, to není. Máš pravdu.“ Podívala se mu do tváře ozářené světlem svíčky. „Takovéhle případy mě vždycky dostanou. Zalezou mi pod kůži. Je možné, že udělám chyby, protože se strašně moc snažím, anebo proto, že se něčemu nedokážu postavit čelem, protože je toho na mě moc.“

„Ty se nikdy ničemu nevyhýbáš, Evo.“

„Možná. Ale někdy bych moc ráda, a to je jen malý rozdíl. Jsme spolu pořád. Je to dobrá policajtka. Když jsem někdy mimo, všimne si toho. Když k tomu dojde, má právo vědět, proč to tak je.“

„To máš pravdu, ale myslím, že máš ještě jiný důvod, proč jsi jí to vyprávěla.“

„Je to moje kamarádka. Po Mavis ta nejbližší, kterou mám. S Mavis je to jiné.“

„To tedy určitě.“

Zasmála se, protože věděla, že to čeká. „Mavis není policajtka a je to… Mavis. Byla první, které jsem o tom kdy řekla. Alespoň něco z toho. Měla jsem o tom říct Feeneymu. Dělali jsme spolu… Ale v té době jsem si z toho skoro nic nepamatovala. Navíc…“

„Je chlap.“

„Tobě jsem o tom řekla a ty jsi taky chlap.“

„Já pro tebe ale nejsem někdo, koho považuješ za autoritu. Feeneyho můžeš někdy brát jako tátu,“ řekl a sledoval, jak rychle sáhla po skleničce s vodou.

„Možná… Možná. Určitým způsobem. Ale to je jedno,“ ukončila tohle rozjímání. „Nic jsem mu neřekla. Mirové? To byla náhoda. Je to doktorka. Nikdy jsem to nikomu nevyklopila celé – mimo tebe, a teď Peabodyové.“

„Ty jsi jí prozradila všechno?“

„Že jsem ho zabila? Jo. Řekla, že doufá, že jsem ho roztrhala na kusy. Ježíši, vždyť ona brečela.“ Dala si hlavu do dlaní.

„To je to, co tě nejvíc tíží? Ze ji trápí, co se ti stalo?“

„Kvůli tomu jsem to nedělala.“

„Přátelství, partnerství… ta nejsou jen o důvěře, jsou i o pocitu sounáležitosti. A lásky. Kdyby jí nebylo líto, že se ti něco takového stalo jako dítěti, kdyby neměla zlost… nebyla by to tvoje kamarádka.“

„Asi máš pravdu. Ještě ti povím o jedné věci, která mi leží v hlavě, a pak jedeme dál. Dneska jsem viděla to hypnotické sezení s Mirovou a Sanchezovou. Mirová se mi o tom už zmínila. Nijak na mě netlačila, ale říkala, že by mi to mohlo pomoct, abych si vzpomněla na věci, které se tehdy staly. Abych to ze sebe mohla dostat a srovnat se s tím. Možná že čím víc toho člověk ví, tím víc nad tím může mít kontrolu. Nevím. Nejsem toho schopná, Roarke. I kdyby to znamenalo, že bych se mohla zbavit těch nočních můr.“

„Ty jsi nad tím přemýšlela?“

„Úplně jsem to ještě nezavrhla. Možná na to budu mít někdy v budoucnu. Je to něco jako testování. Když někdo někoho ve službě zabije, musí se podrobit testům. To je standardní postup, tak musíš. Nenávidíš to, ale musíš. Tohle je, jako bych říkala, jasně, klidně, protáhněte mě očistcem, zbavte mě kontroly nad sebou… možná… *možná*… to pak bude lepší.“

„Evo, jestli chceš vědět víc a hypnóza ti nevyhovuje, existují přeci jiné způsoby.“

„Třeba bys mohl vytáhnout tyhle věci z minulosti pro mě, tak jako jsi to udělal pro sebe.“ Znovu zvedla sklenici s vodou.

„Uvažovala jsem o tom. Ale nejsem si jistá, že o tom opravdu chci vědět víc. Ale nezavrhuju to. Budu o tom ještě přemýšlet. Víš, to, co jsme zjistili dřív…, že ho sledovala FBI, že věděli o mně a o tom, co se u nás dělo, a že s tím nic nedělali, aby neuškodili vyšetřování…“

Roarke řekl o FBI něco hodně sprostého. Něco, o čem si s úsměvem pomyslela, že opravdu nepatří do namyšlené francouzské restaurace.

„To mi pěkně zamotalo hlavu. To, že někdo jiný o tom věděl. Pak jsem přemýšlela, jestli bych já dokázala takhle obětovat civilistu, abych třeba někoho usvědčila.“

„Ty bys to neudělala.“

„Ne. Máš pravdu. Vědomě nikdy. Ale na světě jsou lidi, kteří se považují za dobré a slušné občany a kteří by to klidně udělali. Nejen že *by* to udělali, oni to dělají. Obětovávají druhé proto, aby dostali, co potřebují nebo chtějí. To se stává každý den. V malém měřítku, někdy ve velkém. Pro vyšší princip, pro něčí dobro, pro jejich interpretaci dobra pro někoho jiného. Buď udělají něco, co by neměli, nebo naopak neudělají něco, co by měli.“

Peabodyová vystoupila z metra a potlačila zívání. Sice ještě nebylo jedenáct, ale byla dost unavená. Alespoň neměla navíc ještě hlad, protože Feeney byl stejně rád jako ona, když si udělali přestávku na jídlo. Žaludek měla příjemně plný smažených kuřecích řízků – tak tomu alespoň říkali na jídelním lístku, ale raději nechtěla vědět, co bylo ve strouhance doopravdy.

K tomu měli nějakou světle žlutou omáčku, která nebyla úplně špatná.

Všechno ostatní stálo za bačkoru, ale tak to už u policajtů chodí.

Když vycházela na ulici, vytáhla telefon.

„Tady jsi.“ McNabova tvář s velikým úsměvem zaplnila obrazovku. „Už jdeš domů?“

„Jsem tam za pár minut. Obešli jsme toho hodně, ale na nikoho jsme nenarazili.“

„Takovej je život.“

„Jo. Zabalil jsi ještě něco?“

„Holčičko, až přijdeš domů a uvidíš to tady, dáš mi pěkně mlaskavou pusu. Je to hotový!“

„Ne! Ty si děláš srandu!“ Párkrát radostí vyskočila. „Bylo toho hrozně moc, to jsi musel celou dobu balit.“

„To víš, představa ty mlaskavý pusy mě poháněla jako pořádnej motor.“

„Nevyhodil jsi žádný moje…“

„Peabodyová, já mám svůj život rád. Nic jsem nevyhodil, ani tvýho plyšovýho králíka.“

„Můj králík a já se známe už hodně dlouho. Budu doma tak za pět minut. Tak se připrav na tu pusu.“

„Neboj, vždy připraven.“

Zasmála se a vrátila telefon do kapsy. Život je krásnej, říkala si. *Její* život je krásný. Její život je teď v podstatě úplně super. Všechny ty nervy okolo toho, že budou s McNabem bydlet spolu, nájemní smlouva, stěhování, nábytek, a také to, že bude se stejným chlapem sdílet postel bůhvíjak dlouho, možná už navždycky… to všechno je pryč.

Je to tak, jak má být.

Necítila to tak proto, že by ji někdy neštval, až z toho viděla rudě. To vůbec ne. Bylo to proto, že jí došlo, že tak je to správné. Takový je jejich vztah, jejich styl.

Je zamilovaná. Je detektiv a za šéfovou má nejlepší policajtku u newyorské policie, možná že nejlepší policajtku na světě… shodila kilo a půl… no dobře, tak kilo, ale teď dělá na tom, aby jich bylo víc.

Blížila se k domu, podívala se nahoru na světla v jejich oknech – tedy v okně jejich starého bytu, opravila se. McNab pravděpodobně každou chvíli vyhlédne a zamává jí nebo jí pošle pusu – gesto, které by u jiného chlapa mohlo vypadat dost divně, ale od něj jí dělalo hroznou radost.

Poslala by mu jednu zpátky a nepřipadala by si vůbec směšně.

Trochu zpomalila, aby mu dala trochu času, aby mohl splnit její sen.

Vůbec si ho nevšimla.

Koutkem oka zahlédla pohyb. Byl obrovský. Větší, než si ho představovala. A neskutečně rychlý. Věděla, v té sekundě, ve které

se to seběhlo, když viděla jeho tvář s tmavými brýlemi, že je v průšvihu. V hrozném průšvihu.

Instinktivně se otočila a sáhla po zbrani, kterou měla u pasu.

Pak jako by do ní narazil býk v plné rychlosti. Cítila bolest, šílenou bolest na prsou a v obličeji. Slyšela, jak se něco zlomilo, a s údivem si uvědomila, že to něco bylo uvnitř jejího těla.

Přestala myslet. Noha kopla sama jenom proto, že tak byla trénovaná, ne proto, že by to byl její vědomý záměr. Vší silou se ho snažila kopnout kamkoli, aby ho přinutila kousek odstoupit, a mohla se od něj odsunout.

Málem mu nestačila uhnout.

„Děvko!“

Nad ní byl jeho obličej, rysy změněné tlustým nánosem ochranné hmoty, a veliké tmavé brýle.

Zdálo se jí, že čas se skoro zastavil. Ruce a nohy měla jako ze železa. Odstrčila ho znovu, aby mohla kopnout. Všechno jako ve zpomaleném filmu. Snažila se přitom nadechnout se do hrudníku, který ji pálil bolestí. Přikázala si zapamatovat podrobnosti.

„Ty policajtská děvko! Já ti ukážu!“

Kopl ji tak, že se bolestí zlomila v pase, zatímco se snažila nahmatat zbraň. Neměla sílu, neměla už ani vůli, ale pořád ještě cítila bolest jeho ran. A svoji vlastní krev.

Zvedl ji tak lehce, jako by byla jenom dítě. Tentokrát slyšela – cítila –, jak se něco trhá.

Někdo zařval. Vystřelila a pak ji pohltila tma.

McNab pustil hudbu. Když volala, vypadala dost unaveně, takže našel nějaký její disk s volnověkařskou flétnou. Zabalil všechno – všechno včetně prostěradel – měli spát ve spacích pytlech. Říkal si, že se jí to bude líbit. Naposledy ve starém bytě. Pěkně se k sobě ve spacáku přitulí…

Prostě pohoda.

Nalil jí sklenici vína. Rád to pro ni dělal a představoval si, jak to ona dělá pro něj, když bude na noční. Tak to u párů chodí… alespoň si to myslel.

Pro oba to bylo poprvé, co budou s někým oficiálně žít. Uvidí se, jak jim to půjde.

Říkal si, že půjde k oknu a pošle jí pěkně mlaskavou pusu, když uslyšel ten řev.

Vyhlédl ven a srdce se mu zastavilo.

Utíkal ke dveřím, přeskakoval sbalené krabice. V jedné ruce měl zbraň, ve druhé telefon – aniž by si uvědomoval, že si oboje vzal – a řítil se ze schodů. „Potřebuju posily. Policista byl napaden. Všem jednotkám, potřebuju okamžitě posilu."

Zařval do sluchátka adresu a vyběhl ze vchodu. Modlil se.

Ležela napůl na chodníku a napůl na silnici. Tváří k zemi. Kolem ní kaluž krve. Nad ní se skláněli muž se ženou a další pospíchal k nim.

„Nechte ji být. Běžte dál." Slepě odstrčil toho, kdo byl k němu nejblíž. „Jsem od policie. Panebože, Dee!"

Nejraději by ji zvedl do náruče, ale věděl, že nesmí. Místo toho jí přitiskl třesoucí se prsty k tepně na krku. Když ucítil její tep, spadl mu kámen ze srdce.

„OK. Pane Bože, děkuju ti. Policistka zraněna!" zakřičel do telefonu. „Policistka zraněna. Potřebuju okamžitě záchranku. Pojeďte, proboha pospěšte si."

Chytil ji za ruku, ale držel se, nestiskl ji. Skoro se bál dýchat.

„Sledujte černou nebo tmavě modrou dodávku, skoro novou, jede odsud na jih."

Neviděl to auto pořádně. Neviděl detaily, měl plnou hlavu Delie.

Když si začal svlékat košili, aby ji přikryl, jeden z mužů si sundal bundu. „Tady, přikryjte ji tímhle. Zrovna jsme vycházeli zpoza rohu, přecházeli jsme ulici a pak jsme viděli…"

„Dee! Peabodyová, krucinál, drž se!" Pořád ji držel za ruku, ale všiml si, že ve druhé třímá zbraň. Konečně zvedl hlavu a podíval se po lidech kolem sebe. Oči mu najednou ochladly.

„Potřebuju vaše jména. Řekněte mi, co jste viděli."

Když Eva vyběhla z výtahu a hnala se po chodbě v nemocnici, srdce jí tlouklo v hrudi tak silně, až jí snad naráželo do žeber.

„Peabodyová, detektiv Peabodyová,“ vyštěkla, jakmile dorazila k pultu sester. „Delia. Jaký je její stav?“

„Operují ji.“

„To mi neříká nic o tom, v jakém je stavu.“

„Nejsem na operačním sále, takže nemám tušení, jak na tom je.“

„Evo,“ Roarke jí položil ruku na rameno, aby ji zadržel, protože to vypadalo, že přeskočí pult a sestru uškrtí. „McNab je určitě v čekárně. Měli bychom jít nejdřív za ním.“

Snažila se zhluboka nadechnout, aby se uklidnila. „Pošlete někoho na operační sál, ať mi zjistí, jak na tom je. Rozumíte?“

„Udělám, co bude možné. Zatím počkejte v čekárně. Druhé dveře vlevo.“

„No tak, Evo, uklidni se.“ Roarke jí dal ruku kolem pasu a nasměroval ji k čekárně. „Alespoň se snaž.“

„Uklidním se, až budu vědět, co se k sakru děje.“ Vešla do čekárny a zastavila se.

Byl sám. Nečekala, že bude sám. Čekárny byly většinou plné lidí, kteří nervózně postávali, poposedávali nebo chodili sem a tam. Ale tady byl jenom McNab. Stál u okna a zíral ven.

„Detektive.“

Otočil se. Ve tváři měl výraz smutku a bezmoci. „Poručíku… Vzali ji… odvezli ji do… řekli… já nevím.“

„Iane,“ Roarke k němu přistoupil, dal mu ruku kolem ramen a vedl ho ke křeslu. „Sedni si. Seženu ti něco k pití a ty jen chvíli odpočívej. Postarají se o ni. Dělají, co se dá. Za chvíli půjdu zjistit, co se děje.“

„Řekni mi, co se stalo!“ Eva si sedla vedle něj. Všimla si, že na obou palcích má prsteny. A na rukou Deliinu krev.

„Byl jsem nahoře. Už jsem všechno zabalil. Chvíli předtím jsme spolu mluvili. Zavolala mi a řekla, že bude doma za pár minut. Musela být… měl jsem jí jít naproti. To jsem měl udělat. Kdybych pro ni býval šel, nebyla by sama. Byl jsem v kuchyni a hrála muzika. Zatracená muzika. Nic jsem neslyšel. Až pak výkřiky. To už nebyla ona. Ona už křičet nemohla.“

„McNabe!“

Když uslyšel její tón, otočil se Roarke od AutoChefa. Říkal si, že by měl do konverzace vstoupit a odvést ji, ale pak viděl tu změnu.

Natáhla se k němu a vzala jeho krví potřísněné ruce do svých. Držela ho. „Iane," řekla, „potřebuju, abys mi řekl všechno, co víš. Vím, že to je těžké, ale je to nutné. Zatím neznám žádné detaily."

„Já… dej mi sekundu, OK? Potřebuju chvilku…"

„Jasně. Tady je něco k pití, nevím, co tam měli."

„Čaj." Roarke si sedl na stůl čelem k nim a díval se na McNaba. „Napij se trochu, nadechni se. Podívej se mi do očí, prosím tě."

Položil McNabovi ruku na koleno, až zvedl oči k jeho. „Vím, jaké to je, když je někdo, koho člověk miluje… ten jediný, koho miluje… v nebezpečí. Člověku je špatně, tak těžko, srdce se chce rozskočit. Je to bolest, která se skoro nedá vydržet. Jediné, co můžeš dělat, je nechat tu bolest být a čekat. A nechat nás, abychom udělali, co se dá."

„Byl jsem v kuchyni." Dlaněmi si překryl oči. Pak se napil. „Mohlo to být tak dvě, tři minuty, co jsme domluvili. Volala asi hned, když vyšla z metra. Slyšel jsem výkřik. Ženský. Pak několik dalších. Různé hlasy. Běžel jsem k oknu. Viděl jsem…"

Vzal kelímek do obou rukou a zvedl ho k ústům. Napil se, jako by to byl nějaký lék. „Viděl jsem ji tam ležet. Obličejem k zemi. Hlavu a hruď měla na chodníku, zbytek těla na silnici. Běželi k ní dva muži a žena. Zahlédl jsem… jen koutkem oka…, jak směrem na jih odjíždí auto, velikou rychlostí."

Odmlčel se, odkašlal si. „Utíkal jsem dolů. Měl jsem zbraň a telefon. Nevím, jak se to přesně odehrálo. Nepamatuju se. Zavolal jsem pomoc. Když jsem se k ní dostal, byla v bezvědomí. Na obličeji a na hlavě krvácela. Šaty měla zakrvácené, taky potrhané."

Zavřel oči. „Krvácela. Zkontroloval jsem jí tep. Byla naživu. V pravé ruce držela zbraň. Tu jí nevzal. Ten hajzl jí nedokázal vzít zbraň."

„Ty jsi ho neviděl?"

„Neviděl. Mám jména a částečné výpovědi tří svědků, ale pak přijela záchranka. Musel jsem jet s ní, Dallasová. Nechal jsem svědky policajtům, co přijeli na pomoc, a jel jsem s ní. Musel jsem."

„Samozřejmě. To je pochopitelné. Viděl jsi, co to bylo za auto? Nebo značku?“

„Tmavá dodávka. Barvu přesně nevím. Byla tma. Ale řekl bych buď černá, nebo tmavě modrá. Značka se vůbec nedala přečíst, světla byly vypnutý. Svědkové jsou na tom stejně. Jeden z těch chlapů – Jacobs – říkal, že ta dodávka vypadala dost nově. Možná to byl Sidewinder nebo Slipstream.“

„Viděli útočníka svědkové?“

Jeho oči znovu ztemněly. „Jo, ti ho viděli dost dobře. Velkej, udělanej, holohlavej, tmavý brýle. Viděli, jak ji kope, ten hajzl po ní dupal. Ležela na zemi a ten kretén do ní pořád kopal. Pak ji zvednul – asi ji chtěl hodit dozadu do tý dodávky –, ale ta ženská začala řvát, ty chlapi taky a rozběhli se k němu. Tak ji hodil na zem. Říkali, že ji prostě hodil na zem a naskočil do dodávky. Ale ona na něj vystřelila. Když ji pustil, střelila po něm. Možná ho dostala. Možná zakolísal. Nebyli si jistý a já jsem musel vypadnout. Nemohl jsem to dodělat.“

„Jasně. Stejně… díky, dobrá práce. Skvělá práce.“

„Dallasová.“

Viděla, že musí potlačovat slzy. Kdyby začal brečet, taky by to nevydržela. „To bude dobry.“

„Říkali… záchranáři říkali, že to je dost špatný. Dělali na ní už po cestě. Říkali, že je na tom špatně.“

„Řeknu ti, co o ní už vím. Ta se jen tak nenechá. Je silná. Bude bojovat a dostane se z toho.“

Přikývl a těžce polkl. „V ruce měla pistoli. Nenechala si ji sebrat.“

„Jak říkám. Je tvrdá a bude to dobrý. Roarke?“ Kývl a odcházel, aby zjistil, co se děje. Nechal je v čekárně samotné.

Kapitola 19

Chodil sem a tam jako lev v kleci. A plakal jako dítě, před zírajícíma očima. Ta děvka mě *zranila*.

To nesmí. To je minulost. Už ho nemůže zranit. Už nikdy. Podívejte se na mě. Otočil se ke stěně s velikým zrcadlem, aby sám sebe ujistil. Podívejte se na moje tělo.

Vyrostl. Je vyšší než kdokoli, koho zná.

Víš, kolik stojí tě šatit, ty zrůdo? Začni makat, nebo si klidně můžeš chodit nahej.

„Promiň, matko. Nemůžu si pomoct."

Ne, ne! Nebylo mu to líto. Byl rád, že je velký. Není zrůda.

Makal, snažil se, potil se, až se vypracoval. Má sílu, tělo, na které je pyšný, tělo, které ostatní respektují, dokonce obdivují. Ženy se ho bojí.

Jsi malej, slabej. Nikdy z tebe nic pořádnýho nebude.

„Chyba lávky, matko." Drsně se zasmál a ukázal do zrcadla bicepsy na ruce, která nebyla zraněná. „Už nejsem slabý."

Přesto, když se předváděl před zrcadlem a obdivoval svalnaté tělo, které si roky pěstoval, jako by se najednou zmenšil, scvrkl, a ze zrcadla se na něj díval ten vytáhlý kluk s bledými tvářemi a ustrašenýma očima.

Přes prsa měl šrámy od bití páskem, genitálie měl celé odřené z toho, jak ho tam šíleně a zvrhle drhla, špinavé, rozcuchané vlasy měl až na ramena, protože mu nedovolila se ostříhat.

„Zase nás potrestá," řekl mu ten kluk. „Zase nás zavře do tmy."

„Ne, to ne, nezavře!" Odskočil od zrcadla. „Nepotrestá. Vím, co dělám." Držel si ruku a snažil se počkat, až se bolest trochu zmírní. „Tentokrát potrestám já ji. Na to se můžeš vsadit. Potrestal jsem tu policajtskou děvku, co? Dal jsem jí co proto!"

Zabil ji. Byl si jistý, že ji rozdupal na kousky. Ale ta bolest… Paže byla horká a necitlivá. Bolest mu pulzovala od ramene až po špičky prstů.

Držel si ruku u těla, sténal…, jako by se zasekl mezi chlapcem a mužem.

Maminka by mu to pofoukala a přestalo by to bolet. Maminka by ho zmlátila a zavřela by ho do sklepa.

„Ještě jsme neskončili."

Slyšel toho malého kluka, smutného, zoufalého, malého kluka.

Ne, ještě není konec. Potrestají ho, jestli to nedodělá. Zavřou do tmy. Nic neuvidí. Zmlácený, spálený, její hlas mu zní v uších, jako by mu zatloukala hřebíky do hlavy.

Neměl tam tu policajtku nechávat. Všechno se to stalo tak rychle. Ten křik, lidi běžící k němu… šokující bolest v paži.

Musel utéct. Ten kluk křičel *uteč*! Co mohl dělat?

„Musel jsem." Padl na kolena a prosil do očí, které na něj tiše zíraly. „Příště to bude lepší. Uvidíš."

Sedl si, přitáhl kolena k hrudi a v jasném světle, které nikdy nezhasínal, se kolébal dopředu a dozadu.

Eva nemohla jen tak sedět. Šla k automatu a objednala si další kávu. Odnesla si kelímek příšerného, slabého nápoje k oknu. Zírala ven, stejně jako předtím McNab. Probrala si v hlavě všechno, co dosud udělala a co by měla udělat. Nemohla nemyslet na to, co se asi děje na operačním sále, na bezvládné tělo Peabodyové ležící na operačním stole a doktory v maskách, s rukama potřísněnýma její krvi.

Uslyšela kroky a otočila se. Nebyl to ani Roarke, ani jeden z doktorů. Byl to Feeney. Jeho elegantní košile byla po dlouhém dni zmačkaná a na tváři měl úzkostný výraz.

Podíval se na ni, ona pokynula hlavou směrem k McNabovi. Stejně jako předtím Roarke si sedl na stůl.

Potichu si povídali. Feeneyho hlas byl vyrovnaný a hluboký, McNab mluvil roztřeseně a nejisté.

Eva je obešla a vyšla na chodbu. Potřebovala *něco* zjistit. Něco dělat. Cokoli.

Když uviděla Roarka, když mu pohlédla do tváře skoro se jí podlomila kolena. „Není přece…"

„Není." Vzal jí kelímek, protože se jí začaly třást ruce. „Ještě je pořád na operačním sále. Evo…" Položil kávu, aby mohl vzít obě její ruce do svých.

„Mluv.“

„Tři zlomená žebra. Po cestě sem jí zkolabovala jedna plíce. Má dislokované rameno a zlomeninu pánevní kosti. Několik vnitřních zranění. Pohmožděná játra a slinivku. Tu budou možná muset odstranit.“

„Panebože. Jestli jí vezmou slinivku, to se dá nahradit… můžou přeci nahradit všechno. Co dál?“

„Rozdrtil jí lícní kost a vymkl čelist.“

„To je zlé, ale dá se to spravit…“

„Těžký otřes mozku. To jim dělá největší starosti.“ Přejel jí rukama po pažích nahoru a dolů a pořád se jí díval do očí. „Je to velmi vážné.“

Lékař, kterého vyzpovídal, mu říkal, že vypadá, jako kdyby do ní narazil autobus.

„Říkali…, jakou má šanci?“

„Ne. Pracuje na ní několik lékařů. Jestli bude potřeba sehnat nějakého specialistu, dostaneme ho sem. Seženeme cokoli, co bude potřebovat.“

Oči se jí zalily slzami, nemohla mluvit. Nakonec přikývla.

„Co chceš, abych mu řekl?“

„Cože?“

„McNabovi.“ Držel ji kolem ramen a čekal, až se trochu sebere. „Co mu mám říct?“

„Všechno. Musí znát celou pravdu. Musí…“ Odmlčela se. Roarke si ji přitáhl do náruče. „Panebože. Krucinál…“

„Je silná. Mladá, silná a zdravá. A tvrdohlavá. To všechno hraje v její prospěch.“

Zlomená, roztříštěná… „Běž mu to říct. Je u něj Feeney. Běž.“

„Pojď sem. Sedni si.“ Jemně ji políbil na čelo. „Počkáme s nimi.“

„Ne. Teď nemůžu. Jsem v pořádku, neboj.“ Opřela se, vzala ho za ruce, stiskla je a pustila. „Jenom se musím uklidnit. Potřebuju zavolat pár lidem. Musím něco dělat, nebo se zblázním.“

Znovu ji vzal do náruče a pevně ji držel. „Nenecháme ji odejít.“

Hodina jako by trvala věčnost.

Když nepřecházela sem a tam, stála Eva opřená o zeď v chodbě z čekárny. Ta se pomalu plnila policisty. Uniformovaní, v civilu, úředníci, desítky lidí, kteří čekali s nimi nebo se přišli zeptat, co se děje. Připojil se k ní Feeney.

„Její rodina…“

„Přesvědčila jsem je, aby zůstali doma, alespoň než se dozvíme, jak je na tom.“ Upila z další kávy. „Jakmile budu něco vědět, zavolám jim. Neřekla jsem jim všechno. Možná jsem měla, ale…“

„Teď stejně nemůžou nic dělat.“

„Právě. Jestli bude potřeba, aby sem dorazili, Roarke už jim zařídil odvoz. Jak je na tom McNab?“

„Snaží se. Jsem rád, že tu jsou další poldové.“ Oči mu zajiskřily zlostí. „Má to spočítaný, Dallasová. Teď, když napadl jednoho z nás, neexistuje polda, který by se na to vykašlal, dokud ho nechytneme.“

„Má to spočítaný,“ souhlasila s ním Eva, „já mu to spočítám.“

Zůstala opřená o zeď, a když slyšela klapot podpatků, otočila hlavu. Čekala ji.

Nadine přicházela chodbou v doprovodu dvou policistů v uniformě.

To je dobře, říkala si Eva, alespoň se s někým pohádám.

Nadine se postavila přímo před ni, jednou rukou vzala za paži Feeneyho a druhou Evu. „Jak je na tom?“

Přátelství je důležitější, došlo Evě. Když na to dojde, přátelství je důležitější. „Ještě je na operačním sále. Už dvě hodiny.“

„Řekli vám, jak dlouho…“ zarazila se. „Ne, to nechtějí nikdy říct. Potřebuju s tebou mluvit, Dallasová.“

„Mluv.“

„O samotě. Promiňte, Feeney.“

„V pořádku.“ Vrátil se do čekárny. „Můžeme si někde sednout?“ zeptala se Nadine. „Určitě.“ Eva jednoduše sjela zády po stěně, až dosedla na zem. Upila kafe.

Nadine pokrčila rameny a sedla si vedle ní. „Co se týče Peabodyové, neřeknu o tom nic, co nebudeš chtít.“

„Díky.“

„Je to i moje kamarádka, Dallasová.“

„Já vím.“ Do očí se jí draly slzy, a tak je raději zavřela.

„Řekni mi, co chceš, abych pustila ven, a já to udělám. A teď co se týče těch goril, co jste mi pověsili na paty.“

Eva se podívala na dva statné a zkušeně vypadající policisty – přesně podle jejího příkazu. „Co má být?“

„Jak mám pracovat, když se za mnou všude táhnou?“

„To je tvůj problém.“

„Já nechci…“

„Šel po ní a po tobě může jít taky. Byly jsme na té tiskovce spolu. Trochu na něj zatlačíme…,“ zamumlala. „Trochu… nečekala jsem, že půjde po Peabodyové.“

„Měl jít po tobě.“

„Dává to přece smysl. Krucinál. Já vedu vyšetřování. Já jsem za to zodpovědná. A on jde po Peabodyové. Takže může jít i po tobě. Jako by se propracovával nahoru. Chápu. Chce, abych viděla, že je schopný dostat lidi mně přímo pod nosem. Chce, abych si toho byla vědomá, než půjde po mně.“

„To jsem si domyslela, Dallasová. Co mi ale uniká, je, jak mám získávat informace a jak dělat reportáž, když mám s sebou tyhle gorily, na kterých je na míle vidět, že jsou to policajti. Nikdo se se mnou nebude bavit.“

„To je tvůj problém,“ zopakovala naštvaně Eva, „to si vyřeš sama. Nedovolím mu, aby ti ublížil. Nedám mu příležitost.“

Nadine sledovala Evin zlostný výraz, ale neřekla nic. Vzala Evě kávu z rukou a napila se. „Chutná to jako chcanky,“ okomentovala kvalitu nápoje, ale napila se znovu, „ne, řekla bych, že ještě hůř.“

„Po prvních pár litrech to už není tak hrozné.“

„To raději nebudu zkoušet.“ Vrátila Evě kelímek. „Já nejsem blázen. Po tom loňském napadení v parku jsem zvlášť opatrná. Neboj, dobře si pamatuju, kdo mě z toho tehdy dostal. Mám zdravý pud sebezáchovy a akceptuju, že někdy je nutné, aby se o moji bezpečnost staral někdo jiný. Takže si to vyřeším, Dallasová.“

Poposedla si, snažila se najít pohodlnější pozici na podlaze. „Mimochodem, ten vlevo je docela sexy.“

„Pokus se to vydržet a nemít sex s mými podřízenými, když jsou ve službě.“

„Pokusím se. Jdu na chvíli za McNabem.“

Eva přikývla. Přemýšlela, jestli bude lepší začít znovu přecházet sem a tam, anebo raději zavřít oči a pokusit se vypnout. Než se rozhodla, přišel Roarke a sedl si k ní.

„Možná bychom mohli zajít dolů a přinést lidem něco k jídlu. Myslím něco jiného než ty příšernosti z automatu.“

„Vymýšlíš pro mě nějakou činnost?“

„Pro nás pro oba.“

„Dobře.“

Postavil se, vzal ji za ruku a zvedl ji na nohy.

„Doufala jsem, že teď už bychom mohli mít nějaké nové zprávy. Trvá to tak strašně dlouho.“

Podívala se směrem k výtahu a uviděla, jak k nim pospíchají Louise s Charlesem.

„Víte něco?“ dožadoval se Charles.

„Nic. Už přes hodinu jsme nic neslyšeli.“

„Jdu na operační sál.“ Louise stiskla Charlesovu ruku. „Připravím se na sál a zjistím, co se dá.“

„To by bylo dobré,“ podotkla Eva, když Louise odešla, „snad se konečně něco dozvíme.“

„Můžu něco udělat, s něčím pomoct?“ Charles chytil Evu za ruku. „Cokoli. Dej mi nějaký úkol.“

Podívala se mu do očí. Přátelství má mnoho forem, říkala si.

„Roarke a já jsme zrovna chtěli jít dolů pro nějaké jídlo pro ty lidi tady.“

„Já se o to postarám. Jenom dám McNabovi vědět, že jsme tu, a někam zajdu.“

Roarke sledoval, jak se Charles proplétá mezi lidmi k McNabovi. „Je jich čím dál víc. Známí, kolegové, přátelé… všichni ji chtějí podpořit, nějak pomoct… Poručíku, měla by ses někde natáhnou a alespoň na chvilku si odpočinout.“ Roarke si přitáhl její tvář a políbil ji něžně na čelo.

„Nemůžu.“

„Myslel jsem si to.“

Čekala. Připadala si jako ve víru, když jí hned za sebou volali Whitney, Mirová, členové rodiny. Přišli další policisté, někteří

odešli, někteří zůstali. Lidé z oddělení vražd, z elektronického. Řadoví policisté i jejich nadřízení.

„Zajdi pro McNaba," řekla Eva Roarkovi, když si všimla, že přichází Louise, „nechci, aby u toho, až nám řekne, co se děje, byla celá policie."

Nadechla se a šla Louise naproti. „Roarke šel pro McNaba, abys to nemusela opakovat."

„To je dobře." Měla na sobě světle zelené kalhoty a plášť. „Půjdu tam zpátky a budu se dívat, ale chtěla jsem vám přijít říct, co jsem zatím zjistila."

Roarke, McNab, Feeney a Charles vyšli z čekárny. Nejužší kruh, říkala si Eva.

„Už skončili?" zeptal se McNab rychle. „Je…"

„Ještě operují. Jde to dobře. Jsou u ní dobří doktoři, Iane. Drží se." Natáhla se a vzala ho za ruce. „Bude to ještě nějakou chvíli trvat. Má hodně zranění a musí operovat několik věcí najednou. Ale její životní funkce jsou v pořádku. Dělají, co se dá."

„Jak dlouho to ještě bude trvat?" dožadovala se Eva.

„Nejmíň dvě, možná tři hodiny. Je v kritickém stavu, ale drží se. Můžete zatím jít do laboratoře a darovat krev. Budete mít co dělat a pomůžete. Já jdu zpátky. Lékař, který vede operační tým, vám dá víc informací, až bude po všem, budu se vám ale zatím snažit dát vědět, co se děje."

„Mohl bych jít s tebou? Můžu se umýt a převléct…"

„Ne." Louise se k němu naklonila a políbila ho na tvář. „Běžte. Darujte krev. Myslete na ni. Věřte mi, to se počítá."

„Dobře. Jdu do laborky," řekl Feeney. „Pošlu tam i tyhle," pokynul hlavou směrem k čekárně. „Než tady skončíme, budete tu mít krve od poldů, že nebudete vědět, co s ní."

* * *

Eva seděla v čekárně. Trochu se jí ze ztráty krve točila hlava. Dala by přednost tomu prolít krev při zranění, než aby ji z ní tahali injekcí. Držela Roarkovu ruku a zamyslela se.

Vzpomínala na to, jak potkala Peabodyovou poprvé. Vypadala v uniformě tak… seriózně a schopně. Mezi nimi byla mrtvola. To se pak často opakovalo.

Vzpomněla si, jak nechala Peabodyovou převelet z běžné pouliční hlídky do oddělení vražd, jako svoji asistentku. A jak Peabodyová tím svým „Ano, poručíku… rozkaz, poručíku…“ hned v první hodině společné služby způsobila, že viděla rudě.

To ale bylo dávno za nimi.

Netrvalo dlouho a objevil se její ironický humor.

Dokázala se o sebe postarat. Respektovala nadřízené, ale nenechala si nic líbit. Učila se rychle. Bystrá ženská s výbornou policajtskou intuicí.

Proboha, jak dlouho to ještě bude trvat?

Zamilovala se do detektiva, ze kterého se vyklubal lhář. Zranilo ji to a otřáslo to její sebedůvěrou. Pak nastoupil Charles. Pak do obrazu vkráčel McNab a Charles se pomalu odporoučel. Chvíli to *vypadalo* jako milostný trojúhelník – hodně uhozený trojúhelník –, ale ve skutečnosti byla opravdu zamilovaná do McNaba.

Šlo to s nimi nahoru dolů, dokonce se rozešli. Nadávali na sebe, a kdykoli byli oba ve stejné místnosti víc jak dvě minuty, prskali jako křečci. Nakonec se k sobě vrátili.

„Evo.“ Eva se probrala a sledovala Roarkův pohled ke dveřím. Na Louisu.

Rychle vstala a přidala se ke skupince, která se kolem Louisy rychle vytvořila.

„Operace skončila. Za chvíli ji přesunou na pokoj a doktor, který ji operoval, vám přijde říct, jak je na tom a co se dělo.“

„Přežila to,“ vydechl McNab unaveným chraplavým hlasem. „Přežila to.“

„Ano. Je pořád v kritickém stavu a nějakou dobu bude na JIPce. Je ještě v komatu.“

„Panebože.“

„To není nic neobvyklého, Iane. Její tělo si potřebuje odpočinout, aby mělo sílu se zotavit. První nálezy vypadají dobře, ale musí jí udělat další vyšetření mozku a několik dní bude na JIPce na pozorování.“

„Dostane se z toho.“

„Všechno tomu nasvědčuje. Může samozřejmě dojít ke komplikacím. Její játra nejsou v nejlepším pořádku, ale s operací se vyrovnala dobře. Má tuhý kořínek.“

„Můžu za ní, že jo? Teď už mě za ní pustí.“

„Určitě, ale ještě budeš muset chvíli vydržet.“

Trochu ho to uklidnilo, hlas se mu přestal třást. „Dobře. Chci u ní být, až se probere. Neměla by být sama.“

„To bude určitě nejlepší. Ale víc jak dva lidi najednou by k ní do pokoje neměli chodit. Myslím, že tak jako tak bude cítit, že u ní někdo je, a bude jí to dělat dobře.“

Eva s Roarkem vešli do pokoje, když na ně přišla řada, zatímco McNab čekal hned za dveřmi. Připravila se na to, co asi uvidí, ale když vešli, bylo jasné, že na tohle připravená není.

Ať by se snažila, jak chtěla, na tohle se připravit nedalo.

Peabodyová ležela na úzkém lůžku a vedlo k ní víc hadiček, než se chtělo Evě počítat. Monotónní bzučení snad desítky přístrojů mělo asi člověka uklidňovat, ale Evu spíš ještě víc znervózňovalo.

Tohle všechno byla ještě schopná ustát, vždyť v nemocnicích navštívila za ty roky desítky, ne-li stovky obětí zločinů, policajtů a pachatelů, a měla představu o tom, co se dá očekávat.

Ale žádný z těch desítek ještě nebyla Peabodyová. Ležela tam bledá, naprosto bez hnutí, tvář plnou podlitin a ran, takže byla skoro k nepoznání.

Přikrývku měla až ke krku, ale Eva si dokázala velmi dobře představit, že pod ní se skrývají desítky dalších zranění, obvazy, šití a podobně.

„Snaží se zmenšit otoky,“ řekl Roarke stojící za ní. „Ale to teď není to nejdůležitější.“

„Úplně jí zmasakroval tvář! Ten hajzl.“

„A tvrdě za to zaplatí. Evo, podívej se mi do očí.“ Chytil ji za ruce a otočil ji čelem k sobě. „Je mi blízká, stejně jako tobě. Udělám všechno, co je v mých silách. Nepřestanu, dokud ho nedostaneme. Chci být u toho.“

„To nejde. Nesmíme to brát osobně. To je základní pravidlo každého vyšetřování… to je ale úplná blbost.“ Odstoupila od něj a šla blíž k lůžku. „Ježíši, to je úplná kravina, osobnější už to být nemůže. Tohle mu neprojde. Nesmí.“ Vzhlédla, podívala se mu do očí. „Oba uděláme, co se dá. Až tu zrůdu chytíme, pořádně za to zaplatí.“

Sklonila se k Peabodyové a pošeptala jí do ucha: „Nakopu mu za tebe prdel, Peabodyová. To ti slibuju.“ Znovu se naklonila a chtěla Peabodyovou pohladit, ale nebyla si jistá kde. Nakonec si vybrala vlasy. „Drž se.“

Počkala, zatímco ji Roarke jemně políbil na tvář. „Dostaneme ho, neboj. Brzy.“

Vyšli ven, kde čekali McNab a Feeney.

„Ten jí teda dal zabrat!“ McNabovy oči byly rudé vyčerpáním, ale byla v nich vidět zlost, vztek a touha něco udělat. „Jo, to tedy jo.“

„Chci u toho být, poručíku, až ho dostanete, ale teď nemůžu odejít. Musím tu být, až se probere.“

„Kdybys to neřekl, dala bych ti to rozkazem.“

„Můžu tady ale něco dělat. Kdybych tu měl počítač, mohl bych projet databáze, počítat pravděpodobnosti a tak. Pořád ještě nemáme ty disky od dopravních podniků. Mohl bych to dokončit.“

„Řeknu ti, co bude potřeba udělat.“

„A já ti sem pošlu vybavení,“ dodal Feeney a položil McNabovi ruku na ramena. „Běž, běž si k ní sednout. Nestarej se, pošlu ti, co je potřeba.“

„Díky. Jestli nebudu mít co dělat, asi se do rána zblázním.“

Když byli sami, Feeney se zhluboka nadechl a v jeho očích byla nekompromisní odhodlanost. „Tak jdem chytit toho hajzla.“

„To by bylo, abychom ho nedostali v příštích pár hodinách,“ dodala Eva.

Doma si dá sprchu a zkusí ze sebe smýt celý den, celou noc, to všechno, a srovnat si myšlenky v hlavě. Jakmile vešli do domu, byl u nich Summerset.

„Jak je na tom detektiv Peabodyová?“

Možná dokáže člověku šíleně lézt na nervy, ale teď vypadal, jako by celou noc nespal a měl plnou hlavu starostí.

„Přežila to. Vypadá, jako by ji někdo vyhodil z vlaku v plné rychlosti, ale zvládla to.“

„Je na JIPce,“ pokračoval Roarke, „zatím je ještě v bezvědomí, ale říkají, že to vypadá nadějně. McNab je s ní.“

„Jestli můžu s něčím pomoct…“

Eva začala stoupat do schodů, ale zastavila se, podívala se na něj a zamyslela se. „Víte, jak zacházet s neregistrovaným počítačem?“

„Samozřejmě.“

„Roarke jde se mnou, takže vy máte službu u počítače. Jdu se vysprchovat a pak vám řeknu, co je potřeba zjistit.“

„Řekni *mně,* co hledáš,“ poznamenal Roarke, když dorazili do ložnice.

„Ještě to musím promyslet.“

„Můžeš přemýšlet nahlas a dáme si sprchu spolu.“

Sebrala síly a kriticky se na něj podívala. „Tahle sprcha má pouze hygienickou a stimulační funkci.“

„Já si myslím, že stimulační je hlavně sex, ale dobře… někdy jindy.“

Horká voda z ní smývala únavu i mlhu, kterou jako by cítila v mozku. Nahlas si probírala fakta i domněnky kolem napadení Peabodyové. Poté, co se osušila, hodila do sebe jeden prášek na povzbuzení. Nesnášela je, protože se po nich cítila jako po dvaceti kafích, ale nedalo se nic dělat. Dalších pár si dala do kapsy, kdyby už nemohla vydržet vzhůru.

„Možná se mýlím, ale myslím, že se potřebujeme znovu podívat na úplně všechno, co jsme zatím zjistili.“

„Ať se mýlíš nebo ne, uděláme to. Ale nejdřív se najíš.“

„Můžeme si dát po cestě pár energetických tyčinek.“

„Ne. To rozhodně odmítám. Potřebuješ energii, takže musíš něco pořádného sníst. Je teprve šest ráno, bude to dlouhý den a vůbec jsi nespala.“ Naprogramoval AutoChefa. „Potřebuješ vyslechnout svědky a na to musíš být vzhůru.“

Měl pravdu. Navíc věděla, že když se s ním bude hádat, nepomůže to a navíc je to zdrží. Takže si raději sedla a hodila do sebe to, co jí připravil.

„Řekl jsi McNabovi, že víš, jaké to je, když někoho, koho miluješ, někdo zraní. To už jsi se mnou zažil několikrát. Možná to nebylo takhle strašné, ale přece…“

„Skoro takhle,“ odpověděl Roarke.

„Máš pravdu… Jak jsi to vydržel?“ V jejím hlase bylo slyšet strach o Peabodyovou i vyčerpání. „Jak ses tím prokousal?“

Nic neřekl. Vzal ji za ruku, díval se jí do očí a pak ruku políbil. Zase jí zaslzely oči a špatně se jí polykalo. Raději se otočila.

„Nemůžu to jen tak nechat být. Mám pocit, že kdybych jen trochu povolila, rozpadla bych se celá. Takže se nemůžu uklidnit, uvolnit. Musím něco dělat. Jít dál. A musím se přesvědčovat, že na konci toho všeho je trest pro toho, kdo si to zaslouží. Ať to stojí, co to stojí. Zlo bude potrestáno.“

Odsunula talíř a zvedla se. „Já mám představovat spravedlnost… Ale co když mi to nebude dost. Měla bych od toho jít raději pryč…, když nevím, jestli se dokážu kontrolovat, měla bych to nechat někomu jinému. Ale nejde to. Nemůžu. Neudělám to.“

„A budeš od sebe čekat víc, než se od normální lidské bytosti čekat dá, že?“

Natáhla se k nočnímu stolku a vzala si svůj odznak. Chvíli se na něj dívala a pak ho dala do kapsy. „Jo. Tak jdeme na to.“

Vysvětlila Summersetovi, co potřebuje. Byla stručná a konkrétní. Pak vyrazila k autu. „Nechce se mi věřit, že jsem mu právě zadala, aby porušil zákon.“

„Poprvé to určitě nebude, neboj…“

„A požádala jsem ho, aby mi pomohl při vyšetřování…“

„To zcela určitě poprvé je.“

„Haha. Ne, řídím já. Po těch práškách jsem tak vzhůru, že bych nedokázala sedět v klidu.“

„Výborně. To ve mně vyvolává pocit naprostého bezpečí.“

„Něco musím dělat, jinak bych se zbláznila. Tak mě nech, jo? Ty sis něco vzal? Taky jsi nespal…“

„Zatím ne.“

„Ty mi něco říkej o normální lidské bytosti.“

„To je čistě otázka metabolismu. Kolem poledne už to bude jiné. Tedy pokud ještě budeme dělat.“

„Na to si můžeš vsadit, miláčku. Svědek bydlí kousek od Peabodyové. Zjisti mi přesnou adresu.“ Podívala se na něj. „Díky.“

„Není zač. Tohle nedělám jenom kvůli tobě.“

„Já vím.“ Potřebovala jeho dotyk. Natáhla se k němu a vzala ho za ruku. „Ale stejně. Díky.“

Kapitola 20

Neztrácela čas hledáním parkovacího místa a zaparkovala ve druhé řadě vedle minisolárního auta, které vypadalo, že se už alespoň půl roku nehnulo z místa.

Zapnula nápis *Ve službě*, vystoupila a ignorovala „Policajti stojí za hovno“ od řidiče prorezlého pickupu, který se za ní zasekl. Kdyby nebyla tak unavená, šla by k němu a popovídala si s ním.

Místo toho přešla silnici a prohlížela si skvrny od krve.

„Čekal na ni. To je jeho styl. Možná nějak zjistil, kde bydlí, a počkal si tu na ni.“

Ale vrtěla hlavou, už když to říkala. Adresu policisty si nejde jen tak sehnat. I když se člověk snaží… osobní informace jsou dost složitě chráněné. „Možná ji sem párkrát sledoval a ona si ho nevšimla. Anebo je setsakra dobrý hacker.“

Vzpomněla si na interview s Nadine a na tiskovku. V obou postrčila Peabodyovou do popředí.

„Jak dlouho by zkušenému hackerovi trvalo, než by se dostal k chráněné adrese policajta?“

„Záleží na talentu a na vybavení…“ Roarke si prohlížel skvrny od krve a myslel na Peabodyovou. Na to, jak je milá a obětavá. „Od hodiny až po několik týdnů.“

„Hodinu? To si děláš srandu? Proč se vůbec snažíme?“

„Ochrana proti většině normálních lidí funguje. Když se k osobním informacím chce kdokoli dostat, systém zasílá automaticky echo Správě pro počítačovou bezpečnost. Takže buď je ti jedno, že si toho někdo všimne, anebo musíš vědět, jak tenhle systém obejít. Myslíš, že je možné, že to je nějaký počítačový génius?“

„Přemýšlím o tom. Znal zvyky svých obětí, jejich denní rutinu, jejich adresy. Vyjma jedné žily všechny samy.“

„Elisa Maplewoodová žila v rodině.“

„Pravda, ale jediný muž v té rodině byl v té době v zahraničí. Možná i to věděl. Jasně, musel je sledovat. Alespoň po nějakou dobu. Merriweatherová říkala, že si v metru všimla vysokého, svalnatého a holohlavého chlapa. Ale mohl si taky udělat průzkum po internetu. Zjistit tak, co nejvíc se dá. Riskuje, hodně riskuje, ale je to

kalkulovaný risk. I když si ho někdo může všimnout, tak jako Merriweatherová. Myslím, že náš chlápek raději sedí za počítačem a sbírá informace na dálku. Na Peabodyovou se připravil hodně rychle. Řekla bych, že rychleji než na ostatní. Nebyla jeho typickou obětí. Stala se pro něho jakýmsi přídavkem. Chtěl nám ukázat, protože se naštval. Anebo se začal bát, že jsme mu na stopě.“

Zůstala, kde stála, zvedla hlavu a podívala se do oken bytu. „Nevěděl ale, že Peabodyová žije s policajtem a že ten na ni čeká nahoře. Ani tuhle oblast neznal dost dobře. Nenapadlo ho, že by si jich někdo mohl všimnout a chtěl by jí pomoct.“

„Nepřipravil se dostatečně. Na to byl asi příliš naštvaný, nebo měl pocit ohrožení. Příliš spěchal.“

Eva se natočila, aby si prohlédla druhý konec ulice. „Většinou jezdí metrem a asi ji nenapadlo, že by ji mohl někdo sledovat. Mohl si ji obhlížet stejně jako ty ostatní. Ale to si nemyslím, řekla bych, že by to poznala. Má dobrou intuici a je všímavá.“

„Jestli se dostal na její adresu po internetu, ušetřilo mu to čas a minimalizovalo riziko, že ho někdo uvidí.“

„To je pravda. Dělala přesčasy a podle předpisů musí každý všechny přesčasy zaznamenat. Takže pokud se někdo dokázal dostat k jejím osobním údajům, získat tyhle záznamy pro něj nebyl problém. Když jsem ji dala dohromady s Feeneym a zapojila do toho tebe, uložila jsem všechny informace do počítače.“

Vzal ji za bradu a otočil jí hlavu tak, aby se mu dívala přímo do očí. „Evo.“

„Nemám za to pocit viny.“ *Alespoň se o to ze všech sil snažím*. „Je to jeho vina. Jenom bych chtěla pochopit, jak se to všechno stalo. Zjistil si její adresu, věděl, že půjde domů pozdě. Jestli věděl tohle všechno, tak asi taky věděl, že na sebe nemá registrované žádné auto a že tím pádem půjde pěšky. Takže dojel sem, zaparkoval a čekal. Ten hajzl je trpělivý. Stačilo počkat, až se Dee objeví.“

„To je pořád ještě příliš riskantní. Tohle je dobře osvětlená ulice, z metra to má pár set kroků a je to policajtka. Trénovaná a ve slušné formě. To nebyl chytrý tah,“ řekl Roarke. „Tentokrát to promyšlené neměl.“

„Ne… byl na ni… na nás… pěkně naštvaný. Chtěl nám ukázat, čeho je schopný, jak už jsem říkala. Stejně si ale myslel, že pro něj nebude problém ji dostat. A měl pravdu. Přes trénink a fyzičku je to ženská a on je velký a silný chlap. Skočí po ní, přemůže ji, hodí ji do auta a zmizí.“

Eva se sklonila a sáhla si na skvrnu od krve. „Kam ji chtěl odvézt? Tam, kam ty ostatní? Ty, které jsme nenašli?“

„Musela ho dobře vidět. Bude schopná ho dobře popsat. Lépe než Celina.“

Eva vzhlédla. „Jestli si to bude pamatovat, po tom otřesu mozku a tom všem. Možná že to nepůjde…, ale když ano, pozná ho. Je chytrá a všímá si detailů. *Ona* ho nakonec dostane. Až se probere…“

Napřímila se. „Tak si pojďme zjistit, co viděli svědci. Nejdřív vyslechneme tu ženu.“

„Essie Fortová. Svobodná, sedmadvacet. Pracuje u advokátní kanceláře Driscoll, Manning a Fortová.“

Když došli k budově, Eva se usmívala. „S tebou se pracuje docela dobře.“

„Snažím se, poručíku.“ Zazvonil na zvonek se jménem Fortová.

Zatímco čekali, Eva se otočila a odhadovala vzdálenost ode dveří domu k místu napadení. Z interkomu se ozval mužský hlas: „Prosím?“

„Poručík Dallasová, newyorská policie. Potřebuji mluvit se slečnou Fortovou.“

„Ukažte mi svůj… a tady je,“ řekl, když Eva ukázala odznak na kameru. „Pojďte dál.“

Odemkl interkomem dveře. Když dojeli nahoru, čekal na ně u výtahu. „Essie je tamhle. Já jsem Mike. Mike Jacobs.“

„Vy jste byl se slečnou Fořtovou, když došlo k tomu napadení, pane Jacobsi?“

„Essie, Jib a já jsme vycházeli z domu a chtěli jsme se stavit pro Jibovu holku. Pak jsme… pojďte dál. Promiňte.“ Otevřel dveře výtahu.

„Zůstal jsem tu radši přes noc. Nechtěl jsem nechat Essii samotnou. Byla z toho na nervy.“ Ohlédl se směrem k zavřeným

dveřím. „Ta ženská, co ji napadl, to byla policajtka, že jo? Přežila to?“

„Snaží se.“

„To jsem rád. Ten chlap do ní mlátil jak do boxovacího pytle.“ Odhrnul si z čela kudrnaté blonďaté vlasy. „Chtěl jsem najít nějaký kafe. Dáte si taky?“

„Ne, díky, pane Jacobsi. Potřebovala bych prohlášení od vás i od slečny Fortové. A chci vám ještě položit pár otázek.“

„V pohodě. Včera večer jsme už sepisovali prohlášení s policajtama na místě, ale byl to hroznej zmatek. Heleďte, počkejte chvilku, seženu nějaký kafe… moc jsme se včera nevyspali, abych vám u toho neusnul. Sedněte si. Řeknu Essii, ať pohne.“

Sedět se jí nechtělo. Prohlížela si místnost. Jasné barvy a divné obrazy na stěnách. Na stole láhev od vína a pár skleniček od včerejška.

Mike měl na sobě džíny a polorozepnutou košili. Asi od včera. Nepočítal s tím, že tady bude přes noc.

Možná spolu začínali vztah. Ale nepočítali s tím, že spolu po večírku stráví noc.

Naštěstí u ní zůstal. A podle McNaba přiběhl Peabodyové na pomoc. Ten si možná nemyslí, že policajti stojí za hovno.

Otevřely se dveře ložnice. Vyšla z nich drobná, bledá žena s lesklými černými vlasy a modrýma očima hodícíma se k jasné barvě stěn. Vypadala vyčerpaně.

„Promiňte. Potřebovala jsem se trochu probrat.“

„Jsem poručík Dallasová.“

„Znáte ženu, kterou napadl? Vím, že je to policajtka. Vídala jsem ji tudy procházet, někde tu asi bydlí. Nosívala uniformu, ale teď už chodí v civilu.“

„Povýšila na detektiva. Je to moje partnerka.“

„Aha.“ V modrých očích bylo vidět soucit, únavu a stres. „To je mi strašně líto… to je strašné… bude v pořádku?“

„Já…“ Evě se znovu stáhlo hrdlo. Nevěděla proč, ale porozumění od neznámých lidí bylo horší, „…nevím. Potřebuju, abyste mi řekla o všem, co jste viděla.“

„Já… my… šli jsme na večeři.“ Ohlédla se, když slyšela vejít Mika. V ruce měl dva červené hrnky s kávou. „Díky. Můžeš jim to říct?“

„Jasně. Pojď si sednout.“ Vedl ji ke křeslu a sedl si k ní na opěradlo. „Vycházeli jsme z domu, jak už jsem říkal. Jakmile jsme se dostali na ulici, uslyšeli jsme hluk. Výkřiky a tak. Prostě jako když se někdo pere. Ten chlap byl velkej. Fakt obrovskej. Kopal do ní a řval. Už ležela na zemi a on do ní pořád kopal. Podařilo se jí ho nějak odkopnout. Bylo to všechno strašně rychlý. Všichni jsme se prostě zasekli, nevěděli jsme, co máme dělat.“

„Bylo to… otřesný,“ Essie zavrtěla hlavou, „povídali jsme si, smáli se… pak jsme se otočili a slyšeli ty rány a viděli jsme, co se děje… bylo to strašně náhlý.“

„Pak ji zvednul…, jako by nic nevážila.“

„Já jsem zaječela.“

„A pak jsme se konečně rozhejbali,“ pokračoval Mike, „říkal jsem si *Do prdele, přeci tu nemůžem jen tak stát a koukat se na to!* Myslím, že jsme začali ječet všichni a já a Jib jsme k nim běželi. On se po nás podíval a prostě ji hodil na zem. Klidně s ní praštil.“

„Upadla strašně zle,“ Essie se otřásla, „slyšela jsem, jak dopadla na chodník.“

„Jak padala – ještě byla ve vzduchu, viděli jsme záblesk. Musela po něm střelit.“ Mike se podíval na Essii a ta přikývla. „Možná ho trefila. Nevím. Dopadla tvrdě. Překulila se, jako by po něm chtěla střelit znovu, nebo jako by se chtěla zvednout…“

„Nešlo to. Nemohla se zvednout,“ řekla potichu Essie.

„Naskočil do dodávky. Byl děsně rychlej. Jib říkal, že si myslí, že si držel ruku. Třeba ho opravdu trefila. Nevím. Pak nastartoval a vyrazil. Jib za ním chvíli utíkal. Nevím, co by udělal, kdyby ho dostihnul. Ale ona byla v hrozným stavu, tak jsme mysleli, že to je důležitější. Báli jsme se s ní hýbat. Zavolal jsem sanitku a pak přiběhl ten chlápek. Ten policajt.“

Vystřelila po něm, říkala si Eva. Z pádu… podařilo se jí ještě vystřelit. A možná ho i trefit. Nenechala si vzít zbraň. „Co víte o té dodávce?“

„Tmavě modrá nebo černá. Řekl bych, že černá. Jsem si skoro jistej. Byla nová. Nebo alespoň ve skvělým stavu. Poručíku… promiňte, zapomněl jsem…“

„Dallasová.“

„Bylo to strašně rychlý. Křičeli jsme a běželi, takže si toho moc nepamatuju. Snažil jsem se rozeznat značku, ale byla tma a nešlo to. Měla po straně okna, a taky v zadních dveřích. Možná byly tmavý, nebo na nich zevnitř něco bylo. To nedokážu říct. Ale vím, že tam byla okna.“

„Asi máte pocit, že si toho z toho zmatku moc nepamatujete, pane Jacobsi, ale zkuste si ještě vzpomenout. Každý detail je velmi důležitý. Řekněte mi, co si pamatujete o útočníkovi. Viděl jste mu do tváře?“

„Jo. Na chvilku jsem ho viděl. Když jsme křičeli a on se po nás otočil. Včera jsme o tom s Essie mluvili a snažili jsme se dát to trochu dohromady. Počkejte.“

„Přišel mi jako z nějaký noční můry,“ dodala k tomu Essie, když Mike odešel do ložnice. „Nemohla jsem vůbec spát, protože jsem měla před očima jeho výraz a slyšela jsem, jak dopadla na chodník.“

„Tohle jsme poskládali.“ Mike se vrátil a podal Evě list papíru. Když uviděla, co je na něm, srdce jí poskočilo. „To jste kreslil vy?“

„Učím výtvarku.“ Usmál se na ni. „Viděli jsme mu do obličeje jen pár sekund a byla tma, ale myslím, že se mi ho docela povedlo vystihnout.“

„Pane Jacobsi, ráda bych, kdybyste s námi šel na centrálu a ještě se na to podíval s naším odborníkem na identifikační kresbu.“

„Jasně. Mám v devět hodinu, ale to se dá zařídit. Chcete, abych tam šel rovnou?“

„Moc by nám pomohlo, kdybyste tam zašli všichni. Včetně pana Jibsona. S tímhle portrétem se dá ještě dál pracovat.“

„Zavolám Jibovi a řeknu mu, ať tam přijde. Kam přesně máme jít?“

„Vezmu vás tam. Panu Jibsovi můžete říct, ať za námi přijde do třetího patra, oddělení B. Identifikace. Někdo ho tam z vrátnice dovede.“

„Dobře. Dejte nám pár minut.“

Eva se zvedla. „Pane Jacobsi, slečno Fořtova, strašně jste nám pomohli a chci vám za to poděkovat jak za sebe, tak za moji partnerku. Jsem vám opravdu vděčná za to, co jste udělali včera, a za to, co děláte teď.“

Mike pokrčil rameny. „To by udělal každý.“

„Je to smutné, ale každý ne.“

Konečně to vypadá nadějněji. Eva se rozhodla, že nejlepší pro práci s identifikací bude Yancy. Sice měli několik dalších výborných portrétistů, ale Yancy uměl lidem, se kterými pracoval, nejlépe pomoci vybavit si detaily, aby byla podoba co nejpřesnější.

„Co je nového? Jak je na tom Peabodyová?“ zeptal se hned Evy.

Už by ani nespočítala, kolikrát ji někdo cestou na oddělení Identifikace zastavil a položil jí nějakou verzi této otázky. „Zatím žádná změna.“

Podíval se na skicu, kterou mu podala. „Tohohle hajzla dostaneme.“

Zvedla obočí. Yancy nebyl známý jenom tím, že byl ve své práci vynikající, ale i pro svoji vyrovnanou povahu. „Na to se můžete vsadit. Prozatím bych potřebovala kopii tohohle náčrtu.“

„Hned to bude.“ Přesunul se ke svému počítači a vložil do něj obrázek.

„Má na sobě silnou vrstvu ochranné hmoty, která mu mění rysy obličeje, tak to berte v úvahu. Vím, že bych se neměla ptát, jak dlouho vám to bude trvat, ale stejně se zeptám.“

„Moc rád bych vám to chtěl říct…,“ podal jí kopii, „jak moc jsou ochotní spolupracovat?“ Pokynul hlavou směrem k chodbě, kde čekali svědci.

„Jsou skvělí. Skoro mám chuť vzdát své pesimistické mínění o lidské povaze a stát se optimistou.“

„Tak to půjde rychle.“ Znovu si prohlížel kresbu. „Je šikovný. To nám hodně pomůže. Všechno ostatní jde stranou. Nebojte se, poručíku.“

„Díky.“

Nejraději by tam zůstala, sledovala ten proces a nějak – jakkoli – ho uspíšila. Taky by ráda byla v nemocnici u Peabodyové a

nějak jí pomohla. Nejraději by se rozpůlila, nebo i rozčtvrtila, kdyby to pomohlo chytit ho dřív.

„Nemůžeš být u všeho, Evo."

Ohlédla se po Roarkovi. „To je to na mně tak vidět? Mám pocit, že usilovně běžím na místě a nikam se nehýbu. Jako bych viděla svůj cíl, ale jsem tu nějak zaseklá. Možná bys mohl zkusit zavolat znovu do nemocnice a někoho tam okouzlit, aby ti dali nové informace. Já je teď dokážu jenom naštvat."

„Někteří lidé mají trochu problém, když jim hrozíš, že jim vytáhneš mozek z hlavy nosními dírkami, jestli okamžitě něco neudělají."

„Vidíš, a já jsem si myslela, že ocení moji kreativitu. Jsem z toho všeho strašně vy stresovaná. A jako bych v sobě měla dvacet kafí. Ty prášky jsou děsné." Otřásla se a pokračovala směrem ke své kanceláři. „Zkus prosím tě tu nemocnici, zavolej Summersetovi a popovídej si s Feeneym. Já beru ten zbytek. Mám ti někde najít nějakou kancelář?"

„Ne. Něco si najdu sám."

„Dallasová!" Celina vyskočila z lavičky. „Cekám tu na vás. Řekli mi, že jste na cestě sem. Nechala jsem vám vzkaz…"

„Já prostě nestíhám."

„Peabodyová?" Stiskla Evě pevně ruku.

„Drží se. Celino, mám toho strašně moc. Pár minut… Roarke, všechno OK?"

„Jasně. Sejdeme se tady."

„Promiňte." Celina si prohrábla prsty krásné husté vlasy. „Jsem celá rozrušená."

„To jsme všichni," chtěl ji uklidnit Roarke. „Máme za sebou dlouhou a hroznou noc."

„Já vím. Viděla jsem to."

„Pojďme sem." Eva otevřela dveře a Celina vešla do její kanceláře. „Posaďte se." Přestože jí bylo jasné, že káva není dobrý nápad, chtěla ji. Naprogramovala dva šálky. „Co jste viděla?"

„Jak Peabodyovou napadl. Bylo to hrozné. Zrovna jsem byla ve vaně. Chtěla jsem se uklidnit, abych se vyspala. Viděla jsem, jak jde po ulici… a on po ní najednou skočil. Bylo to všechno tak nějak

zrychlené… jako ve filmu. Pak jsem se probrala a zjistila jsem, že jsem ve vaně. Volala jsem vám.“

„Já už jsem byla na cestě do nemocnice. Nedostala jsem se ke vzkazům.“

„Srazil ji, kopal do ní, ale bránila se mu. Strašně ji mlátil. Bylo to hrozné. Chvíli jsem si myslela, že ji zabil, že je…“

„Není. Drží se.“

Celina držela šálek v obou rukách. „Není jako ty druhé. Nerozumím tomu.“

„Já ano. Řekněte mi, co jste viděla. Potřebuji veškeré detaily, na které jste schopná si vzpomenout.“

„Nevidím věci jasně. Je to příšerné. Tak strašně mě to štve!“ Položila šálek na stůl. „Mluvila jsem s doktorkou Mirovou, ale je neoblomná. Chce počkat. Já bych do toho šla. Já *vím*, prostě vím, že bych viděla víc… Slyšela jsem křik, viděla jsem, jak ji hodil na zem, viděla jsem, jak nastoupil do dodávky. To vím přesně, byla to dodávka. Tmavá. Všechno bylo ve tmě. Byl zraněný, cítil bolest…“

„Podařilo se jí vystřelit.“

„Proboha. To je dobře. Bál se. Nevím… nedokážu to vysvětlit, ale cítím ho. Cítím, jak se bojí. Nejen toho, že ho někdo pozná. Ještě něčeho. Že se mu nepodaří všechno dokončit? Chci pomoct, chci něco udělat. Promluvte si s doktorkou Mirovou.“

„Když nepovolí vám, mně taky ne.“ Eva seděla na stole a bubnovala prsty o jeho desku. „Kdybych vám mohla dát něco, co patřilo některé z předchozích obětí, něco osobního, je možné, že byste něco viděla?“

„Je to dost dobře možné.“ V Celininých očích bylo najednou vidět nadšení. Naklonila se k Evě. „Takhle taky pracuju. Mohla bych se na ně takhle napojit. Možná by to vyšlo.“

„Zkusím to. Nevím, jestli budu moct dnes být u vašeho sezení s Mirovou. Máme stopu a musím ji sledovat. Svědkové, kteří u toho napadení včera byli, ho na chvíli docela dobře viděli.“

„To je skvělé. Kdybyste ho byli schopní identifikovat, najdete ho, že?“

„Něco vám seženu, abyste to mohla zkusit.“

„Určitě. Kdykoli. Jakmile mi dáte vědět… Bojím se o Peabodyovou. Je mi z toho úplně nanic.“

McNab si během nekonečné noci u Deliina lůžka konečně dovolil sednout si do křesla. Snížil opěradlo u její postele, aby ji mohl jednodušeji držet za ruku. Nakonec zcela vyčerpaný usnul, a aniž by její ruku pustil, položil jí hlavu na hruď.

Nebyl si jistý, co ho probudilo – zvuky přístrojů nebo kroky za dveřmi, nebo světlo, které teď procházelo oknem. Zvedl hlavu, zašklebil se, protože zjistil, že má příšerně přeležený krk, a zatímco si ho masíroval, prohlížel si její spící tvář.

Pořád ještě nijak neřešili její pohmožděniny a jemu bylo do pláče, když viděl, jak je pokrytá podlitinami. Díval se na její naprosto nehybné tělo… Dělalo se mu mdlo.

„Je ráno.“ Odkašlal si. „Ráno, holka. Svítí slunce. Ale vypadá to, že bude možná pršet. Byla tady za tebou spousta lidí. Ptají se po tobě. Jestli se neprobereš, přijdeš o to být středem pozornosti. Rád bych ti koupil kytky, ale nechci od tebe odejít. Až se probereš, zařídím to, neboj. Chceš nějaký kytky, ne? Hele, zlato, vstávej. Prober se.“

Vzal ji za ruku a přitiskl si ji ke tváři. Na paži měla šílené odřeniny, jak s ní praštil o zem.

„No tak, zlato, vrať se ke mně. Máme spoustu práce. Stěhujeme se.“

Stále ji držel za ruku, když se otočil, a uviděl, že k nim přichází Mavis.

Beze slova k němu přistoupila a položila mu ruce na ramena.

„Jak ses dostala přes hlídku?“

„Řekla jsem jim, že jsem její sestra.“

Zavřel oči. „Skoro jo. Ještě se neprobrala.“

„Vsadím se, že ví, že jsi tu.“ Mavis se naklonila k Peabodyové a políbila ji lehce na tvář. „Leonardo přijde za chvilku. Kupuje nějaký kytky. Až se probere, bude to tu alespoň útulnější.“

„Právě jsme o tom mluvili. Panebože!“ Otočil se a položil hlavu Mavis na rameno. Snažil se zadržet pláč, ale nešlo to.

Čekala trpělivě, až přestane vzlykat, a hladila ho po vlasech. Konečně se trochu vzpamatoval a zhluboka se nadechl. „Zůstanu s ní, běž se na chvíli protáhnout.“

„Nemůžu.“

„OK.“

Našel si jinou pozici, ale pořád zůstal k Delii natolik blízko, aby mohl sledovat, jak dýchá. „Louise se na ni přišla párkrát podívat. Myslím, že ona i Charles tu byli celou noc.“

„Potkala jsem Charlese v čekárně. Co Dallasová?“

„Ta se toho hajzla snaží dostat. Takový zvíře.“

„Dostane ho.“ Poplácala ho po zádech a šla si pro židli.

„Promiň, dej mi to. Teď bys neměla nic těžkýho nosit.“

Skládací židle vážila maximálně tak dvě kila, ale nechala ho, aby ji donesl. „Iane, s tímhle toho ani já, ani Leonardo nemůžeme moc udělat. Ale můžeme přestěhovat vaše věci a trochu to tam dát dohromady.“

„Je toho strašně moc. Nechci, abyste…“

„Když nás necháš, uděláme to, a rádi. A pak, až se z toho dostane, můžeš ji tam rovnou přivést a nemusíš nic řešit. Ty musíš zůstat u ní a my to zatím zařídíme. Chceme to pro vás udělat.“

„Já… Mavis, to by bylo skvělý. Díky moc.“

„Hele, budeme sousedi, ne? Co bysme pro vás neudělali.“

„Jasně. Ale ne abys s tím pilousem v břiše něco těžkýho zvedala.“

„Neboj, nebudu,“ řekla a pohladila si břicho. „Mám pocit, že se každou chvíli rozbrečím. Pak to zas přejde a já…“ Trhl sebou. „Myslím, že se pohnula. Vidělas to?“

„Ne, ale…“

„Pohnula prstama.“ Otočil ruku, za kterou ji držel, dlaní vzhůru. „Cítil jsem, jak s nima hnula. Peabodyová, prober se!“

„Máš pravdu, teď jsem to viděla.“ Chytla ho pevně za rameno a naklonila se k ní. „Podívej se, snaží se otevřít oči. Chceš, abych někoho zavolala?“

„Počkej. Počkej!“ Zvedl se a sklonil se k její tváři. „Otevři oči, Peabodyová. No tak. Já vím, že mě slyšíš, tak už se prober. Ne, abys je zase zavřela. No tak, přijdeš pozdě do práce.“

Z úst jí vyšel jakýsi zvuk – něco mezi kloktáním, vzdechem a nadávkou. Nikdy neslyšel nic krásnějšího. Opuchlá víčka pokrytá modřinami se pohnula a pak se otevřela.

„Co se stalo?“

„Jsi v nemocnici. Jsi v pořádku.“

„V nemocnici? Nic si nepamatuju.“

„To nevadí. Bolí tě něco?“

„Jo… všechno. Proboha, co se mi stalo?“

„Mavis, najdi doktora, jo?“

„Jasně.“

Když odběhla, McNab políbil Deliinu ruku. „Už to bude dobrý, zlato. Neboj se, Dee.“

„Šla… byla jsem na cestě domů…“

„Neboj, za chvíli tam budem.“

„Můžeš mi zatím sehnat nějaký prášky? Drogy… cokoli?“ Zasmál se a z očí mu tekly slzy.

Eva si uvědomila, že se naklání přes Yancyho rameno, aby lépe viděla, a raději se znovu opřela.

„To je v pořádku. Jsem na to zvyklý. Chtěl jsem vám jenom blahopřát. Kdyby mi každý posílal svědky jako vy, byla by moje práce mnohem jednodušší. Ale taky asi nudnější.“

Podíval se na Roarka. „To je jeden z vašich programů.“

„Všiml jsem si. Je to jeden z nejlepších programů na tuhle práci, který je na trhu. Děláme teď na nové verzi. Stejně je ale ten program jen tak dobrý, jako člověk, který s ním pracuje.“

„To máte pravdu.“

„Pánové, co kdybyste si tohle poplácávání po ramenou nechali na později?“

„Podívejte se. Tady je skica, kterou jste s sebou přinesli, a tady moje. Jak vidíte, podařilo se nám zapracovat do ní víc detailů, trochu ji upřesnit, takže by počítačová analýza a identifikace měla být rychlejší.“

„Vypadá tak trochu jako Frankenstein,“ okomentoval novou podobu Roarke.

„Máte pravdu. Většinou se stává, že chování podezřelého zkresluje podobu, kterou si svědci pamatují. Promítají si ji i do jeho vzhledu. Když lidé vidí, jak někdo brutálně bije ženu, má pro ně najednou výrazné rysy násilníka. Vypadá jako zrůda. Ale pod tím vším je opravdová podoba, kterou jste viděli, a tu je potřeba zrekonstruovat. Tenhle měl hranatou tvář, vysoké čelo a lesklou lebku. Od vás jsem věděl o tom, že měl na sobě silnou ochrannou vrstvu, takže jsem to přidal do faktorů při kresbě. Jeho brýle ztíží proces identifikace. Oči jsou vždy nejlepší charakteristikou, podle které dokážeme identifikovat. Ale to se nedá nic dělat. Začneme rekonstruovat jeho model z toho, co máme."

Spustil proces 3D rekonstrukce.

„Uši, křivka krku. Otočit o 180 stupňů. Celá tvář. Tvar úst, nos, lícní kosti. A teď 3D. Barva pleti. Podle informací, které máme, je tohle všechno, co je jisté. V další fázi používáme kombinaci vlastní intuice a odhadu pravděpodobností počítače. Bez brýlí."

Eva se dívala do tváře bez očí a přejel jí mráz po zádech.

„Velmi realistické," pronesl Roarke.

„To tedy ano."

„Může mít poraněné oči. Pro proces identifikace použijeme pro tvar očí největší pravděpodobnost. Barvu očí takhle samozřejmě odhadnout nemůžeme, ale podle barvy pleti a obočí bych řekl, že jsou tmavé. Takže… tohle je výsledek."

Eva si prohlížela konečný model. Tvrdá, hranatá tvář, plné rty, husté obočí, tmavé oči.

„Tak tady ho máme," řekla potichu

„Jestli tohle nevypadá skoro jako jeho fotka, tak mi pak můžete dát facku," řekl Yancy. „Pošlu vám to na vaši adresu a dám vám dost výtisků. Pár jich rozešlu sám. Chcete, abych pracoval na jeho identifikaci?"

„Pošlete to Feeneymu. Na něj v rychlosti nikdo nemá." Všimla si, že se Roarke usmívá. „Skoro nikdo. Yancy, to byla skvělá práce. Děkuju mockrát."

„Vaši svědkové byli dokonalí." Podal jí svazek fotografií. „Řekněte Peabodyové, že na ni myslíme."

„To se rozumí." Poplácala ho po rameni a rychle odešla.

„Rozjedu identifikační proces taky. I když bude Feeney asi první…“

„Do háje… krucinál…,“ vytáhla z kapsy zvonící telefon. Na displeji bylo McNabovo číslo a jí se málem zastavilo srdce. Instinktivně chytila Roarka za ruku. „Dallasová.“

„Probrala se!“

„Jedeme tam.“

Nemocniční chodbou téměř sprintovala, a když na ni sestra z JIPu gestikulovala, aby tam nechodila, jenom na ni vycenila zuby a prohlásila: „Tohle na mě teď vůbec nezkoušejte.“

Prolítla dveřmi a zaplula přímo do pokoje Peabodyové. Tam se zastavila.

Peabodyová zpola ležela, zpola seděla, podepřená polštáři a její zmlácená a opuchlá tvář se pokoušela o úsměv. Na polici u okna to vypadalo jako v zahradě. Kytky tam byly vedle sebe tak hustě, že skrz ně nebylo vidět. Jejich vůně dokonce přehlušila i typický nemocniční puch.

U postele seděl McNab a pevně ji držel za ruku. Z druhé strany seděla na posteli Louise a v křesle Mavis, která díky svým zářivě květovaným šatům vypadala sama o sobě taky jako zahrada.

„Nazdar, Dallasová,“ řekla trochu šišlavé, ale přitom vesele Peabodyová. „Nazdar, Roarke. Do háje, jak to děláš, že vypadáš tak úžasně. Pořád na tebe musím myslet.“

Louise se zasmála. „Neboj, nikdo ti to nebude mít za zlé. Musíš ji brát s rezervou, dali jí něco dost silného proti bolesti.“

„Něco fakt suprového,“ usmála se přiblble, ale šťastně Peabodyová.

„Jak je na tom?“

„Moc dobře.“ Louise poplácala Peabodyovou jemně po ruce. „Spoustu toho má ještě před sebou – testy, rentgeny, fyzioterapii a tak. A ještě nějakou dobu ji budou pozorovat, ale už je stabilizovaná. Pokud se nic nezmění, tak ji během pár hodin přesunou na pokoj. Řekla bych, že do večera už bude v normální péči.“

„Proboha. Vidíte, jak vypadám? Ten mi teda dal nakládačku. Musejí mi operovat dolní čelist a lícní kost. Nechápu, proč to

nemohli udělat, když jsem byla v bezvědomí. Mám vyhozenou sanici, tak prostě šišlám, no. Ale vůbec nic mě nebolí. Drogy jsou skvělý. Můžu si přidat?“

„Nemůžete jí naopak ubrat?“ zeptala se Eva.

„Au,“ zahuhlala Peabodyová.

„Potřebuju od ní prohlášení a potřebuju, aby nemluvila nesmysly.“

„Zeptám se, co se s tím dá dělat. Ale nesmíš ji trápit dlouho.“

„Bez prášků má velký bolesti,“ řekl McNab, když Louise odešla.

„Kdyby byla víc při smyslech, řekla by nám sama, že to je potřeba udělat.“

„Já vím.“ Povzdechl si a usmál se na Peabodyovou, která si zamyšleně přepočítávala prsty na rukou. „Má ji jak z praku.“

„Proč byste řekli, že nemáme šest prstu? Šest je přece lepší než pět, ne? Nazdar, Mavis!“

„Nazdar, Peabodyová.“ Mavis přešla místnost a dala Evě ruku kolem pasu. „Tak jednou za pět minut si myslí, že jsem právě dorazila a zdraví mě,“ pošeptala Evě do ucha. „Je to docela roztomilý. Jdu do čekárny. Počkám tam zatím s Leonardem a s Charlesem. Chceš, abysme někomu zavolali a řekli jim, že je při vědomí?“

„Ne, dík, už jsme to zařídili. Jsi hodná.“

Mavis odcházela a přišla Louise. „Trochu stáhnu kapačku. Dávám ti maximálně deset minut. Té bolesti je příliš, potřebujeme ji tlumit.“

„Můžu dát nejdřív Roarkovi pusu? No tak. Prosím, prosím.“

Eva koulela očima, ale Roarke se zasmál a přistoupil k posteli. „Co kdybych ti dal pusu já, krasavice?“

„No, teď zrovna moc krasavice nejsem,“ řekla Peabodyová celkem stydlivě.

„Pro mě jsi krásná. Dokonalá.“

„No… vidíš? Takhle to má bejt.“

Sklonil se k ní a políbil ji jemně na ústa.

„Hmmm…“ Poplácala ho po tváři. „Lepší než prášky.“

„Hele… ještě si mě pamatuješ?“ zeptal se McNab poté, co si odkašlal.

„Hm? No jasně. Ty seš ten hubeňour. Toho já mám ráda. Je strašně roztomilej a má krásnej zadek. Měli byste ho vidět nahýho.“

„Louise, prosím tě, sniž jí tu dávku, buď od té dobroty,“ dožadovala se Eva. „Chvíli to trvá.“

„Byl tu u mě celou noc. Kluk jeden ušatá. Mám ho moc ráda, mýho ušáčka. Občas jsem slyšela, jak na mě mluvíš. Ty mi taky můžeš dát pusu. Všichni mi můžete dát pusu…, protože… krucinál.“

„Nechte ji být. Potřebuju s ní mluvit. Peabodyová.“

„Poručíku.“

„Viděla jsi ho?“

„Ano, poručíku.“ Pomalu a trochu roztřeseně se nadechla. „Panebože, Dallasová, ten mi dal. Vrhnul se na mě jako čert. Každou chvíli jsem cítila, jak se mi v těle něco zlomilo nebo přetrhlo nebo co. Bylo to pekelný.“

Ruce měla na přikrývce a nervózně s nimi pohybovala. Když cítila vlnu bolesti, zaťala prsty do deky. Eva přikryla její ruce svými a snažila se je uklidnit.

„Ale nakonec se mi přeci jen podařilo ho dostat. Vytáhla jsem zbraň a střelila po něm. Vím, že jsem ho trefila. Do ruky nebo do ramene. Vím, že to chytil.“

„Viděla jsi jeho auto?“

„Ne, to ne. Promiň. Jenom…“

„Zapomeň na to. Říkal něco?“

„Nadával mi do děvek, do policajtskejch kurev.“

„Kdybys znovu slyšela jeho hlas, myslíš, že bys ho poznala?“

„Na to si můžeš vsadit. Myslím že… je to fakt divný, ale myslím, že volal po mámě. Nebo mi říkal Matko. Nebo jsem to byla já? Fakt nevím. Jasný je, že bych bejvala matku chtěla.“

„Jasně.“

„Můžu ti dát kompletní popis.“

„Ukážu ti obrázky. Řekni mi, jestli to je on.“ Podržela je tak, aby na ně Peabodyová viděla a nemusela se hýbat.

„To je on. Měl na sobě tlustou ochrannou masku, ale je to on. Jsem si tím jistá. Vy jste ho už chytli?“

„Ne, ještě ne. Ale dostaneme ho. Škoda, že u toho nemůžeš být, protože tady budeš mít pěkný morfinový dýchánek… chytneme ho a bude to za tebe.“

„Dáš mi vědět, až ho dostanete?“

„Budeš první, kdo se o tom dozví.“

Ustoupila a pokynula Louise.

„Kdyby tě odsud pustili, můžeš se dát do pořádku u nás, jestli chceš.“

„Díky. Hele… jó, takhle se mi to líbí.“ Zasmála se, když pocítila, jak jí Louise znovu zvýšila dávku.

„Zase přijdeme,“ slíbila Eva. Když odcházela, McNab jí byl v patách.

„Dallasová? Z těch bezpečnostních disků od dopravních podniků se toho moc dostat nedá. Když už jste ho identifikovali takhle, stejně teď u toho nejsem k ničemu. Co ode mě teď potřebuješ?“

„Aby ses vyspal.“

„Zatím to nejde.“

Přikývla. „Chápu. Zůstaň u ní. Kdyby se něco důležitého dělo, dám ti vědět. Za chvíli se vrátím.“

Odešla přímo na toaletu. Tam si sedla na zem, složila tvář do dlaní a začala brečet.

Konečně se to v ní uvolnilo, ta strašná tíha, měla pocit, že se jí zalkne. V ústech měla sucho, v hlavě jí hučelo a proběhla jí silná vlna strachu, smutku a pocitu bezmoci, kterou až doteď zadržovala. Vzlykala a celé tělo se třáslo.

Vyčerpalo ji to.

Když uslyšela, jak někdo otevírá dveře, začala se zvedat. Ale byla to Mavis, tak zůstala, kde byla.

Zvedla ruce a nechala je spadnout. Jediné, na co se zmohla. „Do prdele, Mavis.“

„Já vím,“ Mavis si sedla vedle ní. „Všichni jsme z toho mimo. Já už jsem si zařvala, tak se nenech rušit a dokonči, cos začala.“

„Asi už to je celý.“ Ale protože se tomu situace nabízela, položila Mavis hlavu na rameno. „Až se z toho dostane, vezme si ji

Trina do parády. To se bude Peabodyový líbit. Bude z ní zas pořádná ženská.“

„Jasně, to je dobrej nápad. Uděláme si dámskou jízdu.“

„Tak jsem to nemyslela… to je jedno… jasně, dámská jízda. Nemáš sluneční brýle?“

„Už jsi viděla, že bych bez nich někam šla?“ Mavis sáhla do růžové kabelčičky a vytáhla brýle s fialovou obroučkou a zelenými skly.

„Proboha… no a co?!“ řekla nakonec Eva, když uvážila druhou variantu – oči rudé pláčem – a nasadila si brýle.

„Tak já jdu do toho.“ Eva se zvedla a pomohla Mavis na nohy. „Dík za ty brejle. Jdu chytit toho grázla.“

Kapitola 21

Roarke neřekl nic až do chvíle, kdy dorazili k autu a Eva si sedla za volant.

„Takovéhle doplňky normálně nenosíš.“

„Cože?“

Ukázal prstem na brýle.

„Jo. Ty jsou Mavis. Půjčila jsem si je, protože…“ hluboce se nadechla.

„Přede mnou je nemusíš skrývat.“ Sundal jí brýle, naklonil se k ní a políbil ji zlehka na víčka.

„No…“ začala s ubrečeným poloúsměvem na tváři. „Před tebou stejně nic neschovám.“ Objala ho, zabořila tvář do jeho náruče. „Nechtěla jsem začít před McNabem a celého ho zmáčet. Už jsem to ze sebe snad dostala, tak se nemusíš bát, že z tebe bude promáčený kapesník.“

„Mně by to stejně nevadilo. Byla to jen otázka času, kdy to na tebe všechno dolehne – podařilo se ti vydržet až do chvíle, kdy už bylo jasné, že je Peabodyová z nejhoršího venku.“

„Máš pravdu.“ Bylo tak uklidňující nechat se držet v náručí, držet Roarka. „A teď do práce.“ Opřela se. „Co moje oči? Dá se to?“

„Jsou krásné. Jako obvykle.“

Zakoulela jimi. „Já nejsem Peabodyová na morfinu, nezapomeň.“

„Než dorazíme na centrálu, budou v pořádku.“

„OK.“ Ale stejně si brýle nasadila. „Kdybys náhodou neměl pravdu.“

Ještě ani nevyjeli z garáže, když jí zapípal telefon. „Dallasová.“

„Identifikovali jsme ho.“

„Panebože, Feeney. Pošli mi to sem. Chci se na to hned podívat. Jedeme na centrálu. Můžeš přijít ke mně?“

„Jasně. Podívej se na to.“

Rychle zapnula autopilota, aby se mohla soustředit na informace, které jí Feeney poslal.

„Tak tady jsi, ty hajzle. John Joseph Blue. Jednatřicet… Do prdele!“

Protože jí autopilot nedovoloval jet rychleji než povolenou rychlostí ani projíždět na červenou, zapnula sirénu a chopila se volantu sama. „Roarke, nepotřebuju všechno, řekni mi jen to nejpodstatnější.“

„Svobodný. Mulat. Žijící sám, žádní potomci. V trestním rejstříku nic.“

„Vsadím se, že má něco v záznamech z doby, kdy byl nezletilý. Takže k tomu nemáme přístup. Na to se podíváme potom.“

„Adresa v Brooklynu. Classon Avenue.“

„Brooklyn?“ Zavrtěla hlavou. „Ne, to není možné. To ne.“

„To je v záznamu. Bydlí tam osm let. Vlastní firmu – Comptrain, Inc. registrovanou na stejné adrese. Chceš o tom víc informací?“

„Jo.“ Teď ale v Brooklynu nežije.

„Malá počítačová firma, analýza dat… odsud hackerské schopnosti, poručíku. V takovémhle oboru se většinou pracuje z domova. Je to něco jako technická podpora.“

„Zkontroluj, jestli je na seznamech členů a zákazníků.“

„Vteřinu. Je členem Jim‘s Gym, už deset let.“

„Ale nevšimli jsme si ho, protože je zapsaný v Brooklynu. Dostali bychom se k němu stejně, ale nebyl hned v první řadě. Určitě ale nejezdí z Brooklynu do centra, aby si tu vybral oběti a zabil je tu. Tomu nevěřím. A v Brooklynu je určitě dost posiloven.“

Bleskově zajela do garáže a rychlost snížila až těsně před tím, než zaparkovala na svém místě.

Roarke měl pevnější nervy, a tak na rozdíl od Peabodyové ani nehnul brvou. Z auta vystoupili současně a pospíchali k výtahu.

„Musí mít bydliště i v centru, i když tam třeba není přihlášený oficiálně. Možná si koupil nebo pronajal byt pod jiným jménem.“

Vystoupila v prvním patře a pak skoro běžela po eskalátoru nahoru, přičemž netrpělivě odstrkávala lidi, kteří jí stáli v cestě.

Ignorujíc jejich poznámky, přestoupila na další eskalátor. „Musím rychle zorganizovat celou operaci. Potřebuju dva taktické týmy. Jeden z nich v Brooklynu.“

„A ten druhý?“

„Mám nápad. Počkej.“

Proběhla chodbou a bez zastávky prošla místností detektivů, aniž by reagovala na desítky dotazů.

„Ukaž mi všechna data," vybafla na Feeneyho.

„Tady to je. Proboha, proč tyhle brejle?"

„Kruci." Strhla si brýle z obličeje a hodila je na stul. „Matka Ineza Blueová, padesát tři, bydlí na Fulton Street. Máme tě, grázle."

„Bývalá prostitutka, jedno dítě. Kluk," četl Roarke z obrazovky kapesního počítače.

„Najděte mi fotku matky tak před dvaceti lety. Vsadím se, že je to běloška s dlouhými, světle hnědými vlasy."

„Poručíku?" Roarke jí ukázal svůj počítač. „Je na seznamu zákazníků Total Crafts."

„Zjisti mi, co koupila za posledních šest měsíců. Podívej se po té šňůře."

Otočila se zpátky k Feeneymu. „Jdeme na to," řekla rozhodně a vytáhla telefon, aby zavolala veliteli.

Za čtvrt hodiny už instruovala v konferenční místnosti taktické týmy. „Tým A bude hledat podezřelého v Brooklynu. Briscoll zazvoní na dveře, jako že něco doručuje, aby zjistil, jestli tam je. Podezřelý musí být pořád a za všech okolností obklíčený. Současně hledáme tmavou dodávku, která, jak jsme zjistili, patří jeho matce. Je to Sidewinder, loňský model. Jestli ho najdete, zabezpečte ho. Baxtere, tenhle tým máš na starosti ty.

Tým B pojede na Fulton Street. Stejná situace, tentokrát bude pošťákem Ute. Tomuhle týmu velím já. Všichni musíme postupovat co nejrychleji a nejrozhodněji. Na zatykačích pracujeme. Pokud podezřelého nenajdeme, počkáme si na něj. Nechci, aby si kohokoli z nás všiml. Jestli mu dojde, že je někdo z vás policajt, má to ten dotyčný u mě. Dneska ho musíme dostat. Jestli někdo z vás něco zblbne, ať už neuposlechne rozkaz, nebo podělá něco s důkazy… jestli kdokoli z vás jenom kýchne ve špatnou chvíli, osobně si ho podám. Je to jasné? Otázky?"

„Jenom jedna," řekl Baxter. „Podezřelý je velký a silný. Je možné, že budeme potřebovat použít víc než jen vlastní sílu, abychom ho zadrželi. Jenom se chci ujistit, že všichni v mým týmu jsou na to připravený."

Eva se na něj podívala. „Potřebuju ho k výslechu při vědomí. Jinak …“ Pokrčila rameny. „Nepřežeňte to. Tak jděte na to. Feeney, dej mi dohromady tým B.“

Přikázala všem, aby na sobě měli ochranné vybavení. Nemyslela si, že je budou potřebovat, ale nechtěla riskovat. Nechtěla chodit do nemocnice za dalším policajtem.

„Nemyslíš si, že jeho matka o tom ví, že ne?“ zeptal se jí Feeney, když stáli před autem.

„Ne. To ne. Před pěti měsíci si nechali poslat na adresu ve Fulton Street dvacet metrů červené šňůry. Řekla bych, že doma předtím nějakou takovou měla a že tuhle zásilku si k ní pak objednal on. Předtím ani potom si nic nenechávala posílat. Vždycky si zboží koupila přímo v obchodě. Myslím, že je buď mrtvá, anebo ji někam zavřel.“

Přešlápla z nohy na nohu. Přidřepla a ujistila se, že jí zbraň a ochranné pomůcky nebudou vadit při pohybu. „Je možné, že ji oddělal, a to ho vybudilo k těm ostatním vraždám. Možná zemřela sama, to ho taky mohlo dostat. Ale vsadím se, že jí pomohl.“

Podívala se na Roarka. „Až se přesvědčíme, že je tam, ty a já půjdeme první. Feeney a ostatní budou za námi. Buďte pořád v kontaktu. Chci, abychom všichni věděli, kde kdo je. Je to dost veliký barák,“ dodala a dívala se na něj skrz okna dodávky. „Dvě nadzemní patra a suterén. Dva z vás půjdete dolů. Čekejte na můj signál. Sledujte všechna okna a dveře. Je mrštný a jen tak se chytit nenechá. Pokusí se utéct.“

„Na místa,“ přikázal Feeney. „Zelená pro Uteho?“ zeptal se jí.

„Jo.“

Dívala se, jak zpoza rohu vyjíždí Ute na mopedu. Zaparkoval ho u chodníku, vzal si do ruky balíček se špatnou adresou a šel ke dveřím. Zazvonil a pohupoval se jako v rytmu hudby, na uších měl sluchátka.

Z interkomu bylo jasně slyšet: „Co je?“

„Zásilka. Do vlastních rukou. Do háje. Začíná pršet.“ Když se otevřely dveře, na chodník a na verandu dopadly první kapky deště. „Připravte se.“

„Špatná adresa. Tohle je 803. ne 808.“

„Do háje. Vypadalo to jako trojka. Vy jste…“ Dveře se mu zavřely před nosem. Ute ještě dohrál celou scénku do konce. Otočil se zády ke dveřím, ukázal si na zadek a poslal pusu. Pak sebral moped a odjel.

„Pozitivní identifikace. V dohledu žádné zbraně.“

Eva ukázala Roarkovi hlavou ke dveřím dodávky. V ruce držel malé beranidlo. Schovali se za zaparkovaným autem a Feeney odjel.

„Zmokneme.“ Protáhla si ramena, přidřepla, aby ještě jednou zkontrolovala, že jí nic nebude překážet v pohybu.

„Poručíku, víš, že bych ty dveře mohl klidně vyrazit ramenem? A bylo by to jednodušší a tišší než s tímhle beranidlem.“

Eva uslyšela ve sluchátcích Feeneyho hlas: „Běžte. Do toho.“

Skrčená přeběhla ulici a přitom koutkem oka sledovala pohyb ostatních členů týmu. Vyběhla do schodů a Roarke hned za ní. „Vyraž to.“

Roarke dvakrát vrazil do dveří, pak od nich odstoupil a nechal je padnout na zem. Byli uvnitř, zbraně v rukou. Všechna světla byla rozsvícená a slyšeli rychlé a hlučné kroky. Zahnula tam, kde zahlédla pohyb a uviděla Bluea, jak běží do schodů.

„Policie! Stůj!“ Hnala se za ním. „Jste obklíčen. Nemáte kam utéct. Zůstaňte, kde jste, nebo střelím!“

Otočil se, obličej celý rudý – ať už námahou, nebo vztekem a strachem. Ačkoli mu neviděla do očí, bylo jí v tu chvíli jasné, že ji poznal, protože na sekundu ztuhl.

Pak se na ni vrhl.

Vystřelila po něm několikrát. Vystřelil i Roarke. Kombinace jejich zásahů ho zastavila a zavrávoral několik kroků vzad.

K jejímu překvapení se jen otřásl, tak jako by to asi udělal někdo zdrogovaný, kdo díky tomu bolest necítí. Znovu po ní skočil. „Ty děvko! Tys mě zranila!“

Nebylo úplně jasné proč, ale místo aby na něj vystřelila znovu, odrazila se a ve skoku udělala obrátku a kopla ho do obličeje.

Z nosu a úst mu vytryskla krev, ale když dopadla na nohy, on pořád ještě stál. „Nestřílet,“ křičela na Roarka a na někoho, kdo běžel za nimi nahoru po schodech.

„Krucinál, to ještě nemáš dost?“ zamumlala si pro sebe, když se po ní ohnal. „Tak to zkusím jinak, jak se ti líbí tohle?“ Skrčila se, chytla zbraň pevně oběma rukama, pak ji zvedla a vší silou ho praštila do koulí.

Zařval bolestí. Vysokým hlasem. A jí poskočilo srdce radostí. Upadl na kolena a pak celý schoulený na bok.

„Vypadá to, že tohle už bude stačit. Podezřelý je zajištěn! Potřebujeme větší pouta,“ zavolala a tiskla mu zbraň ke tváři. „Velkej kluk, silnej a velkej kluk…, ale jestli na tebe budu muset vystřelit, tak přijdeš o kus obličeje. Já bych to považovala za zlepšení, ale ty možná ne, nebo jo?“

„Zkusíme tyhle.“ Feeney ho překročil, zkroutil mu ruku za záda a nasadil mu pouta. Blue se rozbrečel, jako malé dítě. „I tyhle jsou jen tak tak. Možná trochu tlačí, ale co se dá dělat, že?“

„Přečti mu práva a naložte ho.“

Když vstávala, zasykla a znovu se přikrčila.

„Mám ti pomoct, poručíku?“

„Dík.“ Vzala Roarka za ruku, kterou jí podával, a protřepala levou nohu. „Asi jsem si při tom kopu něco natáhla.“

„Ale trefila ses hezky. Ten druhý manévr se mi moc líbil.“

„První rána byla za Peabodyovou. Ta druhá…“

„Já vím. Za ty ostatní.“ Věděl, že se za to bude Eva stydět, ale nemohl si pomoct. Sklonil se k ní a políbil ji. „Jsi můj hrdina.“

„Jdi do háje.“

„Poručíku?“ zavolal na ni jeden z policistů, kteří prohledávali dům. „Tohle musíte vidět. V suterénu.“

„Už jdu.“

Bylo to něco příšerného. Něco, na co se nedá nikdy zapomenout. Tím si byla jistá. Přesto, že už viděla hrůz nespočetně a ještě jich jistě hodně uvidí. Suterén před několika lety zrekonstruovali a vybudovali tu pár nových místností. Podle všeho to bylo místo, kde bydlel.

Pracovnu měl úhledně zorganizovanou a uklizenou. Tři počítačové systémy, velká police s disky, miniledničk a, malý AutoChef. A světla tak ostrá, že z nich bolely oči.

Zařídil si tu vlastní posilovnu – několik posilovacích strojů, zrcadla a boxovacího androida skoro tak velkého, jako je on. Pronikavě jasná světla.

Ve třetí místnosti byla na zdi také zrcadla a příliš ostrá světla. Bylo odsud vidět i různé části posilovny.

Tohle byl jeho pokoj. Jeho dětský pokoj. S hračkami na policích. Plakát Star Wars na zdi. Úzká postel, úhledně ustlaná, s přikrývkou Star Wars.

A uprostřed dětské křeslo s pouty na ruce a na nohy. Na jednom z opěradel uvázaná červená látka.

Zavírala ho tady. Ani ty hračky, ani to vybavení neměnilo nic na tom, že to pro něj bylo vězení.

A tak to taky nechal.

A něco k tomu přidal.

Na stěně byla dlouhá police. Nová, připevněná lesklými držáky.

Na ní bylo patnáct sklenic naplněných světle modrou čirou tekutinou.

V té tekutině plavalo patnáct párů očí.

„Patnáct," řekla Eva. Přinutila se na ně znovu podívat. „Patnáct."

Eva a Roarke stáli na pozorovatelně, z níž bylo jednostranným zrcadlem vidět do výslechové místnosti, kde seděl Blue připoutaný ke stolu za ruku a za nohu.

Když mu nasazovali pouta, řval jako blázen, jako hysterické dítě. Uklidnil se, až když mu po jeho vystrašených prosbách vyhověli a rozsvítili naplno všechna světla v místnosti.

Kdyby chtěl, mohl ten stůl klidně zvednout a udělat pěkný brajgl.

„Sama tam nejdeš," řekl Roarke. To nebyla otázka, ale oznámení faktu s trochou výhružky.

„Copak jsem blázen? Jdu tam já, Feeney a dva policajti stavění jako on. Jsi si jistý, že se na to chceš koukat?"

„Nenechal bych si to ujít ani za nic."

„Máš na drátě Peabodyovou a McNaba? Chci, aby to viděli. Dají ho do blázince. Sice bych ráda, aby ho zavřeli jinam, ale nedá se nic dělat.“

„Musíš zjistit, kde pohřbil oběti.“

Přikývla. „Řekne mi to, neboj.“

Ještě jednou si ho prohlédla a vyšla z pozorovatelny. Pokynula Feeneymu, odemkla dveře a vešla spolu s ním a dvěma policisty dovnitř.

„Nahrávání.“ Odrecitovala základní údaje a usmála se. „Dobrý den, Johne.“

„Nemusím s tebou mluvit, ty kurvo.“

„Ne, nemusíš.“ Sedla si a dala si nohu přes nohu. „Pro tebe jsem *poručík* kurva. Jestli si nechceš povídat, můžeme tě klidně poslat do cely. Jsi ve vazbě. Za všechny ty vraždy, znásilnění a týrání. Dostali jsme tě, a ty jsi natolik chytrej, že pochopíš, že je po všem. Jsi možná šílenej, ale určitě ne hloupej.“

„Dallasová, neměla bys o něm říkat, že je šílenej.“

„Aha, vlastně,“ ušklíbla se na Feeneyho Eva, „určitě nám tady bude vyprávět nějaký dojemný historky o traumatech a psychickým týrání. To se bude psychiatrům líbit. Mně jsou takový kecy naprosto fuk. Je po všem. Máme důkazů víc než dost. Takže mi řekni, co ty oči. O čem to je?“

„Jdi do prdele.“

„Ale, ale, to je přístup. To tě maminka nenaučila lepšímu chování?“

Obličej se mu zkřivil. „Moji matku nech na pokoji.“

Takhle na něj, to je jeho slabina, říkala si. „Já můžu mluvit, o čem se mi zachce. Já tomu tady totiž velím, víš? Já jsem tady šéfka. Já jsem ta ženská, která tě chytla pod krkem, která tě kopla do koulí a nechala tě zavřít. Zmlátil jsi a zranil moji kolegyni a kamarádku, takže já nepřestanu do tý doby, než mi vyklopíš všechno, co budu chtít.“

Praštila do stolu a přiblížila svoji tvář až k jeho. „Tak kde jsou, Johne? Kde jsou ta ostatní těla, ke kterým ty oči patří?“

„Jdi do prdele, ty kurvo.“

„Lichotkami mě neumlčíš.“

„No tak, Dallasová,“ poplácal ji po rameni Feeney, „dej mu trochu oraz. Podívejte, Johne, potřebujete si trochu vylepšit reputaci. Měl jste těžký dětství, to je z toho všeho jasný.“ Eva znechuceně odfrkla.

„Našli jsme ta pouta, Johne. Je z toho jasný, jak se k vám chovala, když jste byl kluk. Vsadím se, že to bylo děsný… možná vás to vykolejilo, možná jste byl tak bez sebe, že jste ani nevěděl, co děláte. Možná jste si prostě nemohl pomoct. Ale teď byste měl pomoct nám a udělat něco, co vám přičtou k dobru. Musíte nám říct, kde jsou ty ostatní. Když budete spolupracovat, státní návladní k tomu přihlédne.“

„Tahle ženská říká, že mě zavřete za vraždu několika kurev, tak jak mi asi může pomoct, když vám řeknu, kde jsou ty ostatní?“

„Heleďte, ta policajtka, co jste ji zmlátil, se z toho dostane.“

„Jmenuje se Delia. Peabodyová,“ přerušila ho Eva, „jednu do tebe naprala, co, Johne. Nandala ti to, co?“

Když si sáhl na prsa, Eva zvedla obočí. „Bolí, co?“

„Nic moc.“ Podíval se do zrcadla a znovu se uvolnil. „Podívejte se na mě. Nejsem žádnej padavka.“

„Ale zdrhal jsi jak vyplašenej zajíc, co?“

„Drž hubu, ty děvko. Udělal jsem, co bylo potřeba.“

„No tak, klídek… co je důležitý, je to, že detektiv Peabodyová bude v pořádku.“ Feeney dál hrál svou roli hodného policajta. „Kdyby to odnesla, už by vám asi nic nepomohlo, ale takhle…, když budete spolupracovat a ukážete lítost nad tím, co jste udělal, můžeme se za vás přimluvit.“

„Udělal jsem jenom to, co jsem musel. Proč mě chcete zavřít za to, co jsem musel udělat?“

Eva vytáhla z kapsy červenou šňůru. „Proč jsi použil tohle?“ Když se zarazil a zůstal jen zírat, omotala si šňůru kolem krku. Viděla, že se mu zablesklo v očích. „Líbí se ti to takhle? Chceš vzít za konce a přitáhnout?“

„Měl jsem tě zabít jako první.“

„Jo, to máš pravdu. Pozdě bycha honit.“

Očima pořád sledoval šňůru a na obličeji a na holé hlavě mu vyrazily kapky potu. „Kde je tvoje matka, Johne?“

„Drž hubu. Nech ji na pokoji.“

„Měla ráda ruční práce, že? Zjistili jsme, že nakupovala u Total Crafts. Ale víš, co je zvláštní? Ze ji nikdo neviděl už několik měsíců… už skoro rok. Tys ji zabil, Johne, že jo? Vzal jsi tu červenou šňůru, stejnou jako jsme našli u vás doma, a omotal jsi ji kolem jejího krku? Znásilnil jsi ji taky. Johne? Vlastní matku? Znásilnil a uškrtil jsi vlastní matku a potom jí vyřízl oči?“

„Byla to kurva.“

„Co ti udělala, Johne?“

„Zasloužila si to.“ Dýchal zrychleně. Díval se na sebe do zrcadla. „Zasloužila si to. Pokaždý.“

„Co udělala?“

S očima nic neměl. To bylo jasné. Taky se podívala do jeho lékařských záznamů. Tmavé brýle a ostré světlo. Oči ve sklenicích.

„Je tu moc ostré světlo,“ řekla jakoby nic, „světla na padesát procent,“ přikázala.

„Rozsviťte je pořádně!“ Pot mu tekl po tváři. „Ve tmě s váma mluvit nebudu.“

„Neřekl jsi mi, co potřebuju slyšet. Světla na třicet procent.“

„Rozsviťte pořádně! Nesnáším tmu. Nechte toho. Nechtěl jsem to vidět!“

Tón jeho hlasu byl teď nepřirozeně vysoký. Zněl chlapecky, vystrašeně a prosebně. Dotklo se to jejího soucitu, ale potlačila ten impulz hned v zárodku. „Vidět co? Řekni mi to, Johne, a rozsvítím.“

„Tu děvku. Ležela nahá na posteli a nechala ho, aby na ni sahal. Dotýkala se ho taky. Nechtěl jsem to vidět.“

„Co ti udělala?“

„Zavázala mi oči. Pořádně šátek utáhla. Ty hajzlíku, špehovat mě, když pracuju. Zase tě tam budu muset zavřít. Zavřít tě ve tmě. Jestli tě znovu nachytám, že se díváš na něco, na co nemáš, vypíchnu ti oči.“

Pohnul se a pouta zachrastila. „Nesnáším tmu. Nejsem malej ani hloupej.“

„Co se stalo v parku?“

„Hráli jsme si. Jen tak. Já a Shelley. Nechal sem ji, aby mi na něj sahala. Strašně to bolí, když mě tam máma mlátí rákoskou. Šíleně

to pálí, když mi ho dře tím práškem. *Příště ti na něj naleju kyselinu. Uvidíš, jak se ti to bude líbit*. Je tady tma, nic nevidím, nemůžu utýct.“

Položil hlavu na stůl a brečel.

„Máš teď sílu, co, Johne? Konečně jsi silnější než ona. Oplatil jsi jí to…“

„Neměla mi to říkat. Neměla se mi smát a nadávat mi. Nejsem nic příšernýho. Nejsem budižkničemu. Jsem chlap!“

„Tak jsi jí to ukázal. Jsi chlap a můžeš si vzít jakoukoli děvku, kterou chceš. Dal jsi jí co proto.“

„Dal jsem jí to pořádně sežrat.“ Zvedl hlavu. V očích se mu zmítalo šílenství a koulely se z nich slzy jako hrachy. „J*ak se to líbí tobě?* Teď vidí jenom to, co jí já ukážu. Teď jsem tady pánem já! Vím, co udělám, až ji zase uvidím.“

„Kde je, Johne?“

„Je tady tma. Moc velká tma.“

„Řekni mi to a já pořádně rozsvítím.“

„Pohřbená. Pohřeb, jak má být. Ale pořád se vracela! Pod zemí je tma. Možná se jí tam nelíbí. Vzal jsem ji ven. Do parku, aby viděla. Aby si pamatovala! Aby se cítila vinná.“

„Kde jsi ji pohřbil?“

„Na malý farmě. U babičky. Měla to tam ráda. Možná tam jednou bude žít.“

„Kde je ta farma?“

„Na sever od New Yorku. Už to není farma, je tam jenom dům. Strašnej starej dům. Se zámky na dveřích. Tam tě zamkne. Když neuděláš, co ti řekne a kdy ti řekne, tak tě tam klidně zavře, ať si tě sežerou krysy. Babička ji tam zavírala. To ji naučilo dělat, co má.“

Houpal se dopředu a dozadu a tahal za pouta s řetězy. Bylo vidět jeho zuby, čelo měl pokryté potem.

„Ale neprodá to. Ta chamtivá kurva to neprodá a nedá mi, co mi patří. Nedá mi, co mi patří. *Přeci nedám to, co jsem vydřela, nějaký příšeře*. Tak si to klidně nech, ty děvko!“

„Světla naplno.“

Zamrkal, oslněný světlem jako člověk, který se právě probral z transu. „Nic vám nemusím říkat.“

„Ne, už jsi řekl dost.“

Kapitola 22

Poslala tam tým s psovody a psy, aby našli pozůstatky a identifikovali je.

Bylo jí jasné, že to bude dlouhý a složitý proces.

Požádala Morrise osobně. Poprosila ho, aby si sám vybral lidi do svého týmu. Nepřekvapilo ji, když zjistila, že s nimi na venkov pojedou i Whitney a Tibble.

Médiím zatím neřeknou nic. Moc dlouho tyhle informace neutají, ale zkusí to co možná nejdéle. Až se to provalí, bude to pěkná mela.

Chtěla si to všechno v klidu promyslet a připravit, nechtělo se jí zodpovídat desítky otázek, a tak se rozhodli, že na farmu poletí jednou z Roarkových helikoptér a on bude pilotovat.

Vytrvale a celkem silně pršelo. Připadalo jí to, jako by se příroda spikla proti nim. Z něčeho, co bylo samo o sobě dost hnusné, to udělá něco ještě hnusnějšího. Na horizontu uviděla světlo blesku a doufala, že se alespoň vyhnou bouřce.

Roarke se na nic neptal a jeho ticho jí pomohlo, aby se připravila na nápor, který ji čekal. Na tohle si nikdy nezvykla. Na něco takového si zvyknout prostě není možné.

„Už tam skoro jsme," přesvědčil se Roarke pohledem na displej. „Tamhle," pokynul hlavou.

Těžko se tomu dalo říkat dům, to bylo jasné, už když se helikoptéra přibližovala k zemi. Byla to malá, polorozpadlá budova s propadající se střechou a kolem cesty se válela spousta odpadků.

Za domem stály stromy a před ním vysoký plot. Trávník – pokud se tomu tak tedy dalo říct – pokrýval pozemek kolem dokola, až ke svažující se cestě.

Okolo stálo několik dalších domů a netrvalo dlouho a začali z nich vycházet zvědavci, aby se podívali, co se děje. Domy však byly od farmy docela daleko a na prostor za ní nebylo moc vidět. Říkala si, že mohl klidně z domu cokoli vynést, aniž by si toho někdo všiml.

Uniformovaní policisté půjdou ode dveří ke dveřím a budou se ptát na Blueovy, na tmavou dodávku a jestli si sousedé nevšimli něčeho zvláštního.

Helikoptéra dosedla a Roarke vypnul motory.

„Ty s ním máš soucit.“

Dívala se skrz déšť na polorozpadlý dům, špinavá okna, oprýskanou barvu. „Cítím soucit s bezbranným dítětem, které mučí rodič, krutá a zlá matka. Víme, jaké to je.“

Otočila se a podívala se na něj. „Víme, jak to může člověka poznačit na celý život a k čemu ho to může vést. Taky mám trochu výčitky svědomí z toho, jakou hru jsem s ním u výslechu hrála. Viděl jsi, jak jsem na něj šla. Využila jsem jeho strachu.“

„Viděl. Viděl jsem, že jsi udělala to, co bylo potřeba. Myslím, že tě to bolelo stejně, ne-li víc než jeho.“

„Bylo to nutné,“ souhlasila s ním. Bude se s tím muset vyrovnat.

„Ty ženy nezabilo dítě. Neznásilnilo je, neuškrtilo a nezohavilo jejich těla. Ani neposlalo Peabodyovou do nemocnice. Takže ne, Johna Bluea mi není líto. Nebyl na tom hůř než my.“

„Ne. Tys to měla horší.“

„Možná,“ nadechla se, „možná. A stejně jako on jsem nakonec zabila toho, kdo mě mučil.“

„Ne. Jako on ne. To bylo něco úplně jiného.“ Chtěl, aby tohle slyšela, aby to opravdu pochopila. „Tys byla ještě dítě. Byla jsi zoufalá, k smrti vyděšená a zbitá. Ty ses bránila. Udělala jsi, co bylo potřeba, jen abys ho zastavila. Blue je muž a mohl se rozhodnout sám. Mohl od toho všeho odejít. Je úplně jedno, jak moc ho zranila. Když udělal to, co udělal, byl už dospělý. Rozhodl se sám za sebe.“

„To dítě je ale pořád v nás. Jasně, je to psychiatrická písnička, ale je to taky pravda. I my oba máme to ztracené vnitřní dítě pořád v sobě.“

„No a?“

„To je pravda – ani já, ani ty nedovolíme, aby to zraněné vnitřní dítě ubližovalo nevinným lidem. Já vím. Nemusíš mě utěšovat. Je mi to jasné. My to nevinné dítě využíváme k dobru. Já se svou prací, ty s projekty, jako je *Dochas*. Mohli jsme si vybrat jinou cestu. Ale nevybrali.“

„No, byly tam nějaké objížďky…“

Usmála se na něj a poděkovala za něj pánubohu. „A ještě nejsme u konce, Roarke.“ Vzala ho za ruku. „Ani nevíš, jak strašné to bude.“

„Mám bohužel představu.“

Potřásla hlavou a v obličeji zbledla ještě víc než předtím. „Ne, nemáš. Už jsem to párkrát zažila. Je to horší než cokoli, co si dokážeš představit. Nemůžu ti přikázat, abys tam nešel, nebo tě přinutit, aby ses držel v pozadí. Je mi jasné, že to stejně neuděláš. Ale chci, abys věděl, že když budeš mít pocit, že si potřebuješ dát odstup, je důležité to udělat. Běž se na chvíli projít. Věř mi, nebudeš sám. Není za co se stydět.“

Roarkovi bylo jasné, že ona by od ničeho nikdy neodešla. „Jen mi řekni, co je potřeba, abych udělal.“

Nechala dům zezadu hlídat a šla s jedním týmem dovnitř. Bylo tam vlhko a zatuchlo, tma, jako v jeskyni. Když ale přikázala *rozsvítit světla*, všechno bylo najednou jasně ozářené.

U Johna Bluea neexistují tmavé místnosti. Zabil je asi v ložnici, v té menší. Když sem jezdili, byl to jeho pokoj. Zvenčí na dveřích byly zámky. Pravděpodobně je tam namontovala, aby ho mohla zavřít vevnitř, stejně tak, jako to předtím dělávala její matka. Takže tady ji zabil. Nahou, na špinavé matraci na zemi. A pak tady zabil další. Stejným způsobem.

Uviděla kus červené šňůry, zbytky šatů a skvrny od krve na matraci a na zemi.

„Všechno označte a zahrňte do důkazů. Prohledejte úplně všechno. Do detailů. Můžou tady být mezi osobními věcmi i doklady obětí. Až to doděláte, přivezte přenosnou laboratoř a analyzujte vzorky krve. Musíme identifikovat všechny oběti, které tu zabil.“

„Poručíku.“ Přistoupil k ní jeden z členů týmu. Měl na sobě ochrannou kombinézu, ale zatím si nenasadil masku a filtr. „Něco už jsme našli.“

„Kolik obětí?“

„Psi teď našli sedmou a nevypadá to, že by byla poslední.“

„Hned tam budu.“

Feeney se k ní připojil. Na obleku od paní Feeneyové měl pavučiny a prach. „Ve sklepě jsme našli automatického kopáče. Docela nový, ale hodně používaný.“

„Jasně. Proč kopat sám, když to za mě může udělat robot? Navíc u toho příjemně bručí. Sousedi to určitě neslyšeli.“

„Pošlu pár policistů, aby je začali vyslýchat.“

„Tak jdeme na to.“ Oblékla si ochrannou kombinézu a s maskou v ruce vyšla do deště.

Našli jich sedm, přemýšlela. To ještě nejsme zdaleka u konce. Věděla přesné, kolik jich celkem bude.

Po nerovné zemi přecházeli psovodi se psy. Jeden ze psů zaštěkal a začal vrtět ocasem. Na povel psovoda si sedl a čekal.

Odvedl dobrou práci. Do země zapíchli značku s číslem osm.

Eva šla k Whitneymu, který stál opodál pod velkým černým deštníkem. „Mám začít organizovat převoz pozůstatků, pane?“

„Osm.“ Jeho tvář byla jako z mramoru. Zíral na vykopané hroby. „Tohle je vaše operace, poručíku.“

„Myslím, že by to mohlo znervóznit psy. Raději počkám, až najdeme všechny mrtvoly.“

„Dobře. Tamhle je devátá,“ zamručel.

Pokračovali vevnitř i venku na dešti. Desítky policistů v šedivých uniformách pohybujících se jako duchové. Psi štěkali, psovodi je vodili a zapichovali do země nové vlaječky.

„Odvolejte je,“ přikázala, když půl hodiny nic nového nenašli. „Pokračuje tým zajišťující odstranění pozůstatků. Potřebujeme světla,“ zavolala a přešla přes mokrou louku.

„Dva týmy. Jeden na západ, druhý na východ. Morrisi.“

„Poslouchám.“

„Potřebuju je všechny co nejdřív identifikovat.“

„Mám zubní záznamy pohřešovaných z New Yorku a okolí. Tolik jich není.“ Díval se na místa, kde začali kopat. „Máme tu přenosnou laboratoř, takže sejmeme otisky obětí, které jsme tady našli, a můžeme srovnávat s databázemi. Ostatní budou trvat déle.“

„Pod touhle bažinou je kamenitá půda,“ řekl Roarke, „robokopáčům bude trvat dost dlouho, než se někam dostanou.“

„Umíš s tím zacházet?“

„Umím.“

„Sežeňte mu robota,“ přikázala Eva. „Začni tamhle. Morrisi, pošli s ním někoho ze svého týmu. Ať se pohneme.“

Nasadila si masku, zapnula filtr a šla k prvnímu hrobu. Stála tam a čekala, tak jako předtím pes, který ho našel.

„Máme to,“ řekl muž, který pracoval s robotem, a vypnul ho. Odteď to už byla manuální a přesná práce za pomoci přístroje se senzorem, který signalizuje přítomnost lidské tkáně.

Jako první uviděla ruce. Propletené prsty – lépe řečeno to, co z nich zbylo. Filtr, přes který dýchala, nemohl zamaskovat pach rozkladu. Přesto si přiklekla a sledovala zblízka, jak odkrývají první oběť.

Měla dlouhé vlasy. Eva pořád ještě nechápala, jak je možné, že vlasy rostou ještě nějakou dobu po smrti. Vlasy byly plné hlíny, ale bylo vidět, že původně byly světle hnědé.

Našli jsme tě, říkala si pro sebe a pro ni. Vrátíme ti tvé jméno. A ten, kdo ti tohle udělal, je už za mřížemi. Víc udělat nemůžu.

„Jak dlouho tady je?“ zeptala se Eva Morrise.

„Několik měsíců. Řekl bych tak půl roku. Až udělám testy, budu to vědět přesně.“

„Vyndejte ji,“ řekla Eva a pomalu přešla k dalšímu označenému místu.

Deštěm tmavá obloha začala ještě více tmavnout. Ve vlhkém a studeném vzduchu byl cítit zápach smrti. Vedle každé z vykopaných jam ležela označená těla v černých pytlích a čekala na převoz do márnice. Několik těl ještě leželo na plachtě, kde se je Morrisovi lidé snažili identifikovat.

Vypadalo to tam jako u masového hrobu.

Nad hlavami jim hlučela televizní helikoptéra a snažila se je zachytit reflektory.

Slyšeli, jak u sousedních domů už parkují reportéři. Dlouho jim to netrvalo. Celý tenhle strašný obraz byl teď promítán na obrazovkách v celé zemi, po celém světě.

A lidé se na to dívali. Seděli doma, dívali se a byli rádi, že jsou v suchu a teple a naživu.

Někdo jí přinesl kávu a ona ji vypila, aniž by věděla, co to je. Vzala si druhý kelímek a šla k Roarkovi.

„Tohle už je třetí.“ Nepřítomně si otřel tvář mokrou od deště. Vypnul stroj a vyvezl ho na stranu, aby do jámy mohli ti, kteří odkrývali pozůstatky. „Měla jsi pravdu. Je to horší, než jsem si myslel. Mnohem horší.“

„Odpočiň si.“ Podala mu kávu.

Ustoupil a dal si ochrannou masku na čelo tak jako ona. Stejně to nepomáhalo. Pod maskou byla jeho tvář bledá a zpocená, ponurá.

„Až přijde můj čas, nechci být pohřbený,“ řekl potichu. „…v prach se obrátíš… mně to je jedno, já prostě nechci takhle shnít. Nech mě spálit. Oheň mám rád. Je to rychlé a nic nezbyde.“

„Možná se ti podaří Boha uplatit a budeš žít navěky. Určitě máš víc peněz než on.“

Trochu se usmál, aby jí udělal radost. „Za pokus to stojí, ne?“ Pil kávu a díval se na tu hrůzu kolem. Nešlo to, nedívat se. „Proboha, Evo!“

„Já vím. Tohle je osobní hřbitov.“

„Spíš bych řekl osobní holocaust.“

Chvíli s ním zůstala. V tichu, ve smutném zvuku kapek dopadajících na zabalená těla mrtvol.

„Morris jich pár identifikoval podle zubních záznamů. Marjorie Katesovou a Breen Merriweatherovou z New Yorku, Lenu Greenspanovou, třicetiletou matku dvou dětí, která žila jen pár kilometrů odtud. Sarie Parketovou, osmadvacetiletou, učitelku na místní škole. Bude tu určitě pár bezdomovců, nějaké prostitutky… Identifikujeme je všechny. Je jedno, jak dlouho to bude trvat.“

„Musíme zjistit, kdo byly. Odkud pocházely, s kým žily a komu chybí. Jinak z nich bude jen hromada bezejmenných tlejících kostí, kterou z nich udělal.“

Sledovala, jak vytahují poslední oběť. „Nejsou jen tím, co z nich udělal. A taky nebudou. Na to se můžeš spolehnout.“

Když byli hotovi s tím, co se na místě udělat dalo, sundala si Eva ochrannou kombinézu a hodila ji do koše. Chtěla se vysprchovat. Chtěla na sebe nechat téct hektolitry horké vody. Tak

horké, jakou jen bude schopná vydržet. A pak na všechno zapomenout. Ale ještě nemůže. Ještě není konec.

V kapse nahmatala ještě jeden povzbuzující prášek. Spolkla ho nasucho cestou k helikoptéře, u které čekal Roarke. „Chci tě o něco poprosit," začal.

„Po tom, co všechno jsi se mnou dneska udělal, si zasloužíš, co chceš, Roarke. Děkuju ti."

„Až bude tohle za námi, až ten případ uzavřeš, chci dva dny. Dva dny pryč od vší téhle hrůzy. Od všeho. Můžeme zůstat doma nebo někam vypadnout. Je mi to jedno. Ale chci, abychom si dali ten čas. Aby… abychom se z toho dostali, abychom na to zapomněli… jasně, vím, že na to ani jeden z nás nikdy nezapomene… dobře… Tak abychom znovu nalezli rovnováhu."

„Roarke, to ještě nějakou chvíli potrvá. Musím u toho zůstat do té doby, než bude Peabodyová zase v sedle."

„To se rozumí."

Věděla, že to myslí vážně. Ukázala na druhou stranu helikoptéry a pak tam vyrazila. Možná to bylo směšné, chtít být chráněná, ale všude kolem bylo hodně lidí. Novinářům už dala svoje prohlášení, ale většina jich ještě zůstala a doufala, že se dozví víc. Z ní už dnes nic nedostanou. Má nárok na trochu soukromí.

Objala ho kolem pasu a položila mu hlavu na rameno. „Drž mě jen chvíli, prosím."

„Moc rád."

„Rozhodilo mě to. Je úplně jedno, kolikrát člověk něco takového zažije, přece se na to nedá připravit. A žádný trest na to není dost přísný. Je mi špatně. Je mi strašně."

Otočila hlavu, aby se mohla lépe opřít. „Takže ti s radostí dám dva dny a s vděčností si je i vezmu. Někde daleko, Roarke. Někde, kde můžeme být sami. Třeba na ostrově."

Přitiskla se k němu ještě silněji a představovala si bílý písek, modrou vodu… a snažila se přebít obraz deště, bahna a mrtvol kolem nich. „Tam si s sebou nemusíme brát nic, ani žádné oblečení."

Povzdychl a opřel si hlavu o její. „Nic lepšího si nedokážu představit."

„Musím to dotáhnout do konce. Ještě pár dní a pak vypadneme."

Pomohl jí do helikoptéry. „Myslíš, že to zvládneš? Bez těch povzbuzovačů už bys nebyla při vědomí.“

„Když to uzavřu, bude se mi líp spát.“ Připoutala se a zavolala do nemocnice, aby zjistila, jak je na tom Peabodyová.

Celina otevřela dveře. „Dallasová. Roarke. Vypadáte oba vyčerpaně.“

„To taky jsme. Promiňte, že rušíme takhle pozdě.“

„To je v pořádku. Pojďte dál a sedněte si.“ Pokynula dovnitř směrem k pohovce. „Dáte si něco? Jedli jste?“

„Myslím, že na jídlo ještě dost dlouho nebudu mít pomyšlení. Ale sednu si rád.“

„Čaj?“

„Díky, ten by se hodil,“ řekl Roarke, než ho Eva stačila odmítnout.

„Hned jsem zpátky.“

Odešla a kolem bosých nohou jí vlál hedvábný župan. „Co Peabodyová?“ zeptala se z kuchyně.

„Už je na tom docela dobře. Tedy v rámci možností. Už ji přesunuli na normální oddělení. Roarke jí zařídil pokoj veliký a vybavený jako ložnice na zámku. Ještě si tam pár dnů pobude, ale pak ji snad pustí domů.“

„Ani nevíte, jak ráda to slyším. Nevím, jestli jste už mluvila s doktorkou Mirovou, ale docela jsme pokročily. Myslím, že zítra bych už mohla dělat s vaším kreslířem.“

Celina přicházela a v rukou měla tác s čajem a šálky. Když uviděla Evin výraz, trochu zaváhala. „Co je?“

„Dnes odpoledne jsme ho zatkli.“

„Proboha!“ Rozčileně položila tác na stolek. „Jste si jisti, že to je on? Nechce se mi tomu věřit.“

„Ano, je to on. Proto jsme taky přišli. Asi jste neměla zapnuté zprávy, že?“

„Neměla. Potřebovala jsem mít čistou hlavu. Jak jste ho našli?“

„Všechno se to semlelo tak rychle, že jsem vám ani nestačila dát vědět.“

„S tím si nedělejte hlavu. Takže je za mřížemi? Tak je to za námi.“ Pomalu si vydechla a natáhla se pro konvici. „Ani nevím, co si o tom mám myslet. To se mi ulevilo! Jak jste se k němu dostali?“

„Svědkové napadení Peabodyové ho docela dobře viděli a stejně tak jeho auto. Sledovali jsme tyhle dvě stopy a zatkli jsme ho. Při výslechu ztratil nervy a všechno mi řekl.“

„Takže mimo to, že jste vyčerpaní, jste asi docela rádi, že?“ Rozdala jim šálky s čajem. „Takže nakonec ho dostala normální policejní práce.“

„A trocha štěstí.“

„To určitě. Je mi líto, že jsem nemohla udělat víc.“

„To není pravda. Udělala jste toho až dost.“

„Máte talent,“ pokračoval Roarke, „a využila jste ho.“

„Svým vizím neporučím. Nemám nad nimi kontrolu. Takhle efektivně je využít neumím.“

„S tím nesouhlasím.“ Eva se napila čaje. „Když jste zabila Annalisu Sommersovou, tak jste je využila dost efektivně.“

„Cože?“ Celinin hrneček cinkl o talířek. „Co jste to řekla?“

„Musela jste Johna Bluea sledovat ve svých vizích už nějakou dobu. Viděla jste taky, jak zabil svou matku, Celino? Už tak dlouho ho sledujete? Už tehdy jste začala plánovat, jak se zbavíte konkurence?“

Celina na ni zírala. V obličeji byla bledá jako smrt. „To je šílené. Nechutné… vy mě obviňujete z vraždy? Myslíte si, že jsem zabila chudinku Annalisu? Chytila jste přece chlapa, který ji zavraždil, proč si najednou myslíte, že jsem ji zabila já?“

„Chytila jsem vraha patnácti žen. Bylo jich patnáct! Vystavil si všechny jejich oči. Posledního půl dne odkrýváme jejich hroby na farmě jeho matky na sever od New Yorku. Vsadím se, že o tom místě něco víte taky. Máme třináct obětí. Třináct, včetně jeho matky. Její tělo jsme jednoznačně identifikovali. Třináct žen, na kterých se učil.“

Eva bledá nebyla, ale tvář měla jako z mramoru, ostrou, chladnou, ale bylo v ní vidět i rozhořčení, vztek a zlost. „Sledovala jste ho, když je zabíjel? A pak Elisu Maplewoodovou a Lily Napierovou? S těmi dvěma je jich totiž patnáct.“

Celina se roztřeseně dotkla své tváře. „Nechápu, o čem to mluvíte… vám z té hrůzy snad přeskočilo… Nekontrolujete se. To znám, člověk je pod takovým tlakem… Chápu.“

„Nic nechápete. Kdybych se nekontrolovala, musela bych vás zabít. Tak, jako se skoro podařilo Blueovi zabít Peabodyovou.“

„Vy mě obviňujete? Po tom, co jsem za vámi přišla, protože jsem se vám snažila pomoct… jenom proto, že máte pocit, že máte jedno tělo navíc? Proboha. Běžte pryč, prosím vás. Odejděte…“

Začala se zvedat, ale Roarke se k ní jednoduše natáhl a zase ji zatlačil do křesla. „Měla byste poslouchat, Celino.“ Jeho hlas byl úplně klidný. „Máme za sebou několik naprosto příšerných hodin, tak se možná nechováme tak zdvořile jako obvykle. Kdybych byl vámi, tak raději zůstanu sedět.“

„Vy mi vyhrožujete? Zavolám právníkovi.“

„Zatím jsem vám ještě neodříkala vaše práva, takže žádná nemáte. Nebojte se, k tomu se dostaneme. Já vám odříkám vaše práva a vy můžete klidně zavolat svému právníkovi. Ale zatím si tady jenom povídáme.“

„Mně se ale styl téhle konverzace vůbec nelíbí.“

„Víte, co zase nemám ráda já? Nemám ráda, když mě někdo využívá. Nelíbí se mi, když se mě snaží podvést nějaká sobecká zrůda s šestým smyslem jenom proto, že se nedokáže srovnat s tím, že si její bývalý našel někoho jiného.“

„Proboha, uvědomujete si, co říkáte? Tu noc, kdy ji zabil, jsem byla doma a spala jsem, protože jsem si vzala prášky na spaní, abych se konečně vyspala. Byla jsem doma. Z domu jsem se ani nehnula.“

„To ale není pravda,“ vložil se do konverzace Roarke. „Možná máte záznam z bezpečnostní kamery dokazující, že jste nejela výtahem nebo neodešla hlavními dveřmi. Ale je zajímavé, že posledních par měsíců nemáte v domě žádné podnájemníky.“

„Neprodloužila jste jim smlouvy,“ dodala Eva.

„Tohle je můj dům a je na mně, jestli někomu něco pronajmu nebo ne. Nevím, o co vám jde.“

„Jen o to, že tahle *maličkost* docela přišla vhod, že?“ pokračoval Roarke. „Vypnula jste kameru, která hlídala schodiště vedoucí k bytu pod vámi, a šla jste skrz ten byt na požární schodiště a dolů na ulici.

Ale nenapadlo vás vzít si ochranné rukavice. Našel jsem vaše otisky na dveřích, na okně i na spouštěči požárního schodiště.“

„Tohle je můj dům, moje otisky tu jsou všude,“ odpověděla, ale nejdřív si nervózně projela rukou vlasy. Pak si dala ruce do klína, pak je zkřížila přes prsa.

„Annalisa úplně nezapadala. Skoro – byla blízko, ale nezapadala přesně do Blueových představ. Měla příliš krátké a moc tmavé vlasy. A pak ta robokočka. U ostatních vražd žádné pomůcky nepoužíval. Ale vy jste ji potřebovala. Nejste tak silná jako skoro stotřicetikilový muž. Potřebovala jste odvést Annalisinu pozornost, abyste ji mohla napadnout a aby neměla čas se vám začít bránit.“

„Proboha, vy jste zešílela. Vždyť ji znásilnil. Ať už jste si vymyslela jakoukoli šílenost, těžko mě můžete nařknout z toho, že jsem někoho znásilnila.“

„To určitě nebylo jednoduché ani příjemné. Co jste použila? Takových pomůcek existuje spousta. Některé se od opravdového penisu skoro nedají rozeznat.“

„No promiň!“ ozval se Roarke.

„Řekla jsem skoro.“

„Tohle nikdy nemůžete dokázat.“

„Ale můžu, Celino.“ Eva se k ní naklonila tak, že si hleděly přímo z očí do očí. „Vy víte, že toho nenechám, dokud to nedokážu. Víte to stejně dobře, jako jste věděla, že Johna Bluea najdu. S vaší pomocí nebo bez ní. Chtěla jste, abych ho našla. To ano. Ale ne předtím, než jste mohla zabít Annalisu. Máte právo nevypovídat…,“ začala odříkávat.

„To je úplný nesmysl. Proč bych tedy za vámi přišla, abych vám mohla pomoct?“

„Vždycky se vyplatí být u toho. Vědět, co se děje. Byl to chytrý tah.“

„Jdu zavolat právníkovi.“

„Klidně. Ale počítejte s tím, že jestli to uděláte, udělám zase já naprosto všechno, co je v mých silách, abych vás dostala a abyste byla potrestaná co nejpřísněji. Mám toho všeho dost, jsem vyčerpaná, a chci tohle všechno uzavřít. A protože jsem unavená,

jsem ochotná se o tom s vámi bavit a možná se můžeme na něčem dohodnout.“

V Celininých očích bylo vidět, že zvažuje možnosti. „Celino, Blue nemá důvod lhát. Ví, kolik žen zabil a co každé z nich udělal. Je jich patnáct. Když jste zabila Annalisu, nebyl v Greenpeace Parku. Má alibi.“

„Tak to musel…“

„Být někdo jiný?“ doplnila ji Eva. „To ano. Někdo, kdo znal podrobnosti, které se nemohl dozvědět z médií. Někdo, kdo je tím pádem mohl napodobit. Ale ten někdo nebyl muž. Protože tu noc se nejednalo o muže. Byla jste to vy. Sama. On vás opustil. Lucas vás opustil a byl s ní.“

„Rozešli jsme se spolu. Oba. A když jsme byli spolu, nechodil s ní.“

„To je pravda. Je to dobrý chlap. Čestný. Nic na vás nehrál. Ale potkal ji, ještě než jste se rozešli. Jen pro úplnost, tenhle fakt potvrdil. Potkal ji a něco se mezi nimi stalo. Přitahovali se. Vsadím se, že jste věděla, že ho zajímá, dřív než si to uvědomil on sám. Předpokládám, že jste na něho zaměřila svůj talent, abyste věděla, co se děje.“

„Už jsem vám říkala, že bez toho, aby lidé chtěli, abych s nimi pracovala, a bez jejich svolení se jim do života nemíchám.“

„Lžete. Doteď byl pro vás váš talent hrou, spíš než čímkoli jiným. Zajímavou, zábavnou, dokonce i lukrativní. Jednou jste mi řekla, že nejste bůhvíjak hlubokomyslná povaha, že jste povrchní jako každý druhý. A měla jste naprostou pravdu. Lucas už vás nemiloval a vzdaloval se vám. A vy jste si potřebovala zachovat tvář a potřebovala jste, aby to vypadalo, že je mezi vámi všechno v pořádku. A najednou, to je ale příšerné, jeho nová přítelkyně je zavražděna a vy jste připravená Lucase utěšit v jeho bolesti. Zaplakala jste si, když jste za ním dnes byla, abyste mu pomohla překonat jeho žal?“

„Proč bych neměla chtít Lucasovi pomoct? To je normální. Soucit…“

„Nesnažte se mi vykládat něco o soucitu!“ Evin tón byl ostrý jako břitva. „Vy jste věděla, kdo John Blue je, kde je a co dělá dávno

před tím, než jste za mnou přišla. Sledovala jste ho, jak zabíjí. Nejednou, mnohokrát. Využila jste jeho, mě, všechny ty oběti. Jedna z prodavaček v obchodě s uměleckými potřebami v centru – mimochodem, to od vás bylo chytré, jít do toho největšího obchodu v centru – si vás pamatovala, Celino. Jste krásná žena a jen těžko si vás někdo nevšimne. Ona si na vás vzpomněla. Vzpomněla si, že jste si před čtyřmi měsíci koupila pět metrů červené šňůry.“

Teď už nebyla Celinina tvář jen bledá. Najednou byla šedá jako popel. „Tohle všechno… to všechno vůbec nic nedokazuje…“

„Možná si myslíte, že tohle všechno jsou jen nepřímé důkazy. A možná i máte pravdu. Ale všechno to do sebe krásně zapadá. Máme motiv, vražednou zbraň a příležitost,“ počítala Eva na prstech. „Znala jste oběť, znala jste detaily ostatních vražd a měla jste vražednou zbraň. Tu šňůru můžeme vystopovat až do toho obchodu. Chvíli to možná bude trvat, ale to nevadí. Až tohle dokážeme, vyjde to nastejno, jako byste se na té šňůře uškrtila sama.“

Počkala, aby mohla Celině dojít všechna fakta. „Jste jediná, kdo ji mohl zabít. Tomu neuniknete. Tak se k tomu přiznejte. Vím, že nejste slaboch.“

„Ne, to nejsem.“ Zvedla k ústům šálek s čajem, aby se napila, ale pak změnila názor. „Raději bych si dala brandy, mohl byste mi nalít?“ Ukázala směrem do kuchyně. „Je na poličce vlevo. Dvojitou. Děkuji.“

„Vy ho opravdu hluboce milujete,“ řekla Celina Evě, když ji Roarke poslechl a odešel do kuchyně. „Šíleně ho milujete.“

„Nemusíte se snažit.“

„Jak by vám bylo, kdyby vás přestal milovat. Co byste udělala? Jak byste to přežila? Jak byste se cítila, kdybyste věděla, že jste se pro něj stala jen povinností, které neví, jak se zbavit, protože je slušný a nechce vás zranit? Zranit… Vydržela byste to?“

„Nevím.“

„Nechala jsem ho jít.“ Na chvíli zavřela oči, a když je zase otevřela, byly jasné. Klidné. „Snažila jsem se ho nechat být, snažila jsem se to akceptovat, být nad věcí, chovat se civilizovaně. Ale bolelo to.“ Přitiskla si ruce na srdce. „Strašně. Bylo to k nepřežití. A

když se do ní zamiloval, bylo to ještě horší. Pak bylo jasné, že se ke mně už nevrátí. Že když miluje ji, nebude milovat mě.“

Podívala se na Roarka, který se vrátil se sklenicí brandy. „Muži nás zotročují, i když to ani nemají v úmyslu. Bylo to hrozné. Strašně jsem se trápila. A tak jsem se poddala vizím. Nevím, co jsem tím chtěla dokázat. Byla jsem jen tak strašně nešťastná, ztracená. Měla jsem takový vztek… otevřela jsem se. A uviděla jsem jeho. Tak jasně, jako teď vidím vás. Byl to John Blue. Viděla jsem, co udělal.“

Usrkla si brandy. „Nebyla to jeho matka. Nebyla to ta první. Nevěděla jsem, kolik jich bylo předtím. Byla to Breen Merriweatherová. Neviděla jsem, jak ji odvezl z města. Ale viděla jsem, jak ji vytahoval z dodávky. Byla tam strašná tma. Měla ruce i nohy svázané a v puse roubík. Viděla jsem, jak strašně se bojí. Vzal ji dovnitř. A pak se rozsvítila všechna světla. Tak jsem viděla všechno, co jí v té strašné místnosti udělal. I to, jak ji pohřbil na zahradě.“

„Tak jste začala dávat dohromady plán.“

„…nevěděla jsem, co mám dělat… skoro jsem šla na policii. Přísahám, že to bylo první, co mě napadlo. Ale… nešla jsem. Přemýšlela jsem, co je to za člověka a jak to může dělat.“

„Takže jste ho sledovala,“ řekl Roarke, „abyste to mohla pochopit.“

„Přesně tak. Fascinovalo mě to a odpuzovalo zároveň… byla jsem schopná se na něj napojit… ano, sledovala jsem ho. Napadalo mě: Proč by nemohl zabít Annalisu? Kdyby to udělal, všechno by mohlo zase být jako dřív. Přemýšlela jsem, jestli bych mu mohla zaplatit, aby to udělal, ale to bylo moc riskantní. Je to blázen. Bála jsem se, že by mi mohl ublížit. Pak mě napadl způsob, jak by se to dalo udělat. A pak zabil Elisu Maplewoodovou. Přímo tady, v Central Parku. A najednou jsem věděla, jak na to.“

Zaklonila hlavu. „Když jsem přišla za vámi, bylo to proto, že jsem potřebovala vědět, jakým způsobem budete na případu pracovat, jak dlouho vám bude trvat, než ho najdete. Ale pak jsem vám dala informace, protože jsem doufala, že ho chytíte dřív, než… přísahám!“

„Abyste z toho, že jste zabila Annalisu, mohla vinit naše vyšetřování a mě.“

„Možná. O hypnóze jsme se domluvily před Annalisou,“ připomněla Evě, „nabídla jsem vám to dobrovolně. Říkala jsem Mirové, že chci začít rovnou, ale ona byla strašně opatrná.“

„Takže to je i její chyba.“

„Asi ano. Kdyby se cokoli událo jinak, všechno by bylo jiné. Řekla jsem si, že jestli vás informace, které vám poskytnu, dovedou k němu, má to tak být. Kdyby Annalisa ten večer nešla parkem, nechala bych to být. Kdyby nešla zkratkou přes park, odešla bych a nic by se nestalo, protože to tak mělo být. Řekla bych vám o všem, co jsem viděla. Ale ona se rozhodla jít parkem, takže to vypadalo, že to mělo být *takhle*. Potřebovala jsem se na něj hluboce napojit, stát se *jím*, abych nemusela myslet na to, co dělám. Tak jsem to udělala a pak jako bych stála opodál a sledovala tu hrůzu. Pak už nebylo návratu.“

Otřásla se a napila se brandy. „Na chviličku mě zahlédla. A byla strašlivě zmatená. Ale už jsem to nemohla nechat být. Už jsem se nedokázala zastavit…“ vydechla. „Kdy jste na to přišla?“

„Když jsem zjistila, že chodí s Lucasem Grandem.“

„Ale no tak!“ Mávla rukou. „Jste velmi chytrá a intuitivní žena, ale v tu dobu jste to nemohla ani tušit. Napojila jsem se na vás, když jsme byly u Mirové a pak po útoku na Peabodyovou, abych věděla, že jsem v bezpečí.“

„Nejste jediná, která se umí chránit a přiznat jenom informace, které chce.“ Eva naklonila hlavu a pátravě se na ni podívala. „Říkala jsem vám, že Mirová má dceru, která je také senzibil. Vysvětlila a naučila mě pár věcí.“

„Hrála jste to na mě!“

„Přesně tak. Ale ne dost dobře. A hlavně ne dost rychle. Jinak by Peabodyová neležela polomrtvá v nemocnici.“

„Nevěděla jsem, že půjde po ní. Když jsem to zjistila, bylo už pozdě. Volala jsem vám… já mám Peabodyovou ráda!“

„Já taky. Vypadá to, že s těmi ostatními oběťmi jste takový soucit neměla.“

Pokrčila rameny. „Ty jsem neznala.“

„Já ano.“

„Udělala jsem to z nešťastné lásky. To všechno. Z lásky.“

„Ale hovno! Udělala jste to jenom pro sebe, ze sobectví. Proto, abyste měla moc, aby bylo po vašem. Lidi z lásky nezabíjejí. Jenom si malují tu spoušť, kterou natropili, na růžovo.“

Eva se zvedla. „Postavte se.“

„Porota to pochopí. Vysvětlím jim to. Bylo to šílenství, nic jiného. Popadlo mě to a nemohla jsem nic dělat. Můj talent, moje citlivost mě činí ještě zranitelnější. Dostal se mi tolik pod kůži, že jsem zabila Annalisu.“

„To si klidně můžete namlouvat, jestli chcete. Celino Sanchezová, jste zatčená. Chcete slyšet, z čeho budete obviněna?“ Kývla na Roarka a ten vykročil směrem k výtahu. „Napadení, znásilnění, vražda prvního stupně, zmrzačení Annalisy Sommersové, *lidské bytosti*. Spoluvina při napadení, znásilnění, zmrzačení v patnácti případech vražd.“

„Patnáct?… Vy jste se zbláznila. Nemůžu za to, co udělal. Z toho mě vinit nemůžete.“ Eva jí nasadila pouta.

„Ale ano. A taky to udělám. A vsadím se s vámi, že přesvědčíme i porotu.“ Ohlédla se k výtahu, ze kterého vystoupili McNab a Feeney. „A ještě jsme se nedostali ke spoluvině při napadení, pokusu o vraždu a ublížení na těle policisty. Odveďte ji, detektive.“

McNab vzal Celinu za paži. „S radostí.“

„A do hlášení uveď, že jsi zastupoval detektiva Delii Peabodyovou.“

Otevřel pusu. „Děkuju, poručíku,“ řekl ochraptělým hlasem.

„Běž domů, holka,“ řekl Feeney a vzal Celinu na druhé straně. „To už zvládnem.“

Eva zmáčkla tlačítko pro jízdu dolů. „Měli bychom sem někoho ještě teď poslat, aby to tady pořádně prohledali. Třeba jí můžeme ještě přišít pár dalších věcí.“ Promnula si unavené oči. „Ale do háje. Zítra to stačí. Nic nám neuteče.“

„To zní rozumně,“ řekl Roarke. „Dobrá práce, poručíku. Hezké gesto pro Peabodyovou.“

„Plně si to zaslouží. Já jsem z těch prášků pořád ještě rozjetá.“ Zakroužila rameny, protáhla se. „Oči se mi zavírají, ale tělo je ještě připravené k akci.“

„Řekl bych, že s tím ti můžu pomoct, až dorazíme domů. Zavři oči.“ Sklonil se k ní a dlouze ji políbil. „Neboj, nějakou akci vymyslím.“

„Dobrý nápad.“

Vyšla z domu a zapečetila ho policejní pečetí. „Přestalo pršet.“

„Ještě je mlha.“

„Mně se to takhle líbí.“

„Tobě se líbila, vid?“

„Jo.“ Stála přede dveřmi a dívala se na ulici na projíždějící auta. „Pořád se mi určitým způsobem ještě líbí. Je to zvláštní, teď, když vím, co je zač.“

Dal jí ruce kolem ramen a ona se ho chytila kolem pasu. „Myslíš, že ho miluje?“

„Ne.“ Teď už věděla, co je láska doopravdy. „Ale myslí si, že ano.“

Eva si tentokrát sedla na sedadlo spolujezdce a nechala Roarka, aby řídil. Pohodlně se usadila a zívla. Zavřela oči a věděla, že domů se dostanou v pořádku.

Teď už ví, co je opravdová láska.

J. D. Robb

SMRTÍCÍ VIZE

Z anglického originálu *Visions in Death*
vydaného nakladatelstvím G. P. Putnam‘s Sons
v New Yorku roku 2004
přeložila Michaela Dorfman

Vydal Columbus, spol. s r. o.,
v Praze roku 2009
Redakce Květa Svárovská
Korektura Ilona Šimice
Technická redakce Hana D. Benešová
Sazba Edward Feldek
Tisk a vazba Těšínské papírny, s. r. o., Český Těšín

Vydání první

COLUMBUS
Nad Kolčavkou 8
190 00 Praha 9
www.columbus.cz